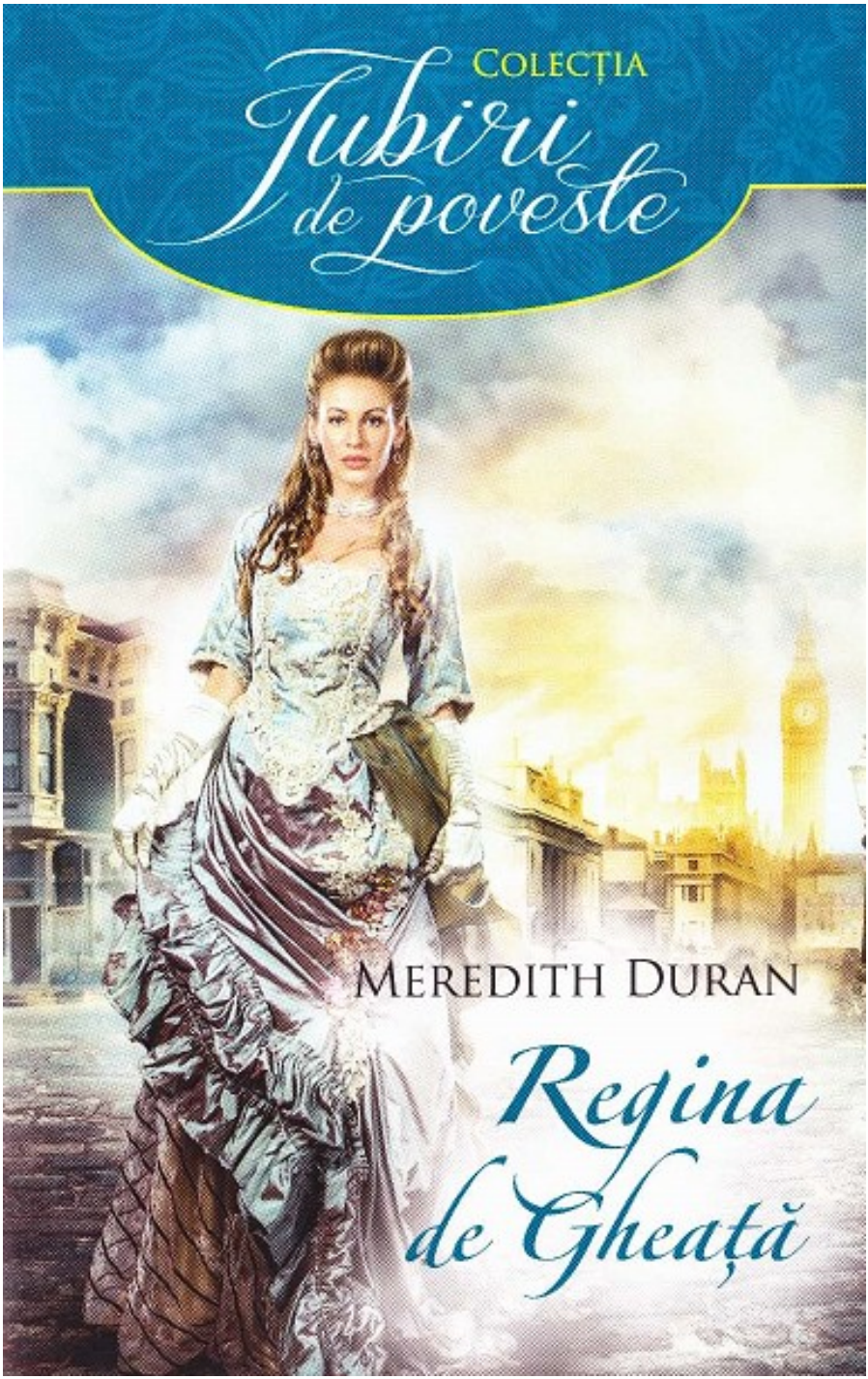
COLECȚIA

Iubiri de poveste

MEREDITH DURAN

Regina de Gheață

MEREDITH DURAN
Regina de gheaţă

***Luck Be a Lady* by Meredith Duran**

Copyright © 2015 Meredith Duran
Ediţie publicată pentru prima dată de Pocket Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Teodora Zaharia/Graal

Soft

Prolog

Londra, 1866

Peste stradă, în micul parc pe care îl numeau „teritoriul nimănui”, două fete săreau coarda. Era o zi minunată să te joci pe afară, constată Catherine. Soarele strălucea puternic pe iarba verde, iar fetele păreau fericite. Când una se împiedică şi căzu, cealaltă se prefăcu şi ea a se împiedica, prăbuşindu-se râzând alături de prietena ei.

Catherine apăsă cu degetul pe geam, acoperind locul în care căzuse coarda. Mama îi spusese că o fată de nouă ani este prea mare ca să sară coarda. Dar fetele acelea arătau de cel puţin zece ani. Catherine putea vedea chiar şi de la trei etaje mai sus cum chicoteau.

O făcură să se simtă ciudat. Ea nu avea o asemenea prietenă.

Nu avea nevoie de una. Ea trebuia să vină la casa de licitaţii a tatălui său. Nici unui alt copil nu-i era permis să intre la Everleigh. Faptul că se afla aici o făcea să se simtă specială.

— La ce te uiţi, draga mea?

Catherine se întoarse. Tatăl ei stătea în faţa unui şevalet pe care era aşezat un desen frumos ce putea sau nu să fie de Rafael. El încerca să-şi dea seama.

— La nimic, spuse ea, simţindu-se vinovată.

Tatăl îi zâmbi.

— Vino aici! Spune-mi ce părere ai!

Ea îşi şterse mâinile transpirate de şorţ înainte să-şi scoată lupa din buzunar. Tatăl ei i-o dăruise la ultima ei aniversare. Arăta exact ca lupa pe care o purta şi el în buzunar. Venise într-o cutie căptuşită cu catifea, pentru a fi păstrată în siguranţă, dar Catherine o purta mereu cu ea. După spusele tatălui său, aceasta reprezenta „instrumentul meseriei”, şi niciun licitator adevărat nu lăsa lupa prea departe.

Când ea şi-o ridică la ochi, aceasta făcu un lucru magic, scoţând în evidenţă marginile fine ale cernelii, dezvăluind modul în care artistul desenase liniile de sus în jos.

— Acum nu te mişca! Tatăl îi prinse umărul, ţinându-i mâna neclintită în locul în care oprise ea lupa. Acum, ce zici? Este Rafael sau nu?

Neliniştea îi strângea gâtul. Era un lucru foarte important de stabilit. Desenul acesta putea valora o avere, dar, dacă era un fals, înscrierea sa la licitaţie ar fi putut aduce ruşine asupra companiei. Nimeni nu ar avea încredere într-un licitator care vindea falsuri.

În timp ce privea încruntată prin lupă, ea răspundea întrebărilor pe care el o învăţase să le pună atunci când venea vorba despre un vechi desen italian.

— Domnul Rafael folosea o cerneală bogată în fier, spuse ea. Cerneala devine mai închisă în timp. Aceasta este foarte închisă, ceea ce este bine.

— Da, rosti el încet. Altceva?

Ea nu îi mărturisise niciodată că trişase la aceste teste. Îi asculta vocea la fel de atentă cum se uita la desen, ca să-şi dea seama ce hotărâse el. Părerea lui era cel mai important lucru din lume.

Dar poate că el ghicise că ea trişa, pentru că acum nu-şi putea da seama de nimic din vocea lui în timp ce o îndemna:

— Continuă, Cate! Spune-ţi gândurile cu voce tare, ca să le pot auzi!

Ea se încruntă. Putea face asta. Era foarte deşteaptă pentru vârsta ei – mai deşteaptă chiar decât fratele ei, care era cu trei ani mai mare. Aşa-i spusese tatăl ei.

— Vechii maeştri desenau foarte repede, fără să-şi ridice pana de pe hârtie. Dar unele dintre aceste linii sunt întrerupte, iar marginile sunt ondulate. Ca de pană, se corectă ea repede.

Acesta era cuvântul folosit de oamenii mari.

El scoase un sunet de bucurie. Ea apropie lupa şi îl văzu privind-o radios.

— Ce îţi spune acest lucru? întrebă bărbatul.

— Că nu este lucrarea domnului Rafael.

El zâmbi.

— Atunci, să o aruncăm la gunoi?

Ea căzuse încă o dată în capcana lui. Îşi aminti cum o corectase. Doar pentru că un artist nu era faimos nu însemna că lucrările sale erau de aruncat la gunoi. Câteodată, licitatorul era cel care avea rolul de a stârni interesul publicului pentru obiecte demne de admirat.

Catherine îşi ascunse lupa înapoi în buzunar şi îşi scoase mănuşile, pe care şi le puse foarte repede, înainte de a întoarce desenul cu susul în jos pe şevalet. Tatăl ei spunea că acest lucru elibera ochiul de „tirania întregului”, permiţându-i să observe imperfecţiuni noi.

Chiar şi inversată, silueta arăta foarte bine. Mâinile şi picioarele erau desenate frumos, iar umbrele veşmântului erau intersectate într-un mod neglijent, ceea ce îi reaminti de lucrările domnului Rafael.

— Poate că aparţine unuia dintre ucenicii săi, spuse ea. Cred că ar trebui să-l vindem.

— Ce ochi fin ai! O mângâie pe cap. Acum spune-mi, draga mea, cum îl vom înregistra în catalog?

— Doar după numele de familie, spuse ea. Se sugerează astfel că aparţine perioadei şi stilului domnului Rafael, dar dă de înţeles că nu pretindem nimic cu privire la cel care l-a desenat.

El o apucă de talie şi o ridică în fotoliul din faţa biroului său. Era locul în care se aşezau dealerii şi clienţii privaţi la întâlnirile cu el. Şi, cum stătea vizavi de ea, el zâmbi.

— Tu eşti diamantul meu, Cate. Ştii asta?

Entuziasmul ei se înălţă precum nişte confetti. Ea încuviinţă, extrem de încântată.

Dar zâmbetul lui se stinse pe măsură ce continuă să o privească. Ea se întrebă dacă făcuse o greşeală până la urmă.

— Tată, este ceva în neregulă?

— Nu, nu. Sunt foarte încântat de tine, spuse el încet.

Doar că mă gândesc că... ai chipul mamei tale, dragostea mea. Vei fi o adevărată frumuseţe.

Ea îşi muşcă buza. Ar fi preferat să semene cu tatăl ei.

— Domnii vor sta la coadă ca să se însoare cu tine, continuă tata. Dar sper ca tu să nu uiţi niciodată de casa de licitaţii.

Îngrozită, ea se aplecă în faţă.

— *Niciodată.* Tată, nu voi face asta.

El chicoti uşor.

— Soţul tău va dori să stai acasă.

— Atunci, nu mă mărit!

Ea oricum nu vedea nicio distracţie în asta. Chiar şi când era mama ei bine, ea se plângea mereu.

— Nu zice asta, Cate. Tatăl ei zâmbea când se întinse peste birou să-i ia mâna. Să spunem mai bine că îţi vom găsi un bărbat cu gusturi rafinate, care recunoaşte splendoarea când o vede şi care ştie să o şi preţuiască.

Ea ezită.

— Domnii nu doresc o lady care ştie mai multe decât ei.

— Mama ta ţi-a spus asta?

Când ea încuviinţă, el făcu o grimasă.

— Ei bine, nu este întru totul adevărat. Unii bărbaţi consideră că este un lucru foarte bun să aibă o soţie cu creier. El îşi miji ochii. Iar tu ai unul, Cate. Un creier foarte masculin, pe care nu-l voi lăsa să se irosească. Ce spui de asta? Într-o zi, dragostea mea, acest loc va fi al tău.

I se opri respiraţia. *Al ei?* Gândul acesta o ameţi. Nicăieri nu exista mai multă magie decât la Everleigh, cu colţurile şi umbrele sale pline de comori şi cu oameni importanţi purtând bijuterii şi mătăsuri defilând prin săli la orice oră.

Dar...

— Mama a spus că trebuie să-i rămână lui Peter.

Fratele său mai mare se afla acum la şcoală în Hampshire. Mama spunea că el învaţă lucruri importante acolo. Dar el nu putea învăţa atât de multe. Catherine se uita la o pictură şi putea spune dacă este veritabilă sau

falsă. Peter nu putea face asta. El era la fel de priceput ca un perete atunci când venea vorba despre artă.

— Da, zise tatăl încet. Peter va împărţi Everleigh cu tine. Mă tem că doamnele nu pot fi licitatori. Dar tu, dragostea mea, vei fi sufletul acestui loc. Peter va gestiona vânzările – dar *tu* te vei ocupa de artă. Să nu uiţi niciodată că noi, cei din familia Everleigh, nu suntem doar comercianţi. Chemarea noastră este arta, dar un licitator adevărat trebuie să-l înţeleagă mai bine decât oricine pe artist. Îl vei ajuta pe Peter să facă asta, nu-i aşa?

Ea nu voia să-l ajute pe Peter să facă nimic. Când venise acasă în vacanţă, el o ciupise până se învineţise. Dar părea să fie un preţ mic, având în vedere că acum casa de licitaţii era ca a ei.

— Artistul creează, recită ea respectuos. Noi dăm valoare lucrării sale.

— Exact. El îi ridică mâna şi i-o sărută, ca şi cum ar fi fost o adultă în toată regula. Frumuseţea mea, spuse el încet. Mă faci să fiu mândru. Ştii asta? Ceasul bunicului sună, ceea ce îl făcu pe tatăl ei să-i scape mâna şi să arunce o privire uimită către ceas. Ah, iar am ratat cina. Mama ta nu va fi încântată.

Catherine se strădui să coboare de pe scaun. Mamei nu-i plăcea când cei doi nu ajungeau la timp pentru cină. Uneori, ca pedeapsă, o ţinea pe Catherine acasă în ziua următoare.

— Vreau să vin şi mâine, spuse ea. Te rog, mă iei cu tine? Era atât de plictisitor acasă!

Mama era bine, în acest moment, ceea ce însemna că îşi petrecea după-amiezile vizitându-şi prietenele, care nu vorbeau despre altceva decât despre rochii şi servitori neplăcuţi.

Tatăl se ridică să-şi îmbrace haina.

— Desigur, spuse el peste umăr. Dacă e să moşteneşti acest loc, nu e timp de pierdut. Trebuie să vii zilnic şi să înveţi tot ce trebuie să ştii.

Fericirea desăvârşită se simţi precum căldura unui foc dintr-o noapte rece de iarnă.

— Voi învăţa totul, promise ea.
Avea să-l facă mai mândru decât îşi imaginase.

*

Sâmbetele erau cele mai bune zile. Cu condiţia să găseşti o cameră pentru care să plăteşti o noapte şi să-ţi aducă două zile de odihnă, pentru că duminica nu venea niciun proprietar în vizită. Cât de minunat era să te aşezi sub un acoperiş la sfârşitul săptămânii! Ma îi dăduse nişte pături pentru pat, iar Nick dormise toată ziua de sâmbătă şi aproape toată duminica. Când se trezi în cele din urmă, clopotele de la Biserica Domnului băteau, iar lângă pat, pe podea, îl aştepta un ospăţ.

Febra îi mai trecuse, în sfârşit. Îşi dădea seama după foamea pe care o simţea. Cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată era să stea acolo pentru încă două ore, cu stomacul chiorăind, până când apărea Ma din nou. Ea avea să-l certe pentru că aşteptase, dar el nu avea de gând să mănânce nicio înghiţitură până când nu era de acord să ia şi ea jumătate.

Ospăţul urma să-i ţină stomacul ocupat câteva zile. Avea brânză, o bucată întreagă de pâine crocantă şi două feluri de carne, cap de oaie şi porc – nici cina cea de taină a Domnului nu fusese atât de grozavă. Nick savură fiecare înghiţitură încercând să nu se gândească la ce trebuise să vândă Ma ca să o obţină. Săptămâna aceasta fusese grea. De obicei, avea de lucru la docuri, dar şeful de echipă văzuse joi că era febril şi îl refuzase două zile la rând. Acest lucru îl costase şapte şilingi, iar cea mai mare parte din ce rămăsese se dusese pe chiria săptămânii. Cu banii rămaşi nu ar fi plătit nici măcar un sfert din această şuncă.

Se părea că Ma plătise preţul pentru asta. Carnea o făcuse nervoasă. Începuse să se ia din nou de el. În ultimul timp, îi intrase în cap să-l trimită la sora lui mai mare din Whitechapel. Parcă nu putea vorbi despre nimic altceva. Ma pretindea că Siobhan l-ar primi, că deja fusese de acord.

Dar Whitechapel putea fi la fel de bine şi pe Lună,

după părerea lui Nick. El crescuse în Spitalfields. Tatăl lui murise aici, fiind ucis într-o încăierare de stradă chiar în faţa cârciumii lui Lyell. Avea prieteni pe străzile acestea; toată lumea îl cunoştea. Ma dorea să-l nenorocească? Deoarece băieţilor din East End nu le păsa de nimeni în afară de ai lor, nici lor nu ar trebui să le pese. Pentru ei nu ar fi nicio diferenţă că soţul lui Siobhan era şeful acelor locuri. A fi înrudit printr-o soră abia dacă însemna că eşti înrudit măcar. Ma ştia asta la fel de bine ca Nick.

Îl speriase puţin faptul că ea începuse să pretindă altceva. Părea o măsură de disperare, ca şi cum lucrurile se înrăutăţiseră, deşi, în opinia lui, nu se schimbase nimic. Acum, că îi scăzuse febra, avea să găsească din nou uşor de lucru. El era puternic şi înalt pentru cei aproape unsprezece ani ai săi. Era sigur că avea să-l impresioneze pe şeful de echipă, din moment ce avea stomacul plin. Poate că într-o zi, cât de curând, avea să se mute în rândul „regalilor”, categoria bărbaţilor care erau întotdeauna chemaţi primii la muncă atunci când acosta o navă pentru descărcare.

El continuă să doarmă duminică având aceste speranţe în minte, însă, când se trezi luni, o făcu cu un gol în stomac. Zilele de luni erau cele mai rele dintre toate. Lunea, proprietarul îşi relua circuitul. Nick îl putea auzi deja de partea cealaltă a perdelei, discutând cu Ma.

— Doar o oră în plus, îi spunea ea domnului McGowan. Vedeţi dumneavoastră, el a fost bolnav.

Nick ura forma aceea de linguşeală pe care o trăda vocea ei. Nu o folosea niciodată cu altcineva. Pe stradă, într-o companie dură, ea suna ca un boxer. Dar cu domnul McGowan, spunea ea, nu avea de ales decât să se smiorcăie. Asta era ceea ce dorea el, chiar mai mult decât chiria, şi, din moment ce el deţinea cea mai mare parte din Spitalfields, trebuia să facă asta. „Trebuie să ştii când să boxezi şi când să te înclini”, îi plăcea ei să-i spună lui Nick. „Şi nu te simţi ruşinat nici de una, nici de alta. Acesta este mersul lucrurilor în lume dacă vrei să supravieţuieşti”.

Ei îi era uşor să spună. Femeile se puteau umili fără

să-şi piardă respectul.

De obicei, domnul McGowan era uşor de înduplecat. Lui Nick nu-i plăcea să se gândească de ce. Dar astăzi, el vorbea aspru, ţipând ca o târfă al cărei flăcău plecase să hoinărească.

— Ştiu ce pui la cale, spuse el. Cine e bolnav aici? Tu sau băiatul? Pentru că este clar ca ziua în care te-ai născut.

În spatele perdelei, Nick îşi ţinu respiraţia şi aşteptă ca mama lui să nege.

Dar tot ce spuse ea fu:

— Ei bine, şi dacă sunt, ar trebui să ştiţi de ce.

Şocul îl făcu să explodeze. Deci acesta era motivul pentru care ea îşi schimbase tonul şi devenise atât de dornică să-l trimită pe Nick în Whitechapel! Dar ce avea să facă ea cu un copil de care va trebui să aibă grijă? Cum aveau să-l poată ei întreţine? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, cine era perversul de tată? Ma era deja bunică de două ori!

„Ar trebui să ştiţi de ce”.

Nu. Nu putea fi adevărat!

O furie roşie îl făcu să tragă perdeaua deoparte. McGowan se dădu înapoi, deoarece căzu o bucată din tavan.

— Te omor, zise Nick cu glas gâtuit.

— Nu! Mama lui îl prinse de talie, trăgându-l înapoi. Era mai puternică decât părea, iar el nu se opuse, pentru că nu voia să-i facă rău.

Dar cum putea ea să nu vadă? McGowan era cauza tuturor problemelor lor.

— Ticălos mizerabil! Cineva trebuia să-l înveţe să-şi ţină mâinile acasă.

Proprietarul se făcu violet, ca o prună care stătea să pocnească. Cu un cuţit ar rezolva problema, dar, cum mama lui îl ţinea, Nick nu-şi putea scoate cuţitul fără să o taie şi pe ea.

— Ascultă, vagabondule, scuipă McGowan. Am fost răbdător până acum doar de dragul mamei tale. Dar un cuvânt să mai aud de la tine, şi voi face în aşa fel încât

fiecare clădire din această comună să fie închisă pentru tine. Vei dormi sub un pod înainte să-ţi dai seama.

— Vă rog, spuse mama lui. Nu a vrut!

— Ba am vrut!

Nick se smulse din strânsoarea ei, întinzându-se să blocheze fuga proprietarului către uşă. Şobolanul se abătu din drum, se învârti, iar cizma sa trecu printr-o placă putredă din parchet. Pentru o clipă, fluturând din braţe, îşi căută echilibrul – apoi îl pierdu şi căzu în fund.

Se făcuse dreptate. Îi păsase mai mult de chiria lui decât de clădirea care îi aducea acei bani, iar acum clădirea îşi spusese cuvântul. Deşi nu se simţea amuzat, Nick scoase un râset. Ei urau să fie batjocoriţi. Tuturor acestor porci graşi nu le displăcea nimic mai mult decât să primească întocmai ceea ce meritau cu adevărat: lipsă de respect, bătaie de joc şi un scuipat în faţă.

Desigur, faţa lui McGowan deveni din ce în ce mai întunecată pe măsură ce bărbatul se ridica.

— E timpul să-ţi dea cineva o lecţie.

Scoase un pumnal uşor curbat din haină.

— Nu! Ma se puse între ei. Nicky, nu! Ia-l de aici! Fiindcă bărbatul era pregătit, cuţitul i se balansă în mână. Domnule McGowan, vă implor… de dragul meu… pentru copilul dumneavoastră…

Nick ar fi tresărit dacă McGowan nu ar fi afişat o expresie dispreţuitoare, căutând un semn de slăbiciune.

— Am să cred că este al meu când or zbura porcii, spuse McGowan fără să privească spre Ma. Dumnezeu ştie că ţi-ai desfăcut picioarele pentru legiuni întregi.

— Dar… aţi spus! Ma uită de el şi se duse direct spre McGowan. Mi-aţi promis că mă primiţi!

Nick nu putea auzi bine.

— Mamă! Eşti ţicnită?

McGowan era căsătorit. Avea o soţie şi propriii lui copii. Ea era prea ocupată să se bâlbâie ca să se uite la el.

— O să vă implore iertarea, vă jur! Nicky. Fă o plecăciune! Acum ea îl apucă, împingându-l de umeri, iar el nu putu rezista temerii că ar putea-o tăia. Dar, McGowan îşi

puse mâinile în sân şi rămase în poziţie verticală, apoi începu să râdă.

— Ce folos am eu din plecăciunile unui cerşetor? Fă-l să-mi lingă cizmele, şi apoi poate că mă voi gândi din nou la oferta mea.

Ofertă. Ce ofertă? Îşi puse mâinile pe faţă. Ma se luptă să-l facă să se uite la ea. Dar el se suci, împotrivindu-se.

— Te-ai duce la el? întrebă băiatul. De asta tot insişti cu Whitechapel? Vrei să scapi de mine?

— Nicky, ascultă, te rog! Chipul ei era scăldat de lacrimi – ea, care nu plânsese niciodată, nici măcar când îl puseseră pe tatăl lui în pământ. Eu sunt o povară pentru tine. Tu eşti un băiat mare, puternic. Tu îţi poţi face propriul drum, dar nu cu mine în spate. Domnul McGowan mi-a oferit un loc…

— *Oferisem,* spuse McGowan cu răceală. Dar nu voi tolera venirea acestui băiat pe acolo.

Ma îl prinse de încheietură, strângându-i mâna.

— Dacă nu pentru binele tău, spuse ea imperios, măcar pentru al copilului. Nicky, *gândeşte-te!* Fii înţelept, fii inteligent!

— Acum, inteligent este un cuvânt care nu i se poate aplica acestuia, spuse McGowan, cuvintele sale pătrunzând cu greu prin vuietul din capul lui Nick.

McGowan controla Spitalfields. Nu exista nicio speranţă de a supravieţui aici ca inamic. Iar copilul nenăscut – era datoria lui Nick să-l protejeze. Ma ar fi devenit neputincioasă odată cu apropierea sorocului. Şi, după aceea, înainte ca pruncul să poată fi înţărcat…

Putea face asta. Putea câştiga suficienţi bani. Avea să găsească el o cale, într-un fel. Urma să aibă el grijă de ea şi de copil.

Copilul lui McGowan. El se trase din strânsoarea mamei.

— Nu pentru progenitura lui. El nu avea să se plece, cu atât mai puţin să se umilească, pentru ceva ce ţinea de McGowan.

— Atunci pentru mine, şopti ea.

McGowan plătise sicriul tatălui său. Nick îşi aminti acum şi simţi un fior. Doamne! De cât timp erau ei împreună?

— Cinci secunde, spuse McGowan categoric. Şi apoi expiră mila mea… împreună cu oferta pentru tine, Sally.

— Fă o plecăciune, Nicky! În faţa lui vedea doar ochii ei mari rugători. Te iubesc mai presus de orice. Şi, dacă mă iubeşti la fel, te vei înclina în faţa lui. Doar de data aceasta, şi nu va mai trebui să o faci vreodată. Pentru mine, dragul meu. Pentru mine vei face o plecăciune.

Capitolul 1

Londra
Septembrie 1886

— Numele lui este William Pilcher, spuse fratele lui Catherine. Şi nu e de mirare că se holbează. Doar te-a cerut în căsătorie.

Catherine se înecă cu şampanie. Din punctul ei de vedere, dintre toate persoanele din încăpere, William Pilcher era cea mai proastă alegere. Nu înfăţişarea lui o făcea să obiecteze, căci avea o faţă frumoasă şi prietenoasă, pătrată şi cu oase proeminente şi un cap acoperit cu mult păr castaniu. Dar el se cocârja pe scaunul său având moliciunea greoaie a unei sperietori de ciori din care cade umplutura.

Fără îndoială că el voia să afişeze o nonşalanţă elegantă. Dar asta arăta extrem de nesăbuit la un bărbat de vreo patruzeci de ani. Într-adevăr, încrederea lui o enerva. La începutul musicalului, ea observase cât de intens o fixase cu privirea. Acesta nu era un lucru neobişnuit: bărbaţii se holbau de multe ori. Dar, pe la cea de-a treia arie, privirea domnului Pilcher devenise aproape libidinoasă. Dându-şi seama că în cele din urmă îi prinse privirea, el îi aruncă un zâmbet firav, curbat. Fără îndoială

că se felicita singur pentru încurajarea visurilor unei fete necăsătorite.

Catherine pufni şi se întoarse către fratele ei. Ea îi înţelese în cele din urmă starea de spirit din seara aceea – culoarea aprinsă a feţei lui, entuziasmul abia reţinut.

— Peter. Ea vorbi foarte încet, în timp ce soprana începu O *Patria Mia* a lui Verdi. Îţi spun pentru ultima dată. Nu îmi vei alege tu soţul.

Era o chestiune de regret personal faptul că ea semăna atât de bine cu fratele ei. Încruntarea care îi apăru pe faţă şi temperamentul care îl făcu să-şi mijească ochii de culoarea lavandei se potriveau perfect cu ale ei.

— Nu faci niciun efort pentru a găsi vreunul. Iar domnul Pilcher este o partidă bună. Este vicepreşedinte al sacristiei de la St. Luke, cu perspective deloc de neglijat. În plus, el a fost de acord cu termenii tăi.

Înmărmurită, ea deschise gura – şi apoi se răzgândi când soprana coborî într-o notă mică, moale, pe care nu se cuvenea să o acoperi cu discuţii. În schimb, ea îşi strânse programul foarte tare şi se uită la scrisul mic: „O seară de răsfăţ muzical din Italia”.

De săptămâni întregi de-acum, încă de la ruperea logodnei sale cu Lord Palmer, Peter o hărţuia să găsească un nou pretendent. Pentru că se gândea la fericirea ei. Ea avea aproape douăzeci şi şapte de ani, sublinia el. Dacă nu se căsătorea anul acela, avea să rămână fată bătrână. „Conform termenilor din testamentul tatii, nu putem împărţi conducerea companiei până când nu te căsătoreşti. Nu asta este dorinţa ta?”

Dar nu fericirea ei îl preocupa pe el cu adevărat – cu atât mai puţin puterea pe care o putea ea obţine odată ce se căsătorea şi devenea partenerul său la Everleigh. Ceea ce dorea el era să o căsătorească cu un bărbat care să-i interzică să muncească. Atunci, Peter ar avea mână liberă să jefuiască locul. El delapida deja bani de la companie ca să-şi finanţeze ambiţiile politice. Îşi imagina că ea nu observase şi că atenţia ei era absorbită de îndatoririle ei legate de comerţ. Dar se înşela.

Şi acum îi solicitase unui străin să accepte *termenii ei?* El nu se putea referi decât la contractul prenupţial pe care îl întocmise ea cu Lord Palmer – dar acela fusese produsul unui moment diferit. Palmer avusese nevoie de ajutorul ei pentru a-i desena un bandit, iar ea, care tocmai descoperise deturnarea de fonduri produsă de Peter, simţea nevoia disperată de a avea un aliat puternic care l-ar putea obliga pe fratele ei să-şi vină în fire.

În cele din urmă, soarta o salvase de planul pripit de a se căsători. Palmer se îndrăgostise de asistenta ei, Lilah. Fuga lor secretă o făcuse pe Catherine să nu simtă nimic altceva decât uşurare. Ea nu voia o căsnicie lipsită de dragoste – sau nici măcar nu-şi dorea o căsnicie. Nu-i stătea în fire să fie o soţie, să-şi subordoneze propriile dorinţe şi nevoi unui bărbat şi să tricoteze liniştită lângă foc aşteptând ca el să se întoarcă de la birou. Ea avea propriul ei birou, propria muncă, iar un gentleman nu ar permite niciodată aşa ceva.

Mai bine să se descurce singură şi apoi să găsească o altă cale de a-l opri pe Peter să fure.

Dar cum? Dacă nu se căsătorea, ea nu avea nicio autoritate să-l tragă la răspundere.

Aria ajunse la un crescendo. Peter profită de ocazie ca să-i vorbească la ureche:

— Nu trebuie decât să accepţi. Contractul este semnat, autorizaţia s-ar dobândi uşor.

Ea pufni.

— Minunat! Îi doresc mult succes în găsirea unei mirese.

— Catherine…

Asprimea vocii sale atrase mai multe priviri din apropiere. Schiţând un zâmbet, ea se ridică şi ieşi din salon.

Peter o prinse din urmă în hol, strângând-o de braţ. Ea se smulse şi se uită la el, atentă să zâmbească în continuare, conştientă de invitaţii care stăteau de vorbă în salonul alăturat.

— Nu este locul potrivit să discutăm despre acest lucru.

El îşi trecu degetele prin părul blond, apoi se strâmbă şi îl netezi la loc.

Filfizon ca întotdeauna, având grijă mereu de înfăţişarea sa.

— Măcar fă *cunoştinţă* cu el.

— Nu. Ea ar fi trebuit să-şi dea seama că era ceva în neregulă când se rugase atât de dulce de ea să-l însoţească în seara aceea. La fel ca soţii, înalta societate găsea puţin folositoare femeile care munceau. La fel şi mulţimea de la casa de licitaţii, deoarece reprezenta al doilea nivel politic şi social din Londra – cei care aspirau să liciteze la Everleigh, dar care nu aveau îndeajuns de multe fonduri cât să merite o invitaţie. Adevăraţii bogaţi îşi petreceau verile în casele lor de la ţară, pregătindu-se pentru sezonul de vânătoare din nord.

Peter, pe de altă parte, avea toate motivele să se asocieze cu această categorie. El nutrea să aibă o carieră politică. Reuşise să obţină un post în Consiliul Municipal al Lucrărilor, dar o astfel de putere nu însemna nimic în afara Londrei. El spera să-şi pună bazele viitorului printre aceşti mici parlamentari şi acoliţi politici.

Afacerea familiei nu-l interesase niciodată. El o jefuia pentru folosul adevăratelor sale ambiţii. Dar, pentru ea, Everleigh reprezenta *totul.* Moştenirea tatălui lor. Dreptul ei sacru primit la naştere. Everleigh o făcuse cine era – şi nu era doar o fată bătrână, Regina de Gheaţă, aşa cum o numiseră răutăcioşii. Ea era o femeie de afaceri. Un expert în domeniul artelor şi al antichităţilor. Un profesionist erudit, în ciuda sexului ei.

Şi se săturase să caute un numitor comun cu fratele său.

— Eu plec, îi spuse ea. Adu-mi haina, te rog!

— *Vei face* cunoştinţă cu el.

Ea porni spre garderobă. El o prinse de încheietură, strânsoarea lui învineţind-o de data aceasta.

— Ascultă cu atenţie, Catherine! Am avut răbdare cu tine. Dar tu ai confundat răbdarea cu indulgenţa. I-am dat cuvântul meu domnului Pilcher că tu vei…

— Nu te voi ajuta cu planurile tale de a fi văzut abuzându-mă.

Peter îi dădu drumul. Era mult mai bine să se certe cu el în public decât în privat pe acest subiect.

— *Tu* ţi-ai dat cuvântul, spuse ea într-o şoaptă înfierbântată. Nu eu. Când te va întreba unde am plecat, explică-i pur şi simplu aroganţa supoziţiei tale – dacă o poţi explica cu adevărat. Pentru că este de-a dreptul incredibilă.

Peter respiră printre dinţii încleştaţi.

— Dacă nu te gândeşti la tine, atunci gândeşte-te la Everleigh. Nu-ţi doreşti ca urmaşii tăi să ducă mai departe compania? Care este viitorul caselor de licitaţii dacă nu…

— Încetează! Mânia i se ridica la cap, gândurile sale împrăştiindu-se ca un roi de albine agitate. Dacă Peter obţinea ce dorea, nu avea să mai existe nicio casă de licitaţii pe care copiii ei fictivi să o moştenească. Acum el încerca să facă aluzie la principii. El chiar credea că domnul Wattier, contabilul lor şef, nu o informase despre tentativa aceea?

Dar nu îl putea înfrunta până când nu concepea o modalitate de a-l verifica. Ea îi jurase domnului Wattier că avea să păstreze secretul, deoarece surpriza era singurul avantaj pe care-l deţinea în acel moment.

— Gândeşte-te la propriii tăi copii! Găseşte-ţi o soţie *pentru tine!* Dar lasă-mă pe mine în pace!

— Mă gândesc la bunăstarea ta, spuse el categoric. Dacă nu-ţi doreşti să te trezeşti într-o zi fără casă şi fără un ban, trebuie să te căsătoreşti.

Acum el vorbea prostii.

— Sunt departe de a rămâne fără niciun ban. Îţi reamintesc că jumătate din Everleigh îmi aparţine *mie.*

Zâmbetul lui o făcu să se simtă incomod, deoarece îi înăbuşi o anumită satisfacţie secretă.

— Dar tu nu faci parte din conducere, spuse el. Nu până când nu te căsătoreşti.

Acest fapt o duruse întotdeauna. Fără îndoială că tatăl lor anticipase că ea urma a se căsători cu mult înainte să împlinească vârsta de douăzeci şi şase de ani. Dar ar fi

trebuit să prevadă că Peter avea să abuzeze de autoritatea care îi fusese acordată în acest timp.

Catherine se gândi cu amărăciune că de un soţ-marionetă ar fi avut ea nevoie – de cineva pe care să-l poată controla sau de cineva indiferent, care să-i permită să facă ce-i plăcea. Dar domnul Pilcher nu s-ar potrivi. El era făptura aleasă de Peter. Ea avea nevoie de cineva ales de ea.

— Mi-e indiferent, spuse ea. Ameninţările tale mă lasă rece.

— Nu te-am ameninţat cu nimic, zise Peter încet. Dar îţi voi spune un lucru. Dacă nu te căsătoreşti, nu-mi dai de ales decât să-ţi protejez viitorul prin alte mijloace.

Ea se uită la el.

— La ce mijloace te referi, mai exact?

El ridică din umeri.

— M-am gândit să vând casa de licitaţii.

Respiraţia ei se transformă într-un icnet răguşit.

— Fireşte, continuă el, jumătate din profit va merge către tine.

Dacă ar fi lovit-o aici, în public, nu ar fi reuşit să o şocheze mai tare.

— Tu… tu minţi. Acesta este un şiretlic pentru a mă face să îl întâlnesc pe domnul Pilcher.

Ca şi cum cuvintele ei l-ar fi chemat, sperietoarea de ciori apăru pe hol.

— Ah! Pilcher afişă o privire aparent surprinsă. Domnule Everleigh, mă bucur să vă găsesc aici în această seară. Iar această lady drăguţă trebuie să fie…

— Mă tem că sunt nimeni pentru dumneata, domnule. Catherine îşi ţinu ochii aţintiţi asupra fratelui ei, care *ar fi trebuit* să încerce să se eschiveze. Dar el arăta foarte mulţumit de sine. Mânia înăspri vocea ei. Fratele meu însă trebuie să-şi ceară scuze.

Ea îşi înclină foarte uşor capul către Pilcher – singura curtoazie pe care o putea face pentru el apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă către garderobă.

Vocea lui Peter o ajunse din urmă când coti.

— Este timidă, spuse el. Mai dă-mi doar puţin timp ca să o conving.

— Pentru o astfel de apariţie, spuse sperietoarea de ciori, voi acorda cu plăcere oricât timp este nevoie.

*

— O imagine tristă, să vezi un bărbat în toată firea plângând.

Nicholas O'Shea îşi ridică lama, apoi făcu semn omului său de la uşă. Johnson se grăbi cu sticluţa. Din păcate, o singură înghiţitură mare de bere nu avea să spele acel gust amar din gura lui Nick. Era o treabă urâtă să tortureze un porc. El înclină sticla şi sorbi o gură zdravănă. Ar fi scurs-o până la ultima picătură dacă nu l-ar fi întrerupt două cuvinte.

— Vă rog!

El îşi coborî sticla.

— Vă rog ce?

— O să vă spun tot. Serios, o voi face!

Asta era tot ce aşteptase el: o urmă de adevăr în mijlocul minciunilor. Îi înmână sticla înapoi lui Johnson, apoi se lăsă pe vine.

Bărbatului de pe podea i se spunea Dixon. El arătase mult mai drăguţ în urmă cu două ore, foarte elegant în pantalonii săi de lână atârnându-i până la glezne. Nick îl întrerupsese în mijlocul unei partide cu o fată care abia dacă era suficient de mare încât să-i crească pieptul. De ce aveau porcii întotdeauna preferinţe pentru copii? El fusese mereu derutat de aceste tipare către care înclina diavolul cu atâta regularitate.

Dar ele erau un lucru bine-venit în felul lor. Astfel, nu-l mai deranja conştiinţa în timp ce-i smulgea capul nenorocitului şi observa ce reuşiseră să facă propriii săi pumni. Faţa lui Dixon nu mai era drăguţă. Gata cu fetele micuţe pentru el! Acum vor vedea în el un monstru încă de la prima vedere.

— Vei avea nevoie de dinţi ca să mănânci, spuse el.

Te scutesc de cheltuit bani dacă faci asta repede.

Dixon se smiorcăi. Nu exista niciun alt cuvânt pentru modul în care îi era schimonosită faţa, nici pentru sunetul pe care-l scosese din gura aceea nenorocită şi plină de salivă.

— ’Nezeu ştie înainte să-ţi spun eu, sir. Clădirile nu erau sigure! Aveam tot dreptul să le cer demolarea!

Nick se lăsă pe călcâie, înjurând. Iată şi cea mai mare minciună de până atunci.

— Idiotule! Încă nu ţi-ai dat seama. Proprietăţile acelea sunt în Whitechapel. Sunt *ale mele.*

— Ce? Dixon clipi nedumerit. Nu, tu eşti…

— Ce chestii viclene sunt graniţele comunale. Înşelăciuni marca Whitechapel – îşi înfipse degetul în fruntea lui Dixon –, ca *acelea* din St. Luke. Acele terenuri învecinate nu sunt ale mele. Dar cele două clădiri a căror demolare ai cerut-o nu se află în jurisdicţia ta. Whitechapel este *al meu.*

Maxilarul lui Dixon se deformă. El chiar arăta cuprins de teroare acum.

— Eu nu am…

— Nu ai ştiut, termină Nick. Măcar asta îşi imaginase şi el. Timp de trei ani, Dixon tot umblase pe la marginea teritoriilor lui Nick, exercitându-şi autoritatea în temeiul legilor emise de Torrens şi de Cross de a demola clădirile periculoase.

Speculanţilor nu le plăcea nimic mai mult decât acele legi, deoarece le dădea oamenilor şansa de a cumpăra proprietăţi la preţuri mici. Legea cerea noilor proprietari să înlocuiască toate clădirile demolate cu locuinţe decente pentru săraci. Dar speculatorii respectau rareori *acea* parte. În clădirile pe care le construiau, percepeau chirii pe care niciun om obişnuit nu şi le putea permite. Mulţumită lui Dixon, persoanele strămutate luaseră cu asalt teritoriul lui Nick, făcând astfel presiune asupra comunei Whitechapel.

Cu toate acestea, poate că Nick ar fi tolerat-o – dacă munca lui Dixon rămânea cinstită. Însă Dixon începuse de curând să demoleze clădiri care erau în stare perfectă.

Treburi ciudate pentru un inspector. Treburi care deveniseră de-a dreptul iritante când proprietăţile pe care voia să le demoleze îi aparţineau lui *Nick.*

— Te mai întreb o dată, spuse Nick. Cine te-a plătit pentru a le demola? Şi gata cu prostiile despre o corporaţie! Există cineva în spate, iar eu voi afla numele persoanei respective.

— O să… Dixon înghiţi. Uite cum facem, sir – mă voi duce la consiliu. Le voi explica greşeala, le voi spune că nu mi-am dat seama…

— Cineva şi-a dat seama, spuse Nick categoric. Iar eu voi afla numele lui.

— O să mă omoare dacă ţi-l spun!

Probabil că da.

— Asta ca să fii atent în ce te bagi, în viitor. Îşi ridică din nou cuţitul. Presupunând că vei avea unul.

Dixon începu să plângă cu lacrimi mari ce se amestecau cu muci cu sânge.

— William Pilcher.

Numele îi spunea ceva.

— Omul de la St. Luke?

— Da, spuse Dixon. Şi… este reprezentantul sacristiei în Consiliul Municipal al Lucrărilor.

Genial! Exact acelaşi consiliu care aprobase petiţiile din cadrul legilor lui Cross şi Torrens.

Nick pufni cât se ridică. Corupţia era jocul oamenilor bogaţi, iar săracii plăteau întotdeauna preţul pentru ea.

Dixon îl prinse de glezne, bolborosind:

— Vă rog, domnule, fac orice! Doar protejaţi-mă de el! Promit că vă voi servi bine!

Nick îşi trase picioarele, să se elibereze.

— Aici este Whitechapel, băiete. Noi avem standarde prin aceste locuri.

Încuviinţă din cap către Johnson, care deschise uşa.

— Ce să fac cu el? întrebă Johnson.

Nick se opri. Din păcate, în această parte a oraşului, bărbaţii se ţineau de cuvânt.

— Dă-i drumul, şi dă-i un ban pentru dentist.

Scările se ţineau bine, chiar dacă Nick le cobora câte două deodată. Balustrada se simţea tare ca piatra sub mâna lui. El nu avea nimic împotriva îmbunătăţirilor, în principiu. Odată, şi această clădire meritase să fie demolată. O structură şubredă, cu opt oameni într-o încăpere, care se cutremura în bătaia vântului şi se inunda la fiecare ploaie. Numai cei disperaţi trăiseră aici, ştiind că era doar o chestiune de timp înainte ca acea clădire să se prăbuşească şi să devină mormântul lor.

Dar Nick rezolvase acel lucru fără nicio intervenţie din partea oamenilor legii băgăcioşi. El câştigase actul de proprietate la un joc de cărţi, după care reconstruise chiar el clădirea. Începuse prin distrugerea încăperilor din a căror chirie fostul proprietar scosese un profit maxim, folosind un spaţiu minim. Construise camere noi şi alocase fiecărei familii câte două sau trei. Acel mic truc transformase chiriaşii bărbaţi în capii gospodăriilor, calificându-i astfel la dreptul de vot. Nick le înregistrase numele pe listele comunei. Şi, la următoarele alegeri, ei votaseră cu el.

El controla sacristia din Whitechapel de patru ani deja. Nu exista niciun localnic care să nu-i răspundă. Până la urmă, ofiţerii parohiei şi-ar fi dărâmat mai degrabă propriile case decât una de-a lui Nick.

Dar acele clădiri pe care Dixon le condamnase la demolare erau problematice. Graniţa de vest a Whitechapel era ca un ghimpe în coastă pentru St. Luke, comuna vecină. Nick presupunea că nu era nicio coincidenţă în faptul că parcelele din stânga şi din dreapta, care ţineau de St. Luke, fuseseră nimicite cu un an în urmă. Era evident că Pilcher avea planuri pentru acea stradă. Dar, dacă el credea că putea pătrunde în Whitechapel ca să le pună în practică, avea să-l aştepte o lecţie grea.

La capătul scărilor, un chiriaş se dădu la o parte, făcând o plecăciune. Nick salută din cap când trecu pe lângă el, aruncând o privire către fereastra lustruită care dădea spre o mare de acoperişuri noi şi frumoase. Blocul acesta întreg – şi cele nouă sau zece străzi din jurul său – avea să reziste o lungă perioadă datorită lui. Cât despre

modul în care plătea el îmbunătăţirile constante – dacă banii săi erau câştigaţi prin mijloace corecte sau murdare –, chiriaşilor nici că le păsa. Atâta timp cât acoperişul împiedica ploaia să pătrundă, şi chiria rămânea rezonabilă, ei făceau bucuroşi o plecăciune pentru el, din proprie voinţă.

Aşa dorea el să fie. Ce rost avea respectul câştigat cu forţa? Acela nu se putea numi respect.

Ajuns în stradă, el se opri şi inspiră adânc aerul înţepător. Mirosul de stridii prăjite venea de la Neddie's, cârciuma unde îşi lua întotdeauna micul dejun. Dar astăzi nu avea poftă. I-o alungase enervarea.

Auzi paşi apropiindu-se din spate. Nick nu se deranjă să se întoarcă, deoarece câţiva bărbaţi aflaţi în faţă la Neddie's ridicară mâinile să-l salute, iar pe feţele lor nu văzu niciun pericol. Acest loc, aceşti oameni erau ai lui. Dacă se ivea vreo ameninţare, ei aveau răspunderea de a o întâmpina cu armele în mâini.

Li se alătură şi Johnson, respirând din greu. Englezii nu erau făcuţi pentru viteză, dar ei se puteau strecura în locuri pe care un irlandez le-ar fi găsit... incomode. Nick angajase câţiva dintre ei pentru a face un experiment. Cât de departe te puteau duce banii, fără legături de rudenie?

Până acum, parcursese o distanţă frumoasă.

— Să fac cercetări în privinţa lui Pilcher? Johnson icni. Nu pot spune că ştiu numele, dar o va face cineva. La docuri, poate.

— Nu, e în regulă. Johnson ştia docurile mai bine decât aproape oricine altcineva, pentru că el făcuse cândva parte dintre „regali" – acel grup de oameni aleşi primii pentru muncă, în fiecare dimineaţă la cheiuri. Acolo îl întâlnise pe Nick pentru întâia dată, pe când era un băiat de zece sau unsprezece ani.

Aşa că experimentul poate că nu era ceva desăvârşit până la urmă. Ei împărtăşeau un fel de rudenie, chiar dacă nu era una pe care să o preţuiască. Munca la docuri putea fi o privelişte mult mai brutală decât tortura, în funcţie de încărcătură – sau de victimă.

Tortura de astăzi ar fi trebuit să-i îmbunătăţească starea de spirit. Făcuse rost de un nume, în sfârşit. Atunci de ce se simţea atât de murdar?

Nenorociţii de bogătaşi! Jefuiseră şi deposedaseră fără să-i intereseze costurile. Nick avea două sute de chiriaşi în acele clădiri condamnate la demolare. De soarta lor nu se îngrijora niciodată un bărbat ca Pilcher.

— Aş putea să-l urmăresc, se oferi Johnson. Se îndreaptă către drumul principal.

Nick se uită în spate, spionând retragerea cotonogului de Dixon. O urmă de satisfacţie îi îmbunătăţi dispoziţia.

— Poate că ai putea chiar să-l prinzi din urmă aşa.

Johnson se înroşi. Oamenii din acele locuri care se obişnuiseră cu el începuseră să-i spună Roşeaţă. Era o minune a naturii ca un uriaş cu o ureche perforată şi un cap la fel de chel ca al unui pirat să se poată înroşi mai tare decât o fată.

— Nu-l voi lăsa să scape, sir!

— Nu este nevoie.

Nu sluga lui Pilcher era problema. O sacristie sau un district putea înainta cereri în temeiul legilor lui Cross şi Torrens până rămânea fără cerneală, dar era nevoie de aprobarea Consiliului Municipal al Lucrărilor ca o clădire să fie demolată.

Pilcher făcea parte din acel consiliu, dar un singur vot nu putea rezolva nimic. El trebuia să aibă aliaţi puternici – ceea ce însemna că şi Nick avea nevoie de aliaţi acolo.

Nick se întoarse din nou cu faţa, cuprinzând drumul cu privirea. Mai mulţi copii se jucau pe lângă Lola’s Alley – chiulangii cu toţii. Nu conta de câte ori îi făcuse consiliul şcolar să se întoarcă, ei fugeau mereu.

— Ai văzut-o în ultima vreme pe doamna Hollister pe-aici?

— Nu, domnule.

Era treaba ei să investigheze absenteismul pentru consiliul şcolar şi să oblige copiii să se întoarcă la şcoală. În cazul în care nu reuşea, noile legi îi dădeau dreptul că convoace părinţii în faţa consiliului, unde aveau să fie

amendaţi cu o sumă pe care nu şi-o puteau permite.

— Hei! strigă Nick. Voi de colo!

El păşi înainte, iar unul dintre copii, Tommy Ferguson, îşi dădu seama şi le atrase repede atenţia şi celorlalţi.

Ei se adunară într-o gloată panicată când se apropie Nick.

— Cine vă ţine în afara şcolii? întrebă el.

Uneori, un nou-venit, fără să priceapă metoda folosită în Whitechapel, făcea greşeala de a-şi retrage copilul de la clasă, cu scopul de a câştiga bani. Apoi, la fel ca piesele de domino care se dărâmă, posibilii suspecţi îi urmau exemplul, ştergând-o cu bucurie.

— Este vacanţă, spuse Tommy Ferguson cu neruşinare.

Nick se uită la el.

— Mama ta ştie că eşti un mincinos?

Băiatul se strâmbă. Mama lui, Mary Ferguson, era o femeie corpolentă care nu avea nicio reţinere să-l cotonogească.

— Să nu-i spuneţi, domnule! Mă duc!

— Ia-i şi pe ceilalţi cu tine. Cinci minute, Tommy. Dacă-l mai văd pe unul singur dintre voi pe drum, următoarea cu care voi sta de vorbă va fi mama ta.

Tommy era un lider înnăscut. Bolborosind nişte scuze, el îndemnă gloata pe drum, făcând-o să se încaiere.

— Cine este cea mică? îl întrebă Nick pe Johnson.

O fetiţă, mai murdară decât ceilalţi, abia putea ţine pasul azvârlindu-şi călcâiele goale când o luă pe după colţ.

— E nouă pe stradă, spuse Johnson. Maică-sa tunde animale. Nu-l ştiu pe taică-su.

— Avea un vas pentru cerşit la subsuoară. Şi era fără cizme. Nu exista niciun motiv pentru asta. El văzuse că sacristia din Whitechapel acoperea taxa şcolară pentru părinţii care nu o puteau plăti şi oferea cizmele pe care elevii trebuiau să le poarte. Să vorbeşti cu mama ei! Să fii blând însă! S-ar putea să nu ştie că există posibilitatea de a fi ajutată.

— Da. Aşa voi face.

Satisfăcut, Nick îşi îndreptă pălăria. Nimic altceva nu arăta nelalocul lui. Afaceri înfloritoare la magazinul bucătarului din colţ, femei atârnând rufele spălate la ferestre – el zâmbi la salutul sfios al lui Peggy Malloy – şi bărbaţi făcând progrese mari în treburile lor, nu trândăvind la vedere.

Odată, această parte din Whitechapel arăta diferit – plină de violenţă, urâtă şi sufocată de gunoi. Dar acum se lăuda cu străzi ordonate, locuinţe solide, nopţi liniştite şi şcoli fără locuri libere.

El se încruntă. Se simţise neliniştit în ultima vreme, tulburat din motive pe care nu le prea putea identifica. Totul mergea foarte bine – de fapt, atât de bine, încât renunţase complet la infracţiunile minore. Afacerile sale legitime începeau să aducă un profit destul de frumos, ca să nu spunem nimic despre palatul său de jocuri de noroc. Dar mulţumirea semăna prea tare cu nepăsarea. Iar nepăsarea ducea întotdeauna la o cădere.

Poate că de aici începuse: de la unii bogătaşi parveniţi din St. Luke.

— Fă asta, spuse Nick. Adună-i pe Malloy şi pe ceilalţi băieţi. Convoc o şedinţă.

Johnson încuviinţă din cap.

— La Neddie să…

— Nu, am terminat cu nenorocitele de afaceri pentru o vreme. Am nevoie de o şedinţă adevărată. Nick îşi descoperi dinţii într-un zâmbet. Consiliul Municipal al Lucrărilor modelase tot oraşul. Un loc era rezervat pentru Whitechapel, dar el îşi însărcina rareori omul să participe la întâlniri. Lui Malloy îi lipseau aliaţii necesari pentru a influenţa deciziile consiliului, iar majoritatea voturilor oricum nu-l interesau pe Nick. Nu-i păsa de problemele din Southwark sau Clerkenwell; teritoriul său se afla în East End, nu mai departe.

Dar poate că venise timpul să-l intereseze. Să convoace consiliul şi, în timp ce se afla acolo, să ridice problema apei din Whitechapel – aceste companii concurente sabotau ţevile rivalelor sale, făcând ca

alimentarea să fie impredictibilă câteodată.

— Convoacă sacristia, spuse el. Am o propunere pentru cetăţeni.

Capitolul 2

Dragă domnule O’Shea.

Nepoata dumneavoastră Lilah, Lady Palmer, mi-a vorbit foarte frumos despre priceperea dumneavoastră în afaceri. Am o propunere care promite un profit generos. Vă rog să răspundeţi cât mai curând posibil.

Catherine Everleigh

Dragă domnule O’Shea.

Tăcerea dumneavoastră sugerează că v-am supărat. V-aş ruga să-mi iertaţi îndrăzneala de a vă scrie fără o introducere formală anterioară. Anticipasem că vom face cunoştinţă la nunta nepoatei dumneavoastră cu Lord Palmer. Ca urmare a fugii lor secrete, am ales în schimb să vă contactez direct. A fost o încălcare flagrantă a etichetei, pentru care vă cer scuze.

Dacă aţi fi atât de bun să treceţi cu vederea supoziţia mea, aş aprecia foarte mult şansa de a vorbi cu dumneavoastră despre perspectiva de a vă reveni un venit destul de frumuşel. Nepoata dumneavoastră m-a asigurat că aveţi un simţ dezvoltat pentru afaceri. Tind să cred că nu veţi respinge o oportunitate de profit fără ca mai întâi să aflaţi detaliile.

Cu stimă.

Domnişoara Catherine Everleigh
Proprietar al Casei de Licitaţii Everleigh

Dragă domnule O'Shea.

Ca prietenă foarte bună a nepoatei dumneavoastră, vicontesa de Palmer (pe care o ştiţi ca Lily Monroe, dar care a fost angajata mea la Everleigh sub numele de Lilah Marshall, din motive pentru care nu aveţi nevoie să vi le reamintiţi), mă simt obligată să vă întreb de sănătate.

După cum ştiţi, nepoata dumneavoastră a plecat în străinătate într-o lună de miere prelungită. Acest lucru mă face să cred că în absenţa ei este posibil să întâmpinaţi vreo dificultate care vă împiedică să răspundeţi la scrisorile prietenei ei dragi.

De dragul ei, grija mea creşte cu fiecare zi în care nu primesc un răspuns de la dumneavoastră. În consecinţă, intenţionez să solicit poliţiei să vă facă mâine o vizită la cârciuma din Whitechapel cunoscută cu denumirea de Neddie's, unde mi s-a dat de înţeles că este locul în care se ştie că vă aflaţi, unde încă aveţi libertatea discursului. Sper foarte mult să primesc veşti bune de la poliţişti despre starea dumneavoastră de sănătate.

Permiteţi-mi din nou să-mi înaintez scuzele pentru îndrăzneala de a-mi permite o familiaritate care nu a fost deocamdată consimţită în mod oficial.

Cu sinceritate.

Domnişoara Catherine Everleigh

Catherine,

Nu pot decât să presupun că te-ai lovit tare la cap de când ne-am văzut ultima oară. Dar atunci, tu şi Lily eraţi cam puse pe pozne după ce scăpaseraţi de nenorocitul acela de rus şi consumaseraţi din berea lui Neddie cu găleata – aşa că probabil acea noapte ţi-a ieşit total din minte.

Dar cu siguranţă păreai destul de trează înainte de asta, când i-am tras lui Lord Palmer un şut în fundul său bine educat, la una dintre petrecerile tale ţinute la casa de licitaţii. Poate că a fost greşeala mea că ţi-am sărutat mâna în loc să sărut gura ta mică şi dulce în acea seară – altfel ţi-ai fi amintit de întâlnirea noastră. Dar, vai, acesta este felul domnilor, din păcate.

În orice caz, consider că am făcut cunoştinţă în toată regula. Aşa că nu-ţi mai face griji din acest punct de vedere.

În ceea ce priveşte vizita, nu te deranja să vii dacă este vorba despre afaceri. Nu mă interesează deloc vânzarea de mărunţişuri strălucitoare sau orice altceva îi atrage pe bogătaşi către casa ta de licitaţii ca găinile către o stâncă.

Oricum, dacă doreşti să mai guşti delicatesele din Whitechapel, uşa va sta mereu deschisă unei prietene de-a lui Lily – mai ales unei fete care poate da atâtea halbe pe gât. De data aceasta însă, nu-ţi voi mai plăti consumaţia – pentru că sunt, aşa cum ai subliniat, un bărbat cu simţul afacerilor şi intuiesc un potenţial profit atunci când îl văd. (Ai băut şase halbe? Aşa jură Neddie. Dar există o legendă tot mai răspândită care spune că ai băut zece.)

Noroc.

Nick O'Shea

P.S. Cred că ai observat că această scrisoare a fost livrată de către supervizorul Diviziei Whitechapel a Poliţiei Metropolitane. Drăguţ din partea lui, nu-i aşa? Poliţiştii din Whitechapel sunt nişte băieţi extrem de prietenoşi. Presupun că datorită faptului că şi eu îi respect pe ei. Mă asigur ca Neddie să nu taxeze pe niciunul pentru halbele băute. Dar asta înseamnă simţul afacerilor pentru tine!

— Mă tem că pentru aceasta nu se mai poate face nimic.

— Nu-mi spuneţi asta! Catherine stătea la o masă de

lucru din subsolul de la Everleigh, unde îşi petrecuse ultima oră frecând uşor cu răşină o pânză murdară – o modalitate bună de a-şi alunga frustrarea. Sau era panică? Scrisoarea de la domnul O'Shea o făcuse să fie palidă şi agitată în acelaşi timp.

Ce fusese în capul ei de corespondase cu o asemenea haimana? Ea îl cunoscuse doar prin nepoata lui, Lilah, care fusese asistenta lui Catherine înainte de căsătoria ei neaşteptată cu Lord Palmer. O'Shea era un individ celebru, un magnat care controla cele mai dure zone din East End. Ce formă trecătoare de nebunie o făcuse să-l caute pe *el* pentru ajutor? Se ruga ca el să-i fi ars scrisorile. Dacă s-ar afla de ele, asta ar putea-o compromite.

Şi apoi ruinarea se afla deja la un pas distanţă. Fratele ei renunţase le serviciile de contabilitate ale Wattier & Company, iar acum nu mai exista nimeni care să urmărească ce făcea el cu finanţele companiei. Insista că domnul Pilcher era potrivit pentru ea, iar seara trecută o aşteptase acasă împreună cu avocatul familiei, care îi explicase că nu avea niciun motiv să conteste planul de vânzare al lui Peter, cu excepţia cazului în care se căsătorea foarte repede şi, prin urmare, intra în conducere.

Aşadar, ea îl analizase pe domnul Pilcher. Era un proprietar de rang mijlociu a cărui familie era prea mediocră pentru a promova interesele politice ale lui Peter. Cauza ataşamentului său trebuia să se afle în altă parte. Dacă se căsătorea cu Pilcher, ea nu avea nicio îndoială că el s-ar opune ca ea să lucreze acolo şi că ar găsi o modalitate de a o împiedica să intervină asupra deciziilor lui Peter, precum şi asupra propriilor lui decizii.

Ea oftă uşor şi cercetă pictura. Acum poleiala originală se fărâmiţase în pulbere. Îşi luă peria din păr de bursuc şi curăţă puţin pentru a dezvălui minunăţia de dedesubt.

— Uită-te aici, Batten! Vrei să renunţăm la aşa ceva?

Batten bombăni.

— Trei secole în care a fost curăţată cu apă şi săpun…

— O putem repara. Pictura avea un stil italienesc – nu

conform modei din prezent, dar cât îi păsa ei de modă? Adevăraţii colecţionari recunosc o lucrare de geniu când o văd. Responsabilitatea ei era să-i facă să privească. Vezi faţa ei?

În centrul tabloului întunecat, Sfânta Tereza era străpunsă de suliţa îngerului. Ea îşi aruncase ochii spre cer, expresia ei oscilând între marea agonie a torturii şi speranţa disperată a izbăvirii divine.

Batten îşi potrivi ochelarii, încruntându-se. Unii dintre angajaţi, în special fetele ignorante pe care le angajase Peter ca animatoare care să flateze clientela, îl numiseră Gnomul. El era într-adevăr neobişnuit de scund şi de îndesat, cu o claie de bucle cărunte care rezistau şi celui mai gros strat de pomadă.

Dar Catherine îl cunoştea încă din copilărie. Când se uita la el, abia dacă îi observa cocoaşa diformă sau proeminenţa neplăcută a frunţii. În schimb, ea vedea un bărbat extrem de cultivat, capabil să restaureze picturi deteriorate de secole întregi şi să răspundă cu o răbdare infinită la toate întrebările ridicole pe care i le pusese pe când era copilă, atunci când alţi angajaţi aşteptau doar până se întorcea tatăl ei cu spatele pentru a-şi da ochii peste cap şi a o alunga.

Acum aştepta cu sufletul la gură verdictul său. Ea nu trebuia să-l contamineze cu propriile ei speranţe. În afaceri nu era loc de romantism ridicol.

— Am nevoie de mai multă lumină, îi spuse el.

Ea se duse să aducă o lumânare de pe raft. Subsolul era un loc nepotrivit în care să fie mutat atelierul lui Batten, dar Peter insistase să extindă sălile pentru public. El nu considera că restaurarea era o ramură profitabilă pentru investiţii, ci pretindea că se consuma prea mult timp pentru un profit prea mic. Dacă ar fi fost după el, ar fi respins orice obiect vechi de artă sau operă care nu venea gata de vânzare.

Înainte, atitudinea lui o deruta. Ea îi spunea că, dacă îi displăcea aşa mult comerţul, ar *putea* încerca să se comporte mai puţin ca un patron de magazin şi mai mult ca

un protector al artelor. Dar acum îl înţelegea mai bine. El se săturase să fie un comerciant. Voia să vândă casa de licitaţii şi să trăiască precum un om bogat.

Ea nu avea să permită acest lucru. Mai degrabă s-ar căsători cu Pilcher. Sau cu Batten! Păcat că soţia lui avea o stare bună de sănătate.

Îşi muşcă buza şi o apucară remuşcările când duse lumânarea la masă. Soţia domnului Batten era o făptură dragă şi prietenoasă, care nu merita astfel de gânduri bolnave.

Ţinu lumânarea nemişcată într-un unghi care scotea în evidenţă expresia uimitoare a Sfintei Tereza. Batten îşi frecă bărbia.

— Ei bine, ştii că nu-mi place să mă dau bătut, spuse el. Era o lucrare foarte rară… sau fusese, la un moment dat. Dar această deteriorare a cadranului din stânga sus… El oftă. Cineva aproape că şi-a dorit ca faţa ei să nu fi fost cruţată. Ce ironie, să întrezăreşti ceea ce a fost odată!

Pânza suferise câteva manevre foarte dure. Ea nu putea contrazice asta. Dar nici nu putea renunţa la ea.

— Ce spui despre metoda domnului von Pettenkofer? Ar putea funcţiona?

— S-ar putea, spuse Batten şovăielnic. Dar fratele tău a fost foarte clar, domnişoară. Să nu depăşim o săptămână zăbovind asupra nici vreunei lucrări. Ceea ce propui ar dura mult mai mult.

Ea scrâşni din dinţi. Ce tactică ridicolă de a impune vânzări în cantităţi mari! Unele dintre cele mai substanţiale vânzări proveniseră de la opere restaurate de domnul Batten – şi, din ce în ce mai multe, restaurate de ea. Ea avea un talent în identificarea valorii din lucrările deteriorate, şi, datorită supravegherii domnului Batten, ea înţelesese câteodată şi cum să le repare. Avea o satisfacţie nemaipomenită să scoată frumuseţea din gunoi, să restaureze imperfecţiunea şi s-o aducă la starea sa originală, fără cusur.

Domnul Batten se uita la ea compătimitor.

— Te simţi bine?

Ea îşi muşcă buza. „Fratele meu a înnebunit, Batten. Ameninţă că vinde acest loc. Şi nu ştiu cum să fac să-l opresc”.

Dar ştia. Răspunsul era căsătoria. Avea nevoie doar de soţul potrivit. Ce păcat că nu se vindeau la licitaţie!

Izbuti să zâmbească.

— Sunt bine. În copilărie, îşi spunea cu regularitate părerile la această masă de lucru. Dar o femeie nu putea vorbi atât de nechibzuit despre familia ei. L-ar putea pune pe domnul Batten într-o situaţie foarte delicată, deoarece Peter era, de asemenea, angajatorul său. Pur şi simplu nu pot renunţa la acest tablou. Poţi începe metoda domnului von Pettenkofer. Dacă te întreabă fratele meu, spune-i că nu ţi-am dat de ales.

Nu că el i-ar fi dat. Fratele ei nu se deranja niciodată să viziteze atelierul.

Ea îşi strânse agenda şi porni să urce scările către sălile pentru public. Era ora trei şi jumătate, dar îi rămăseseră şase articole pe listă. Avea să stea la Everleigh cel puţin până la ora zece.

Gândul o făcu să zâmbească uşor. Şi tatăl ei ajungea rareori la cină – deşi se străduia. Ea, pe de altă parte, avea toate motivele să zăbovească aici. Pentru că, din câte ştia, domnul Pilcher era invitat la masă în acea seară. În ultimul timp, Peter îşi făcuse un obicei din a-l aduce mereu prin preajmă.

Pătrunse în hol şi găsi o mulţime de animatoare – ea respingea denumirea comună pe care o primiseră ca Fetele de la Everleigh – adunate în jurul a trei domni îmbrăcaţi foarte elegant, recunoscându-l pe unul dintre ei ca fiind moştenitorul unui ducat. Aspectele sociale ale afacerii erau responsabilitatea lui Peter, nu ale ei, dar ea nu-l vedea deloc pe fratele ei pe acolo.

Fără nicio tragere de inimă, ea făcu semn unei animatoare, o brunetă focoasă.

— L-a anunţat cineva pe domnul Everleigh despre oaspeţii noştri?

— O, i-a văzut, spuse domnişoara Snow cu răsuflarea

tăiată. Avea faţa îmbujorată şi, ca majoritatea fetelor, flirta cu neruşinare, atrăgând atenţia bărbaţilor care nu ar fi observat-o niciodată pe stradă. Ne-a spus să le ţinem noi companie, deoarece are o altă întâlnire.

— Înţeleg.

Era ceva neobişnuit ca Peter să piardă oportunitatea de a face cunoştinţă cu un viitor duce. Suspinând, Catherine îşi făcu în sfârşit curaj să întreţină ea oaspeţii.

— Oricum nu i-ar fi putut primi, continuă domnişoara Snow. Nu era îmbrăcat adecvat.

Atunci, ea ridică sugestiv dintr-o sprânceană subţire.

— Cum adică nu era îmbrăcat adecvat?

În ceea ce privea înfăţişarea sa, Peter era întotdeauna pedant.

— Purta o haină peticită. Vocea fetei avea o urmă vicleană de speculaţie. Şi a plecat pe jos, nu a luat trăsura.

— Asta nu este treaba ta. Dar Catherine simţi un fior de-a lungul coloanei vertebrale, nu atât de alarmare, cât de entuziasm. De cât timp a plecat?

— De un minut sau două, nu mai mult.

Datoria o obliga să le facă oaspeţilor un tur al colecţiilor ce intrau la licitaţie. Dar comportamentul ciudat al lui Peter îi putea oferi un indiciu în privinţa treburilor sale secrete – o chestiune de care putea foarte bine depinde viitorul casei de licitaţii. Pentru că, dacă îl surprindea în vreo situaţie dezagreabilă, putea obţine o armă împotriva lui.

Îşi ridică vocea.

— Domnişoară Ames, strigă ea o animatoare roşcată, cea mai răsărită dintre ele. Vrei să te ocupi dumneata de oaspeţii noştri? Mă tem că trebuie să plec.

*

Viaţa lui Catherine devenise o absurditate. Ea era o femeie de afaceri cu o casă de licitaţii de condus. Avea o sută de lucruri scrise în agendă, nicio înclinaţie către aventură şi niciun interes faţă de viaţa personală a fratelui

său. În acest moment, agenda sa ar fi îndemnat-o să se afle în camera de recepţie de la Everleigh, supraveghind despachetarea cărţilor primite de la biblioteca familiei Cranson.

În schimb, ea bântuia prin East End, ocolind câinii vagabonzi şi crăpăturile pline cu buruieni de pe trotuar. Pe Whitechapel Road, ea se simţise destul de în siguranţă în mijlocul traficului aglomerat şi al strigătelor vânzătorilor de castane. Dar acum, când intră pe o alee îngustă de locuinţe, atmosfera se schimbă. Clădirile de aici erau toate aplecate ca nişte pensionari bătrâni şi obosiţi, blocând lumina soarelui să pătrundă pe străduţă. Într-un şanţ, un cerşetor cu faţa marcată de râie zăcea inconştient.

Ea se opri lângă el observând bruma de gheaţă care se depusese pe barba lui roşiatică. Nu cumva o asigurase fosta ei asistentă că Whitechapel nu era atât de periculos precum îşi imagina? Dar poate că Lilah se răzgândise după cele întâmplate în urmă cu trei luni. Ele fuseseră răpite de către un dement rus care intenţiona să-i facă rău lui Lord Palmer. Rusul le închisese chiar în apropierea acestui cartier, într-o baracă foarte izolată şi îngustă, şi, dacă nu ar fi fost curajul lor combinat cu inspiraţia de a pune la cale evadarea, era posibil ca nimeni să nu le fi găsit vreodată.

Bine. Acest lucru nu era chiar adevărat. Unchiul lui Lilah le-ar fi găsit în cele din urmă. Nicholas O’Shea conducea East End ca un despot bătrân. După cum a reieşit, el fusese cu ochii pe rus. Doar că pur şi simplu îi luase mai mult timp să ajungă acolo decât erau dispuse ea şi Lilah să aştepte.

Din păcate, influenţa domnului O’Shea nu se extindea şi asupra hrănirii cerşetorilor. Ce bine că ea provenea dintr-o parte mai bună a oraşului, unde oamenii acordau atenţie celor cu probleme!

— Domnule, spuse ea tăios.

Niciun răspuns. Oare era doar beat sau avea nevoie de un medic? Ea se uită în jur agitată. În faţă, o femeie care ieşise la fereastră striga incoerent la cineva pe care îl putea vedea doar ea. Dacă acest bărbat ar avea nevoie de un

medic, nu prea ar avea cine să-i sară în ajutor.

— *Domnule,* spuse ea mai tare.

El scoase un sforăit nazal brusc, duhnind a gin, fapt ce o sperie şi o făcu să plece mai departe.

La o jumătate de stradă mai în faţă, şi fratele ei se grăbea, încercând, la fel ca ea, să nu iasă în evidenţă. Până acum, ea reuşise să se ţină departe de ochii lui, gluga sa ţinând-o ascunsă de privirile pe care le arunca el peste umăr. Însă o sperie faptul că el ştia încotro se îndrepta. Peter era un bărbat cu gusturi rafinate şi cu ambiţii măreţe. Cu cine s-ar fi putut întâlni aici?

Peter se îndreptă către un rând de case obişnuite a căror faţadă de cărămidă fusese frumoasă cândva, dar care acum expunea mai multe ferestre sparte. Uşa din faţă se deschise. O mână nevăzută îl primi înăuntru, după care închise uşa.

Catherine se opri. Era *aşteptat* de cineva. Se uita după el – aici, dintre toate locurile!

Ea deveni conştientă de privirile curioase a doua fete care treceau pe lângă ea, braţ la braţ – muncitoare la fabrică, îşi dădu ea seama după mâinile lor pătate cu vopsea. În dreapta ei, o alee desfundată îi oferea o ascunzătoare relativă. Se strecură acolo şi se lipi de un perete umed. Pelerina ei era destul de modestă, deoarece se îmbrăcase cu scopul de a primi un transport de marfă. Dar nu avea niciun petic, nu era ruptă sau pătată, şi chiar şi doar acel simplu aspect o făcea să iasă în evidenţă în acest cartier.

„Grăbeşte-te, Peter!” Ea nu avea nicio intenţie să o prindă asfinţitul în Whitechapel. Lilah lăudase capacitatea unchiului său de a impune legea şi ordinea – dar totodată o avertizase pe Catherine despre pericolele pe care le putea întâmpina ca străin.

Ea oftă, strângându-şi pelerina mai tare. Ce ciudat – îi era dor de Lilah. Nu o putea invidia pentru luna de miere, mai ales că Lilah nu mai călătorise niciodată în afara Angliei înainte. Dar, dintre toate momentele, acum avea nevoie de un prieten. Şi, într-adevăr, avea unul singur, dacă nu îl

punea la socoteală pe domnul Batten. Everleigh o ţinuse întotdeauna prea ocupată ca să socializeze şi, chiar şi atunci când încercase, avea puţine lucruri în comun cu celelalte femei de rangul ei. Nu o interesa deloc să discute despre ultima modă şi nici nu avea timp să citească romane. De asemenea, nimeni nu părea prea interesat de ceea ce credea ea despre piaţa de artă sau despre cum să deosebeşti o lucrare a unui mare maestru de un fals foarte convingător…

O picătură rece de ploaie îi aterizează pe nas. Speriată, ea se uită în sus către cerul întunecat.

— Te ascunzi de cineva?

Ea sări. De după colţ apăru o siluetă familiară. Uimirea o împiedică să vorbească.

Nu se pricepea la recunoaşterea feţelor, dar numai o femeie oarbă l-ar putea uita pe unchiul lui Lilah. El era trucul nemilos al naturii asupra sexului frumos, imaginea perfectă a întunericului, viclenia fermecătoare, masculină. Păr negru strălucitor, pometi ridicaţi, buze la fel de pline ca ale unei femei… *acesta* era cu siguranţă un defect. Dar apoi, avea acea formă brutală a maxilarului şi a bărbiei, care compensa totul… şi o mică denivelare a nasului său cârn care sugera o fractură pe care-o suferise cândva nasul lui.

— Domnule O’Shea.

Ea vorbi foarte înţepat, deoarece nu-i plăcuse niciodată efectul pe care-l avea el asupra ei. Era considerată frumoasă şi văzuse puterea pe care o putea folosi atunci când dorea să încerce. Dar refuză să cadă pradă unei vrăji similare.

Însă ce coincidenţă nefericită să-l întâlnească aici!

El îşi sprijini umărul de peretele de cărămidă şi o privi de sus.

— Văd că te-ai îmbrăcat de vânătoare. Ai furat pelerina asta de la una dintre servitoarele tale?

Ea îşi strânse mai tare gulerul pelerinei.

— Este a mea, de fapt. Dar îţi mulţumesc pentru insultă.

El îşi arcui sprâncenele negre.

— Nu te gândeşti prea mult la servitoarele tale, nu-i aşa?

Ea deschise gura, apoi se răzgândi şi, în schimb, se încruntă, îl întâlnise doar de două ori, şi de fiecare dată se uitase la ea cu această privire îngâmfată şi enervantă, de parcă ea era o glumă concepută pentru propriul său amuzament. O făcea să se simtă… judecată şi ridiculizată, ca şi cum aştepta mai mult de la ea ca femeie.

De parcă era el în măsură să o judece! Era impertinent, necioplit, prost-crescut şi nelegiuit. Ea nu trebuia să uite niciodată acest lucru, chiar dacă în acest moment el era îmbrăcat cu un frac negru potrivit pentru bal.

Ea se uită încruntată la el. De fapt, el era îmbrăcat cu o eleganţă ridicolă, având la gât un ac de cravată cu un diamant în capăt.

— Nu ştiam că pietonilor din Whitechapel li se cere să aibă o ţinută de seară, spuse ea tăios. Când voi veni data viitoare, mă voi asigura să port o rochie de bal.

— Aşa să faci, dragă. Şi să fii atentă şi la vreme.

— Întotdeauna o fac. Potrivindu-se cu răspunsul, o altă picătură de ploaie îi căzu pe bărbie. Îmi place ploaia.

Râsul lui avea o notă amplă, răsunătoare, neaşteptat de frumoasă.

— Mda, arăţi la fel de mulţumită ca o pisică udă.

— Cuvintele unui poet, domnule O’Shea.

Ea se uită în jurul lui. Nici urmă de Peter încă.

— Ce aştepţi?

Acel ton ca torsul de pisică îi atrase atenţia din nou asupra lui. În ciuda ţinutei sale formale, el se sprijinise pe peretele de cărămidă, având o postură gârbovită, ca a unui docher. Priveliştea unei astfel de perfecţiuni fizice combinate cu o asemenea atitudine o contraria până peste poate.

Ea îşi fixă atenţia asupra denivelării de pe nasul lui, aceea fiind singura imperfecţiune către care şi-ar fi îndreptat dispreţul. Cât de grosolan îi răspunsese la

scrisoare! Şi, oricum, ce fel de infractor refuza bani? Ea se gândise să-l angajeze pentru a-l intimida pe Peter. Ar fi reprezentat un profit obţinut cu uşurinţă pentru el.

— Te priveşte cumva ce fac eu sau pe cine aştept?

— Pe străzile mele? Da.

— Străzile *tale*? Ea ridică din sprâncene când auzi această aroganţă extrem de subtilă. Oare Maiestatea Sa a fost informată de revendicarea ta?

— O, socotesc că Maiestatea Sa ar fi bucuroasă să cedeze această bucată din Londra, spuse el cu amabilitate. Cu siguranţă nu s-a deranjat niciodată să se preocupe pentru ea.

Acea izbucnire de radicalism era exact ce aştepta ea de la un bărbat ca el.

— Nu pot spune că o învinovăţesc. Există un bărbat care zace pe drumul din apropiere, aproape mort de frig.

— Thomas, spuse el uşor. Ginul îi ţine destul de cald.

Ea pufni.

— Nu este deloc surprinzător faptul că ar trebui să ştii numele beţivilor locali.

— Îmi este rudă, de fapt. Accentul lui deveni deodată mai aspru. Este soţul verişoarei mele.

— Poţi observa lipsa mea continuă de uimire.

— Voi fi eu surprins pentru amândoi, spuse el. Nu mi-am imaginat că eşti uşor de impresionat. Ar fi bine ca, data viitoare când vezi un beţiv pe stradă, să continui să mergi.

O văzuse când se oprise să vorbească cu bărbatul?

— M-ai *urmărit*?

— Străzile acestea au ochi, dragă. Şi toţi îmi raportează mie.

Dumnezeule! Ea se uită pe lângă el, către strada îngustă.

— Vrei să spui că ai spioni? Cât de… ciudat!

— Casa Diamantelor se află imediat în capătul străzii. El arătă cu mâna în direcţia drumului principal, făcând ca numeroasele inele de pe degetele sale lungi să strălucească. Bijuteriile sale erau la fel de bătătoare la ochi ca ale unei fete de băcănie. Clienţilor nu le place să fie

deranjaţi. Aşa că eu ţin evidenţa celor care pătrund pe alee.

Ea încuviinţă din cap cu fermitate. Casa Diamantelor era un palat cu jocuri de noroc – cu totul ilegal, deşi fusese construit cu pretextul unui club social. Asta explica îmbrăcămintea lui. Ea îşi aminti că citise despre codul vestimentar aplicat acolo în diverse editoriale tăioase scrise de către revoluţionarii de dreapta.

Dacă ţinea evidenţa trecătorilor însemna că ştia cu siguranţă toţi locatarii de pe această stradă.

— Ştii cine locuieşte în acea clădire? întrebă ea arătând către casa în care dispăruse fratele ei.

El nu-i urmări gestul.

— Cred că da.

— Atunci, ai putea să-mi spui şi mie numele lor?

— Nu.

Se uită la ea cu o privire fermă, prevenind orice obiecţie.

Avea nişte ochi deosebiţi, de culoarea argintului-viu, adânci şi cu gene negre. Ea se uită în ei o clipă prea îndelungată înainte să-şi dea seama. Scoase un sunet prin care îşi arătă dezgustul şi dezaprobarea.

— Poţi pleca, atunci, spuse ea. Nu am o dispoziţie pentru conversaţii.

El pufni şi se desprinse de perete atât de rapid şi cu o putere atât de mare, de parcă ar fi fost azvârlit de un arc.

— Am o trăsură în faţa Casei Diamantelor. Am să te duc înapoi acasă.

Era atât de uimită, încât aproape că izbucni în râs.

— Nici gând. Decenţa şi prietenia cu nepoata lui o făcură să adauge: Dar mulţumesc pentru ofertă.

Acum el se uita la ea ca şi cum îi mai crescuse un cap.

— Nu era o ofertă. Dacă ţi se întâmplă ceva aici, îşi va vârî toată lumea nasul să investigheze. Şi asta nu ar face bine afacerilor de la Casa Diamantelor.

Ea se încruntă. Părea logic, era o strategie bună. El era un om de afaceri în felul său. Măcar dacă i-ar fi arătat şi ei respect în aceeaşi măsură! *Găini ademenite către o stâncă:* aşa îi descrisese el clienţii. *Pietricele sclipitoare* –

viziunea lui asupra artelor frumoase.

— Am să merg, spuse ea cu asprime, dacă îmi spui cine locuieşte acolo.

El o privi.

— Şi eu care credeam că erai aşa de neastâmpărată de la bere. Dar se pare că ai curaj şi când eşti trează.

„Mitocanule!”

— Nu ştiu la ce te referi. Eu sunt mereu trează.

Pufnetul său în loc de răspuns era extrem de nedrept.

— Acea noapte petrecută la cârciuma domnului Neddie, spuse ea tăios, a fost o întâmplare ieşită din comun, pe care niciun *domn* nu ar menţiona-o. Într-adevăr, orice *domn* care s-ar fi aflat în apropiere ar fi intervenit cu siguranţă în timp util ca să-l oprească pe nebunul care m-a răpit.

— Nu ai fost singura răpită, spuse el cu blândeţe.

Ea lăsă triumful să-i curbeze buzele.

— Într-adevăr. Nepoata ta a fost, de asemenea, pusă în pericol. Păcat că a trebuit să ne salvăm singure. În orice caz, dacă vreuna din noi a băut mai mult după aceea – ceea ce eu sigur *nu* am făcut –, nu s-a întâmplat din cauza vreunei înclinaţii spre necumpătare, ci mai degrabă dintr-o dorinţă firească de a uita evenimentele precedente. Ca să nu mai spun despre compania în care m-am trezit după aceea!

Spunând asta, ea îi aruncă o privire tăioasă. El ridică din sprâncene.

— Acesta este un discurs adecvat. Cred că te preferam când erai beată.

— Ţi-am spus, eu *nu* am fost…

Se întrerupse cu un şuierat. Nu avea niciun rost să discute cu acest bandit. Şi adevărul este că ea nu se simţise cu totul… în apele sale în acea seară.

Măcar dacă *ar reuşi* să uite totul. Dar îşi aminti că spusese lucruri foarte îndrăzneţe la sfârşitul serii, referindu-se la chipul şi la silueta domnului O’Shea… şi la suma de bani pe care ar fi putut-o aduce casei de licitaţii dacă ar fi fost o sculptură de vânzare…

Oh, dar refuza să se gândească la asta. Îşi jurase să nu mai bea niciodată.

Îşi încrucişă braţele şi privi peste umărul lui către locuinţă.

— Te rog să pleci!

— Peste un minut, am să te iau pe sus şi am să te car pe umăr.

Ea se dădu înapoi.

— N-ai îndrăzni.

Dar poate că ar face-o. Zâmbetul lui părea îndrăzneţ.

— S-ar putea să-ţi placă. Cred că îmi amintesc că mi-ai complimentat umerii când ne-am întâlnit ultima dată. Am pus-o pe seama băuturii, dar tu spui că erai trează. Aşadar, chiar persoana ta trează, domnişoară Everleigh, a socotit că sunt un bărbat foarte dotat.

Ea se simţi copleşită de umilinţă.

— Eşti un bădăran.

— Poate că da. Desigur, un bădăran nu te-ar conduce acasă. Te-ar putea arunca pe umăr şi te-ar duce totuşi către trăsura lui. Ce-ar fi să te gândeşti la asta pentru o clipă. Şi, cum tocmai îi stropea un nou val de ploaie, el se strâmbă şi spuse: îţi dau cinci secunde.

Ea mai aruncă o privire către locuinţă. Peter ar fi putut sta în acea clădire ore întregi, dar începea să se lase întunericul.

— Bine. Îţi voi permite să chemi o birjă pentru mine.

— Este o minune, spuse el, că nu ai fost jefuită până acum. Călătoreşti mult cu birja?

— Mai degrabă aş avea încredere într-un birjar decât în tine, spuse ea printre dinţi.

— Tu crezi că ai tot ce vreau eu? Cum el începu să o măsoare din priviri, ea se îmbujoră şi îşi încrucişă braţele. A, spuse el, cu un rânjet încolţindu-i pe buze. Înţeleg. Mă consideri un parazit.

— Văd că insulta te mulţumeşte.

— O, sunt mulţumit de ceva. Îşi ridică din nou privirea, dar zâmbetul îi păli. Nu ai ajuns la această concluzie vorbind cu nepoata mea, murmură el. Ceea ce înseamnă că

ai ticluit-o de una singură. Catherine, tu te gândeşti la mine când stai noaptea în pat? Dumnezeu ştie că eu m-am gândit la tine o dată sau de două ori.

Ea rămase cu gura căscată. Niciodată nu îi vorbise un bărbat în acest fel. „Te flatezi singur” nu părea să fie o replică suficient de tăioasă.

Nici adevărul nu putea fi de folos. Să o ajute Dumnezeu, cum reuşise el să îşi dea seama? După ultima lor întâlnire, ea se gândise la el. El avea o atitudine şi un comportament atât de… libere. Ea nu întâlnise niciodată pe cineva ca el.

El făcu puţin zgomot şi se apropie de ea. Aleea nu era largă. Acum îi despărţeau câţiva centimetri. Ea putea simţi căldura radiind din corpul său, atât de bine-venită în umezeală. Ea se ghemui lângă peretele de cărămidă, cu pulsul luându-i-o razna.

— Ce… ce faci?

— Mă întreb, spuse el foarte încet. Îi cuprinse obrazul cu palma sa caldă şi aspră. Ea trase aer în piept şi simţi miros de cafea şi săpun, când se aştepta la gin. Putea vedea începutul fin al firelor negre crescute în sens opus şi ochii săi ca umbra unei ceţi pe o pajişte, culoarea gri amestecându-se cu o tentă de verde.

Ea îşi întoarse faţa, îngrozită de ea însăşi.

— Dă-mi drumul!

Degetul lui mare zăbovi uşor pe marginea maxilarului ei.

— Nu te ţin, spuse el răguşit. Pare mare păcat, nu-i aşa?

Ea înghiţi.

— Te rog!

— Ce mă rogi? El îi vorbi foarte încet în ureche. Ea îi simţi nasul trecându-i peste păr. El îşi freca nasul de ea, şi conştientizarea acelui gest, la fel ca senzaţia, o făcu să simtă un fior pe piele. Te-ai înroşit, spuse el, iar uimirea din vocea lui o făcu să roşească şi mai tare. Spune-mi, Catherine, ce îţi imaginezi că ţi-aş face dacă te-aş prinde singură într-o trăsură?

Ea îşi muşcă buzele. Ştia cum să facă faţă genului ăstuia de bărbaţi. Trase aer în piept să prindă curaj, apoi se uită direct la el.

Diavolul îi dăruise servitorului său un chip şi o formă extrem de fermecătoare – iar *ea* era o femeie a cărei ocupaţie îi cerea să găsească frumuseţe în contexte puţin probabile. Nu se va învinui pentru că remarcase cât de atrăgător era el. Poate că era o observaţie din care avea ce învăţa. Privindu-l, ea înţelesese puterea fascinantă care îi făcea pe bărbaţi să se uite la *ea.*

Dar o femeie de afaceri nu-şi putea permite slăbiciuni feminine. Această căldură tremurândă din ea trebuia anihilată.

— Când o să fim singuri în trăsură, spuse ea, tu o să îţi încordezi burta şi o să urli.

El se încruntă uşor.

— De ce mă rog?

— Pentru că o să te lovesc atât de tare încât o să vomiţi.

El se îndepărtă de ea, izbucnind în râs.

— Poliţistul mi-a spus că eşti rece ca gheaţa, zise el rânjind. Eu i-am zis că trebuie să fi greşit femeia. Domnişoara Everleigh, i-am spus eu, este cea mai focoasă femeie pe care o vei întâlni vreodată.

Ei îi scăpă un pufnet de groază.

— *Nu* ai spus asta!

El ridică din umeri într-un mod leneş şi desfrânat. Nu avea să fie niciodată confundat cu un bărbat bine-crescut. Gentlemanii mergeau ţepeni, într-un mod disciplinat, nu furişându-se şi dând târcoale ca o felină.

— Poate că nu, spuse el. Poate că sper că îţi păstrezi temperamentul pasional doar pentru mine.

Ea îşi îndreptă spatele. Nu era mică. Iar el era un nebun pervers dacă putea confunda temperamentul cu ceva la care să râvnească.

— Era dezgust ce a văzut poliţistul pe faţa mea, spuse ea tăios. Corupţia nu e ceva pe gustul meu. Şi să văd un poliţist din Whitechapel făcând pe valetul pentru un bărbat

ca tine… este dezgustător pentru mine.

El îşi ridică o sprânceană neagră.

— Un bărbat ca mine? Pot să ştiu la ce fel de bărbat te referi?

— Un infractor, bineînţeles. Că doar nu te aştepţi ca oamenii să pretindă că eşti un bărbat care respectă legea. Tu însuţi ai recunoscut că deţii o afacere cu jocuri de noroc!

El plescăi dojenitor.

— Ce oroare, spuse el. E clar că eşti o persoană cinstită. Ceea ce mă face din nou să mă întreb de ce rătăceşti prin Whitechapel. Este multă mizerie pe aici, pe când o muscă aşa cuviincioasă ca tine n-ar trebui să fie atrasă de nimic altceva decât de miere.

Ea pufni.

— Deci acum sunt o muscă, iar mai devreme eram o pisică plouată. Gândirea ta este dereglată, domnule O'Shea. Păcat! Trebuie să fie din cauza lipsei unei educaţii corespunzătoare.

— Ceva este în neregulă, spuse el amabil, de te-a adus aici. Dacă voiai să vizitezi un cartier sărac, ai fi putut merge la sud de râu. Habar nu am ce li se poate întâmpla fetelor proaste din Southwark. Dar idioţenia ta nu ar fi devenit problema mea. El îşi ridică vocea când întinse mâna. Hai să mergem! E timpul să te întorci în partea politicoasă a oraşului.

Oare exista ceva mai exasperant decât condescendenţa masculină? Ea trecu pe lângă mâna lui întinsă – şi uşa de la locuinţă se deschise.

În sfârşit! Şi Peter nu ieşea singur. Ea acţionă fără să se gândească, apucându-l pe O'Shea de braţ şi trăgându-l la adăpostul peretelui.

El avea o constituţie de animal, un animal musculos, de povară. Braţul nici unui gentleman nu se simţea atât de… tare.

Peter ieşi. Însoţitorul său zăbovea în întunericul uşii, umbrele ascunzându-i faţa.

— Îl recunoşti pe acel bărbat? şopti ea.

O'Shea îi aruncă o privire ironică.

— Cred că este fratele tău.

— Pe celălalt!

Când el ridică din umeri, ea îşi dădu seama că încă se ţinea de braţul lui. Înroşindu-se la faţă, ea îşi retrase mâna şi îşi prinse degetele rătăcitoare de celelalte, care stătuseră la locul lor.

— Dacă îl cunoşti, te rog să-mi spui! Voi face să merite răsp…

Dar ea rămase tăcută când bărbatul ieşi în lumină – pentru că îi ştia mult prea bine faţa. Ce naiba căuta *sperietoarea de ciori* aici?

— A, spuse O'Shea încet. Asta chiar este interesant.

Ea aruncă o privire uimită către el.

— Îl ştii pe domnul Pilcher?

El se întoarse spre ea şi o măsură din cap până în picioare, cu o expresie de prădător lipsit de scrupule.

— Se pare că, până la urmă, avem ceva de discutat.

Capitolul 3

Jocurile de noroc erau ilegale. Dar Casa Diamantelor nu făcea niciun efort să nu atragă atenţia. Ascunsă într-o curte pavată de lângă drumul principal, ea se ridica cu trei etaje deasupra clădirilor învecinate, faţada sa cu pietre aurii ieşite în relief contrastând somptuos cu mizeria din jur. Prin poarta arcuită care se deschidea în curte, trăsurile lăcuite aşteptau într-o coadă ordonată ca domnii îmbrăcaţi cu ţinute de seară să coboare atunci când ajungeau în dreptul covorului roşu. Uşile duble pictate în cărămiziu se deschideau aproape înainte ca vizitatorii să ridice inelul de alamă.

Spre surprinderea ei, un poliţist hoinărea în colţul din apropiere, pendulându-şi bastonul şi uitându-se cu o indiferenţă totală la parada de clienţi.

Domnul O'Shea privea clădirea cu o afecţiune evidentă.

— E frumoasă, nu-i aşa?

Frumos era cuvântul care să descrie acel loc. Fiecare fereastră ieşită în relief era încadrată de un toc negru strălucitor, priveliştea din interior fiind blocată de draperii de catifea roşie pe care anumite surse secrete de iluminare le făceau să strălucească la fel de aprins precum un cărbune încins.

— Ai ales culorile diavolului în mod deliberat sau a fost o coincidenţă fericită?

O'Shea râse.

— Vino, spuse el. O să te duc înăuntru prin intrarea din spate.

Uşurată, ea îl urmă de-a lungul unei cărări înguste care se afla între clădirile ponosite. Nu prea se cuvenea să fie văzută intrând într-un loc atât de infam. De fapt, nici măcar ei nu-i venea să creadă că făcea asta.

Dar îşi dorise o întâlnire cu O'Shea. Iar acum reuşise să o obţină, îndrăznea să se dea înapoi de la planul ei? Luna care trecuse nu îi oferise alte soluţii. Situaţia ei devenise şi mai cumplită.

După trei cotituri precise, ei ajunseră la o uşă laterală vopsită în negru. La ciocănitul lui O'Shea răspunse un tânăr îmbrăcat într-o uniformă neagră. Un golan în toată regula, cu o claie ciufulită de păr castaniu, cu un ochi vânăt şi o buză spartă.

— Callan, spuse O'Shea repede. Ai fost bătut?

— Aşa se pare.

Bărbatul îşi înclină capul către domnul O'Shea, dar părea să nu o fi văzut când se dădu la o parte. Când intrară într-un hol întunecat, acoperit cu covor, ea avu impresia că bărbatul era obişnuit să ignore partenerele de sex feminin ale domnului O'Shea.

Ideea o făcu să se simtă agitată în vreme ce îl urma pe O'Shea în sus pe o scară îngustă. Era dificil, cu sunetele înfundate ale petrecerii care pătrundeau prin casa scării întunecate, să nu se simtă de parcă s-ar fi aflat în echilibru pe marginea prăpastiei. Cotrobăind prin interiorul celui mai notoriu club din Londra şi avându-l ghid pe patronul

acestuia – dacă ar fi fost o lady cuviincioasă, i-ar fi venit să leşine.

Dar ea nu aspirase niciodată la maniere rafinate. Când ajunseră la cel de-al doilea palier, O'Shea deschise o uşă nemarcată. Râsetele dezlănţuite şi zornăitul zarurilor se auziră clar deodată, şi ea avu un sentiment ciudat de mândrie. Aici se afla dovada dedicării şi hotărârii sale. Probabil l-ar fi urmat pe O'Shea chiar şi în iad dacă ar fi avut astfel şansa de-a salva casa de licitaţii.

Ieşiră pe un balcon acoperit cu un covor în aceeaşi nuanţă ca draperiile. Ceea ce văzu o uimi atât de tare, încât se aplecă peste balustradă ca să cerceteze mai îndeaproape.

Balconul dădea spre o încăpere cu două etaje, cu un plafon boltit acoperit cu o frescă a cerurilor. Siluetele înveşmântate în robe erau pictate în stilul lui Michelangelo – dar aceştia nu erau sfinţi sau îngeri, ci un panteon al zeităţilor greceşti, ale căror vicii erau reprezentate grafic.

— Şocată?

Vocea lui O'Shea se auzi foarte aproape de urechea ei. Ea clătină din cap. Văzuse mult prea multe picturi în viaţa ei ca să fie îngrozită de imaginea unor sâni goi şi a unor organe genitale.

— Iritată, spuse ea. Recunosc stilul domnului Taylor. A fost un escroc talentat. Falsurile sale ajung adesea în colecţiile clienţilor noştri. Dacă i-aş şti adresa, i-aş trimite o factură pentru tot timpul pe care l-am pierdut sortându-i copiile.

— Nu mă refeream la tavan.

— Oh! Se uită în jos la sala de jocuri de noroc. Între stâlpii de marmură de culoarea chihlimbarului, pereţii erau acoperiţi cu draperii groase de catifea crem şi purpurie. Dedesubtul acestor draperii, canapele adânci cu multe perne şi mese superbe din mahon ofereau jucătorilor o zonă de relaxare. Candelabrele mari răspândeau o lumină delicată ce scânteia în paharele de şampanie, în zaruri şi în lămpile de alamă. Fiecare dintre mesele verzi de joc era plasată la o distanţă bine stabilită, fiind ascunsă privirilor

de suporturi înalte de ghivece cu ferigi. Dar, pentru cei de sus, fiecare masă era perfect vizibilă. Ajutându-se de binoclu, Catherine ar fi putut vedea cărţile fiecărui jucător.

Editorialele care tunau şi fulgerau împotriva Casei Diamantelor zugrăveau imaginea unei lumi marcate de delapidare şi degradare, pentru a dovedi cât mai bine cât era de corupt bărbatul care o deţine. Dar era evident că autorii articolelor nu puseseră niciodată piciorul aici. Marile staţiuni Monte Carlo şi Nisa arătau similar.

— Nu sunt şocată, spuse ea. Chiar şi copiii joacă uneori cărţi. Şocante erau însă, se gândi ea, sumele pariate şi pierdute în fiecare noapte acolo. Deşi nu era nici ora cinci, jumătate dintre mese erau pline. Seara era probabil înghesuială mare.

— Avem şi alte saloane, mult mai private, spuse O'Shea. Pot fi găzduite cu uşurinţă şase sute de persoane.

Şase sute!

— S-a atins vreodată un asemenea număr?

— Vino înapoi după cină şi o să vezi cu ochii tăi.

Ea recunoscu încrederea fermă din vocea lui. O făcea să se simtă incomod. Cândva, ea simţise acelaşi lucru cu privire la Everleigh. Cât de îndepărtat părea totul! Acum, ca o adevărată femeie de afaceri, se descurca mai bine să respingă noii clienţi. Nu le putea promite o licitaţie echitabilă atâta timp cât Peter jefuia conturile – cu atât mai puţin când plănuia să vândă locul.

O'Shea era ultima ei speranţă de a îndrepta lucrurile. El era servitorul diavolului, dar cu siguranţă că întâlnirea lor fusese aranjată de providenţă, de dragul ei.

— Nu ai parteneri? întrebă ea.

O'Shea îşi sprijinise coatele pe balustrada de lângă ea şi privea în jos cu o atenţie calmă, cu ochii mijiţi şi cu atenţia specifică unui proprietar conştiincios.

— N-am văzut niciodată rostul.

— Dar cu siguranţă le-ai cerut investitorilor să finanţeze acest loc.

I-ar fi trebuit foarte mulţi bani să construiască şi să pună la punct un astfel de palat. Ea i-ar putea şterge

datoriile. El îi aruncă o privire de nepătruns.

— Am avut capital.

Ea se uită în altă parte, pentru a-şi ascunde uimirea. Lilah îi spusese că O'Shea avea o situaţie foarte bună, dar Catherine nu-şi imaginase ce însemna asta.

— După cât timp ţi-ai acoperit cheltuielile? întrebă ea cu precauţie.

El zâmbi lent şi mulţumit.

— Am ajuns la zero din primul an.

Din primul an! Cât de dezamăgitor şi, se gândi cu invidie, cât de impresionant. Aceasta era, cu siguranţă, o afacere de succes. Ea îi recunoscu pe unii dintre jucătorii de jos de la licitaţiile care aveau loc la Everleigh – erau bărbaţii cu cele mai adânci buzunare din Marea Britanie. Desigur, unul dintre ei era un membru al guvernului care îşi făcuse reputaţia datorită cruciadelor pe care le dusese împotriva corupţiei şi a criminalităţii.

— Sunt surprinsă, spuse ea, că unii dintre aceşti bărbaţi ar risca să fie prinşi aici.

— Uite şi motivul pentru care stau cu ochii aţintiţi pe străzi, spuse O'Shea. Clienţii mei ştiu că pot avea încredere în discreţia mea.

Cât de ciudat ca un infractor să aibă ceea ce îşi dorea fratele ei cel mai mult: încrederea oamenilor importanţi.

— Infracţiunea se plăteşte, se pare.

Gura lui zvâcni uşor.

— Aşa este. Poate că, în loc să-i trimiţi o factură lui Taylor, ar trebui să-l angajezi să pregătească o capodoperă pentru licitaţia ta.

El era un neruşinat, dar ea nu se aştepta la altceva.

— Aş putea face asta dacă m-ar interesa doar banii. Dar există la mijloc o chestiune de onoare.

— Hmm, spuse el. Onoare, chiar aşa. Nu este la fel de folositoare ca un chibrit când vine vorba despre a aţâţa un foc.

— Sunt mai multe lucruri importante.

— Aşa este, spuse el. Puterea, pentru unii. Vezi domnii aceia de jos? Ei ştiu că-i am… aici. El îşi întinse

mâna, mimând cu degetele sale lungi cum prinde şi strânge ceva. Inelele sale străluceau în lumina candelabrului de deasupra.

— Presupun că aşa reuşeşti să ţii deschis locul acesta, spuse ea încet. Pentru că, dacă priveşti de aici, este evident că nu arată ca un club social.

El îi făcu cu ochiul.

— S-au legat o mulţime de prietenii la zaruri. Dar, bineînţeles, mă ajută să observ bărbaţii care fac legile. El se duse lângă balustradă şi îi oferi braţul. Când ea îl refuză categoric, el ridică din umeri şi se deplasă în ritm vioi în josul balconului curbat.

— Nu mi se pare prea înţelept, spuse ea urmându-l. Să investeşti atât de mult într-un loc ce ar putea fi închis în orice moment.

— După cum am spus, mă asigur că toate piesele sunt unse.

Dar poliţiştii ieşeau la pensie, iar alegerile schimbau componenţa parlamentului.

— Dacă ar fi ca piesele… să se schimbe, s-ar putea ca noua maşinărie să nu se dovedească atât de dependentă de uleiul tău.

El zâmbi când deschise o uşă nemarcată.

— Drăguţ din partea ta să-ţi faci griji pentru mine.

Ea păşi pe lângă el într-un birou spaţios cu pereţii tapetaţi într-un imprimeu întunecat şi cu covorul înfăţişând un facsimil persan. Cât de ciudat era că bârlogul diavolului mirosea vag a lavandă!

Când se aşeză într-un fotoliu din faţa biroului, pielea de pe el o primi ca într-o îmbrăţişare delicată. O’Shea luă loc pe un scaun din spatele biroului care arăta absolut magnific – cu multe ornamente sculptate în lemn de nuc şi cu picioare modelate să pară întortocheate ca dragonii-de-mare.

Ea atinse o gheară gravată delicat.

— Aceasta nu este o reproducere, spuse ea cu uimire.

Biroul avea cel puţin trei sute de ani.

— Da? O’Shea părea mulţumit. Nu eram sigur. Îşi

trecu podul palmei peste suprafaţa netedă a biroului. Mi-a plăcut totuşi.

O coincidenţă. Ea îşi imaginase că gustul lui se îndrepta mai degrabă către lucruri ieftine şi poleite. Cu toate acestea…

— Dacă doreşti vreodată să-l vinzi, cred că ar merge pentru şaizeci de guinee.

El zâmbi.

— Atunci, ar fi o afacere bună. Nu-mi datora decât treizeci.

Ea îşi trase mâna înapoi în poală. Era evident că acest birou fusese luat de la vreun amărât care nu-şi putuse plăti datoriile. Acest lucru o făcu să-şi piardă interesul pentru birou.

— Şi dacă nu ţi-ar fi plăcut?

El o privi direct în ochi.

— Atunci am fi avut o problemă eu şi el.

Ea ezită. Dacă intenţiona să-i propună o înţelegere, ea trebuia să ştie, de asemenea, că putea avea încredere în el că nu o s-o… abuzeze.

— L-ai fi rănit?

El îşi înclină uşor capul, analizând-o. Unghiul acela făcu să-i alunece o şuviţă groasă de păr brunet peste unul din ochii săi cenuşii. În mod ciudat, simţea cum o mânca mâna să dea la o parte şuviţa aceea.

— Eu nu fac acte de caritate, spuse el uniform. Dar nu am ucis niciodată un om pentru o datorie.

Ea fu străbătută de un fior ce o făcu să se încordeze. Oare omorâse oameni pentru alte lucruri?

— Înţeleg.

Un licăr de umor negru îi curbă buzele pline.

— Dacă te ia cu leşin, am să-ţi reamintesc că ai venit aici din proprie iniţiativă – şi că, de asemenea, eşti liberă să pleci în acelaşi mod.

— Eu nu leşin niciodată. Scoase un suspin lung. Pot să te întreb atunci care ar fi justificarea potrivită pentru o crimă?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Eşti însetată de sânge?

Ea îşi muşcă buza.

— Sunt pur şi simplu curioasă.

O'Shea o studie, păstrându-şi impasibil chipul întunecat. Simţea şi ea că era măsurată, că îi căuta vreun semn de agitaţie sau de slăbiciune. Dar nu găsi nimic.

În ceea ce privea slăbiciunile lui… Ea fusese instruită încă de la o vârstă fragedă să caute defecte. Unora ar putea să nu le placă proeminenţa obrajilor lui – dar maxilarul său pătrat îi echilibra foarte bine. Buzele sale erau vulgare, pline şi revoltător de senzuale. Dar linia aspră a nasului său capta atenţia înainte să-ţi poţi face o părere.

Ea nu văzuse nicio femeie în sala de jocuri. Aceasta trebuie să fi fost politica acelui loc. Altfel, ea nu avea nicio îndoială că acolo s-ar fi aflat femei de prost gust aliniate să joace, pur şi simplu pentru şansa de a-l zări pe el.

— Violenţa este un mod lipsit de tact de a rezolva lucrurile, spuse el în cele din urmă. Dar este necesară, în cazuri rare.

— Şi consideri că eşti un judecător bun al situaţiilor în care trebuie să recurgi la ea?

El o privi ţintă.

— Luna trecută aveai o propunere pentru mine. Dacă era vorba despre o crimă, nu cauţi unde trebuie.

Ea simţi cum i se scurgea sângele din cap.

— Nu avea nimic de-a face cu rănirea cuiva.

— Nu? El îşi împreună mâinile deasupra biroului, îndoindu-le astfel încât inelele îi străluciră. Atunci despre ce era vorba? Presupun că e implicat şi Pilcher.

Ea ezită. Chiar voia să facă asta? Să propună o alianţă cu un… bandit, un jucător de noroc şi un criminal?

— Haide, dragă! Dacă nu este vorba despre o crimă, atunci nu poate fi atât de rău.

Ea se îmbujoră. Poate că nu faţa lui era cea care o atrăgea. Ea stătea prost la memorarea feţelor, dar nu uita niciodată o voce. A lui era plină şi armonioasă. Întunecată ca noaptea, cu rezonanţă.

Dintr-odată, se simţi nesăbuită. Ce avea de pierdut?

Asocierea cu O’Shea îi putea strica reputaţia. Dar pierderea casei de licitaţii ar distruge-o.

— Nu Pilcher este problema. Ci fratele meu, Peter Everleigh. El… îşi drese vocea. Nu-mi place să spun asta, dar el nu este capabil să administreze o afacere.

— Cu siguranţă nu are talent la cărţile de joc, spuse domnul O’Shea pe un ton plăcut.

Ea se uită la el.

— Vine aici?

— O dată sau de două ori. Niciodată nu a plecat fără datorii.

Ea nu ştia asta. Vestea îi amărî replica următoare:

— Banii pe care i-a pierdut nu erau ai lui ca să-i joace la jocurile de noroc. El delapidează profiturile casei noastre de licitaţii. Dacă frauda lui ar fi descoperită, scandalul ne-ar distruge.

— Păcat! Şi Pilcher? L-ai cunoscut. Nu-l placi, din câte am văzut. Ce legătură are el?

— Oh, eu… Ea ezită, tulburată în mod ciudat de necesitatea de a spune acele cuvinte cu voce tare. Fratelui meu i-a intrat în cap că mă voi căsători cu el.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Şi tu nu vrei.

Ea se simţi jignită.

— Bineînţeles că nu. Nu am nicio intenţie de a mă căsători cu cineva. Dar Peter a ameninţat că vinde casa de licitaţii dacă nu mă conformez. Şi domnul Pilcher, la rândul său, este ciudat de stăruitor.

El se lăsă pe spate, cu un zâmbet încolţit pe buze.

— Nu este chiar atât de ciudat, aş spune eu. Te-ai uitat vreodată într-o oglindă?

Ea se înroşi. Se descurca să ignore complimentele din partea clienţilor, dar, când veneau din partea unui escroc, astfel de cuvinte erau enervante.

— Nu-mi pasă de motivul pentru care este el interesat. Dar, cu încurajarea fratelui meu, el a devenit cam… neplăcut.

— Cum?

— Nu merită timpul tău.

— Eu voi decide asta, spuse el categoric.

Ea se încruntă.

— În regulă. Într-o seară de curând… el îl aştepta pe fratele meu la noi acasă. M-am întors târziu acasă şi l-am găsit pe Pilcher singur în salon. Nu aveam nicio intenţie să vorbesc cu el, dar el a insistat. Când am încercat să plec, el m-a apucat de încheietură şi… I se păru stupid, deodată, să se plângă de faptul că fusese atinsă aşa, când probabil că O'Shea se dovedea mult mai aspru în compania altor femei. Nu a fost nimic, mormăi ea.

Dar nu-i plăcea să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi intrat majordomul.

O'Shea se uita la ea cu ochii mijiţi.

— Ai obiceiul de a-ţi pune la îndoială instinctele, domnişoară Everleigh?

— Nu.

— Bun.

Zâmbetul lui fu rapid şi tăios, de parcă ea tocmai trecuse vreun test.

Aprobarea o nelinişti. Îşi lăsă privirea în jos, dar părea că nu exista niciun loc sigur unde să se poată uita. La un moment dat, el îşi deznodă lavaliera, iar gulerul i se deschise şi îi dezvălui linia puternică a gâtului. Haina de seară îi venea foarte strâns, subliniind musculatura puternică a trunchiului. Era destul de înalt încât să treci în primă fază cu vederea constituţia sa puternică.

I-ar plăcea să-l vadă pe Pilcher încercând să fie grosolan cu un bărbat ca *acesta.*

— Să lăsăm asta la o parte, spuse ea. Vreau să te angajez, domnule. Să-l opreşti pe fratele meu să mai jefuiască. Şi să… Ea îşi drese vocea. Să-l convingi să nu vândă casa de licitaţii.

— Şi să-l descurajeze pe Pilcher?

Ea ridică din umeri.

— Ar fi un bonus plăcut. Dar preocuparea mea principală este Everleigh.

El încuviinţă din cap, apoi bătu odată cu degetele în

masă.

— Cum să-l opresc pe fratele tău?

Faptul că el se arăta interesat o încurajă. În definitiv, ar fi putut pur şi simplu să refuze.

— Nu-mi doresc să-l răneşti. Eu pur şi simplu vreau să fie… în imposibilitatea de a face parte din conducerea casei de licitaţii.

— Frumos spus, zise el. Să ne lămurim. Vrei să-l dai afară.

Ceva din postura lui uşor neglijentă o făcea să se simtă extrem de conştientă de cât de greu îi era să se stăpânească şi de emoţiile pe care încerca să le ascundă.

— Acesta este un alt fel de a spune, da.

El zâmbi.

— Nu este prea frăţeşte, nu-i aşa? Să-l laşi la mila mea.

— Sentimentele mele n-au nicio legătură. O femeie de afaceri nu acţionează niciodată din duşmănie.

Râsul lui fu scurt şi surprins.

— Chiar aşa? Ai auzit asta în vreo predică a vreunui pastor sau ai născocit-o chiar tu?

Ea se aplecă în faţă.

— Chiar cred asta, spuse ea cu înflăcărare. Compania este singura mea grijă. Tata ne-a încredinţat Everleigh amândurora. Dar Peter nu dă doi bani pe ea. Pe el îl interesează numai politica. Foarte bine, el ar trebui să fie încurajat să-şi direcţioneze *toată* atenţia în domeniul politicii. Asta îmi doresc.

O’Shea încuviinţă din nou din cap, privirea lui rătăcind pe chipul ei. El părea ciudat de fascinat de gura ei, studiind-o puţin cam mult pentru ca ea să se simtă confortabil.

— Femeie de afaceri, zici.

— Da. Atenţia lui o făcu să se simtă mult prea încălzită şi neliniştită, ca şi cum sângele îi curgea prea repede sau pielea îi devenise prea strâmtă. Dintr-odată, inima începu să-i bată mai tare decât ar fi fost de aşteptat. Imaginaţi-vă că sunt asexuată, dacă vă deranjează ideea de femeie de afaceri.

El zâmbi.

— Asta chiar ar fi păcat.

— Ascultă, spuse ea mai tăios. Mă poţi ajuta sau nu?

— Ce spui de instanţa de judecată? Dacă este un infractor aşa cum susţii, adu-i aceste acuzaţii.

— Fireşte că m-am gândit la asta. Îşi imagina că era vreo idioată? Dar instanţa nu ar permite discreţia. Ar trebui să dezvălui în mod public fărădelegile lui Peter. Iar *acel* scandal ar distruge şi compania. Nimeni nu vrea să aibă vreo legătură cu o casă de licitaţii care înşală şi fură de la clienţii săi.

— Destul de adevărat. Ochii lui O'Shea îşi pierdură concentrarea cât timp se gândi, iar ea simţi că putea respira din nou când scăpă de privirea lui fixă. Bun. Fără instanţe, fără violenţă. O propunere complicată. Şi eu ce primesc?

— Bani, desigur.

— Ah! El privi în jos la mâna pe care şi-o ţinea pe birou, întinzându-şi degetele şi îndoindu-le uşor, ca şi cum ar fi făcut asta pentru a admira strălucirea nefirească a nestematelor de pe degetele sale lungi. O mică problemă. Nu am nevoie de bani.

El avea, de fapt, nevoie de bun-gust.

— Mă surprinzi, domnule O'Shea. Poţi avea vreodată suficienţi bani?

El îi aruncă un zâmbet rapid şi uimit.

— O fată pe gustul meu!

— Nu, nu la asta m-am referit. Nu banii erau principala ei preocupare. Doar că… El nu i se păruse genul de bărbat care să refuze un profit. O caricatură politică recentă, agitându-se împotriva criminalităţii şi a corupţiei, îl ilustrase stând în afara Casei Diamantelor aşezat peste o grămadă de saci de bani. Chiar şi nepoata lui sugerase la un moment dat că banii i-ar influenţa interesul.

— De ce anume ai nevoie dacă nu de bani?

— Ei bine… El îşi plecă privirea, acoperindu-şi ochii cenuşii când îşi înclină mâna ca să-şi studieze inelele. Din câte îmi amintesc, fratele tău ocupă un loc în Consiliul

Municipal al Lucrărilor.

Ea se încruntă.

— Da, aşa este.

— Care este scopul lui acolo?

— Reprezintă o piatră de temelie pentru cariera sa politică.

— Mă gândeam eu. Fratele tău nu s-a născut într-o familie cu tradiţie în politică. Va trebui să-şi clădească singur drumul.

— Asta este intenţia lui. Ce are asta de-a face cu Everleigh?

— Fără îndoială că foloseşte acele fonduri obţinute prin mijloace necinstite pentru a-şi cumpăra prietenii. Îşi ridică privirea. Şi va avea nevoie de ei. Pentru a deveni un membru propriu-zis, el va trebui să se asigure că nici ei nu au vreun motiv să-l evite.

Ea îl înţelegea acum.

— Şantajul nu va funcţiona. Reputaţia sa este legată de succesul companiei Everleigh. El n-ar crede niciodată că l-aş expune, dacă asta ar însemna să fie pusă în pericol compania.

— Ia-o uşor! O'Shea îi oferi un zâmbet strâmb, menit, fără îndoială, să o farmece. O iubită frumoasă ca tine mi-ar pune creierul pe moaţe.

Ea pufni. Păcat că domnul O'Shea nu-i auzise încă porecla. Linguşelile tipic masculine erau irosite pe o regină de gheaţă.

— Atunci desfă-le, spuse ea. Şi grăbeşte-te! Am întâlniri de onorat.

Zâmbetul lui păli.

— Consiliul Municipal al Lucrărilor a ajuns să fie ca un ghimpe în coasta mea. În partea de vest am două clădiri condamnate la demolare de un inspector care îi raportează lui Pilcher. El nu are nicio autoritate în Whitechapel, dar se pare că flăcăii de la reşedinţa Berkeley vor susţine oricum cererea lui.

Ea se încruntă.

— Cererea lui pentru…

— Demolarea clădirilor. El le cataloghează drept periculoase. O'Shea ridică din umeri. Mi-am înaintat propria cerere ca să o opresc, dar va fi nevoie de încă un vot. Când am adăugat prietenii pe care îi am în comisie, am văzut că-mi lipseşte un singur om. Votul fratelui tău ar face diferenţa pentru mine.

Ea înţelesese foarte bine, şi odată cu asta venise şi dezgustul. Consiliul Municipal al Lucrărilor întreprinsese o campanie de demolare a clădirilor periculoase şi de asigurare a condiţiilor decente de locuit pentru săraci. Domnul O'Shea fusese împotriva acestui lucru, la fel ca toţi proprietarii. Cât de josnic! Cât de *revoltător!*

Dar sentimentele personale nu-şi aveau locul în afaceri. Ea îşi reţinu cu greu dezgustul.

— Mă tem că nu am nicio influenţă asupra lui. Nu l-aş putea convinge să-ţi cruţe clădirile.

— Nici nu mă aştept la asta, spuse el sec. Tu nu poţi nici măcar să-l opreşti să te mai jefuiască.

Ea se enervă.

— Da, îţi mulţumesc că mi-ai amintit. Chiar îmi place acest mod direct de a vorbi.

— Nu este distractiv? El îşi strânse pumnul şi îşi trosni degetele cu zgomot. Acum, mie mi se pare că avem nevoie de un motiv potrivit pentru şantaj. Ceva care să-l facă pe fratele tău să ni se supună. Tu spui că ameninţarea nu trebuie să aibă legătură cu casa de licitaţii, pentru că nu te-ar crede niciodată că vorbeşti serios. Aşa că trebuie să fie… El se încruntă. Nişte informaţii pe care ştie că le ai şi care nu te-ar afecta prea mult pe tine, dar a căror dezvăluire i-ar distruge speranţele pentru o carieră politică.

— Inteligent, spuse ea categoric. Păcat că nu cunosc astfel de secrete.

— Îţi reamintesc că trebuie să servească şi scopurilor mele. Vreau voturile lui acum şi în viitor.

— Şi eu mi-aş dori o lume în care Everleigh să fie exclusiv a mea, spuse ea. Dar trăiesc în prezent, domnule, nu în poveşti.

Când el se aplecă înainte, lăsându-şi greutatea pe

coate, buzele lui se curbară într-o jumătate de zâmbet care o făcu să tresară.

— Atunci va trebui să transformăm o poveste în realitate, spuse el. Voi locuiţi sub acelaşi acoperiş, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap, muşcându-şi buza foarte tare, ca o pedeapsă pentru accelerarea prostească a pulsului.

— Atunci, ai acces la tot ce ne este necesar. Vei plasa ceva. Dovada unui scandal pe care el trebuie să-l ascundă dacă vrea să-şi menţină imaginea bună în ochii prietenilor să-i fandosiţi.

Ea suspină.

— Dovada a ce? Peter juca jocuri de noroc – dar cine nu o făcea? Era un crai – dar nu se încurca niciodată cu femei căsătorite. Trebuie să mă ajuţi, spuse ea.

Mintea nu o ajuta cu chestiuni de-astea josnice şi corupte. El oftă.

— Păi… ei nu se pronunţă în privinţa clădirilor decât peste o săptămână sau două. Dă-mi puţin timp să mă gândesc!

— Nu am timp! Ţi-am spus, intenţionează să vândă locul!

— Păcat, zise el cu compasiune. Parcă nepoata mea mi-a spus că deţii jumătate.

— Aşa este, dar nu mă pot opune decât dacă sunt…

Căsătorită.

Ea rămase cu gura deschisă. El ridică dintr-o sprânceană, dar ea se simţi incapabilă să vorbească. O idee – absurdă, uluitoare, cu totul de neconceput – explodă în ea ca un foc de artificii.

Nu. Nu putea propune aşa ceva.

Dar pentru Everleigh… pentru binele afacerii… oare exista ceva ce n-ar face?

Dumnezeu s-o ajute!

— Ştiu o cale, şopti ea.

— Da?

Privirea lui o fixă, intensă şi neclintită. Aşa ar arăta un bărbat ţintind cu pistolul. Un criminal. Un bărbat periculos şi frumos.

Singura ei speranţă.

— El îşi doreşte o carieră politică. Cuvintele se simţiră grele pe limba ei împleticită. Buzele îi amorţiră, întregul corp îi îngheţă de şocul propriei sale cutezanţe. Ştiu cum să concepem un secret care i-ar distruge şansele. Ar fi secretul tău şi al meu, de asemenea. Ar face orice să ne împiedice să vorbim despre asta.

O'Shea o privi cu ochii mijiţi.

— Nu pari prea încântată de idee.

— Nu sunt, spuse ea. Este de-a dreptul un coşmar. Căsătoria, domnule O'Shea. Se înecă cu următoarele cuvinte. A ta cu mine.

*

— E, iată o masă întinsă cum se cuvine, spuse Roşeaţă. Nu am mai avut o astfel de friptură de când a murit mama.

În timp ce privea peste masa întinsă pe care se aflau o mulţime de feluri de mâncare savuroase, pe faţa sa largă se întipări un respect aproape religios.

Nick schimbă o privire amuzată cu Patrick Malloy, care stătea în dreapta lui. Se încăieraseră destul de tare înainte să se aşeze să cineze. Peggy, soţia lui Malloy, insistase ca Nick să se aşeze în capul mesei. Atunci când Malloy mormăise ceva în privinţa drepturilor unui bărbat, ea îi răsucise urechea până când el chiţăise o aprobare.

Acum, Nick prezida peste o masă de paisprezece oameni, o lespede din stejar masiv pe care i-o dăruise celei mai mari fete a lui Malloy în ziua nunţii sale, în urmă cu şapte ani. Peggy, Patrick şi Roşeaţă se aşezaseră cel mai aproape, iar copiii mai mari ai lui Malloy stăteau în părţile laterale.

Piciorul mesei ieşea din cameră, direct în casa scării. Dar, de când era Nick în serviciu, familia Malloy prosperase, iar acum deţineau şi etajul superior. Copiii lor deveniseră experţi în negocierea colţurilor mesei şi alergau în fiecare zi în sus şi în jos pe scări. Nepoţii, cea mai tânără generaţie –

zgomotoşi, desculţi şi veseli –, abia dacă încetineau întrecându-se în jos şi în sus şi împingându-se unii pe alţii ca să-şi umple farfuriile mai repede.

Peggy aduse o strachină plină cu cartofi prăjiţi.

— Dumnezeu să-i odihnească sufletul mamei tale, domnule Johnson. N-ar fi ghicit nimeni după tonul ei catifelat că era extrem de furioasă fiindcă aveau un englez la cină. Era adevărat că femeia avea o slăbiciune pentru bărbaţii cu burtă, iar Roşeaţă nu o dezamăgea. Sper că a trăit până la adânci bătrâneţi.

— O, da, spuse el vărsând cartofii pe farfurie pentru a forma un morman. Şaptezeci şi patru de ani, şi fiecare mai aprig ca precedentul.

— Sper că mai aveţi fraţi şi surori.

— Patru, spuse Johnson. El înţepă un cartof şi mestecă fericit, continuând: Şi acum, în afară de ei, mai am doi nepoţi şi trei nepoate.

— Ehe… Peggy se uită radiind la el. Va trebui să-i ajungeţi din urmă. Să vă găsiţi şi dumneavoastră o fătucă.

— O fată fără un apetit prea mare, adăugă Malloy cu amărăciune. Altfel, veţi mânca împreună totul din casele oamenilor din Whitechapel. Dă-mi cartofii ăia, băiete! Aşteaptă şi restul să primească.

Johnson se conformă în grabă. Pentru un minut, singurele sunete care se auzeau fură clinchetul furculiţelor în farfuriile de tablă şi murmurul de satisfacţie din jur.

— Familia este o binecuvântare, spuse Peggy Malloy.

Nick îi simţi privirea fixându-l şi se pregăti pentru cuvântarea obişnuită.

— Eu spun mereu că lucrul de care are nevoie un bărbat este o soţie, o fată potrivită care să vadă de el…

— Aşa cum are nevoie de o gaură în cap, mormăi Malloy.

— Ptiu! Părul lui Peggy devenise cărunt, dar ochii ei verzi păstraseră toată forţa adolescenţei sale în care, fără îndoială, arătase mult mai bine şi făcuse mulţi bărbaţi să se ruşineze cu privirea aceea aprigă. Îţi fac eu o gaură cum trebuie, Patrick Malloy! Ţine-o tot aşa, şi îţi vin de hac.

— Uite, asta îngrijire, mormăi Malloy. Vedeţi, băieţi? Căsătoria şi crima merg mână în mână precum carnea şi sarea.

Roşeaţă uită să mestece, iar maxilarul său rămase blocat de îngrijorare. Nick îi oferi un zâmbet liniştitor. Ca străin, era uşor să înţelegi greşit ce era cu familia Malloy. Patrick era un bătrân ciudat şi dur cu ochi negri reci şi cu o faţă latră şi o expresie deloc binevoitoare. Se uita şi mârâia ca o potaie turbată. Într-o încăierare, se lupta ca nimeni altul, vai de cel care credea că părul lui alb şi ridurile însemnau slăbiciune.

Dar el şi Peggy îşi făcuseră o viaţă bună împreună, şi o dată sau de două ori, când Nick intrase prea repede pe uşă, îi prinsese frecându-şi nasurile ca doi porumbei.

— Am fi cu toţii foarte norocoşi să avem parte de aşa ceva, spuse Nick. Îşi ridică paharul: o halbă cu bere neagră; el venea întotdeauna la cină cu un butoi de la Neddie’s. Să avem sănătate şi noroc!

Cănile se ridicară.

— Şi pentru căsătorie, spuse Peggy privindu-l direct în ochi. N-are niciun rost să o tot amâni.

În loc să răspundă, el îşi făcu de lucru cu băutura. Peggy îl bătea la cap de fiecare dată când lua cina la familia Malloy. Ea nu avea de unde să ştie că în acea zi el nu se gândea la nimic altceva decât la căsătorie.

Viaţa avea o doză de perversitate, nu-i aşa? El o urmărise de ani buni pe Catherine Everleigh, încă de când nepoata lui plecase să lucreze la acea casă de licitaţii. Era greu să nu o urmăreşti, pentru că ea era cu adevărat o legendă vie. Ai auzit de femei ca ea în poveşti şi în basmele spuse copiilor: părul ca firul de aur, ochii ca violetele, pielea fără pete sau vreun pistrui rătăcit. Da, o urmărise cu o curiozitate fără temei, fără a se aştepta vreodată în viaţa lui să se apropie atât de mult de ea încât să o poată atinge. Nepoata lui vorbea despre ea, spunând că uneori era numită Regina de Gheaţă, deoarece nu arăta vreun interes domnilor care îi dădeau târcoale.

El ar plăcea-o pentru asta. Cea mai frumoasă femeie

din Londra strâmbând din nas către toţi cei care întorceau capetele după ea. „O femeie extraordinară”, se gândise el.

Dar evident că nu era adevărat, din moment ce ea îl ceruse *pe el* în căsătorie.

„Trebuie să fie o căsătorie adevărată”. Aşa îi spusese ea la Casa Diamantelor cu o zi în urmă. În acel moment, el îşi dăduse seama că visase la aşa ceva. Un bărbat putea sta treaz o mie de nopţi, cu mădularul în mână şi gândindu-se la o femeie. Dar când apărea ea şi îi spunea că trebuia să se culce cu ea? Acesta era, în general, un semn clar că el se afla încă în patul său, cu ochii închişi, pierdut în starea de veghe.

Doar că totuşi nu fusese un vis. Şi el trebuia să decidă ce să facă în acea privinţă.

— Domnule O’Shea, domnule O’Shea!

Nişte mânuţe îl trăgeau de mânecă.

— Lasă-l în pace, spuse Peggy tăios. Mary, ai grijă de copilul tău!

Nick îi făcu un semn din cap lui Mary, care se ridica deja din scaunul său de lângă piciorul mesei.

— Este în regulă, spuse el. Îşi lăsă jos furculiţa şi se întoarse către băieţel – Garod, aşa credea că îl chema, deşi Mary şi soţul ei făceau tot posibilul să-l zăpăcească cu câte un nou-născut în fiecare iarnă. Ce este?

Garod îi câştigase atenţia deplină, dar se părea că nu ştia ce să facă cu ea. Se uita în sus la Nick, respirând din greu şi mişcându-şi sprâncenele ca şi cum ar fi încercat să dea glas propriilor gânduri.

— Vreau… vreau…

— Spune odată, zise Peggy. Apoi lasă-l pe om să mănânce!

— Vreau să lucrez pentru tine!

În jurul mesei izbucniră râsete. Nick zâmbi şi îşi puse mâna pe capul băiatului.

Era atât de mic. Oare şi el fusese aşa micuţ?

— Ei bine, acesta este un compliment pentru mine, spuse el cu gravitate. Dar mai trebuie să creşti. Îl vezi acolo pe Johnson? întrebă şi făcu semn către Roşeaţă.

Băiatul se uită. Ochii lui se măriră.

— Da, e mare, nu-i aşa? Crezi că poţi să creşti atât de mare?

Garod îşi linse buzele.

— Aşa cred. *Cred.*

Malloy pufni.

— Ca piticul ăsta?

— Hei! strigă Mary de-a lungul mesei.

Nick râse.

— Ei bine, va fi nevoie de ceva muncă, îi spuse el lui Garod. Şi de multă mâncare. Ce-ai zice să mergi să-ţi mănânci cina şi să-ţi pui mintea să crească?

Garod încuviinţă din cap şi alergă la farfuria lui.

Peggy se holba.

— Nu voi spune nimic, zise ea când îi întâlni privirea. Dar un bărbat are nevoie...

— Dumnezeu să ne ajute, i-o tăie soţul ei. Lasă-l pe băiat în pace!

— Va fi un tată bun, asta e tot.

— Mulţumesc, spuse Nick pentru a preveni izbucnirea lui Malloy.

Dar, când se aplecă din nou asupra mâncării, îi pieri pofta.

El nu se gândise niciodată prea mult la căsătorie. Poate într-o zi, când avea să fie bătrân şi cărunt – poate atunci, îşi imaginase el, s-ar putea gândi să facă nişte copii. Dar nu ar face-o până nu ar şti cu certitudine că urmaşii lui nu ar duce lipsă de nimic. O spusese chiar şi Catherine Everleigh: niciodată nu sunt destui bani. El era un nenorocit de irlandez într-o lume a englezilor, şi i-ar fi trebuit mai mult de o duzină de clădiri, o mică avere, ca să fie pregătit să aducă un copil pe lume. El avea nevoie... Nu-şi putea imagina de ce anume ar fi avut nevoie ca să simtă acea siguranţă, acea certitudine a viitorului. De o fortăreaţă, poate. De un regat doar al lui. Dar cu siguranţă nu avea să zămislească un copil înainte de a găsi acea fortăreaţă.

Contractul acela pe care i-l trimisese Catherine vorbea despre copii. El îl răsfoise, îl citise cu voce tare,

silabă cu silabă. „După o perioadă de cinci ani, acest contract va fi desfăcut printr-o cerere de divorţ ca urmare a adulterului şi a abandonului domnului O’Shea, aşa cum prevede legea. Sau, în cazul în care ambele părţi îşi dau consimţământul, căsătoria va continua, iar părţile se vor angaja să nască moştenitori – doi vor fi consideraţi suficienţi…”

Ce limbaj sec pentru a descrie asemenea riscuri înfricoşătoare. Sorţii se puteau schimba într-o clipă. Doi copii? Prin aceste părţi, cu doi abia se începea. Boli, vreme rea, un moment de neatenţie pe o scară şubredă… şi apoi, dacă reuşeai să-i faci să treacă de primii ani, te accidentai pe stradă trecând prea aproape de o trăsură. Cu braţul rupt, nu mai puteai câştiga bani. Şi apoi ce se întâmpla? Nick văzuse prea multe soţii, prea multe văduve înfometându-se astfel încât copiii lor să poată mânca. Iar el era un bărbat cu partea lui de duşmani, având mai multe şanse să o facă văduvă pe soţia lui.

Desigur, o femeie precum Catherine nu ar fi neajutorată dacă ar ajunge văduvă. Ea avea propria afacere, propriii ei bani şi aparţinea unei lumi unde pericolul se afla întotdeauna la cel puţin zece străzi distanţă. În partea ei de oraş, oamenii se plimbau seara ca să privească apusul de soare. Ei nu se temeau de umbre.

— Unde ţi-e gândul, băiete? Malloy îşi coborî furculiţa. Te îngrijorează şedinţa comisiei?

Peggy se uită în spaţiul dintre ei, apoi se întoarse cu spatele – semn clar că ea nu avea să tragă cu urechea.

Johnson îşi trase scaunul mai aproape.

— Eşti sigur că nu poţi obţine încă un vot? îl întrebă el pe Malloy.

Malloy reprezenta Whitechapel în Consiliul Municipal al Lucrărilor.

— Am pupat mai multe cururi de englezi decât scoţienii după 45, izbucni el. Nu mai pot stoarce sau scoate niciun vot de la ei.

— Atunci a venit vremea să începem să le dăm în cap, spuse Johnson.

Nick se gândi la Catherine Everleigh stând pe balconul din Casa Diamantelor. El nu avea niciun interes în a deveni secretul vreunei femei bogate sau în a intra într-o căsătorie în care să se lupte întotdeauna să fie superior. El nu ar putea tolera lipsa de respect; muncise prea mult ca să accepte acum condescendenţa.

Dar acum în minte nu-i venise surâsul ei dispreţuitor – deşi Dumnezeu ştia că îl stăpânea destul bine –, ci expresia ei în timp ce studia jocurile de noroc de la Casa Diamantelor. Ea nu privise uluită, aşa cum obişnuiau să facă femeile când înţelegeau cât era de bogat.

Ea întrebase însă cât de mult datora pentru toate astea. Nimic, îi spusese el.

Apoi ea păruse destul de impresionată.

Ea se considera o femeie de afaceri. Nu o lady, până la urmă. Şi, când venise vorba despre afaceri, ea se uitase la el cu respect.

El era nebun de legat, nu exista nicio îndoială. Dar, dacă n-ar fi fost un joc nebunesc de noroc – sau două –, el ar fi fost mort acum, sau aproape mort de foame, sau căzut beat într-un şanţ, nu prezidând peste această masă, având respectul – sau frica, depinde – fiecărui bărbat din comună.

Aşa că îşi drese vocea şi îşi înfipse furculiţa într-un cartof, pentru că îi revenise deodată pofta de mâncare.

— Veşti bune băieţi, spuse el. Se pare că am ultimul vot până la urmă.

Capitolul 4

Logodnica lui Nick sosi la cinci şi jumătate, într-o după-amiază ploioasă de joi. În timp ce descuia uşa, Nick o observă repezindu-l pe birjar, după care rămase cu ochii după trăsură, cu o expresie de indignare întipărită pe chip, înainte să-şi vină în fire. Ea tresări şi se grăbi spre uşă.

El o deschise larg. Ea păşi înăuntru, privind atent în jurul holului pustiu.

— Nu e nimeni?

— I-am spus registratorului să-şi trimită personalul acasă, spuse Nick. Care a fost problema cu birjarul?

— Ticălosul s-a gândit să-mi ceară prea mulţi bani. Ea îi aruncă un pachet cu ambalajul maro udat de ploaie şi îşi dezlegă nodul de la gât cu mişcări elegante. Mantia căzu, dezvăluind o rochie neagră din mătase, fără nici măcar o panglică pentru decor.

El făcu fără îndoială ceva zgomot, deoarece ochii ei ca de lavandă îl priviră tăios în vreme ce ea îşi plia mantia peste braţ.

— Ce te amuză?

— Cine a murit? întrebă el.

Ea se uită în jos.

— Oh. Tatăl meu. Am purtat asta la înmormântarea lui.

El regretă întrebarea. Ea îşi întinse mâinile înmănuşate negre, cerând pachetul înapoi.

— Ce e asta? întrebă el când i-l întinse.

Se simţea moale, ca o haină.

— Ceva pentru mai târziu. Ai autorizaţia?

Ea n-ar fi o soţie convenabilă. Fiecare vorbă pe care o rostea cădea ca o perlă de pe buzele ei, rece, rotundă şi extrem de netedă, în tot acest timp fixându-l cu o privire tăioasă precum cuţitele.

El scoase autorizaţia din buzunar. Ea o luă să o studieze.

— Pare reală.

— Nu-i aşa? spuse el pe un ton agreabil.

Ea se uită la el cu ochii mijiţi a neîncredere. Sprâncenele ei erau într-o nuanţă mai închisă decât părul, ridicându-se într-un unghi dramatic, precum păsările în zbor, şi atribuindu-i un aer de autoritate firească pe care fără îndoială se baza atunci când dirija nobilimea care îi călca pragul casei de licitaţii.

— Aceasta nu este o glumă, domnule O’Shea. Dacă nu sunteţi sigur de autenticitatea acestui document…

— Este o autorizaţie adevărată, spuse el. Şi am plătit

o sumă frumuşică să fac rost de ea, de la un bărbat care ştie că nu trebuie să mă înşele. Cred că o vei considera în ordine.

— Ar fi bine să fie aşa, mormăi ea.

Dar o parcurse fără grabă, stând în lumina zilei ploioase care se revărsa deasupra intrării.

Pielea ei îl fascina. Arăta netedă ca smântână, fără niciun semn lăsat de vărsat de vânt sau de alte maladii de care suferise el în tinereţe. Cum putea o femeie să arate ca un nou-născut?

Hârtia fâşâia în locul unde o prinsese ea. El îşi dădu seama că ea încerca să-şi ascundă emoţiile. Era bine de ştiut că avea aşa ceva. Cu siguranţă că nu exista nimic femeiesc la ea. Se străduia din răsputeri să-şi ascundă frumuseţea. Avea o atitudine bătăioasă, cu umerii rigizi şi cu maxilarul încleştat. Mâinile ei, pe care el le văzuse o dată sau de două ori plutind ca o poezie prin aer, de cele mai multe ori stăteau împreunate la nivelul taliei. Acea gură micuţă perfectă cu gropiţe pe fiecare parte zâmbea rareori, în timp ce bărbia sa mică stătea înclinată într-o poziţie mult mai potrivită bătăuşilor.

Ea spărsese tiparele, asta făcuse. Apoi, ghici el, presărase cioburile ascuţite în urma ei, pentru a-i îndepărta pe nobilii care se ţineau după ea, gâfâind.

Ea îi dădu autorizaţia înapoi.

— Pare autentică, spuse ea cu o vagă uimire ce putea fi luată drept aluzia fină a unei insulte. Eşti sigur că poţi avea încredere în discreţia registratorului de la poliţie?

— Este omul meu, spuse el.

Ea îşi miji ochii.

— Suntem în Anglia, domnule O’Shea. Sunt bucuroasă să vă spun că nu puteţi deţine pe nimeni.

El râse.

— Fii binecuvântată, copilă! Eşti ca un copilaş lăsat liber în lumea mare şi rea.

Bunăvoinţa lui era o modalitate uşoară de a o face să devină în cordată şi să se încrunte. Un truc bun, pentru că altfel el se trezi gândindu-se că gura ei dorea zâmbete şi că

trupul ei drăguţ şi mic era irosit fără mâinile unui bărbat care să îi poarte de grijă. Însăşi reţinerea ei putea fi considerată o batjocură şi o provocare – chiar şi pentru el, un bărbat care practica reţinerea ca o chestiune de diplomaţie.

Dar nu era îndeajuns de pervers pentru a râvni la o femeie care părea dornică să-l pună la punct.

El decise să o lase în pace, pentru binele său.

— Mda, spuse el, eşti gingaşă ca un pui de primăvară, fără îndoială.

— Vom accepta să nu ne punem de acord în privinţa gradului meu de naivitate, spuse ea cu răceală. Ce talent avea să vorbească în fraze încâlcite! Însă, dacă acest om al tău va scoate un cuvânt despre această căsătorie, totul va fi în zadar.

Ea îl credea bun de nimic.

— Şi doi cu doi fac patru, spuse el. Spune-mi ce nu ştiu.

— Presupun că mi-ar lua mai multe vieţi. Dar cât de îmbucurător este că măcar ai cunoştinţele de bază ale aritmeticii.

— Oh, sunt priceput la numărat. Doar cifrele mai mari îmi fac probleme. Devine mai complicat să numeri după cincizeci.

Ea îl privi cu ochii mijiţi. Pe Dumnezeu şi toţi sfinţii, se gândi ea, el ar putea vorbi serios. El îi zâmbi din nou. O lăsă să fiarbă în propriile ei prejudecăţi.

— Ei bine, am putea să terminăm cu asta, spuse ea în cele din urmă şi se întoarse către scări.

El rămase cu un pas în urmă, nefiind suficient de sfânt încât să reziste să nu arunce o privire. Rochia ei s-ar fi potrivit unei văduve, dar, chiar şi îmbrăcată într-o pânză de sac, tot nu ar fi reuşit să-şi ascundă formele. Siluetă subţire către talie şi braţe şi plină în partea de jos – Dumnezeule, oare exista o formă mai frumoasă pentru o femeie? Rotunjimea plină a şoldurilor ei ar fi provocat strigăte într-o sală de concerte.

Ea se uită peste umăr şi îşi dădu seama la ce se holba

el. Faţa i se îmbujoră, după care îşi ridică fustele şi merse mai repede.

El zâmbi şi o prinse din urmă.

— De ce te-ai înroşit aşa?

— Eu chiar sper, spuse ea cu glas înăbuşit, că *ai înţeles* contractul pe care l-ai semnat. Ce se va întâmpla după această ceremonie va fi un episod izolat.

— Timp de cinci ani, spuse el. Cine ştie? Poate că vom renunţa la acel divorţ.

Ea pufni.

— Când vor zbura porcii. Dar măcar ai fost atent.

— Doar la părţile bune. El râse când îi văzu privirea otrăvitoare. Are douăzeci şi opt de pagini, îi aminti el. Avocaţii ei îl scriseseră pentru alt bărbat – vicontele care fugise în cele din urmă cu nepoata lui Nick. În mare parte, se pusese accent pe posibilitatea ca ea să îşi vadă liniştită de muncă. Mă mir că Palmer l-a semnat.

Nick putea admira o femeie hotărâtă să-şi câştige existenţa muncind. Dar bogaţii erau mai degrabă atraşi de femeile delicate şi inutile. Mult succes lui Palmer dacă spera acelaşi lucru în cazul nepoatei lui Nick!

— Vicontele nu a avut obiecţii, spuse ea cu răceală. Acea partidă, exact ca aceasta, trebuia să fie o căsătorie de convenienţă.

Ce termen amuzant! Îl auzeai doar din gura celor bogaţi.

— Căsătorie de convenienţă, repetă el. Este posibil. N-am auzit niciodată despre o căsătorie care s-a dovedit convenabilă pentru mult timp.

Când ajunse pe palier, ea se opri să-l aştepte.

— Să înţeleg că eşti un cinic atunci când vine vorba despre dragoste.

— În orice chestiune, dragă.

— Bun. Şi eu la fel.

— Păi, atunci ne potrivim perfect.

Ea se uită la el, neştiind ce să înţeleagă din tonul lui sec. Între timp, Johnson şi Malloy apărură de după colţ.

— Whitby se află în biroul său, spuse Johnson repede.

El înclină din cap către Catherine. Domnişoară.

Înclinând la rându-i scurt din cap, ea trecu pe lângă cei doi bărbaţi care veniseră să asiste, în calitate de martori. Nick o urmă încet, întrebându-se cât timp avea să-i ia să-şi dea seama că habar nu avea unde trebuia să meargă. Făcu zece paşi înainte de-a se întoarce. Lecţiile erau învăţate în astfel de momente mărunte.

— Ai trecut pe lângă, spuse el pe un ton plăcut. A doua uşă pe dreapta.

El putu să vadă chiar şi de la distanţă încordarea din maxilarul ei. Ea se întoarse şi se duse spre ei, deschizând uşa biroului lui Whitby cu o smucitură ce făcu geamul să se cutremure.

Când ea dispăru înăuntru, Malloy murmură:

— Ce temperament are! Sigur nu este irlandeză?

Nick râse.

— Dacă te aude că pui asta la îndoială, mă aştept să-şi taie venele pentru a dovedi contrariul.

Apăru Whitby şi le făcu semn să înainteze. Era un bărbat sfrijit, cu o burtă umflată, picioare fusiforme şi o claie roşiatică de păr subţiată în centru, cel mai probabil o consecinţă a obiceiului său de a trage de păr.

Se adunară în biroul mic. Whitby închise uşa, cu o uşurare evidentă.

— După cum vedeţi, domnule O’Shea, am dispus evacuarea şi închiderea clădirii. De asemenea, am obţinut un registru separat, pe care-l voi ţine sub cheie în propria mea casă. Sper că îndeplineşte condiţiile dumneavoastră.

— Pentru asta am plătit, spuse Nick cu lejeritate.

Nu avea niciun rost să pretindă că Whitby îi făcea o favoare; altfel, bărbatul ar putea încerca să ceară achitarea taxei în loc să se bucure de şpagă.

— Da, într-adevăr. Păi… fără pregătiri, atunci. Domnul Whitby traversă încăperea pentru a se aşeza la birou. Mireasa şi mirele să stea unul lângă celălalt, cu martorii de fiecare parte.

Nick făcu un pas în faţă. În căldura uscată a biroului, el simţi, pentru prima dată, parfumul soţiei sale – ceva

delicat şi deloc floral. Obscur, cu nuanţe de mirodenii exotice, ca parfumul pe care l-ar prefera un bărbat. El fu surprins nu de parfum, ci de faptul că ea îl alesese pentru această ocazie. Dintr-odată îşi reaminti de impulsul său stupid de mai devreme.

Ei, fie ce-o fi! Îşi descheie jacheta, ignorând zgomotul slab de nelinişte ce veni de la femeia de lângă el.

— Am înţeles, spuse Whitby, că mireasa respectă tradiţia anglicană, iar mirele…

— Nu-i de nicio religie, spuse Catherine cu răceală. Nu cred că este necesar să se specifice, nu în biroul registraturii. De asemenea, nu cred că este cazul să vă *dezbrăcaţi* aici, domnule O'Shea.

Nick scoase micul buchet. Arătase mai bine în urmă cu o oră. I-l întinse lui Catherine. Ea îi aruncă o privire uimită, după care îşi lăsă pachetul pe jos şi luă florile între degetul mare şi arătător, cu nerăbdarea unei femei care acceptă o rozătoare.

— Mulţumesc, spuse ea, şi aşeză buchetul pe biroul registratorului. Mai multe petale uscate se desprinseră de îndată, căzând apoi pe podea. Domnule Whitby, dacă doriţi să treceţi la subiect…

— Da, da. Whitby îşi puse o pereche de ochelari pe nasul său cârn, apoi scoase o carte mică legată în piele, cu marginile aurite. În astfel de cazuri, există o ceremonie non-confesională pe care am putea…

— Treci direct la întrebări, spuse Nick. Nu avem toată ziua la dispoziţie.

Whitby aruncă o privire mirată către el şi apoi către Catherine.

— Dacă sunteţi siguri…

— Cu siguranţă am lucruri mai bune de făcut, spuse Catherine răspicat.

— Bine, atunci. Whitby lăsă cartea jos. Luaţi-vă de mâini, dacă doriţi.

— Trebuie? întrebă Catherine.

Whitby înţepeni, ca şi cum coloana sa vertebrală îi crescuse brusc.

— Dacă aceasta are să fie o căsătorie legitimă, domnişoară…

— Oh, bine.

Se întoarse spre Nick, ochii ei superbi ca lavanda privind ţintă la câţiva centimetri în dreapta urechii lui. Îşi întinse mâinile cu palmele în jos şi îşi ţinu degetele rigide.

Când el le apucă, simţi deodată o senzaţie ciudată. Mâinile ei erau mult mai mici decât s-ar fi gândit. Şi mult mai calde. Pielea de pe dosul mâinilor ei era moale şi netedă sub mişcarea necugetată a degetelor lui mari. Degetele ei se mişcară uşor în prinsoarea lui, un reflex generat de surpriză, iar el, tot din reflex, i le ţinu locului.

Palmele ei mici şi umede…

— Ai bătături, spuse el.

Un val de roşeaţă i se urcă în obraji.

— Da, spuse ea cu o voce aspră, aproape nervoasă. Eu *muncesc,* vezi tu.

Privind cu coada ochiului, el îi zări pe Johnson şi pe Malloy schimbând priviri mirate. Dar simţea că era greşit să se alăture batjocurii lor. Era evident că în sinea lui sălăşluia o urmă de respect. Aceasta era o căsătorie fictivă, dar, în ochii lui Dumnezeu şi ai statului, era la fel de reală ca oricare alta.

— E un lucru bun ca o femeie să muncească, spuse el. Doar mă gândeam că ai putea folosi nişte mănuşi, atâta tot.

Ea îi întâlni privirea în cele din urmă, iar sprâncenele ei se încruntară puţin, ca şi cum ar fi căutat o semnificaţie ascunsă a cuvintelor sale.

Se uită şi el la ea. Dumnezeule, dar ochii ei aveau nuanţa unei tulpini de lavandă, o culoare pură şi nealterată. Îl cuprinse un sentiment ciudat, un fel de presentiment, ca urmare a contrastului dintre palmele ei bătătorite şi frumuseţea aparent fragilă a chipului ei.

El nu o cunoştea pe această femeie nici măcar puţin. Nu conta că o urmărise mai bine de un an şi că petrecuse singur mai mult de o noapte în patul lui, cu mădularul în mână, gândindu-se la ea. Distanţa nu-i arătase adevărata culoare a ochilor ei sau starea palmelor sale. Dar, în doar

câteva secunde petrecute aproape de ea, descoperi că nu ştia nicio categorie în care să o încadreze.

Nu-i plăcea acest sentiment. Nu era înţelept să încheie un târg cu o persoană necunoscută.

— Domnule O'Shea, spuse Whitby, o iei de soţie pe această femeie, în ochii lui Dumnezeu şi ai omului?

El nu s-ar fi gândit că avea să se simtă incomod în acest moment. Legile omului nu erau sfinte. Dar, când răspunse, cuvintele se simţiră mai grele decât trebuiau să fie:

— Da.

— Domnişoară Everleigh, îl…

— Da. Ea îşi retrase mâinile. Cred că este de ajuns, domnule Whitby. Doar dacă nu cumva ne veţi taxa în plus pentru lipsa ceremoniei.

— Am uitat ceva, spuse Nick şi o prinse de talie.

Ea făcu ochii mari când înţelese intenţia lui, dar el îi opri protestul cu gura.

Mâinile ei se opriră pe partea de sus a braţelor lui şi degetele ei ferme se înfipseră în muşchii lui, încercând să-l forţeze să o elibereze. Dar el nu se grăbea. În definitiv, era nunta lui. Sărută acele buze moi şi calde cu o tihnă deliberată înainte să o îndepărteze de el.

Ea se holbă la el, cu răsuflarea întretăiată. Apoi cu un sunet strangulat, se răsuci şi se îndreptă spre uşă.

— Staţi! Whitby îi aruncă lui Nick o privire prin care se scuza înainte să împingă în faţă registrul, care era într-adevăr nou, aşa cum promisese. Voi avea nevoie de semnăturile dumneavoastră mai întâi.

Ea se întoarse, ţinându-şi gura drăguţă strânsă într-o linie albă. Fu mare lucru că stiloul nu se rupse în două având în vedere violenţa cu care ea îl mânui.

— Şi domnul O'Shea, ceru Whitby, precum şi semnăturile martorilor.

— Nu ştiu să scriu, spuse Johnson.

— Amprenta dumitale este suficientă.

Noua lui soţie scoase un zgomot dispreţuitor, apoi îşi ridică pachetul şi îi aruncă o privire ostilă înainte de a-şi

smuci capul spre uşă.

— Urmează-mă!

Deja îi dădea ordine. Poate că avea totuşi un dram de sânge irlandez în ea până la urmă.

Whitby mai voia ceva – asigurări în privinţa despăgubirilor pentru pagubele suferite fiindcă le dăduse o zi liberă celorlalţi angajaţi. În momentul în care Nick păşi pe hol, Catherine se îndepărta. Scârţâitul uşii o făcu să se întoarcă.

Lui i se păruse palidă în birou, dar acum chiar nu avea culoare în obraji.

— Vom avea nevoie de intimitate pentru ultima parte din contract, i-o trânti ea. Poate un hotel? Va trebui să intrăm separat.

— Am câteva camere la Casa Diamantelor, spuse el.

— Vom face asta într-un tripou? Îşi schimonosi buzele. Foarte potrivit.

*

Apartamentul domnului O’Shea de la Casa Diamantelor era la fel de bogat ornamentat ca sala de jocuri, deşi, din fericire, paleta de culori avea mai puţine nuanţe de bronz şi de maro. Catherine se opri în camera de zi, unde ardea un foc zdravăn, să-şi scoată pelerina udă.

Vederea mânecilor negre de mătase o luă prin surprindere; uitase că purta o rochie de doliu. Poate că era o lipsă de respect faţă de răposatul ei tată să poarte această rochie la o astfel de mascaradă, dar avusese nevoie de voal ca să evite să fie observată de trecători în drumul ei către Whitechapel.

În timp ce îşi dădea jos pelerina, ea se zări într-o oglindă din celălalt capăt al încăperii. Cât de palidă arăta! Cu adevărat ca o bocitoare.

În depărtare, se închise o uşă. Ea aşteptă, ascultă, dar nu auzi paşi. Domnul O’Shea plecase într-o misiune privată, iar ea era bucuroasă că avea ocazia să se liniştească. Nu avea niciun rost să-i ofere satisfacţia de a o găsi palidă şi

ghemuită, ca o fecioară speriată.

Şi totuşi, *era* virgină.

Refuza însă să fie speriată.

Se îndreptă spre oglindă, oprindu-se să-şi aranjeze părul umed, să-şi muşte buzele şi să-şi ciupească obrajii. *Aşa.* Mai bine să arate lividă decât înspăimântată. Noaptea trecută, stând singură în patul ei din Bloomsbury, aproape că se convinsese să refuze acest aranjament; aproape că începuse să creadă că nu era necesar să recurgă la aşa ceva.

Dar Peter făcuse o remarcă la cină, ceva care o pusese pe gânduri. El îi ţinuse din nou prelegeri despre domnul Pilcher. „Este ceva firesc să te temi de atenţiile soţului”, îi spusese el. „Dar dezinteresul tău faţă de *căsătorie* este total împotriva firii. Sugerează o anumită tulburare a creierului”.

Dacă Peter bănuia că această căsătorie nu se consumase – dacă se îndoia de autenticitatea acestui mariaj –, putea refuza să se supună şantajului. În acest caz, ea trebuia să anunţe căsătoria lumii întregi, ca să-şi poată revendica locul la conducerea afacerii şi să-l poată împiedica să vândă Everleigh.

Acel anunţ nu i-ar aduce însă beneficii domnului O’Shea. Clădirile sale ar fi în continuare în pericol. El s-ar putea simţi tentat să nege căsătoria.

Nu trebuia să existe niciun temei legal ca el să facă acest lucru.

Ea îşi îndreptă umerii şi se privi adânc în ochi. Acel sărut din biroul registratorului… nu fusese atât de rău. Brutal, inutil şi insuportabil de obraznic, dar…

Pielea lui se frecase de a ei. Ea îşi atinse uşor bărbia, amintindu-şi senzaţia. Trebuie să fi fost barba lui – insesizabilă, deoarece venise proaspăt bărbierit. Dar, oricum, pielea unui bărbat se simţea foarte diferit.

Culoarea care îi apăru în obraji o făcu să se încrunte. Trebuia să facă asta o singură dată. Atât. Aşa convenise în acord domnul O’Shea când semnase contractul de logodnă. Ce uşurare binecuvântată urma să fie divorţul! Păcat că

prudenţa o obliga să aştepte cinci ani. Dar acel interval de timp avea să-i ofere lui Peter multiple posibilităţi să avanseze în politică şi să-şi piardă complet interesul pentru sălile de licitaţie. Ea spera ca, până la momentul depunerii cererii de divorţ, să devină unicul proprietar al Everleigh.

Uşa se deschise fără zgomot. Domnul O'Shea ducea o sticlă de vin într-o mână şi două pahare în cealaltă. Dumnezeule! Ea se uită în altă parte ca să-şi ascundă zâmbetul îngrozit – rugându-se la ceruri ca el să nu intenţioneze să o facă să-i *placă* acest lucru –, iar privirea ei se opri pe pachetul pe care-l adusese.

— O sticlă de vin roşu, se auzi vocea lui O'Shea. Proaspăt din Franţa. Vrei să bei un pahar?

O sticlă de vin roşu?

— Nu cunosc acest soi, spuse ea sec. În orice caz, nu, mulţumesc. Nu mai beau. Ea îi ignoră pufnetul. Ultimul lucru de care aveau nevoie era o altă dezbatere despre angajamentul ei de cumpătare. Hai să trecem la treabă, vrei? Ea îşi luă pachetul şi se îndreptă către singura uşă din cameră – descoperind, uşurată, că dormitorul nu era nici pe departe la fel de sinistru precum se temuse. Pereţii şi lenjeria de pat erau din mătase maro, iar pernele aveau ciucuri aurii. Covorul într-o nuanţă închisă se simţea moale şi gros sub picioare. Cizmele ei pline de noroi l-ar distruge – dar asta nu era problema ei.

Camera mică era luminată de un singur sfeşnic cu lumânări, ce crea o atmosferă stânjenitor de relaxantă.

Scârţâitul podelei anunţă apropierea lui O'Shea. Fu străbătută de un fior de nelinişte. Ea trase adânc aer în piept şi, în vreme ce rupse şi deschise pachetul, îşi dori ca hotărârea ei detaşată să revină. Străbătuse jumătate din Londra ca să ia pachetul, purtând un voal atât de gros încât abia dacă mai vedea.

— Ce-ai acolo?

Ea tresări. El vorbise aproape de urechea ei.

— Un cearşaf. Ea îl desfăcu şi îl aruncă peste cuvertură; acesta ateriză uşor şi se întinse ca un câmp alb de zăpadă.

Ea se încruntă. Nu era chiar atât de neted pe cât i-ar fi plăcut. Broderia albă se îmbina cu bumbacul, dar tot arăta stânjenitor de împodobit. Pe cuvertura de culoare închisă, singura gaură din mijlocul cearşafului era extrem de evidentă.

— Ce naiba…

O'Shea se holba la cearşaf, cu o expresie imposibil de citit.

Roşeaţa o cuprinse ca focul. Ea nu voia altceva decât să se facă mică şi să se ascundă. Nu. Nu îi putea oferi această satisfacţie. În ea se adună o furie ciudată care o făcu să vorbească straniu:

— Am încredere că o vei face repede.

El pufni, atenţia lui fiind încă fixată asupra cearşafului.

— Cu ăsta între noi? Aşa sper. L-ai cusut cu mâna ta?

— Sigur că nu. Ea se aşează pe pat şi începu să-şi desfacă cizmele. Nu am talent la treburile casnice. Există anumite comunităţi religioase care vând astfel de accesorii.

— Nu şi a mea, spuse el categoric.

Ea se uită în sus, speriată.

— Sunteţi credincios, domnule?

El îi întâlni privirea, şi un muşchi al maxilarului îi zvâcni.

— Păcat că nu sunt. Diavolul este mereu pe urmele mele.

Ea se încruntă când îşi aruncă o cizmă din picior.

— Îţi voi cere să nu te opui. Am întâmpinat destule probleme pentru a face rost de acest obiect.

— Ar conta dacă aş avea vreo obiecţie?

Ea era destul de înţeleaptă ca să nu răspundă la asta. Dar, când se ridică în picioarele încălţate cu ciorapi ca să-şi desfacă nasturii de la gât, degetele ei începură să tremure.

Cearşaful reprezenta o problemă. Lumina lumânărilor, delicată şi copleşitoare, părea să arunce un romantism aproape batjocoritor asupra întregii scene. Ea ar fi preferat întunericul. Dar lui i-ar trebui lumină ca să găsească orificiul din cearşaf.

Scrâşni din dinţi, apoi roti discul de pe perete. Lămpile

prinseră viaţă.

El se strâmbă, protejându-şi ochii cu o mână.

— Ne-o vom trage cu lumina aprinsă, atunci?

Cuvintele erau murdare şi nefamiliare pentru ea. Ea le putea ghici înţelesul însă.

— Contează? Acum te rog să pleci, ca să mă pot dezbrăca şi să mă pot aşeza sub cearşaf. Am să te strig când voi fi pregătită.

El rămase cu gura căscată. Exista ceva distractiv în privirea lui Nicholas O'Shea – era vizibil descumpănit.

— Şi eu care credeam că unei virgine de rasă pură i-ar plăcea mai întâi câteva cuvinte drăguţe, dacă nu şi nişte vin.

Stomacul ei se strânse de nervozitate. Îl ignoră. Era o femeie de afaceri, şi ce se întâmpla acum nu era altceva decât o altă chestiune de afaceri. Emoţia nu-şi avea locul aici.

— Sunt de rasă pură şi virgină. Dar nu sunt feciorelnică şi nu am nevoie de poezie în tranzacţiile de afaceri.

El ridică din sprâncene.

— Tranzacţii de afaceri? Draga mea, dacă acest lucru ar fi o afacere, ne-am fi aflat la colţul străzii.

Ea se înroşi. De ce făcea el ca acest lucru să fie dificil? Era o alinare să constate că el intuia agitaţia care avea loc în interiorul ei, dar cât de simplu ar fi fost dacă el i-ar fi urmat pur şi simplu indicaţiile!

— Nu vreau să-i ofer un aspect atât de vulgar, spuse ea încordată. Dar nu văd de ce am pretinde că există sentimente profunde. Dacă ar fi existat vreo cale de a evita aceste neplăceri, am fi urmat-o. Dar consumarea va diminua riscul pe care ni-l asumăm. Dacă fratele meu încearcă să conteste această căsătorie, vom vorbi cu conştiinţa curată cu orice ofiţer din ţară despre faptul că suntem căsătoriţi în mod legitim.

— Sunt de acord cu asta, spuse el. Dar de dragul meu…

Ea îl luă în râs.

— Sigur nu aveţi nevoie de lumina lumânărilor ca să faceţi asta, domnule O’Shea?

El îşi lăsă capul pe spate. Apoi îşi miji ochii. Strânsoarea din stomacul ei se intensifică. Oare mersese prea departe?

— Bine, atunci, mormăi el. Dacă eşti pregătită, în mod sigur sunt şi eu.

Ea încuviinţă repede din cap.

— Atunci, te rog să ieşi ca să mă pot dezbrăca.

— Nu. El se aşează în singurul fotoliu disponibil şi zâmbi batjocoritor. Dacă legea te preocupă, mi se pare înţelept să iau aminte la toate aspectele. Trebuie să mă asigur că nu ai vreun defect care ar putea duce la anularea căsătoriei.

— Defect? Se holbă la el. Ce vrei să spui?

— Mă refer la faptul că vreau să te văd goală. Să mă asigur că nu există pretexte false. Să văd că ai toate părţile necesare şi aşa mai departe. Până la urmă, cu cearşaful ăla mi-e imposibil să-mi dau seama.

Ea rămase fără cuvinte.

— Eu…

— Şi, bineînţeles, îţi voi întoarce favoarea. Zâmbetul lui deveni mai pervers în vreme ce îşi duse mâinile la guler. Începu să-şi dezlege lavaliera cu mişcări lente. Continuă, spuse el pe un ton plăcut. Nu e nevoie să ne întoarcem. Vom grăbi lucrurile dacă lucrăm în acelaşi timp.

El începu să-şi dea jos jacheta. Ea se întoarse repede cu spatele.

— Eu n-am nevoie să privesc, vorbi ea către perete. Eu sunt destul de sigură că ai… părţile necesare, aşa cum le numeşti tu.

— Da? Vocea lui era înfundată, dar deveni din nou clară când continuă: Voi lua asta ca pe un compliment.

Se auzi o bufnitură – ea văzu cu coada ochiului cum cizmele şi jacheta lui ajunseră pe jos.

— Ai nevoie de ajutor acolo? întrebă el.

I se simţea amuzamentul în voce. Se distra. Fără îndoială că se culcase cu sute de femei la viaţa lui. Mai era

de mirare că inocenţa şi un anumit grad de modestie şi reţinere îl făceau să râdă?

Dar ea nu era un spectacol pentru amuzamentul lui. Se întoarse cu faţa la el şi deschise ultimul nasture al corsajului.

Bătăile inimii şi vâjâitul sângelui din urechi o făcură să nu audă, din fericire, cuvântul care ieşi de pe buzele lui. Dar strălucirea luminilor dezvăluia cu claritate surpriza de scurtă durată de pe chipul lui – şi apoi, când ea îşi lăsă rochia să cadă la pământ, înăsprirea extrem de vagă a expresiei, noua încordare a gurii şi căderea abia perceptibilă a pleoapelor, astfel încât privirea lui păru deodată somnoroasă în vreme ce îi cerceta trupul.

Acea privire avu un efect magic nedorit asupra ei, conştientizând faptul că ieşea din zona de confort şi determinând-o să-şi privească propriul corp, de-a lungul membrelor, urmărind traseul privirii lui ce-i cerceta pielea, şi făcând-o să se înfioare.

Ea înghiţi în sec. El era un bărbat frumos. Ea era, în ciuda tuturor zvonurilor, o femeie în carne şi oase. Era un efect biologic, nimic mai mult, care făcea ca fiecare centimetru din ea să se înroşească şi să se încordeze sub privirea lui.

Ea se strădui să vorbească.

— Ai văzut destul? Corsetul nu putea acoperi rotunjimea de sus a sânilor ei. Cu siguranţă că jupoanele nu erau suficient de groase ca să ascundă o malformaţie severă.

Râsul lui era răguşit.

— Draga mea, spuse el, nu vei scăpa atât de uşor. Ai putea avea trei picioare pe sub toate straturile alea.

— Fireşte, izbucni ea.

De ce se aşteptase ea la altceva de la el? Nu avea să-i ofere o altă şansă de-a râde de ea. Ea bâjbâi în spatele taliei după nodul care îi ţinea jupoanele. Acesta cedă brusc, şi straturile căzură pe covor.

Acum purta doar o cămaşă şi indispensabilii. Şi corsetul, desigur. Îşi duse mâinile la cleme, apoi ezită.

Odată ce-l scotea… Cămaşa ei era foarte transparentă.

— Acea ofertă de ajutor, spuse el tărăgănat, este încă valabilă.

Ea îşi miji ochii. Era o femeie care muncea. Corsetul ei se prindea în partea din faţă.

— Mă descurc, zise ea. Dar poate că tu eşti cel care ascunde vreun defect.

Pentru că el era aproape complet îmbrăcat – exceptând jacheta.

Zâmbetul lui se lărgi încet când se ridică.

— Scuză-mi întârzierea, spuse el. Am fost prea ocupat cu priveliştea, presu…

— Nu mai vorbi, şuieră ea.

Cu un râs delicat şi enervant, el îşi apucă jiletca. Ea îşi încrucişă braţele – nu era nevoie să i-o ia înainte, până la urmă – şi se uită direct la locul de peste umărul lui.

Nu. Ea nu-l putea lăsa să o facă de râs. Îşi fixă privirea asupra degetelor lui lungi, uitându-se cum dansau elegant de-a lungul nasturilor de la jiletcă. Articolul de îmbrăcăminte căzu pe podea. El îşi coborî bretelele de pe umeri, apoi îşi scoase cămaşa şi lenjeria din brâul pantalonilor şi le ridică deasupra capului.

Ei i se uscă gura. Bărbaţii purtau mult mai puţine straturi.

— Ei bine? întrebă el. Îşi ridică braţele şi făcu încet o piruetă. Ai vreo plângere?

„Niciuna”, se gândi ea cu fervoare după care alungă gândul. Dar el avea o constituţie… superbă. Umerii săi laţi şi braţele erau minunat sculptate, burta lui nu avea grăsime şi era încordată şi plină de muşchi. O brumă de păr închis la culoare îi încadra sfârcurile – şi o altă linie îngustă şi întunecată de păr începea de sub buric, coborând sub brâu…

— Eşti în regulă. Intenţionase să o spună într-un mod categoric. Dar exista o întrerupere în vocea ei, o înghiţire cu noduri a aerului, pe care nu o recunoştea. Ea se simţi dintr-odată conştientă pe deplin de locul în care se afla, de modul în care îşi echilibrase greutatea pe picioare, de faptul

că anumite părţi ale corpului ei simţeau mai pregnant aerul rece, neobişnuite cu atingerea lui. O trecu un fior. Simţi un soi… de încântare.

Să termine odată cu asta înainte să… înainte să ce? Se simţi agitată când desfăcu chingile corsetului. Ea nu putea îndura să se uite la el, nici măcar când îl auzi ţinându-şi respiraţia. „Termină odată cu asta”, îşi spuse ea. „Este un act fizic, corpul nu înseamnă nimic, mintea ta este cea care contează”. Auzi o haină alunecând din direcţia lui, dar se concentră doar asupra finalizării a ceea ce trebuia făcut – desfacerea pantalonaşilor ei şi slăbirea materialului cămăşii, care părea să reziste la bâjbâielile mâinilor ei…

Rămasă goală, ea fixă cu privirea covorul pentru o clipă. Nu avea să roşească, nici să tresară sau să-şi trădeze emoţiile. Îşi ridică bărbia şi se uită la el. El îi întâlni privirea. Era…

— Fără cusur, spuse el încet.

Ea îşi drese vocea. Dar nu găsi niciun răspuns. Niciun bărbat nu o mai văzuse vreodată dezbrăcată.

Şi nici ea nu văzuse unul în starea sa naturală.

— Puţin cam roz totuşi. El îşi ridică privirea şi îi zâmbi pervers. Nu te voi învinovăţi pentru asta.

Era o încercare de a glumi? Ea nu-şi putea da seama, deoarece expresia lui o zăpăcise – zâmbetul lui atât de uşor, privirea lui întunecată şi aprigă devorând-o.

El văzuse destul. Ea ar trebui să se bage sub cearşaf – dar asta ar face-o să pară temătoare. Avea prea multă mândrie.

Îşi forţă privirea să coboare pe trupul lui. Coapsele sale erau sculptate cu muşchi, şi umflătura dintre ele… creştea şi se lungea în faţa ochilor ei.

Dumnezeule! Dacă continua să se mărească, aveau să se confrunte cu un alt impediment în această căsătorie.

— Sunt corespunzător? murmură el.

„Fără cusur”. Ea nu avea să-i întoarcă acel compliment, chiar dacă îi zăbovise pe buze o clipă. El o forţase să intre în această răfuială umilitoare, nu-i aşa? Nu merita nicio laudă.

— Nu ştiu încă, spuse ea cu calm. Întoarce-te şi voi decide!

Izbucnind în râs, el făcu o mică plecăciune. Dumnezeule din ceruri, ea nu ştiuse că picioarele unui bărbat se puteau îndoi aşa…

I-ar fi plăcut să găsească un mic defect pe care să-l scoată în evidenţă, dar spatele său nu oferea niciunul. Corpul lui nu avea niciun kilogram în plus, iar fundul lui era… mai plin, mai ridicat şi mai ferm decât s-ar fi aşteptat. Foarte diferit de fundul unei femei. O mâncau palmele să-l cuprindă, să vadă dacă era aşa încordat cum părea.

Se părea că ea era un animal, până la urmă, de privea cu un asemenea interes fundul unui bărbat!

El se întoarse.

— Ei bine, stăpână?

— Eşti în regulă. Ea se îndreptă spre pat, strecurându-se sub cuvertură. Grăbeşte-te! Privirea lui ironică o făcu să continue: Vezi tu, fratele meu participă la o cină în această seară. Când el se apropie de pradă, ea vorbi mai repede, trăncănind nervos: Şi ar fi înţelept să vorbesc cu el înainte ca… El prinse cearşaful şi îl trase de pe ea. Ce vrei să…

El puse o coapsă puternică pe saltea, aducându-şi inevitabil mădularul în câmpul ei vizual. Ea îşi întoarse capul şi privi către perete în timp ce bâjbâi orbeşte după colţul cearşafului.

— Vă reamintesc, domnule, că aceasta este o chestiune de necesitate…

— De acord. Mâinile lui fierbinţi îi cuprinseră faţa, şi îşi apăsă gura pe urechea ei. Şi mă tem că se va întâmpla repede.

O linse în ureche cu limba.

Ea icni. Ce *făcea?* Şi… ce nu era în regulă cu urechea ei? Pentru că buzele lui se simţeau…

Minunat. Uimitor. Ea nu ştiuse niciodată că urechea putea fi o sursă de plăcere, dar, pe măsură ce buzele lui se jucau peste lobul urechii ei, ea suspină şi se relaxă.

Întreaga greutate a corpului lui se lăsă peste ea. Senzaţia străină o ţintui locului. El era atât de mare. Pielea

lui se simţea atât de fierbinte.

— Uite care e treaba, spuse el foarte încet, în timp ce-şi punea degetele pe gâtul ei. Ea simţi asprimea palmei sale pe umăr, apoi pe talie. Necesitate sau nu, nu are niciun rost să facem ca acest lucru să fie dureros.

— Este… întotdeauna este dureros prima dată. Nu-i aşa?

Ea ştia măcar atât, deşi nu „dureros” era cuvântul care să descrie senzaţia ciudată pe care o simţea.

El se retrase, încruntându-se.

— N-ar trebui să fie.

Ea se uită în ochii lui, atât de aproape de ai ei. Irişii lui aveau o nuanţă extraordinară, culoarea îngheţului de iarnă, cu vagi urme de verde şi albastru marcate prin benzi argintii. Genele lui erau lungi, negre precum cerneala, curbate la fel de mult ca ale unei fete. Denivelarea nasului său părea mai mare când se uita din această poziţie.

Ea întinse mâna să-l atingă. De ce nu? *El o* atingea peste tot.

— L-ai avut spart? întrebă ea şovăitor, puţin ameţită de propria ei îndrăzneală.

Atingea un bărbat; stătea goală sub el. Dar pe el nu părea să-l deranjeze.

— De mai multe ori, spuse el, şi o sărută pe gât.

Ea nu prea ştia ce să facă. Dar nu fusese nimic răutăcios sau lipsit de amabilitate în expresia lui, iar buzele îi erau moi. În plus, consumarea căsătoriei trebuia să aibă loc. Aşa că îşi închise ochii şi rămase nemişcată, îngăduindu-i să facă tot ce era de făcut.

Suflarea lui delicată îi încălzi gura.

— Dumnezeule! Pielea ta are un gust… magic.

Ea nu avea nevoie să fie răsfăţată.

— De săpun, vrei să spui.

Dar vocea ei sună foarte aspru în jurul cuvintelor reci.

Gura lui zvâcni şi se curbă într-un mic zâmbet amuzat. Apoi el se aplecă şi o sărută pe gură. Limba lui atinse marginile gurii ei. Părea că… voia să intre.

Ea îşi imaginase o acuplare rece şi formală. Dar, cu

fiecare atingere neaşteptată, cu fiecare moment surprinzător de plăcere, el îi aţâţa curiozitatea, făcând-o să-şi încalce jurământul de a rămâne distantă.

— Este necesar? şopti ea.

— Un bărbat nu poate acţiona la comandă, Kitty.

Kitty? Ea se încruntă.

— Nu apreciez poreclele vulga…

El zâmbi, arătându-şi dinţii albi, şi limba lui se afundă în gura ei.

Ţipătul ei înăbuşit ieşi ca un pufnet. Acest manifest al indignării o ţinu ocupată o clipă prea mult – clipă în care gura lui îi făcu ceva nelegiuit gurii ei, astfel încât limbile lor se întâlniră. Şi astfel ea înţelese în sfârşit ce însemna sărutul. Înţelegea de ce le plăcea oamenilor.

Nu era un atac, până la urmă. Nimic brutal sau nedelicat, aşa cum se temuse. Buzele lui se simţeau… moi, seducătoare. Ea îl sărută înapoi, de probă. El scoase un sunet de încurajare, făcând-o să se îmbujoreze. Îşi apăsă pieptul peste al ei, dar îşi susţinu greutatea cu coatele, păstrând jumătăţile lor inferioare la distanţă…

Acel vag semn de consideraţie păru să fie un mesaj: ea îl putea săruta oricât de mult îşi dorea. Ce se afla dedesubt – acea parte din el stătea în prezent într-o parte, la distanţă – ar fi fost adevărata problemă, dar în acelaşi timp… ea nu trebuia să se îngrijoreze.

Să nu se îngrijoreze. Ce privilegiu rar şi extraordinar. Cu ochii închişi, ea se pierdu în acel sărut minunat care o învăţa atât de multe. Nu era de mirare că slujnicele se dovedeau atât de desfrânate cu valeţii. Nu era de mirare că animatoarele se giugiuleau cu clienţii…

El îi cuprinse un sân în palmă. Poate că ea icni.

— Şşştt, spuse el în gura ei şi apoi începu să-i frece sfârcul cu degetul mare, tachinându-l şi ciupindu-l uşor.

Nervii ei sfârâiau. Dar el avea voie să facă asta, îşi aminti ea. Doar de această dată nu era greşit din partea ei să-i permită.

Cu acel gând, limitele necesităţii istovitoare – respingerea, rezistenţa, nevoia de a rămâne rece şi

distantă, ca nu cumva să înţeleagă greşit domnii – se risipiră. Ceea ce rămase fu senzaţia: frecarea uşoară a pielii sale aspre; căldura umedă a gurii lui pe gâtul ei. Acea cerinţă ciudată şi încordată din interiorul ei. O dorinţă în sâni şi între picioare.

Nu o slăbiciune, nu. Dorinţa se simţea ca un nou fel de ambiţie, o conştientizare crescută a unui scop greu de descris, care necesita un efort din partea ei. Ea avea nevoie să-l atingă.

Mirându-se de ea însăşi, îşi trecu mâinile prin părul lui des. Atât de moale! Forma capului lui aducea o surpriză ciudată; el, acest bărbat musculos, era la fel de uman ca ea, făcut din carne, tendoane şi oase, la fel de muritor. Ea îşi strecură palmele în jos pe spatele lui lat, muşchii lui netezi şi fierbinţi îngroşându-se către partea superioară a braţelor. Dacă ar fi făcut din marmură şi ar avea două mii de ani, aşa l-ar atinge, căutând defecte – aşa ar susţine –, dar în secret minunându-se de cât de bine se simţea.

Şi natura era o artistă. Ascuţimea coatelor lui, cioplite în asemenea puncte fine; venele proeminente de pe antebraţe, ironia întruchipată, o trăsătură delicată prin care îşi demonstra puterea… Ce lucrare frumoasă putea fi omul!

Gura lui coborî către claviculă, spulberându-i toate gândurile despre măiestrie. În timp ce mâna lui rămase ocupată cu sânul ei, tachinându-l şi trăgându-l, gura îi găsi sfârcul rămas liber. Peste care îşi trecu limba.

Ea icni, fiindcă se simţea divin. Trupul ei dorea să se deschidă pentru el. Să cedeze.

Să cedeze.

Ea îşi deschise ochii. Se uita la un tavan alb împodobit cu o mulură frumos poleită. *Poleită.* Cine alegea mulura poleită? De prost gust, un tripou, Dumnezeule, el îi desfăcea coapsele, îi citise gândurile. În sfârşit, în cele din urmă, ea se simţi cu mintea limpede… îngrozită… acest străin, acest infractor o întoarse împotriva ei ajutându-se de trupul ei, divizându-i voinţa de dorinţă…

Ea se chinui să-şi strângă picioarele.

— Acest lucru nu este necesar!

El îi eliberă sfârcul şi se uită în sus.

— Poate nu pentru tine, murmură el. Dar dacă vrei ca eu să pot…

Ea simţi cum se înroşeşte.

— Cu siguranţă eşti gata până acum.

Ea aruncă o privire în josul trupului lui, dar el îşi apropie şoldurile pentru a ascunde dovada.

— Încă nu, spuse el. Te voi anunţa când voi fi încălzit.

Zâmbind pe jumătate, el îi luă din nou sfârcul în gură – uitându-se în ochii ei în timp ce îl sugea.

Acea imagine destrămă ceva din ea. Odată, în timp ce cataloga biblioteca unei proprietăţi de la ţară, ea răsfoise o carte pornografică, foarte repede, îngrozită de propria ei curiozitate şi de senzaţiile pe care imaginile perverse le stârniseră în ea.

Dar acest lucru era şi mai pervers. Însă ea nu se putea uita în altă parte. Trupul lui lung şi musculos se întinse peste ea, părul brunet i se ciufulise, coapsele lui aurii se întinseră cu un dispreţ dezinvolt, întreaga lui atenţie concentrându-se acum pe sânul cu care se juca. El părea mulţumit să rămână deasupra ei pentru totdeauna şi să o guste, să o sugă şi să o tachineze, în timp ce netezea cu o mână panta palidă a abdomenului ei, aventurându-se tot mai jos şi mai jos către cârlionţii dintre picioarele ei…

Degetele lui se strecurară printre firele de păr, adâncindu-se în pliurile pe care ea abia dacă îndrăznise să le atingă. Şi nu avea de ales decât să-l lase. *Nu avea de ales,* slavă Domnului! Nu avea de ales decât să-i accepte atingerea, să gâfâie şi să se arcuiască în sus cu voluptate, în timp ce el o răvăşea cu atingeri precise şi delicioase, îndemânatice şi pricepute, mânat de propriul instinct al diavolului care-l făcea să ştie cum să o facă să scâncească. El atinse un loc unde păreau să se afle toate legăturile senzoriale ale nervilor şi ale tendoanelor ei, iar întregul ei corp se tensionă ca un arc. O atingea atât de delicat, din nou şi din nou şi, frecând-o, mângâind-o şi murmurând cu o voce joasă şi fierbinte în timp ce ea icnea şi suspina această plăcere cutremurătoare şi insuportabilă care o

agita mai tare şi mai tare, aşa repede încât avea să…

— Udă ca un râu, îl auzi ea spunând răguşit, după care veni cu tot corpul deasupra ei, iar ea simţi ghiontul ascuţit al bărbăţiei sale lipite de sexul ei. Nelinişstea îi îndepărtă mirarea şi o făcu să înţepenească.

El o sărută din nou pe gură.

— Nu aşa, îi şopti el la ureche. Uite, simte-mă! El îşi duse mâna între ei, acoperind complet sexul ei, degetul lui găsind din nou acel loc. Simte asta!

Ea îşi înăbuşi un geamăt.

— Fă-o!

El îi cuprinse lobul urechii cu limba, făcând-o să se cutremure.

— Să nu faci pe şefa cu mine în pat, spuse el cu voce joasă.

După care împinse.

O senzaţie de arsură. Durere, da, dar ceva mai mult… *Aici* se afla ce îşi dorise ea, această plinătate animalică, această posesie profundă. Dar el nu-şi duse penetrarea până la capăt.

Afundat pe jumătate în ea, el o privi în timp ce senzaţiile radiau din ea, dincolo de coapsele ei încordate, înspre genunchii tremurânzi.

— Grăbeşte-te, reuşi ea să spună.

— Strigă pentru mine, spuse el, şi voi termina.

Ea îşi muşcă buza tare. Nu avea de gând să strige. Avea mai multă demnitate de atât.

— Este… stupid.

— Este aşa cum este. Vocea lui sună mai încordată acum. Strigi, altfel nu merg mai departe.

— Bine. Aa!

Pentru o clipă, el rămase nemişcat şi tăcut. Apoi se retrase din ea atât de brusc, încât ea chiar strigă, surprinsă şi nedumerită.

Dar el îi zâmbea.

— Bine, spuse el. Tu ai cerut-o.

Apoi se lăsă în jos, o apucă de coapse şi i le desfăcu larg.

— Ce vrei să fa… Au! El îşi pusese gura pe ea, acolo, chiar în acel loc pe care îl găsise cu degetele. Opreşte-te, opreşte-te…! Era prea mult, fiecare muşchi din trupul ei se încorda fără ştirea ei, totul era doar nevoie, conştientizarea ei trupească se concentra în întregime asupra limbii care o lingea şi o spăla cu un singur scop…

Tensiunea cedă. Ea îşi smuci şoldurile, şi plăcerea se revărsă în ea. Îşi auzi de la distanţă propriul suspin. Bâjbâia cu mâinile pe spatele lui, trăgându-l în ea; îşi deschise gura pe umărul lui, gustându-l, muşcându-l în timp ce se cutremură sub el. El avea un gust ca nimic altceva în lume: sare şi carne, şi păcat, şi…

— Ei, ăsta e un strigăt potrivit, spuse el pe un ton răguşit, după care intră din nou în ea, doar că acum, când împinse, părea că mădularul lui fusese modelat pentru ea, iar rezistenţa lipsea.

El se poziţionă mai bine, adânc în trupul ei, şi începu să se mişte. Ea îşi petrecu mâinile în jurul lui şi se lipi de el. Da. Tălpile picioarelor ei găsiră spatele gambelor lui, şi ea le simţi curbate; îşi întoarse faţa în părul lui negru şi des, şi îi simţi mirosul, moscat, masculin şi mai presus de orice experimentase ea vreodată.

„Ia-mă!” Putea să se gândească la asta; doar o dată, o singură dată. Mâinile lui puternice îi cuprinseră faţa, şi gura ei se deschise pentru asaltul limbii lui, iar ea o acceptă, o primi înăuntru, sorbindu-l. Iată această minune naturală, acest act nebănuit de glorios – pentru câteva momente fericite, era tot ce exista; mintea ei era liniştită; ea era doar trup şi nimic altceva.

În cele din urmă, el gemu şi se retrase din ea, îndepărtându-se pentru a-şi vărsa sămânţa în siguranţă. Cu un şoc întârziat, ea îşi dădu seama că uitase de planul ei de a vorbi din nou cu el despre asta, înainte să desfăşoare cearşaful. Ea simţi o anumită panică întârziată stârnită de propria ei neglijenţă şi o recunoştinţă profundă pentru grija lui.

Spatele lui gol avea o culoare aurie pală, fără pete. Când el se rostogoli, ea se uită la trupul său, admirându-i

frumuseţea din acel unghi. Toracele îi era străbătut de o cicatrice lungă. Coapsele lui formau o linie elegantă şi graţioasă... O cuprinse panica atunci când el se întinse după cearşaful abandonat. Fără îndoială că era un gest de curtoazie din partea lui să i-l dea. Ea se acoperi cu el, dar nu se oferi să-l împartă, deoarece mai existau atât de multe de văzut la el. Şi ea avea doar această ocazie să privească.

Dar se terminase deja.

O cuprinse o panică ciudată. Niciodată? După ceea ce tocmai experimentase? Alarmarea o făcu să-şi mute privirea. La ce se gândea? *La Eva şi la măr.* Desigur. Cunoaşterea interzisă fusese întotdeauna dulce – şi otrăvitoare. Ea se încurajă trăgând adânc aer în piept.

Simţi atingerea lui blândă când îi dădu o şuviţă de păr de pe obraz.

— Te-ai dat prea ieftin, Kitty. Vocea lui era răguşită. Ar fi trebuit să ceri luna de pe cer.

Porecla declanşă un alt fel de disconfort. Nimeni în afară de tatăl ei nu o numise vreodată aşa.

— Am cerut singurul lucru pe care îl doresc, spuse ea cu asprime.

„Singurul lucru pe care ştiam că-l doresc”.

Nu. Ea alungă acel gând. Bineînţeles că distracţia în pat era plăcută. Altfel nu ar fi existat nicio prostituată în lume. Asta nu însemna că urma să se lase bântuită de această experienţă. Nu putea permite aşa ceva.

Dar înţelese că avea să fie nevoită să facă eforturi pentru a nu se gândi la ce îi făcuse el.

Însă nu asta fusese cea mai rea parte. Cea mai rea parte fusese atunci când mâna lui alunecase pe umărul ei, masând-o uşor, iar ea îşi dorise să se apropie mai mult, pentru cazul în care el voia să o sărute din nou.

Ea se îndepărtă. Aceasta nu era o căsătorie obişnuită. Ea nu era o femeie obişnuită. Nu-i stătea în fire să devină o soţie adecvată pentru niciun bărbat. Ea depindea de propria ei autodisciplină şi nu îi putea permite lui să o zdruncine, pentru că nu exista niciun viitor împreună pentru ei doi.

Ea se ridică, adunând cearşaful în jurul ei. Îl simţi uitându-se la ea, tăcerea fiind îngreunată de sentimentul de speranţă pe care nu-l putea suporta. Se terminase. Trebuia să se termine.

Dar un sentiment supărător de nedreptate zăbovi în ea când se duse la oglindă să-şi aranjeze părul. Era o femeie corectă, nu-i aşa? Dedicată afacerilor cinstite şi transparente.

Se întoarse şi se uită la el.

— Şi tu eşti fără cusur.

Zâmbetul lui rapid şi strălucitor păru a înfige un cârlig în pieptul ei. Ea simţi din nou că nu putea respira, că această panică o putea zdrobi.

Se întoarse să se uite cu asprime la reflexia ei. *Regina de Gheaţă.* Asta trebuia să fie. Şi chiar dacă *ar fi fost o* fiinţă mai feminină... El era un tâlhar. Lumile lor nu se puteau uni niciodată.

Capitolul 5

Nick era un bărbat pe care nu îl stânjenea tăcerea. Muncind în copilărie la docuri, el aflase cât de multe avea de învăţat ţinându-şi gura închisă şi lăsându-i pe alţii să vorbească. Laudele deplasate şi menţionarea accidentală a unui noroc aşteptat îi aduseseră de multe ori un câştig neaşteptat pe care şi l-ar fi dorit şi altcineva.

Ca bărbat, avea să descopere că şi tăcerea reprezenta o armă. Dacă păstrează tăcerea un timp îndelungat, bărbaţii viteji îşi pierd curajul, înţelepţii îşi pierd discreţia. Limbile încep să clămpănească, zidurile de apărare încep să se prăbuşească.

Dar să-l ierte Dumnezeu dacă liniştea din trăsură nu era ciudată, îl călca pe nervi s-o îndure. Nu-i era de niciun folos că noua lui soţie stătea vizavi de el, înfăşurată până la gât într-o mantie neagră ca noaptea, chipul ei ieşind ca o perlă din catifea, strălucind în lumina care ce ieşea legănat

din lampa laterală. Îl neliniştea faptul că ea părea neatinsă, din moment ce el se simţea… întors pe dos, dereglat, răscolit şi agitat pe dinăuntru. Ce se întâmplase astăzi în patul acela? El era destul de irlandez să se gândească la vrăji şi destul de modern să respingă imediat acel gând. Dar convingerea că se întâmplase ceva ce îl schimbase, zdrobindu-l în cea mai mare măsură, zăbovea, tulburătoare şi nedorită, aşa încât faţa ei părea să fie acum singurul lucru care merita să fie privit.

El nu era genul de om care să-şi poată permite acel tip de distragere a atenţiei.

Mai erau cinci ani până să o aibă din nou. Dar, dintr-odată, acel termen din contract părea diferit. Nu mai era doar un punct de distracţie, dovada că bogaţii ar legifera orice, chiar şi aerul respirat de un trup. Acum părea un instrument inteligent de tortură. I se ordona, printr-un amendament legal, să reziste tentaţiei care apăruse imediat după ce îşi vărsase sămânţa. El ar fi dorit să înceapă să o atingă din nou peste tot.

I se spunea Regina de Gheaţă. N-aveau decât să creadă asta în continuare. El se ridicase în viaţă prin oportunităţi pe care proştii şi leneşii le rataseră. El o reperase, nu-i aşa, când nepoata lui plecase să lucreze la Everleigh. Privind-o, el începu să înţeleagă asemănarea dintre o femeie deosebită şi o bijuterie rară. Cu o asemenea femeie la braţul său, un bărbat nu avea nevoie de nicio strălucire ca să arate lumii că el conta.

Dar lumea nu urma să-l vadă împreună cu Catherine. Lumea nu avea să afle niciodată că el îi desfăcuse larg picioarele, dovedind că Regina de Gheaţă era făcută din carne şi oase, moale şi palidă, impecabil de netedă. Dacă ar fi atins acum acea piele – dacă i-ar fi dat la o parte acea şuviţă rătăcită de păr de pe obraz şi şi-ar fi pus buzele în acea adâncitură dulce şi umbrită unde i se întâlnea gâtul cu umărul –, ea l-ar fi ameninţat cu un avocat.

Ea nu putea anula căsătoria însă. Nu i se părea corect, cât de îngâmfat se simţea în această privinţă – sau cât de iritat la gândul că trebuia să aştepte cinci ani până o

putea avea din nou. De fapt, era speriat de acest lucru, şi se bucură atunci când trăsura încetini şi ea îl anunţă că ajunseseră.

— Mă vei lăsa pe mine să mă ocup de asta, spuse ea când el deschise uşa şi o ajută să coboare.

— Sigur.

El îi dădu drumul cât era posibil de repede. Cu pelerină sau fără, el îi ştia acum acea curbă a taliei, iar forma acesteia îi făcu palmele să ardă. Sau poate că aceea care ieşise la suprafaţă era mândria lui reacţionând la modul indiferent în care reacţionase ea la atingerea lui. Da, el o făcuse să strige. Dar atitudinea ei sugera că uitase deja de asta.

El nu era un bărbat obişnuit să fie uitat, deşi ştia că nu se putea aştepta la altceva din partea ei. Persoanele de seamă, bogaţii, aveau un mare talent să respingă oamenii de genul lui. Acest lucru nici măcar nu-l deranjase înainte. El profitase de snobismul lor sau le luase în râs prostia superficială.

Dar femeia cu care se căsătorise nu era o proastă. Şi, deodată, el nu mai era sigur că putea suporta atât de uşor dispreţul ei.

*

În timp ce Catherine se îndrepta spre salon, încerca să se pregătească pentru confruntarea care urma. Ea ar fi trebuit să se bucure de reuşită şi să savureze gustul victoriei mult aşteptate. În schimb, ea nu se putea gândi la nimic altceva decât la bărbatul de lângă ea. Oare el retrăia ceea ce făcuseră în pat? Ea era slăbită, nesigură pe picioare, simţindu-i atât de vie prezenţa, aşa cum o vulpe simte un câine în apropiere. O singură atingere accidentală din partea lui, şi ea ar fi fost distrusă.

Nu. Ea nici măcar nu i-ar remarca prezenţa. S-ar preface indiferentă faţă de el.

Ea împinse uşa cu prea multă forţă. Peter ridică privirea din ziar, clipind când îl zări pe O’Shea în spatele ei.

— Ce e asta? întrebă el încruntându-se.

— Afaceri, spuse ea tăios.

— Ştii că nu primesc niciun client seara…

— Acesta nu este un client, zise Catherine. Într-adevăr, m-am gândit că un om ca tine, care citeşte ziarele atât de atent, l-ar recunoaşte pe domnul O'Shea.

— Nicholas O'Shea, spuse noul ei soţ pe un ton prietenos când intră alături de ea.

Aerul dintre ei purta mirosul pielii lui. Ea gustase acea piele. Ea îl *muşcase.* Ea se îmbujoră şi se concentră asupra lui Peter. Primele semne ale faptului că el înţelesese se văzură în destinderea expresiei, în maxilarul ce se relaxă pentru o clipă.

— Nicholas… El îi aruncă o privire uimită lui Catherine. De ce naiba ai aduce aici un astfel de om…

— Am venit să primim felicitările tale. Cât de acră sunase vocea ei. Ca a unei fete bătrâne. Dar ea nu mai era aşa. Ne-am căsătorit.

Peter apucă strâns spătarul scaunului. Apoi scoase un pufnet scurt, aflat undeva între râs şi sufocare.

— Ce-aţi *făcut*?

O'Shea îşi lăsă palma lată pe spatele ei mic. Ea îşi înăbuşi un geamăt. Acum el o făcuse. Dar ea era bine! Nu era distrusă. O'Shea nu voia decât să o încurajeze – sau să-l provoace pe fratele ei. El nu putea ghici cât de tare îi bătea ei inima. Nu avea să ştie niciodată.

Ea se retrase puţin.

— Aşa este, spuse ea, după care îşi drese vocea, încercând să se calmeze. Căsătoriţi legal şi în tăcere, la oficiul din Whitechapel. Aşadar, vezi tu, intrarea de serviciu nu s-ar potrivi… pentru noul tău cumnat.

Peter scutură uşor din cap.

— V-aţi… asta este…

Ea aruncă o privire piezişă către O'Shea. Lumina strălucitoare a salonului părea să-i accentueze frumuseţea, făcându-l să fie un studiu al contrastelor: pielea bronzată de soare; părul strălucind pe spate şi ochii aceia. „Ar trebui să i se spună Regele de Gheaţă pentru ochii aceia".

Ce idioată! Se ciupi. În colţul gurii lui O’Shea apăru un zâmbet drăcesc. Oare în sinea lui râdea de ea? Oare înţelesese cât de speriată era?

El îi surprinse privirea şi îi făcu cu ochiul înainte să încuviinţeze discret din cap către fratele ei. Ea se încruntă şi îşi îndreptă atenţia înapoi către fratele ei, care ţinea gura deschisă precum un peşte scos din apă. Poate pentru că O’Shea râdea de *el.* Merita puţină distracţie. Aceasta avea să fie cea mai drăguţă discuţie pe care urma să o aibă cu Peter de ani întregi.

Ea îşi reţinu zâmbetul.

— Ţi se pare absurd? îl întrebă ea pe fratele ei. Ridicol? Aceste două cuvinte mi-au trecut târziu prin minte – dar referindu-mă la comportamentul *tău.* Am urmărit în tăcere cum ai luat bani din profitul nostru ca să-ţi finanţezi treburile personale. Dar chiar ţi-ai imaginat că te voi lăsa să vinzi compania? *Compania tatălui nostru?*

Peter începu să-şi schimbe culoarea feţei.

— Acest lucru nu înseamnă nimic.

— Ba da, spuse ea. Autorizaţia a fost dobândită în mod legal. Căsătoria a fost trecută în registru. Iar legătura noastră a fost… Ea trase adânc aer în piept. Consumată. Ea continuă grăbită, ignorând grimasa lui Peter. Nu există nicio instanţă în ţară care să conteste această căsătorie. Acum pot prelua în întregime conducerea casei de licitaţii.

— Blestemată ce eşti…

Când Peter se repezi către ea, O’Shea făcu un pas în faţă. De parcă ea nu se putea ocupa de Peter! Se descurcase destul de bine de una singură, timp de douăzeci şi şase de ani. Ea îl ocoli.

— S-a terminat, spuse ea.

Peter se considera atletic. Se antrena de plăcere la un studio local şi îi plăcea să se laude că ar putea traversa canalul înot dacă ar avea timp. Dar, când îl măsură din priviri pe O’Shea, nu fu atât de nesăbuit încât să se considere egal cu cel pe care-l privea. Pe faţa lui apăru un rânjet ciudat, făcându-i gura să se strâmbe într-un zâmbet încordat.

Se aşează cu greutate pe canapea.

— Ei bine, spuse el categoric. Felicitări! M-ai distrus.

— Ţi-am distrus şansele pentru politică? Fără îndoială.

Sesizând surpriza lui O'Shea, ea puse o mână pe braţul său.

Tare ca fierul. O putere de temut. Dar el fusese atât de blând cu ea…

Îşi muşcă tare obrazul. „Încă o clipă", îl rugă ea în tăcere din priviri. O clipă în care să preţuiască această victorie şi să-l facă pe Peter să simtă adâncimile absolute ale nefericirii. Asta l-ar face să fie atent la afacerea pe care intenţiona să i-o propună.

O'Shea făcu un semn din cap, iar ea îşi îndreptă atenţia către fratele ei, a cărui expresie era criminală.

— Vei regreta asta, spuse Peter. Îţi imaginezi că vei obţine controlul asupra Everleigh? Acum nu voi sta niciodată departe de afacerea asta. Nu mi-ai dat de ales. O s-o pun la pământ numai ca să-ţi fac în ciudă.

Temperamentul ei izbucni.

— Cât de liniştitor este să văd că în sfârşit recunoşti că nu-ţi pasă câtuşi de puţin de acel loc.

El îi rânji în faţă.

— Şi tu? Ce grijă arăţi *tu* asociind numele nostru cu al celui mai infam infractor din Anglia?

— Ei bine, spuse O'Shea pe un ton calm, acesta este un gând îmbucurător.

Peter îi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte. Se prăbuşi pe scaunul său, ştergându-şi fruntea cu o mână ca să şi acopere expresia.

— Dumnezeule, murmură el. Dumnezeule, m-ai *distrus!*

Aceasta era disperarea pe care o aştepta ea.

— De fapt, mai există o speranţă pentru tine.

— S-a terminat, spuse el înăbuşit. Ai ştiut asta. De ce ai făcut-o?

— Dar nu te-ai înşelat cu ce ai zis mai devreme. Nu-mi doresc să te văd fără niciun scop în viaţă. Aşadar, eu şi domnul O'Shea am descoperit o cale prin care să-ţi păstrezi

ambiţiile politice.

Peter scoase un pufnet scurt.

— Este foarte simplu, spuse ea. Vei sprijini interesele domnului O'Shea la Consiliul Municipal al Lucrărilor şi îmi vei da mie controlul deplin asupra Everleigh.

Peter îşi înălţă capul, uitându-se la ea cu ochii mijiţi, ca un om orbit de soare.

— Clădirile domnului O'Shea au fost condamnate la demolare în mod greşit, spuse ea. Acestea sunt situate în Whitechapel, iar inspectorul din St. Luke nu avea niciun drept să le confişte. Tu vei convinge consiliul că această cerere de demolare nu este întemeiată. În ceea ce priveşte Everleigh – îţi vei continua îndatoririle de adjudecător şi de gazdă pentru clienţi. Dar eu voi avea controlul asupra conturilor, iar tu te vei sfătui cu mine în orice problemă legată de funcţionarea companiei. Atâta timp cât vei respecta aceste condiţii, eu şi domnul O'Shea vom păstra secretă această căsătorie. Nu va afla nimeni despre ea. Şi vei putea continua să intri în vorbă cu politicieni fără să fii deranjat de vreun zvon. Dar dacă refuzi…

El asculta cu atenţie, fără să clipească.

— Dacă refuzi să îndeplineşti condiţiile noastre, spuse ea, eu şi domnul O'Shea vom face un anunţ public despre căsătoria noastră. Conform termenilor din testamentul tatălui, noi doi vom împărţi controlul asupra Everleigh. Vânzarea va fi oprită, bineînţeles. Între timp, cred că aşteptările tale vor fi mult diminuate de recunoaşterea publică a noii tale relaţii cu domnul O'Shea.

Peter avu nevoie de un moment lung de bâlbâială ca să-şi găsească din nou cuvintele.

— Acesta – acesta este – acesta este cel mai odios şi *ridicol* şantaj…

— Cred că nu este mai ridicol decât un hoţ care îşi doreşte să devină membru în Parlament. Ea se opri, savurând momentul. Sau, scuză-mă, acel tip de corupţie pare să fie calificarea perfectă pentru politică. Într-adevăr, poate că domnul O'Shea ar trebui să se gândească să concureze pentru cartierul Whitechapel.

Lângă ea, domnul O’Shea râse încet.

— Asta da idee.

Râsul lui răguşit parcă trecu prin vârfurile degetelor ei, luându-i respiraţia. Ea îşi impuse să nu se uite la el. Peter îi fixa de parcă ar fi analizat doi câini turbaţi.

— O să ţineţi secret, spuse el încet. Cum veţi face asta? Registrul acela nenorocit este accesibil tuturor celor care…

— Nu-ţi face griji în această privinţă, spuse domnul O’Shea. Este ascuns undeva unde nu-l poate găsi nimeni.

Peter se încruntă.

— Dar… chiar asocierea voastră…

— Eu şi domnul O’Shea nu intenţionăm să trăim împreună în mod public, spuse Catherine.

— Deci… nu este o căsătorie adevărată atunci.

Ea îşi impuse să fie rece ca gheaţa, ca nu cumva insinuările – şi amintirile pe care le evocau, cum ar fi gura domnului O’Shea plimbându-se pe trupul ei – să o facă să roşească.

— Aşa cum am spus, căsătoria este reală sub toate aspectele legii, în ceea ce priveşte planurile noastre viitoare, acestea nu te privesc pe tine.

— Ba da. Acum el se uita la ea cu ochii mijiţi. Să presupunem că accept condiţiile voastre. Trebuie să fac asta având certitudinea absolută că această căsătorie nu va deveni niciodată publică. Pentru că scopul meu nu este doar să devin un membru al Parlamentului. Acela ar fi doar începutul. Nu vreau să fiu sabotat de eventuala descoperire a acestui… lucru grotesc!

— Am înţeles, spuse ea calm. Noi nu intenţionăm să trăim ca un cuplu căsătorit.

— Niciodată?

— Niciodată.

Ea nu dorea să menţioneze termenii contractuali pentru divorţ, care ar fi necesitat o audiere publică. *Cinci ani.* Ce perioadă lungă de timp părea!

Peter clătină din cap.

— Cât de mult te înjoseşti ca să-mi faci în ciudă.

— Cât de puţine opţiuni mi-ai lăsat, contracară ea.

El trase adânc aer în piept, apoi se ridică.

— Foarte bine, atunci. Presupun că nu am de ales decât să accept această atrocitate.

Calmul său atinse o coardă sensibilă în ea, la fel ca zâmbetul care-i apăru pentru o clipă pe chip, ca apoi să dispară aproape înainte ca ea să îl poată vedea.

— Înţelept din partea ta, spuse O'Shea. Voi avea nevoie să vorbesc cu tine despre şedinţa Consiliului Municipal de săptămâna viitoare.

— Desigur, replică Peter.

Desigur?

— Domnul O'Shea va comunica cu tine prin intermediul meu, spuse ea încet. Nu va avea nimeni vreun motiv să suspecteze legătura voastră.

Cât de ciudat era că Peter nu se gândise să ceară el însuşi acest lucru!

— Foarte bine, zise fratele ei. Sunt uşurat să aud asta. Şi acum, ţi-aş mulţumi dacă l-ai scoate din această casă înainte să observe cineva că a venit în vizită.

Ea îl privi pe Peter ieşind din salon. Când O'Shea începu să vorbească, ea ridică o mână şi făcu semn către uşă. El încuviinţă din cap, cu ochii mijiţi. Rămaseră îndelung în tăcere înainte ca ea să şoptească:

— Este în regulă, poţi vorbi!

— Puţin mai uşor decât mi-am imaginat, spuse O'Shea încet.

— De acord. Ea ezită, dar bănuielile ei erau de nedescris. Presupun că a simţit că nu avea de ales.

— Fără îndoială. Ai fi fost un avocat bun.

Complimentul o sperie. Îşi permise să zâmbească, mulţumită. Zâmbi şi el la rândul său. Buza lui de jos era foarte plină. Dacă s-ar apleca să o sărute chiar acum…

Îngrozită de propriile gânduri, ea se îndepărtă.

— Te conduc până afară.

— Poate că ar trebui să rămâi în altă parte în seara asta, pentru orice eventualitate.

Ţinând mâna pe clanţă, ea se întoarse. El o urmă

îndeaproape, dominând-o cu înălţimea lui – putere brută şi promisiune de protecţie. O altă femeie s-ar fi considerat norocoasă să aibă un asemenea protector, atât de capabil să învingă pericolul cu palmele sale goale şi late…

Dar ea nu avea nevoie de o astfel de protecţie. Iar mâinile sale frumoase erau destul de urâţite de acele inele. O sclipire ţigănească de prost gust. El era un infractor, nu un gentleman. Ea se uită la inele când vorbi.

— Am trei încuietori la uşa apartamentului meu, spuse ea. Dar dacă se întâmplă ceva rău…

— Trei încuietori? De ce?

Până să le instaleze, fratelui ei îi plăcea să dea buzna şi să-i ţină prelegeri la orice oră.

— Nu contează. El purta opt inele. Cu opt prea multe. Dar, dacă ar fi să se… Ei bine, voi trimite pe cineva la Casa Diamantelor dacă voi avea nevoie.

— Uită-te la mine!

Ea îşi ridică bărbia, zbârlindu-se când văzu încruntătura lui în vreme ce îi vorbea în continuare:

— Vei petrece noaptea la Casa Diamantelor. Există un apartament pentru oaspeţi la etajul trei…

— Fii sigur că nu voi face asta! Ea trase de uşă şi o deschise. Discreţia, domnule O’Shea, este cheia reuşitei noastre. Să fiu văzută intrând din nou în clubul acela…

Mâna lui pusă pe braţul ei o făcu să se oprească.

— Nu vei fi văzută. Chipul şi tonul său erau implacabile. Dar nu vei sta aici. Cu sau fără trei încuietori.

Strânsoarea lui îi provocă un val de fiori de-a lungul pielii, scurgându-se înspre abdomen… şi mai jos. Dar el nu părea conştient de faptul că o atingea.

Ea se eliberă şi îşi îndreptă spatele.

— Avem un acord. Conform termenilor contractului nostru, eu sunt o fiinţă independentă.

O’Shea îi dărui un zâmbet tăios.

— Nu mă înţelege greşit, draga mea. Aş fi bucuros să te las să intri în necaz. Dar am nevoie de tine în viaţă, ca acest şantaj să meargă.

Ea râse, fiind pur şi simplu uimită.

— Nu mă aflu în acel gen de pericol.

El o privi preţ de o clipă lungă.

— Eşti sigură de asta? Fratele tău are motive acum.

— Cred că ar trebui să-l cunosc pe fratele meu mai bine decât tine. Oh, discuţia asta nu avea niciun rost. Tu nu te amesteca în treaba mea! Indiferent de motiv, ai fost de acord cu asta. Dacă nu te poţi ţine de acea parte a aranjamentului, atunci totul pică!

Cu ochii mijiţi, el răsuflă zgomotos. Apoi îşi puse pălăria pe cap şi schiţă o plecăciune batjocoritoare.

— În regulă, spuse el. Îţi doresc să ai o seară bună. *Nevastă.*

*

— 15, 2 o dată, 15, 2 de două ori… Peter se opri. Lotul şaizeci, vândut domnului Snowden din Sussex pentru 15, 2 lire!

— La dracu', mormăi bărbatul de lângă Catherine.

Ea se retrase către peretele din spate, unde nu o putea vedea nimeni încruntându-se. Lotul acela ar fi trebuit să se vândă cu cel puţin treizeci de lire. Până acum, licitaţia bibliotecii Cranston se dovedea o dezamăgire.

În partea din faţă a încăperii, unde prezida de la tribună, Peter se uita indiferent. De când aflase despre căsătoria ei secretă, el păruse imperturbabil. Venea zilnic în biroul ei să se sfătuiască asupra deciziilor şi să analizeze conturile. El chiar îl convocase pe avocat ca să-l anunţe, de faţă cu ea, că renunţase la ideea de a vinde Everleigh.

Dar starea lui de calm dispăru pentru o clipă în acea dimineaţă.

— Am făcut tot ce mi-ai cerut, îi spusese el la micul dejun, când ea se întrebase cu voce tare dacă ar trebui să participe la licitaţia Cranston. Trebuie să te şi ţii după mine la fiecare pas, ca un câine?

Dacă ar fi fost mai drăguţ, poate că ea ar fi renunţat să ia parte la licitaţie. Era şi-aşa epuizată de vise incomode. Dar instinctul o făcuse să-şi rezolve treburile din agendă

până după-amiază, ca să poată participa la vânzare.

Era bucuroasă de asta. Ceva nu era în regulă. Această licitaţie fusese programată de săptămâni, anunţată în toate revistele obişnuite şi în ziare. Serata organizată pentru însoţirea previzualizării oficiale atrăsese peste două sute de bibliofili. Atunci cum se explica prezenţa redusă de astăzi? Jumătate dintre scaune erau goale, iar lucrurile se mişcau greu.

Peter nu părea să fi observat. Era de datoria unui adjudecător să provoace un entuziasm aproape contagios faţă de lotul în discuţie, pentru a impulsiona licitarea. Dar, în timp ce privea participanţii interesându-se de lotul următor, Peter stătea gârbovit la tribună ca un şcolar, cu mâinile în şolduri şi cu ciocănelul lăsat în jos. Acest lot, un volum foarte rar al istoriei timpurii a New York-ului, supravieţuise timp de un secol într-o stare minunată. Pielea măslinie din Maroc era bogat ornamentată, cu margini din dantelă aurită care încă strălucea, în ciuda vechimii. Hărţile sale colorate atrăseseră interesul la previzualizare, deoarece fuseseră desenate şi pictate de mână de către un cartograf celebru.

Grefierul preciză condiţiile de vânzare. Lipsit de vlagă, Peter îşi vântură ciocănelul ca să deschidă licitaţia. Suma de pornire fu imediat atinsă şi apoi ridicată de către domnul Wimple, un colecţionar capricios care nu lăsa niciodată să fie luată vreo hartă fără licitaţie.

— Zece, strigă el.

— Zece, spuse Peter tărăgănat. Am auzit cincisprezece?

— Cincisprezece, veni răspunsul de lângă fereastră.

— Cincisprezece, domnilor. Vocea lui Peter suna de parcă el tocmai şi-ar fi înăbuşit un căscat. Douăzeci?

— Douăzeci, spuse Wimple tăios.

Peter se opri puţin, se uită la Wimple, apoi păru a se aduna, cu o uşoară clătinare din cap.

— Douăzeci şi cinci, atunci?

Pauza părea să se întindă la nesfârşit.

Publicul privi către adversarul lui Wimple, un blond cu

o faţă de beţiv, care stătea sub fereastra mare. Ca şi cum ar fi simţit interesul general, el scoase o copie a catalogului din buzunarul hainei şi făcu o mică însemnare înainte să privească în sus la volumul prezentat. Uşoara sa încruntare şi clătinarea înceată a capului în timp ce dădu pagina catalogului atraseră o nouă rundă de şuşoteli. Avea atitudinea unui om care aştepta cine ştie ce comoară, astfel că interesul său faţă de lotul actual pălea vizibil.

Şi alţii îşi scoaseră cataloagele. Ce ştia el, şi ei nu ştiau?

El nu ştia nimic! Catherine nu-l recunoscu, nu era un bibliofil renumit. De ce oare nu vorbea Peter, lăudând volumul şi amintind publicului de valoarea sa? Ea văzu în public mai mulţi colecţionari care l-ar preţui dacă le-ar fi alungată incertitudinea – o incertitudine care pe ea o enerva şi care fusese alimentată de un străin cu o înclinaţie pentru înfloriturile melodramatice.

Peter deschise gura.

— Douăzeci şi cinci o dată… Privirea aruncată fugar către bărbatul de la fereastră îi stârni furnicături ce începură să coboare de-a lungul coloanei vertebrale. De două ori…

Bărbatul cu faţă de beţiv privi în sus.

— Treizeci, spuse el ezitând, după care se strâmbă, ca şi cum ar fi regretat deja.

— Treizeci, zise Peter pe un ton destul de surprins. Aud treizeci şi cinci?

El se uită peste mulţime, dar nu îl băgă în seamă pe domnul Wimple.

Făcea el ceva. Conspira cu acel bărbat de la fereastră ca să reducă preţul licitaţiei. Nu. Nu se putea. Un escroc în sala de licitaţie? Ea se uită cu atenţie prin mulţime, ignorând feţele familiare şi oprindu-se asupra celor pe care nu-i recunoştea. Cu siguranţă că nici măcar Peter nu ar face asta. Aceşti impostori erau ca o plagă asupra vânzărilor de la ţară, dar sălile de licitaţie respectabile nu-i tolerau. Nu puteau face asta dacă doreau să rămână respectabile.

— Treizeci şi cinci, spuse domnul Wimple.

Dar în primăvara trecută… nu avusese ea nişte bănuieli similare? La o licitaţie de pictură englezească, ea avusese senzaţia că fusese făcută o înţelegere secretă, licitarea decurgând ciudat de lent pentru un portret de Gainsborough. În general, agenţii desemnau o singură persoană să liciteze şi se puneau de acord să nu ridice preţul lui. Apoi complotau pentru a descuraja străinii care erau dispuşi să dea un preţ mai mare. Hi răspândeau zvonuri cu privire la legitimitatea unei anumite piese şi în timpul vânzării făceau tot felul de trucuri precum cel de mai devreme, cu catalogul, transmiţând astfel indiferenţa lor pentru un lot dezirabil. Odată ce omul lor obţinea un preţ redus, convocau o nouă licitaţie, privată, ce avea loc între ei, licitând valoarea adevărată a articolului. Banii economisiţi la prima vânzare ajungeau apoi intacţi la agentul respectiv.

În sălile de licitaţie corupte, jumătate din profit mergea direct la proprietar.

Nu aici. Everleigh era renumit pentru onestitatea sa. Zvonurile despre un agent infiltrat şi susţinut chiar de proprietar ar provoca un dezastru.

— Treizeci şi cinci de două ori, spuse Peter.

— Patruzeci, zise bărbatul de la fereastră.

Peter se grăbi să vorbească:

— Patruzeci o dată, patruzeci de două ori…

„Îţi vei continua îndatoririle de adjudecător”. Fusese atât de proastă, atât de neiertat de naivă să creadă că Peter nu avea să caute o cale de a se îmbogăţi, în ciuda măsurilor ei?

— Vândut, spuse Peter peste strigarea domnului Wimple. Vândut domnului Hastings din Haverford, pentru patruzeci de lire.

Nu i se putea permite să facă asta. Oamenii aveau să vorbească după aceea. El *trebuia* să vândă următoarele loturi absolut impecabil. Trăgând aer în piept, ea porni de-a lungul culoarului.

Conducătorul licitaţiei îşi drese vocea pentru a anunţa lotul următor.

— O colecţie de *Encyclopedia Brittanica,* a patra ediţie, foarte rară. Legată în…

Peter o zări apropiindu-se de tribună.

— Ce este?

Ea urcă să-i vorbească fratelui său la ureche.

— Vei înceta acum această tâlhărie.

— Poftim? El fixă cu privirea asistenţii care aranjau noul set de volume. Dă-te jos de pe podiumul meu!

— Îl vei conduce pe Hastings afară, spuse ea într-o şoaptă apăsată, şi vei zâmbi încurajând ofertele cinstite. Nu le voi provoca un deserviciu moştenitorilor lui Lord Cranston vânzând colecţia tatălui lor la jumătate din preţul la care ar trebui să se vândă.

El se întoarse spre ea atât de brusc, încât ea auzi un icnet de jos. Poate că şi el îl auzise, deoarece încercă să îi ofere un fel de zâmbet greţos.

— Ieşi din sală, şuieră el. Faci o scenă!

— Condu-l afară! *Acum.* Sau voi opri această licitaţie.

Râsul lui suna josnic şi dispreţuitor.

— A, da? Ar cădea foarte bine pentru Everleigh. Dă-te jos de pe acest podium înainte să faci o scenă!

Dar aceea, înţelese ea, era soluţia. Înălţă o rugăciune spre cer, apoi călcă strâmb şi ţipă când căzu de pe podium.

Capitolul 6

Cu cinci luni în urmă, un nebun aprinsese un pachet de dinamită în clădirea vecină. Explozia spulberase fereastra mare din sala de licitaţie şi îi făcuse pe clienţi să se împleticească spre ieşire, scăpând cataloage şi bastoane în graba lor.

Când Catherine se ridică de pe podea, îşi aminti foarte bine acea zi, deoarece cataloagele împestriţau şi de data asta covoarele. Sala de licitaţie rămase tăcută şi goală, lumea plecând să cheme un doctor.

Dar nu veni niciunul. Peter ştia că ea se prefăcuse a

leşina. El îi spusese la ureche, în vreme ce o apucase de umeri.

— Vei plăti pentru asta, mormăise el, înainte să anunţe mulţimea că vânzarea trebuia oprită.

El ar fi trebuit să-i mulţumească. Clienţii lor nu erau orbi. Dacă ea nu ar fi întrerupt vânzarea atât de spectaculos, ei ar fi plecat bârfind despre corupţia din acea casă de licitaţii. În schimb, ei aveau să vorbească despre ea.

Oricum ar fi fost, nu era o zi bună pentru afaceri.

Glezna îi pulsa. Şchiopătă spre ieşire, sprijinindu-se de spătarele scaunelor. Uşile duble erau grele; ea îşi menţinu echilibrul pe un picior în timp ce se chinui cu mânerul.

Uşile se deschiseră brusc, aproape făcând-o să cadă din picioare. O siluetă familiară păşi peste prag şi o apucă de talie.

— Iată-te, spuse O'Shea.

Uimită, se lăsă pradă strânsorii lui. Ea făcuse tot posibilul să nu se gândească la el timp de o săptămână, dar, cu mâinile lui pe ea, cu căldura lui în jurul ei, părea să nu fi trecut deloc timpul. Mirosul lui aprinse o nevoie adâncă, chinuitoare…

Aici!

— Ce cauţi aici? Se răsuci în strânsoarea lui, panicată. Dacă te vede Peter…

— A luat foc locul ăsta? Ochii lui cenuşii luminoşi trecură pe lângă ea, analizând rapid încăperea pustie. Jumătate dintre londonezi au luat-o în jos pe treptele de la intrare.

Jumătate dintre londonezi, într-adevăr!

— Nu se poate să fii văzut aici, spuse ea printre dinţi. Există personal…

El pufni.

— Chiulangii, mai degrabă. Sălile sunt goale. Iar fratele tău alerga după un individ. E pe la jumătatea drumului către piaţă până acum.

După Hastings, fără îndoială. Peter o abandonase pe covor ca să se grăbească după acel bărbat. Ea răsuflă.

Lucrau împreună, nu exista nicio îndoială.

— Ce s-a întâmplat? O'Shea îşi sprijini un umăr de tocul uşii, atingându-şi pălăria înaltă de coapsă. Învălmăşeală?

— Am leşinat.

Ochii lui luminoşi o fixară.

— Parcă tu nu leşini niciodată.

— Nu o fac.

El îşi încruntă sprâncenele negre. Se întinse să-i atingă faţa.

— Te-ai lovit la cap?

Vârfurile degetelor sale erau surprinzător de calde. Ea îşi trase faţa deoparte. Degetele lui arătau grosolan. Lungi şi pline de cicatrici, cu multe inele din aliaj de Birmingham, îngroşate destul de mult în jurul articulaţiilor – ca şi cum încăierările i le-ar fi umflat pentru totdeauna. Mâinile unui infractor.

Infractorii erau, probabil, mult mai îndemânatici decât orice gentleman.

Ea se îmbujoră. Faptul că se culcase cu el fusese o necesitate, menţionată clar în contract. Acest lucru nu ar fi trebuit să-l îndreptăţească să o atingă aici, în public.

— Chiar a plecat toată lumea? întrebă ea. Nu te-a văzut nimeni când ai intrat?

— Nu. Absolut nimeni.

Ea ezită. Îşi simţea cizma strânsă în jurul gleznei, care se umfla, presupunea ea.

— Mă poţi ajuta până la trăsura mea, atunci?

— Sigur, spuse el, şi îşi strecură un braţ în jurul taliei ei. Sprijină-te de mine!

„Să mă ajute Dumnezeu!" Nu avea de ales, nu-i aşa? Ea încercă să-şi ţină respiraţia, să ignore atingerea trupului lui puternic în timp ce o conducea în ritm lent de-a lungul coridorului. Mirosea a cafea. A cafea şi… un miros vag de fum de trabuc, şi…

Pielea lui. Pielea lui goală.

Ea încercă să meargă mai repede. Însă glezna ei protestă imediat. Se strâmbă şi se opri.

— Poate că ar trebui să rămân aici în seara asta.

— Aici? El se îndepărtă puţin ca să se uite la ea. Ai un pat aici?

Nu exista nimic insinuant în vocea lui, dar stomacul ei tresări totuşi. Ea se încruntă.

— Un pat pliant, la mine în birou.

El ridică din sprâncene.

— Dormi de multe ori aici?

— Din când în când. Atunci când o cere munca.

— Nu e nevoie să faci asta diseară. El se aplecă şi o ridică în braţe, şi, icnind înăbuşit, ea îşi petrecu mâinile în jurul gâtului lui pentru a se echilibra.

— Pune-mă jos, şopti ea. Dacă ne vede cineva acum…

— Voi spune că sunt un valet.

El îi zâmbi. Un alt defect! Caninii lui erau ciobiţi.

Buzele lui erau foarte aproape de ale ei. Ea privi repede în altă parte, uitându-se peste umărul lui la ieşirea din sala de licitaţie.

— Voi spune că tu eşti doctorul. Peter intenţiona să cheme unul.

— Pentru că ai leşinat?

El începu să coboare scările într-un ritm înspăimântător de vioi. Ea îl apucă mai strâns, fiind convinsă că avea să o scape.

— Nu o să te scap, spuse el râzând. Înainte ca ea să observe talentul său ciudat de a-i citi gândurile, el adăugă: Am început să încarc marfă la docuri pe când aveam doar nouă ani. Saci cu cereale… aşa înveţi să-ţi ţii echilibrul cum trebuie.

El lucrase ca docher? De mic copil? Poate că munca fizică făcută de timpuriu era un motiv pentru constituţia lui. Costumul lui negru arăta ca al oricărui gentleman elegant. Dar cu siguranţă era croit dintr-o pânză mai subţire şi mai ieftină. Se simţea ca o lână moale şi fină, dar printr-un costum nu ar trebui să simţi atât de bine cum se mişcă muşchii de dedesubt. Spatele lui, talia lui erau fără grăsime, iar braţele lui, în locul unde erau petrecute în jurul ei, erau vânjoase. Atingerea lor îi fermecase palmele.

Palmele ei nu aveau astâmpăr.

Ea se bucură foarte tare când ajunseră la etajul principal; acum putea risca să slăbească strânsoarea braţelor sale din jurul lui.

— Te rog, grăbeşte-te, şopti ea, uitându-se cu disperare înjur. Există puţine şanse ca el să fi chemat cu adevărat un doctor…

— Şi de ce să nu o facă?

— Ştia că nu mi s-a făcut rău.

Ochii lui cenuşii se uitară atent la ea.

— Deci te-ai prefăcut?

— Da, spuse ea cu vocea răguşită. Dar hai să nu discutăm aici!

El mârâi o confirmare, apoi deschise uşa din faţă cu umărul şi o scoase în aerul rece de toamnă. Ea trase repede aer în piept. Toamna fusese întotdeauna perioada ei preferată din an – aerul înţepător, covoarele din frunze cărămizii şi aurii, şi plăcerea de a le zdrobi sub tălpi. Dar, în seara asta, toamna nu o putea linişti.

Poate că de acum înainte avea să se gândească la toamnă ca fiind momentul în care se terminase totul – speranţe, visuri, conspiraţii nebuneşti de a salva companii. Doar aşa şi trebuia să fie, presupuse ea: până la urmă, frunzele cădeau pentru că erau pe moarte.

Pe trotuar, el o puse cu grijă în picioare. Ea se uită în jur şi gemu când văzu toate trăsurile, mai puţin a ei.

— A trimis departe trăsura mea!

Peter obişnuia să facă asemenea glume duşmănoase.

— Ce băiat bun este! O să te duc eu acasă.

Ea se luptă cu ispita.

— Asta ar da foarte bine. Sunt sigură că nimeni de la Henton Court nu s-ar întreba de ce am acceptat să mă duci *tu* cu trăsura.

El îşi înclină capul.

— Crezi că m-ar recunoaşte?

Ea ezită. Avea dreptate. Cine şi-ar fi imaginat că acolo se afla regele din East End? Lumina lămpii îi punea în evidenţă croiala fină a costumului. Făcea ca muşchii lui

proeminenţi să pară zvelţi, luându-i din lăţimea umerilor, făcându-i să iasă mai puţin… în evidenţă.

Ei i-ar fi fost greu să şchiopăteze până la staţia de trăsuri. Se afla la câteva străzi distanţă.

— În regulă, spuse ea cu părere de rău. Poţi să… Ea tăcu brusc, deoarece se apropia un grup de femei ducând coşuri de piaţă pe braţe. Ea nu o cunoştea pe niciuna dintre ele, desigur, şi, spre uşurarea ei, ele nu păreau prea preocupate de ea. Interesul lor se concentra asupra lui O'Shea, care răspunse la zâmbetul lor făcându-le cu ochiul.

După ce trecură femeile, ea spuse înţepată:

— Ai putea, cel puţin în compania mea, să te prefaci că eşti un gentleman.

— Să mă prefac? Ridică din sprâncene. Unde e prefăcătoria?

— Gentlemanii nu răspund ocheadelor femeilor.

— Ocheade, zici? El se uită în urma femeilor. Şi eu care credeam că acele doamne rânjeau prosteşte.

— Doamnele nu rânjesc, domnule.

El o privi cu un zâmbet nevinovat.

— Dar aruncă ocheade?

Ea aruncă o privire plină de desconsiderare după acele femei, observând paşii lor provocatori. Nu purtau corset şi nici multe jupoane.

— Nu dacă sunt bine-crescute.

— Ce inimă rece ai, doamnă!

Din partea altui bărbat, aceste cuvinte ar fi putut reprezenta un reproş. Dar zâmbetul lui dădea de înţeles că o tachina.

Ea nu avea nicio idee cum să răspundă la aşa ceva, dar ştia că nu ar fi trebuit să o facă să se simtă atât de veselă, de aiurită şi de… copilăroasă. Încruntându-se, ea îşi deschise uşa trăsurii.

*

Nick venise la casa de licitaţii gândindu-se să-i dea nişte veşti bune lui Catherine. Dar era clar că noua lui soţie

nu avea dispoziţia să sărbătorească. Ea se retrase în partea ei de trăsură şi se ghemui acolo de parcă el s-ar fi putut arunca peste ea.

Nu că acel gând nu-i trecuse prin minte. Ea nu era o femeie de neglijat – mai ales jumătatea de jos a corpului ei. El făcuse tot posibilul să nu se gândească la acea parte în timp ce o scotea în braţe din clădire. Dar fundul ei avea un mod de a-şi face simţită prezenţa, indiferent de situaţie.

Ea îşi miji ochii, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— De ce ai venit la Everleigh până la urmă? Să nu mai faci asta! Dacă te vedea fratele meu…

— Voiam doar să-ţi spun că fratele tău a îndeplinit condiţia târgului. Cererea lui Pilcher a fost respinsă astăzi.

— Ce?

El zâmbi.

— Pari surprinsă. Nu-mi spune că te-ai gândit că nu se va ţine de cuvânt.

— Nu, mormăi ea. Nu, eu sunt… mulţumită că a respectat acordul. Măcar de ar fi fost atât de ascultător în toate privinţele.

— Ah! El se aşeză mai confortabil pe perne. Să înţeleg că ţi-a făcut probleme astăzi.

— El pusese la cale o înşelăciune în sala de licitaţie. Făcu un zgomot ce-i trăda dezgustul. La o vânzare de carte, nu la altceva! M-aş fi aşteptat să-şi păstreze păcălelile pentru o licitaţie cu un preţ mai mare. În orice caz, l-am oprit.

Era puţină mândrie în acea declaraţie.

— Leşinând?

— Ei bine, da. Ea îi întâlni privirea. O licitaţie nu prea se poate desfăşura când o femeie zace întinsă pe podea.

El râse încet.

— Ai fost inteligentă.

Ea se strădui să nu râdă, dar nu reuşi.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Timp de o clipă plăcută, ei îşi zâmbiră unul altuia. Apoi ea păru să-şi amintească rolul pe care-l avea şi afişă o expresie acră, după care trase înapoi draperia de la

fereastră.

— Trăsura aceasta, spuse ea înţepată, arată ca un bordel.

El ridică dintr-o sprânceană. Tapiţeria cărămizie, ciucurii aurii, vopseaua neagră – el considera că era un vehicul grandios. Dar presupunea că ea avea ceva împotriva paletei cromatice. Culorile diavolului, aşa le numise ea când vizitase Casa Diamantelor.

— Am să o refac în albastru şi alb doar pentru tine, spuse el. Nu mi s-a părut fericit când l-am văzut plecând. Te aştepţi să-ţi facă mai multe necazuri?

— Mă ocup eu de el, spuse ea.

— Cu cele trei încuietori de la uşă.

Ea ridică din umeri.

— Nu este treaba ta.

Destul de adevărat. Însă el simţi un licăr de mânie când o privi. Ea stătea la jumătate de metru distanţă, arătând la fel de rece şi de distantă ca un străin. El o putea încă privi de la distanţă pe frumoasa şi inabordabila lady care o angajase pe nepoata lui.

Desigur, diferenţa era că acum ar atinge-o. La naiba, doar se căsătorise cu ea. Secretă sau nu, ea era povara pe care trebuia s-o poarte.

— Te-ai putea stabili la Casa Diamantelor, spuse el. Are o grămadă de încuietori şi de paznici.

Ea făcu un zgomot discret, un sunet echilibrat cu precizie între amuzament şi dispreţ.

— Da, ar fi foarte discret, într-adevăr. Nimeni nu şi-ar da seama de legătura noastră când s-ar afla că ţi-am vizitat tripoul.

— Nu te-ar vedea nimeni intrând şi ieşind. Există un tunel din drumul principal, care are intrarea printr-o librărie.

— Oferta ta este amabilă, spuse ea după o pauză. Dar deloc necesară. Mă simt foarte bine acasă.

Se mai certaseră pe tema asta. Înainte ca ea să arunce cu ameninţări despre încălcarea contractului, el spuse:

— Aş putea pune o condiţie. Ori stai la Casa

Diamantelor, unde te pot ţine sub observaţie, ori încheiem jocul.

Ea se uită lung la el.

— Poate că nu vreau ca tu să mă ţii sub observaţie, spuse ea cu calm. De ce ar trebui să o faci? Nu este cazul să ne prefacem că ţinem unul la celălalt. Mergi, te rog, pe drumul tău, domnule O'Shea, şi dă-mi şi mie voie să merg pe al meu.

Dacă ea ar fi scuipat şi ar fi aruncat flăcări spre el, poate că i-ar fi răspuns la fel. Dar ea vorbise cu o demnitate calmă, pe care el nu o putea dispreţui. Îi zisese „te rog".

Ea avusese o zi grea. O ascundea bine, dar el putea vedea dovada oboselii. Cearcănele şi o curbare a umerilor îl descurajară.

Ea merita să aibă o atitudine mândră în acea seară. Arătase că avea curaj şi isteţime punând capăt acelei licitaţii corupte. Câştigase o bătălie şi merita să se bucure de triumf. Dar cu cine să împărtăşească bucuria? Fusese singură în acea sală, şchiopătând cu glezna ei sucită. Nici măcar un servitor nu venise să vadă dacă se simţea bine.

Înainte să-şi dea seama de ceea ce făcea, el se întinse spre celălalt capăt al trăsurii ca să o ia de mână.

— Poate că ai nevoie de un prieten. Toate bătăturile acelea din mica ei palmă umedă. Dacă ar fi fost o altă femeie în locul ei, şi-ar fi petrecut zilele mâncând bomboane şi ordonând servitorilor să facă toată treaba.

— Sunt mulţumită cu ce am.

Ea se uită la el o clipă cu o privire ciudată pe chip. Poate din cauza lămpii laterale – îi făcea ochii mari şi luminoşi şi îi dădea un aer aproape sinistru.

— De ce te-ar interesa?

Bună întrebare. Dorinţa de-a avea grijă de ea îl făcea să se simtă incomod. Sau poate că îi displăcea faptul că nu o făcea nimeni altcineva. El fusese în acea situaţie, singur şi fără prieteni şi fără ca vreo persoană să-şi facă griji de soarta lui. Dar nu-şi imaginase niciodată că o asemenea singurătate ar putea afecta persoanele de rangul *ei.*

— Bunătatea nu m-a costat niciodată vreun ban,

spuse el. Nu văd de ce ar trebui să o folosesc cu zgârcenie.

Ea îşi înclină capul şi apoi îşi trase mâna din mâna lui.

— Mulţumesc, spuse ea foarte încet. Dar o prietenie doar ar complica lucrurile.

Ce ciudat că simţise durere în respingerea ei! O mie de oameni ar fi recunoscători pentru interesul lui, dar nu era de mirare că o fată bogată şi răsfăţată din Bloomsbury nu îl preţuia.

Răsfăţată. Nu, nu suna bine. Nimeni nu o răsfăţa pe această femeie. Şi, după câte se părea, ea nici nu ar fi permis cuiva să o facă.

El deschise fereastra şi vorbi cu birjarul:

— Bloomsbury, spuse el. Henton Court.

Când închise fereastra la loc, ea spuse:

— Mulţumesc. Oftatul îi trădă uşurarea. M-am temut că ai putea…

— Ce? Ce îşi imaginase că era capabil să facă? Unei femei – unei femei cu care se căsătorise şi pe care o purtase în braţe când glezna ei cedase. Ce ai crezut că aş putea face?

Ea doar clătină din cap.

— Nu contează. Ziarele îţi fac o nedreptate. Eşti un om cumsecade, până la urmă.

Iată o urmă de condescendenţă, de parcă ea se aşteptase ca el să-şi înghită cuvintele şi să dea din coadă în semn de recunoştinţă. Oare era *cumsecade?* Şi asta o surprindea? Cu cine credea că se căsătorise?

Dumnezeule din ceruri, dar, dacă era acum surprinsă să descopere în el o persoană cumsecade, probabil tremurase din toţi rărunchii în acel birou de căsătorii. El îşi aminti dintr-odată răceala cu care îl tratase ea în dormitor, efortul de care fusese nevoie pentru ca ea să-şi desfacă picioarele şi să tânjească după plăcere. Nu era de mirare. Ea îşi imaginase tot timpul că se culca cu un gunoi.

— Sigur, spuse el. Nu am niciun interes să complic lucrurile. Dar, dacă te vei răzgândi vreodată, să-mi spui. Nu m-ar deranja să mă culc din nou cu tine.

Ea îşi îndreptă spatele cu un zgomot.

— Poftim?

El pufni. Era clar că ea intenţiona să uite că el o atinsese vreodată – că o văzuse goală ca în ziua în care se născuse şi că o făcuse să geamă de plăcere. Probabil că ea îşi frecase foarte bine pielea după aceea, ca nu cumva să-i lase vreo urmă atingerea lui murdară.

— Ai dreptate, vulgaritatea nu-şi are locul, spuse el. Ce am făcut noi în patul acela a fost mai mult decât o partidă obişnuită. Nu mă aştept să înţelegi asta, tu fiind o domnişoară educată şi pedantă. Dar aş fi bucuros s-o dovedesc din nou. Păcat că trăsura asta este atât de strâmtă!

Ea se uită la el în tăcere, cu gura deschisă, pentru ceea ce părea să fie un moment destul de lung. Apoi ea trase adânc aer în piept şi îşi întoarse capul, arătându-i un obraz îmbujorat.

— Eşti un mitocan! Opreşte acest vehicul şi lasă-mă să cobor!

— Nu-ţi face griji, dragă! Nu am de gând să te ating. Va trebui să mă crezi pe cuvânt. Rareori se întâmplă ca două trupuri să se potrivească atât de bine ca ale noastre.

— *S-au* potrivit, izbucni ea.

— Sau şi se şi se vor, spuse el. Acest tip de atracţie nu se schimbă.

— E bine de ştiut. Vocea ei se înăspri şi se subţie, ca a unei învăţătoare care vorbea unui copil foarte încet la minte. Mai există ceva ce doreşti să-mi spui, cu speranţa de a mă şoca?

— Să te şochez? Nu. Dar iată o promisiune: dacă te vei mai culca vreodată cu mine, o să-ţi placă şi mai mult. Va deveni din ce în ce mai bine, Kitty. Iar a cincea şi a şasea oară, mă aştept să te fac să termini doar sărutându-ţi sfârcurile mici şi dulci. Le voi suge încet şi delicat, apoi cu putere. Şi, când voi folosi şi dinţii, cea mai mică muşcă…

— Opreşte-te!

Ea şuieră cuvântul şi se înroşi când se răsti la el.

— Asta este – tu eşti…

— Nu-ţi spun toate astea ca să te insult. Poate că

începuse ca o tachinare, dar el se simţi dintr-odată la fel de deranjat precum părea ea. Ia-o ca pe o promisiune! Ca pe cuvântul Domnului, Catherine. Eşti un cadou care aşteaptă să fie desfăcut. Am să te deschid şi am să te fac bucuroasă că trăieşti, indiferent de cum vor fi zilele. Pentru că vei şti că la căderea nopţii eu am să te întind în pat, am să-ţi desfac picioarele şi am să-ţi arăt modul în care doreşte natura să te simţi.

Ea îşi mişcă buzele ca şi cum ar fi rostit o silabă mută. Îşi drese vocea, apoi spuse răguşit:

— Conform termenilor contractului…

— Cred că vom lăsa contractul în afara dormitorului.

— Dacă *îndrăzneşti* să mă atingi…

— Nu am făcut-o încă, spuse el cu blândeţe. Cu toate că tu arăţi destul de îmbujorată.

— Sunt *şocată,* domnule O’Shea. Şocată de neruşinarea dumitale – şi că ai subtilitatea unui bou…

— Fii şocată de reţinerea mea, spuse el. Sunt un *om cumsecade,* până la urmă. Altfel te-ai fi aflat sub mine până acum.

Trăsura încetini. Ea dădu perdeaua la o parte, apoi oftă cu o uşurare evidentă înainte să se întindă după mânerul uşii.

El o prinse de încheietura mâinii, făcând-o să îngheţe. Îi ridică mâna la gură şi apăsă un sărut cu gura închisă în locul unde i se simţea pulsul grăbit.

— Ai dreptate, nu sunt un gentleman, murmură el pe pielea ei parfumată. Am să te fac recunoscătoare pentru asta. Gândeşte-te!

Ea îşi smulse mâna şi împinse uşa.

— Mai degrabă… mai degrabă mi-aş vinde compania!

Dar, după ce coborî, se întoarse către el, cu buzele depărtate, ca şi cum ar fi intenţionat să-i spună ceva de despărţire. În schimb, se uită la el tăcută, uimirea ei fiind mascată de strălucirea dulceagă a lămpii.

— Eşti îngrozitor, spuse ea în cele din urmă, cu voce răstită.

El râse.

— Se pare că a început să-ţi placă, replică el şi trase uşa pentru a o închide.

*

Lui Catherine îi fusese întotdeauna greu să adoarmă. Îşi petrecea toată ziua stând în picioare şi nu se culca niciodată cu un sentiment de epuizare. Dar mintea continua să-i funcţioneze, rememorând evenimentele zilei, aducând dovezi cum că nu căzuse în tumultul frenetic al rutinei. Greşeala cutare, neglijenţa cutare…

Ea învăţase un truc pentru adormire. Nu să numere oi, nici chiar atât de copilăresc. Pur şi simplu se concentra asupra respiraţiei. Îşi putea număra respiraţiile pentru a ajunge la un ritm simplu, inspiraţie şi expiraţie. În spatele acestei concentrări, mintea ei devenea calmă şi somnoroasă.

În seara aceea însă, trucul nu îi reuşise. Poate că o frământa ceva. Fiecare respiraţie, care ar fi trebuit să o ducă mai aproape de somn, nu făcea decât să o trezească şi mai tare – şi din cauza unor lucruri atât de banale! Cearşaful, aşa cum era aşezat peste ea, intim şi delicat ca o atingere. Coada ei împletită, care era întinsă de-a lungul umărului ei, grea şi prinsă ca o frânghie care o trăgea în jos. Era neliniştită, înfierbântată, deşi în aer se simţea o răcoare pe care focul care acum se stingea nu reuşise să o îndepărteze.

„Dacă te vei mai culca vreodată cu mine…”

Ea îşi presă palma de obraz. Nu simţea că ar avea febră.

„… Le voi suge încet şi delicat, apoi cu putere…”

Palma ei era transpirată, umedă. El îi făcuse asta. O agitase cu acele cuvinte vulgare. El ştia ce făcea. Ea nu ar fi trebuit să-i dea satisfacţie.

Dar, când închise ochii, văzu trupul lui gol arămiu, întins peste ea, capul lui coborât la sânul ei, trăgând cu gura ca o fiară care sfâşie. Un coşmar.

Ea îşi cuprinse sânul cu palma. Dar nu era acela locul

care-i pulsa acum. Ea îşi strecură palma mai jos, între picioare.

El îşi pusese gura acolo…

Acesta era motivul pentru care femeile erau avertizate să-şi păstreze fecioria pentru căsătorie. Ea n-ar fi ştiut niciodată cum putea un bărbat să facă o femeie să se simtă. Cunoaşterea o pervertise.

„Va deveni din ce în ce mai bine…”

Ea se atinse unde o atinsese el. Îi scăpă un geamăt. Nu era în totalitate puterea *lui.* El greşise când îi spusese că ea avea nevoie de un partener. Se putea face singură să simtă – nu chiar la fel. Pentru asta ar fi avut nevoie de mirosul şi de senzaţia pielii lui, de greutatea lui delicioasă peste ea…

Nu. Ea nu avea nevoie de aşa ceva. Putea lua acea putere de la el, dar să deţină ea controlul. *Trebuia* să o facă, deoarece nu-i putea accepta invitaţia. Să facă asta ar însemna să rişte… totul.

Se atinse singură cu stângăcie, frustrată de diferenţa faţă de modul în care o *făcuse* el. Fără îndoială că el atinsese o mie de femei în acel fel.

Mâna i se opri. Cât de curios că acel gând trezise în ea un sentiment întunecat şi otrăvitor. Poate că era vreun truc al căsătoriei. Oricărei soţii decente i-ar fi displăcut ideea promiscuităţii soţului. Dar ea nu avea o căsătorie reală. El era un infractor care nu ar fi devenit niciodată un soţ adevărat pentru ea. Iar ea nu era potrivită să fie soţia nici unui bărbat. Gelozia nu-şi avea locul în acordul lor. El ar fi râs de ea dacă ar fi aflat.

Îl alungă din minte, frecându-se mai tare acum. Trupul îi aparţinea ei, nu lui. Deşi fusese ofensată de ceea ce-i făcuse, trebuia să se simtă recunoscătoare că îi arătase aşa ceva.

Dar ce rău făcea dacă se gândea la el în particular? Ea nu ar permite să rămână singură cu el din nou. Cu un oftat, îşi imagină chipul lui… lungimea bronzată a corpului său încordat şi ferm… senzaţia gurii lui pe piele, mişcarea pricepută a mâinii lui… Plăcerea începea să crească. Se

apropia.

Se auzi un scârţâit la uşă. O cheie se răsucea în încuietoare!

Se ridică în fund, roşind atât de puternic, încât era de mirare că începerea nu era luminată.

— Bodkin?

Doar camerista ei avea cheia. Niciun răspuns. Ea dădu păturile la o parte şi se ridică iute. Mânerul se răsuci.

— Bodkin, nu vreau să fiu deranjată în această seară.

Acum se auzi un râcâit. Era cea de-a doua încuietoare care se răsucea.

Dumnezeule din ceruri! Bodkin nu avea acea cheie.

*

Nick stătea treaz, cu ochii în tavan. Ce treabă bună făcuse vorbind atât de aprins cu Catherine. Ea se depărtase, rece ca o adiere, dar el continua să ardă, imaginile zburând din creier direct în vintrea sa.

Ar fi trebuit să reziste dorinţei de a o tachina şi să-i vorbească direct. Ea ar fi mult mai în siguranţă la Casa Diamantelor. Chiar şi ea ar trebui să înţeleagă asta. Era preţioasă pentru el. Un vot mai puţin, dar cine ştie când urma să aibă iar nevoie de ajutorul fratelui ei? Avea toate motivele să o ţină în siguranţă. Dar acum ea era doar un obstacol pentru fratele ei.

Înjurând, el dădu la o parte păturile şi se ridică. Dacă ar afla că îşi pierduse somnul gândindu-se la ea, ar rămâne pur şi simplu distantă şi i-ar aminti că termenii contractului precizau că el era obligat să nu se gândească la ea deloc.

Aşadar, el îşi îndreptă atenţia în altă parte. Să coboare şi să vadă cum mergea afacerea, poate chiar să se aşeze la o masă de joc. El făcea rareori asta – era atât de bun, încât câştiga aproape întotdeauna, iar clienţii nu veneau aici ca să fie făcuţi praf de către proprietar. Dar poate că mergea o mână de poker. Şi câteva pahare de whisky, ca să se liniştească.

El se îmbrăcase şi se îndrepta spre ieşire când

începură bătăile în uşă.

Ştia el. Ca orice irlandez pursânge, avusese sentimentul că urmau să apară necazuri. Trase zăvorul şi deschise uşa.

Callan, băiatul în casă, arăta răvăşit şi înflăcărat.

— Îmi cer iertare, dar femeia aceea pe care aţi adus-o aici săptămâna trecută este jos şi cere să fie lăsată înăuntru. Aş fi dat-o afară, dar este…

El trecu pe lângă Callan, luând-o prin pasajul luminat de lampă către scara din spate, unde coborî treptele două câte două.

Ea stătea aşezată pe o bancheta din vestibulul din spate, înfăşurată într-o pătură care se punea pe cal. Trebuie să i-o fi dat Callan – avea însemnele Casei Diamantelor cusute într-un colţ.

Ea se ridică, cu bărbia semeaţă, fără a fi conştientă de mirosul de cabalină.

— Vă rog să-mi iertaţi venirea, spuse ea. Am fost nevoită să plec în grabă.

— Mda, spuse el încet. Văd asta. Nu era prea dulce această victorie. Ce s-a întâmplat?

— Nu prea multe. Dar, când ea se mişcă, pătura alunecă şi dezvălui un alt strat – pelerina ei – iar, sub ea, un guler din volănaşe dintr-o dantelă transparentă.

Fugise în cămaşa de noapte.

Nick îi făcu semn lui Callan să plece, aşteptă ca acesta să dispară şi apoi făcu un pas către Catherine.

— Ce s-a întâmplat?

Ea trase adânc aer în piept.

— Pot rămâne aici în această seară? Ştiu – pare foarte ironic, având în vedere obiecţiile mele de mai devreme. Dar mă tem că nu voi fi primită nicăieri într-o asemenea stare.

Era doar pe jumătate îmbrăcată şi tremura, dar tot reuşea să vorbească precum o regină.

— Bineînţeles, spuse el. Hai să-ţi dau un coniac!

— Eu nu beau, domnule O’Shea.

El pufni.

*

Catherine încerca din greu să rămână calmă. Dar şocul, ca să nu mai vorbim despre frig, părea să-i fi intrat în oase, făcând ca stăpânirea câştigată cu greu să se destrame, aşa că în cele din urmă începu să tremure.

O'Shea observă probabil, deoarece o aşeză lângă foc, în apartamentul lui. El făcu un zgomot ciudat şi se întoarse.

— Stai aici!

De parcă ar fi avut unde să plece. Ea rămase cu privirea fixată la frumosul covor persan, ascultându-i paşii retrăgându-se într-o cameră alăturată. Cum reuşise să scape! Se părea că pericolele oraşului pe timp de noapte erau cu mult exagerate. Ea nu avusese nicio dificultate să oprească o birjă, iar birjarul nu păruse deloc surprins de destinaţia ei. Nici măcar nu încercase cineva să o jefuiască.

O'Shea se întoarse aducând cuvertura de pe patul lui, firele de aur strălucind în satinul maro somptuos.

— Hai să facem schimb, spuse el. Pătura aceasta e mai călduroasă.

— Nu-mi este fffrriig!

Focul ardea la doi paşi. Îi putea simţi căldura pe piele, deşi nu părea să pătrundă până în oase.

— Nu contează, zise el. Cea de pe tine miroase urât.

Avea, într-adevăr, un miros aparte. Dar când i-o dăduse celălalt bărbat, i se păruse un adevărat lux. Ea nu prea reuşea să îşi desprindă mâna de pătură.

— Este în regulă.

— Catherine. El se lăsă într-un genunchi. Lumina focului îi înfrumuseţa faţa osoasă. Avea nişte ochi superbi, atât de luminoşi, care priveau atât de atent în ai ei. În acel moment, el arăta ca un gentleman adevărat, atent şi grijuliu.

Poate că el era primul gentleman adevărat pe care-l cunoscuse. Ea nu-şi putea aminti prea mult cavalerism în rândurile clienţilor de la Everleigh.

— Dă-o încoace, spuse el cu blândeţe. Dar, când el trase de pătura de cal, ea opuse rezistenţă şi clătină din

cap.

El se încruntă. Ei bine, ea nu-l putea învinovăţi că părea nedumerit. Ora târzie, şocul şi mârşăvia celei mai recente experienţe îi răvăşiseră în mod clar mintea. Cu siguranţă că îi afectase judecata, pentru că, atunci când deschise gura, nu ieşi decât adevărul crud şi ciudat:

— Se pare că nu pot să-i dau drumul.

Mâinile lui cuprinseră mâinile ei. Mâini mari, fierbinţi, nu cu mult diferite de ale oricărui alt bărbat. Dar niciun alt bărbat nu o atinsese în acel fel, masându-i oasele delicate ale palmei, frecându-i lungimea degetelor cu mişcări liniştitoare, aproape mângâietoare.

— Este în regulă, spuse el. Poţi să-i dai drumul. Nu e nimeni aici să vadă.

Nu era adevărat.

— Eşti tu aici.

El zâmbi.

— Dar eu nu contez, nu-i aşa?

Oare? Ea îl studie. Ce turnură ciudată luase viaţa ei! Fugise către un tripou pentru a căuta să se pună la adăpost, iar acum se pomeni tentată să nu regrete. Pentru că el avea dreptate. Dintre toţi bărbaţii, cu el – cel mai notoriu bărbat din Londra – avea cel mai puţin de pierdut.

Oare el merita cu adevărat acea reputaţie? Nu i se păruse un om crud. Într-adevăr, îi arătase mult mai multă bunătate decât orice…

Nu. Ea nu îşi putea permite să îngăduie astfel de gânduri. Consumarea căsătoriei deschisese deja cutia Pandorei cu dorinţe neînfrânate. Nu avea nevoie să adauge la acel amestec fantezii despre buna lui cuviinţă.

Ea îl lăsă să tragă de pătura aceea. După care el aşeză cuvertura pe umerii ei. O simţea aproape la fel de masivă, grea şi liniştitoare ca strânsoarea lui.

Aproape.

Ea ratase atingerea lui, acum că el se îndepărtase. Dumnezeu să o ajute!

El se lăsă pe călcâie şi spuse:

— E clar că nu au fost suficiente trei încuietori.

— Au ţinut destul de mult. Poate că fratele ei încă bâjbâia la a treia. Îi auzise blestemele prin uşă.

— Au ţinut împotriva cui?

— A lui Peter, bineînţeles. Încerca să intre. O cuprinse un fior. El spunea… spunea că nu e prea târziu. Că problemele se pot rezolva, că aş putea găsi pe cineva potrivit. Acel Pilcher era gata; că el – Peter adică – mă putea duce la el în seara asta.

Iată faţa pe care presupunea ea că o arăta O'Shea duşmanilor săi: rece şi sobră, cu buzele lipite strâns.

— Fratele tău are gura mare pentru un bărbat care vrea să ţină problema secretă, spuse el încet.

Ea oftă.

— Nu cred că Pilcher ştie întreaga poveste. Din ce spunea Peter prin uşă… am înţeles că îi zisese lui Pilcher că aveam de gând să fug să mă căsătoresc. Nu avea niciun sens. Ar fi încurajat el bigamia? Nu pot să-mi dau seama la ce se gândea. S-a terminat, sunt căsătorită, nu mă pot căsători din nou.

O'Shea respiră adânc, privirea lui argintie coborând pe silueta ei înfăşurată.

— Arăţi în regulă. A pus cumva mâna pe tine?

— Nu. Am ieşit pe fereastră înainte ca el să intre.

El ridică din sprâncene.

— Aia e o casă înaltă.

— Spalierele sunt rezistente.

El zâmbi.

— Eşti un pachet de surprize, Kitty.

Ea ar fi trebuit să obiecteze la auzul poreclei. Data viitoare avea să o facă.

— Nu a fost atât de dificil.

— Nu? Ai multă experienţă în escaladarea ferestrelor?

— Nu. Ea se opri, simţind gustul amar al următoarelor ei cuvinte înainte să le rostească. Hai, dă-i drumul şi spune-o odată! Ai avut dreptate, şi eu m-am înşelat. Am fost proastă să mă întorc acasă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că el avea să caute să se răzbune. L-am făcut de râs oprind acea licitaţie.

El se încruntă.

— Gata, acum! Nu sunt nesăbuit să cred că eşti în siguranţă cu fratele tău.

Ea nu merita generozitatea lui.

— Ai spus-o chiar dumneata, domnule O'Shea. Lui nu-i pasă deloc de mine. Şi ceea ce am făcut astăzi – dacă există ceva ce el n-ar ierta vreodată, asta ar fi pierderea respectului în ochii celorlalţi. Peter fusese întotdeauna preocupat de imaginea sa, nu de a companiei. Cum de uitase asta pentru o clipă? Poate că ar fi trebuit să îi permit să continue, şopti ea. Dacă am stricat asta… dacă el intenţionează să facă publică această cacealma a noastră…

Un muşchi din maxilarul lui zvâcni.

— Nu este o cacealma. Este ceva real.

Adevărat. Ea făcuse eforturi să se asigure că acea căsătorie era legitimă. Amintirea modului în care o făcuse trecu prin ea ca un ecou al căldurii pe care o simţise mai devreme, în vreme ce stătea întinsă în pat. Ea avu grijă să-şi ţină privirea să nu rătăcească spre dormitorul lui O'Shea.

El se ridică, uşor şi suplu ca o pisică. Oare cum se simţea să se mişte printre oameni într-un corp atât de înalt, suplu şi puternic? Fiecare pas părea probabil lipsit de greutate, un exerciţiu plăcut al eleganţei.

Ciudăţenia gândului o făcu să roşească. Ea se uită în jos la mâinile ei împreunate când el spuse:

— Vei rămâne aici în seara asta.

— Da, dacă nu te deranjează. Dar fratele meu…

— Am să vorbesc eu cu el. Când pleacă de obicei dimineaţa de acasă?

— D… depinde. Ea se uită la el inspirând profund. I se puse un nod în gât. El era cu aproape un cap mai înalt decât fratele ei. O bătaie între ei n-ar fi corectă. Poţi să mă consideri netoată, dar nu-ţi pot îngădui să-i faci rău…

El îşi încleştă maxilarul.

— Am spus că nu voi face asta. Dar, în acest moment, ai face bine să nu pierzi timpul îngrijorându-te în privinţa lui. După faptă, şi răsplată, Catherine. Niciodată să nu dai mai mult decât primeşti.

O filosofie brutală, dar raţională.

— Dacă asta este concepţia ta, spuse ea încet, atunci ce speri să mai obţii de la mine acum? Pentru că acel contract nu te obligă să mă ajuţi în acest fel.

El se uită în jos la ea, expresia lui fiind imposibil de citit. Ei îi veni în minte că dormitorul era la doar şapte paşi distanţă. Dacă îi cerea ca ea să i se alăture acolo… dacă acela era preţul…

— Este târziu, spuse el, după care întinse mâna. Hai să-ţi arăt unde vei dormi!

*

O’Shea se dovedise mult mai galant decât anticipase ea. Spusese că avea să trimită pe cineva dimineaţa la magazin pentru a-i aduce o rochie numai bună pentru ea. Şi îi ţinuse uşa. Nici măcar nu o atinsese când o condusese în apartamentul alăturat.

Juca foarte convingător rolul de gentleman. Dar de ce? Când şocul se atenuase, mintea ei devenise din nou agilă, iar amabilitatea lui începuse să o alarmeze.

El nu avea niciun motiv să fie bun. Avea el vreun interes. Iar ea… îi cădea în plasă. Acest bărbat care îi vorbise atât de vulgar în trăsură mai devreme – ea se înmuia în preajma lui, renunţând la toate mijloacele native de apărare. Tânjise ca el să o atingă din nou când îi arătase apartamentul în care avea să rămână.

Ea nu putea permite asta. Îl lăsă să-i facă o plecăciune înainte să se îndrepte spre uşă, dar ea se pomeni strigând după el.

— Să nu crezi că nu ştiu ce faci, spuse ea. Sunt destul de conştientă de strategia ta.

El reveni în pragul uşii.

— Şi ce strategie am?

— Farmec, aşa cred că se numeşte.

El făcu ochii mari şi se rezemă de tocul uşii.

— Nu mai spune! Şi eu care am auzit că am farmecul unui bou.

— Am spus că aveai subtilitatea unui bou, comentă ea. Dar eu ştiu trucurile astea. Eşti un bărbat arătos care ştie să flirteze. Fără îndoială că ai succes în anumite cercuri. Dar nu şi cu mine. Scuteşte-te de acest efort!

— Arătos. El îi oferi un zâmbet strâmb. Începi să faci complimente acum?

— Nu mă crezi în stare?

— Am avut îndoieli, o dată sau de două ori.

— O, dar ştiu foarte bine acest joc. Tu nu eşti singura persoană arătoasă din această încăpere.

— Arătos nu este cuvântul potrivit, spuse el încet. Cu o faţă ca a ta, ai fi putut fi o curtezană pentru prinţi.

Surpriza o făcu să se înfioare. Îşi ţinu senzaţiile în frâu.

— Da, spuse ea. Sunt conştientă de asta.

El îşi înclină capul în vreme ce o cerceta.

— Nu pari mulţumită de acest lucru.

— De ce anume aş putea fi mulţumită? Natura şi-a făcut treaba în privinţa trăsăturilor mele. Nu îi aduseseră niciodată altceva decât necazuri. Nu am avut nimic de-a face cu asta.

— Bine acum, spuse el încet. Iartă-mă că sunt un bou bătut în cap, dar acesta este cel mai ciudat mod de a te numi frumoasă din câte am auzit vreodată.

— Probabil se poate spune şi aşa, da. Asta este diferenţa dintre noi: pe mine nu mă interesează aspectul meu. Mă bazez mai degrabă pe creier. Ea se forţă să zâmbească tăios. Dar atunci, această alegere este rezervată persoanelor cu adevărat isteţe, presupun.

El râse.

— Poţi fi cât de dură vrei, Kitty. Mai degrabă aş căuta bunătate la un magistrat.

— Bine, spuse ea. Ne înţelegem unul pe celălalt. Tu nu vei încerca să mă farmeci cât timp mă aflu aici. În orice caz, este un joc de noroc inutil.

— Biata Catherine! Ei nu îi plăcu tonul lui. Sunt sigur că există mai mulţi bărbaţi care te-ar fi putut fermeca. Dar probabil şi-au pierdut interesul când ai deschis gura.

Ea tresări. Cuvintele lui atinseră o parte sensibilă din ea, de a cărei existenţă făcuse tot posibilul să uite.

— Aşa îţi imaginezi? Am fost admirată de mulţi bărbaţi. Zeci.

— Doar zeci? Cel mai bine ar fi să nu ne comparăm, până la urmă.

— Nu există nicio comparaţie, spuse ea. Eu sunt o femeie de onoare, pe când tu... ei bine. Există cuvinte pentru persoanele care profită de aspectul lor fizic – şi sunt prea vulgare ca să le rostesc.

El ridică din sprâncene.

— De ce mă cruţi? Dacă vrei să mă numeşti desfrânat, spune-o!

Ea tresări.

— Sigur că nu te-ar deranja asta. Desfrânarea este limba ta maternă.

— Vorbesc alte limbi folosindu-mă de limbă, spuse el sumbru. O dată, de curând, te-am făcut să-mi vorbeşti înapoi.

— Mai multă desfrânare. Deloc surprinzător.

— Dacă aştepţi ca eu să te surprind, nu trebuie decât să ceri.

— Mă îndoiesc că eşti capabil de asta. Şi nici nu e ceea ce vreau.

— Chiar aşa?

El se depărtă de tocul uşii, îndreptându-se spre ea. Ea îşi încrucişă braţele, lăsându-şi coatele în afară, ca să-l împiedice să se apropie prea tare. Pe buzele lui pline apăru un zâmbet; îşi puse mâna pe o parte a gâtului ei, flexând palma uşor.

— Mi-ar plăcea să te surprind, spuse el încet. Limba mea nativă, aşa cum o numeşti tu, are idei la care tu n-ai visat niciodată, în micuţul tău pat de fecioară.

Începu să aibă loc o alchimie ciudată, deoarece ameninţarea provocă o senzaţie fierbinte de topire în interiorul ei, asemănătoare mai mult cu excitarea decât cu frică.

— Acum nu sunt virgină, spuse ea şovăitor. Am

încercat ce ai de oferit, şi nu sunt interesată să aflu mai multe.

— Te minţi singură, murmură el.

Dar ea nu o făcea. Îl minţea doar pe el. Căci pentru ea era limpede – el făcuse să fie insuportabil de clar – că ea nu se putea baza pe propria ei indiferenţă. Buzele acelea, gura, degetele lungi şi calde pe gâtul ei erau nelegiuite. Îi făcuseră gândurile să devină întunecate şi înfierbântate, pline de curiozitate.

— În seara aceasta am venit din pură necesitate, reuşi ea să spună. Şi îţi sunt recunoscătoare că m-ai primit. Dar atât.

— Ştiu. El îi aruncă o privire lungă. Apoi îi prinse mâna, îi deschise pumnul deget după deget, după care îl închise la loc în jurul unui obiect mic, rece, cu margini ascuţite.

O cheie.

— Aceasta este singura cheie de la apartament, spuse el. Şi există doar o uşă. Dacă o laşi în încuietoare, nu va putea intra nimeni. Ai înţeles?

Ea se uită la cheie. Nu, nu înţelegea nimic. Nu înţelegea nimic despre el, cu atât mai puţin cum de reuşise să o lase agitată şi ruşinată de cuvintele dure pe care i le spusese.

Când se închise uşa în spatele lui, ea simţi un gust amar. Din nou, acea întrebare obsedantă pe care nu o prea putea alunga: dacă se înşelase în privinţa lui? Ce-ar fi dacă, în ciuda tuturor dovezilor care susţineau contrariul – reputaţia sa de infractor, acest tripou –, el era un bărbat cumsecade, care îşi oferea bunătatea cu sinceritate?

Marginile ascuţite ale cheii îi intrară în palmă. Ea se strâmbă şi fixă cheia în broască. Atenţie. Bunătate. Nu le voia. „Oh, fii sinceră!” Dumnezeu să o ajute, dar o parte ciudată din ea ar fi preferat ca el să vină peste ea. Dintre ei doi, *ea* părea să fie animalul.

Îşi distrase atenţia făcând un tur al apartamentului. Nu era la fel de spaţios ca al lui, dar camera de zi era decorată frumos în tonuri neutre de crem şi bronz. O uşă

ducea într-o sală de baie modernă. În ultima cameră se afla un pat care părea să fie o piesă de muzeu. Ea îl privi cu interes de la uşă. Baldachinul din stejar sculptat – întregul sistem de fixare era iacobin. Oare vedea bine?

Se apropie şi îşi puse mâna pe stâlpul gros. Putea paria că nu era o reproducere. S-ar fi vândut cu un preţ frumuşel la licitaţie, deoarece astfel de paturi erau foarte rare.

Se întoarse încet. Scaunul din colţ părea să fie un Chippendale. Ezită, dar nu avea niciun rost să încerce să doarmă într-o asemenea stare răvăşită; aşa că putea savura ce era în jur. Dădu la o parte scaunul Trafalgar. Marginile exterioare ale picioarelor din faţă păreau uzate, aşa cum era de aşteptat. Împinse scaunul în faţă şi găsi semne asemănătoare de uzură în exteriorul picioarelor din spate. Nu era o reproducere.

Era de-a dreptul uimită. Ce naiba făcea O'Shea cu astfel de antichităţi?

Curioasă, se întoarse în camera de zi. Ceasul de pe şemineu, montat într-un suport auriu, avea inserţii splendide din platan şi părea să fie un Cromwellian original. Se apropie mai mult, întinzându-se să atingă şemineul care încadra vatra. Lemn acoperit cu tencuială. Oare putea fi un Adam original? Pe panoul central prezida Ceres, zeiţa abundenţei, iar pe margini erau frize cu coroane de grâu.

Fără îndoială că aceste comori fuseseră confiscate de la jucători iresponsabili. Ea nu ar trebui să le admire. Şi totuşi… trebuia să ai gust ca să ştii ce să confişti în locul banilor.

Se uită spre uşa încuiată. Acordase puţină atenţie mobilierului din apartamentul lui O'Shea. Se lăsase orbită de nelinişte. Acum se întreba ce ratase.

Ce păcat că nu se putea duce la ora două şi jumătate ca să-l întrebe!

Ce păcat că nu putea avea *încredere* în ea ca să se ducă.

Dacă ar fi fost alt bărbat… Ideea o şocă, dar îndrăzni să o rostească pentru ea: dacă el ar fi fost altcineva, poate

că ea şi-ar fi asumat riscul fără să ţină seama de ruşine. Până la urmă, foametea putea fi potolită, incendiile puteau fi stinse, iar o nouă experienţă în patul lui ar fi putut să o elibereze de acea ardoare tulburătoare, permiţându-i să îşi recapete mintea cândva disciplinată.

Dar, în ochii legii, el era soţul ei. Ce se întâmpla între ei în dormitor putea avea repercusiuni în afara acestuia. Ea nu ar trebui să-i ofere niciun motiv să se uite la ea ca la o soţie adevărată, deoarece nu avea niciun interes să joace acel rol – şi nici nu se pricepea.

Există şi un alt mod de a stinge un incendiu: să nu-l mai alimentezi. Cum stătea întinsă în pat, îşi concentră gândurile către afacere şi adormi, având coşmaruri despre conturi în neregulă.

Capitolul 7

Nick se trezi înainte de zori, având grijă să se spele fără să facă vreun zgomot care să poată fi auzit din apartamentul alăturat. El o speriase. Asta era clar. Ştia şi motivul. O făcuse să simtă lucruri pe care ea nu dorea să le simtă.

Nu avea să se mintă singur. Îi plăcea să o sperie. Nu cunoscuse niciodată o plăcere atât de rară şi de întunecată ca aceea de a răvăşi o fată cu pielea catifelată care se credea mai presus de el şi de a o face să se îmbujoreze împotriva voinţei ei.

Când se îmbrăcă, simţi un junghi mai vechi în genunchiul stâng, amintirea unor vremuri de demult, când încăierările erau murdare şi fizice. El devenise dur de nevoie şi nu era suficient de prost să ducă dorul acelor zile. Trecuseră ani buni de când pornise de unul singur, pe jos, având doar un cuţit cu care să se apere.

Îl trezi pe Johnson pentru a-i spune câteva cuvinte – Catherine avea nevoie de un paznic, iar Johnson putea juca rolul ăsta – înainte să iasă din club. Plecase pe jos către

drumul principal, pe aleile încă adâncite în întuneric, în timp ce zorile se iveau cenuşii deasupra lui.

În omnibuz, el stătea umăr la umăr cu muncitori în costume negre şi cu fete îmbrăcate frumos angajate la magazinele şi birourile din Covent Garden. Ici şi colo zărea câte o privire care zăbovea pe faţa lui, întoarsă repede când o observa el. Unii oameni îl recunoşteau, dar majoritatea, nu.

Acest pseudoanonimat i se potrivea. Îi era mai uşor să-şi aleagă oamenii, cei care ştiau să-l respecte sau să se teamă de el, în funcţie de circumstanţe.

Devenise mai cunoscut, aşa că trebuia să-şi trimită oamenii să facă treburile murdare pentru el – dar, în acest caz special, el abia aştepta să rezolve singur lucrurile.

După ce mai schimbă două vehicule, ajunse în Bloomsbury. Drumuri măturate cu grijă, pisici grase încă dormind. Pe drum spre Henton Court, se întâlni cu un măturător de stradă care moţăia în picioare, ţinând bărbia sprijinită în capătul cozii de mătură. Băiatul deschise un ochi când trecu Nick.

El îşi aminti genul acela de somn. Niciodată uşor, niciodată adânc. Măturase chiar el străzile timp de câteva luni, în copilărie. Învăţase din nou să doarmă profund abia după ce ajunsese să aibă un loc al lui. Neddie’s fusese prima lui achiziţie, până atunci el nefăcând nimic cu banii câştigaţi necinstit. Bancherii nu s-ar fi atins de ei. El fugea din loc în loc pentru a-şi ascunde banii. Când veştile despre starea proastă în care era Neddie se începuseră să circule – chiriile crescuseră până la cer, iar proprietarul scosese cârciuma la licitaţie –, el se gândise de două ori înainte să facă o ofertă. Un om ca el să aibă proprietăţi? Părea ca şi cum şi-ar desena o ţintă pe spate.

În schimb, ţinând actul de proprietate în mână, el descoperise bucuria de a deţine ceva real. Să aibă un local în care să nu poată spune nimeni că nu îşi avea locul, că nu avea drepturi, că nu era suficient de bun. El nu se amestecase niciodată în treburile lui Neddie, îl lăsase pe bătrân să facă aşa cum ştia. Dar se oprea să doarmă acolo,

pentru o vreme – la fel de adânc şi de fără vise ca un prunc.

Casa Diamantelor era mândria lui. Dar Neddie’s avea să rămână întotdeauna prima şi cea mai adevărată casă. Încă nu găsise un loc în care să doarmă mai bine.

Ascultă sunetul propriilor paşi răsunând dinspre suprafaţa pietrelor şlefuite ale caselor. Închidă politicos capul către un poliţist care căsca în timp ce patrula. La casa familiei Everleigh draperiile erau încă trase. Trecu mai departe, oprindu-se la o distanţă de câteva case, unde se sprijini pe un stejar şi aşteptă.

Putea paria că evenimentele din noaptea trecută aveau să-l scoată destul de devreme pe Everleigh din patul său. Într-adevăr, nu durase mai mult de o oră până să iasă o trăsură de pe aleea alăturată, caii oprind lângă trotuar, în faţa casei. Uşa principală se deschise, iar Peter se grăbi să coboare scările către trăsură, urmat de un lacheu. Nick se furişă în cealaltă parte, aşteptând ca uşa să se închidă şi el să o poată deschide pe cea de pe partea lui, ca să se strecoare înăuntru.

— Ce naib…

Peter Everleigh căzu pe spate şi ateriză pe perne atunci când trăsura se puse în mişcare.

— Nu aş face-o în locul tău, spuse Nick când mâna celuilalt bărbat se ridică să bată în plafon pentru a-i atrage atenţia birjarului. Va fi o discuţie scurtă.

Everleigh îşi coborî mâna încet.

— Ce mama naibii vrei?

Nemernicul arăta odihnit pentru un bărbat a cărui soră dispăruse în toiul nopţii. Dacă ar fi fost deştept, ar fi părut mai speriat de actuala companie.

— Eşti uşor de surprins, spuse Nick. Ar trebui să ai mai multă grijă la siguranţa ta.

— Unii dintre noi duc vieţi liniştite, spuse Everleigh cu fermitate. Nu am nevoie să privesc peste umăr la ivirea zorilor.

Nick zâmbi.

— Poate că aşa se întâmpla mai demult. Apoi i-ai făcut necazuri soţiei mele.

Everleigh se prinse în cele din urmă. Se repezi către uşă, dar Nick era pregătit. Îl prinse pe Everleigh de gât şi îl trase dintr-o smucitură pe banchetă.

— Nu te mai agita, aş putea să te rănesc.

— Dă-mi drum…

Cuvintele lui Everleigh se încheiară într-un bolborosealã când Nick strânse mai tare.

— Nu e nevoie să vorbeşti. Doar dă din cap.

Bărbatul se zbătu. Nick îl prinse de păr şi îi forţă gâtul să stea într-un unghi ciudat. Cât de curând avea să tânjească după aer.

— Dă din cap, spuse el categoric.

În cele din urmă, Everleigh se conformă. Îşi lipi strâns buzele tremurânde şi inspiră cu dificultate.

Nick îşi întinse picioarele, făcându-se confortabil. Pernele acelea erau umplute ca o gâscă de Crăciun.

— Sora ta mi-a spus că ai ambiţii politice, zise el ca şi cum ar fi conversat. I-am spus că probabil se înşală. Eu cred că orice politician ar şti că nu se cuvine să pătrundă în camera surorii sale după miezul nopţii. Gândul acesta îl făcea să simtă un gust neplăcut, aşa că scuipă pe podea. O soră care, să-ţi reamintesc, este căsătorită legitim cu un alt bărbat şi care, cred eu, îşi petrecea o ultimă noapte în casa copilăriei. A, *iată* ce poveste! Ar merge destul de bine în ziare: politicianul care visează la bigamie.

Everleigh era alb ca varul şi scuipatul îi bolborosea în colţurile gurii.

— Spune-i lui Pilcher să-şi ia gândul de la ea. Iar *tu vei* sta departe de Pilcher. Îl vei da afară din consiliul municipal, sub acuzaţia de corupţie. S-a înţeles?

Everleigh încuviinţă – apoi clătină tare din cap.

Exact cum se aşteptase Nick.

— Bun. Cu ce te are la mână, până la urmă?

Buzele lui Everleigh se mişcară fără zgomot. Se părea că nemernicul chiar avea nevoie să respire din când în când. Nick îi dădu drumul.

Everleigh se aruncă pe bancheta din faţă, ducându-şi genunchii la piept ca un mijloc suplimentar de apărare.

— Eşti un… Părea înnebunit de uimire. Cum îndrăzneşti?! Tu…

— Pilcher, spuse Nick categoric. Ce legătură ai cu el?

— Eşti un bandit, un…

Nu prea îl ducea capul. Nick se aruncă spre banchetă şi îl prinse pe Everleigh de păr. Era timpul să-şi introducă cuţitul în discuţie. Îl potrivi la gâtul lui Everleigh.

Asta atrase atenţia nenorocitului. Începuse să bâlbâie nişte scuze frenetice.

Nick lăsă ca vârful ascuţit al cuţitului să ţină loc de răspuns. Avea să arate ca o tăietură de la bărbierit.

Ochii lui Everleigh ieşiră din orbite. În cele din urmă, tăcu.

— Eu nu sunt un nobil, spuse Nick încet. Regulile voastre nu mi se aplică. Iar sângele tău nu va fi albastru când va începe să curgă, întreabă-mă de unde ştiu!

Everleigh avea o urmă de inteligenţă, până la urmă, căci nu întrebă. Doar scoase un suspin.

— Aşa că spune-mi cu ce te are Pilcher la mână.

Îndepărtă puţin cuţitul.

— Eu… ah, Dumnezeule din ceruri… Nu-l pot da afară pe Pilcher din consiliu. El are prieteni, înţelegi, iar eu n-aş mai avea voturile…

— Vei avea voturile din Whitechapel. Voturile din partea de est a St. George şi din Mile End. Şi pe al tău, adăugă Nick categoric. Asta îţi va oferi un start bun în ale *politicii.*

— Nu, nu înţelegi! Clădirile tale – acel inspector nu avea nicio autoritate în Whitechapel. Pilcher a înţeles asta, el ştie că un om cu ambiţiile mele trebuie să fie văzut respectând legea! Dar despre ce vorbeşti tu acum – el nu mă va ierta niciodată pentru asta. Şi am făcut investiţii împreună cu el, înţelegi? Pământ, proprietăţi, o mare parte din bani au intrat în extinderile lui. Aş pierde tot. Nu-mi permit să mi-l fac duşman!

Deci aşa se explica totul. Everleigh şi Pilcher erau parteneri în speculaţii cu terenuri.

Nick se gândi la opţiunile sale. Era tentat să arunce

gunoiul ăsta la lupi. Dar el nu evoluase prin satisfacerea propriilor capricii în detrimentul strategiilor isteţe.

— Cât ai investit cu el?

— Trei sau patru mii de lire.

— Termin-o cu Pilcher, atunci. O să-ţi dau eu această sumă.

Îl împinse pe Everleigh pe podea. Acesta se târî în genunchi până la cealaltă banchetă, trăgându-se cât mai departe de Nick.

— Dar… nu poţi… De ce mama naibii mi-ai face o asemenea ofertă?

— Afaceri, i-o reteză Nick. Vei vota pentru mine ori de câte ori voi avea nevoie.

— Desigur, spuse Everleigh instantaneu.

— Şi îi vei preda soţiei mele fiecare cont anexat acelei case de licitaţii. I le vei preda doar ei şi atât. Ei şi nimănui altcuiva.

— Eu… Dar legea nu ar permite asta! Conform termenilor din testament, ea nu poate prelua controlul dacă nu este căsătorită. Faţa lui Everleigh se îmbujoră uşor. Sau îţi retragi oferta de a păstra tăcerea?

— Nu. Conturile vor rămâne pe numele tău, dar o vei desemna pe ea ca mandatar legal.

Everleigh rămase cu gura deschisă.

— Ce naiba ştii tu despre astfel de chestiuni?

Iată de ce erau bogaţii atât de uşor de prădat. Îşi imaginau că, fiindcă ei inventaseră jocul, nimeni altcineva nu putea învăţa regulile.

— Vei întocmi actul de mandatare până la sfârşitul săptămânii, înţelegi?

— Eu… Ezitând, Everleigh se îndreptă puţin. Îşi puse o cizmă pe podea, apoi pe cealaltă, dar rămase cocoşat, în mod clar pregătit pentru un alt atac.

Nick îşi băgă cuţitul în teacă.

Everleigh răsuflă cu zgomot şi se aşeză mai drept.

— Atunci accept propunerea ta.

Nick făcu o pauză, preţ de trei bătăi lungi ale inimii.

— Nu a fost o propunere. Înţelegi? E singura şansă pe

care o capeţi de la mine.

Celălalt bărbat se trase înapoi.

— Da! Da, înţeleg.

Nick îl studie o clipă, analizând fiecare tic nervos.

— Eşti sigur de asta?

Everleigh făcu o încercare timidă de a zâmbi împăciuitor.

— Înţeleg, şopti el. Promit că nu-ţi voi mai face probleme. Îşi drese vocea, după care spuse pe un ton blând: Vrei să-i spun birjarului să te lase undeva?

— Nu e nevoie.

Nick deschise uşa şi sări cu grijă în trafic. Ultima imagine cu Everleigh era cu faţa lui palidă şi uimită când se întinse să închidă uşa.

*

Un alt bilet nenorocit de la Pilcher. Callan i-l predă, cu faţa lui slabă total inexpresivă. Dar, când vorbi, se simţea un avertisment în vocea lui.

— A venit chiar el de această dată.

— Da? Nick se uită peste scrisoare, pufnind. Pilcher îi scrisese prima oară chiar în seara în care consiliul îi respinsese cererea de demolare a clădirilor lui Nick. Atunci, el îi propusese lui Nick să se întâlnească la Colţul Vorbitorilor din Hyde Park – *sub protecţia întunericului,* îi scrisese el, ca şi cum ar fi pus la cale un jaf.

Acum, el îl invita la cină la clubul lui din St. James. Însă tot nu specificase ce voia. Poate că se prinsese de campania secretă a lui Everleigh de a-l da afară. Sau poate încă se agita în privinţa loturilor de pe Orton Street.

Oricum ar fi fost, Nick nu văzu niciun rost în a-i răspunde. Se întinse din nou după cărţile sale.

— E totul sub control jos? întrebă el când tăie pachetul de cărţi.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a serii la Neddie’s, rezolvând treburile cu agenţii săi de chirii. Când se întorsese, găsise aglomeraţie mare. Judecând după zgomot,

acum mulţimea se subţia.

— E totul bine, spuse Callan. Se frecă la ochi. Aglomeraţie la ruletă, o mână de jetoane rămase la poker.

Nick se uită la el. Flăcăul avea vânătăi proaspete pe faţă. Acestea îi deformaseră linia maxilarului, făcându-l să arate cu obrajii mai plini şi mai tânăr decât cei douăzeci şi ceva de ani ai săi. Îl făcu pe Nick să-şi amintească de prima noapte în care apăruse la uşă, ud până la oase, pe o ploaie torenţială, abia având şaptesprezece ani, pretinzând a fi un văr foarte îndepărtat.

Poate Callan avea înălţimea potrivită şi constituţia osoasă, dar Nick nu ştia nici măcar o rudă care să aibă părul atât de roşcat şi nici nu recunoscuse accentul nordic din vorbirea lui Callan. Cel mai probabil, băiatul se prinsese de avantajul de a fi înrudiţi şi inventase povestea în timp ce aştepta la uşa Casei Diamantelor ca să ceară un loc de muncă.

Atâta timp cât născocirea îi ajuta pe amândoi, Nick îl numea pe băiat verişorul său îndepărtat – şi îl trata ca atare.

— Cine te-a lovit?

— Nimeni. Callan avea o faţă osoasă şi o gură lungă care exprima supărarea mai bine decât gura unei fete. El arată mai rău.

— Sigur că da. Flăcăul intra mereu în încăierări. Asta îl făcea un paznic numai bun – profita de ocazia de a-i învăţa pe trişori o lecţie. Atâta timp cât a meritat-o. Nu are rost să-ţi rişti pielea de dragul de-a te încăiera.

Callan strânse din dinţi. Aceasta era o veche dispută între ei. Băiatul obişnuia să facă un venit frumos luptându-se la Old Joe’s pentru o adunătură de filfizoni care pariau.

— Nu am mai fost la Old Joe de luni întregi, zise el cu amărăciune. Ca să nu mai spun că nu am putut folosi banii.

Nick îl plătea destul de bine. Dar ştia că acesta păstra puţin pentru el. Trimitea cea mai mare parte direct familiei sale din Belfast.

Şi totuşi, nu ar tolera neobrăzarea.

— Dacă tu crezi că te poţi descurca mai bine, eşti

liber să pleci, spuse el tăind cărţile.

Callan îşi îndreptă spatele.

— Nu. Nu m-am referit la asta.

— Bun. Pentru că, atâta timp cât munceşti aici, vei sta departe de Old Joe’s. Nick se opri, privindu-l pe Callan cu atenţie. Tu nu eşti un câine ca să-ţi rişti gâtul pentru distracţia bogaţilor. Nicio sumă de bani nu merită mândria – sau viaţa ta.

Callan făcu o grimasă.

— Aşa este.

Nick nu avea nicio îndoială că acel rânjet era de vină pentru cele mai multe lovituri primite de Callan. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine pe băiat, ar fi fost tentat să-i şteargă chiar el rânjetul de pe chip. În schimb, aruncă o privire tăioasă către ceasul de pe perete.

— Să-i scoţi afară la trei şi jumătate.

Aceasta era învoiala pe care o avea cu autorităţile locale. Poliţiştii preferau să ştie când puteau începe să-i ia pe pierde-vară şi când să închidă ochii.

— Aşa voi face.

Nick amestecă într-o doară cărţile în timp ce-l privi pe Callan îndepărtându-se. O rudă îndepărtată, cum să nu. Cu toate defectele lor, cei din familia O’Shea aveau inimi înflăcărate, însă băiatul acesta era rece până-n măduva oaselor.

O vagă mişcare în josul balconului îi atrase atenţia. Vai, dar era chiar soţia lui dragă. Ea muncea multe ore, iar el venea mereu târziu, ca să o evite, dar uneori, când se întorcea, ea încă era la birou. Johnson, care o păzea ca nu cumva să îi facă fratele ei probleme, se plângea că adormea în picioare din cauza programului ei.

Arăta de parcă fusese trezită din somn. Purta o cămaşă de noapte roz şi un şal asemănător şi îşi legase părul într-o coadă aurie care îi atârna până la mijloc. Ea umbla pe balcon ca un hoţ care umblă după rom.

El îşi lăsase cărţile să cadă, privind-o curios cum cerceta o vază înaltă până la şold care stătea lângă perete. Ea se aplecă, trecându-şi palma de-a lungul marginii

curbate, iar el se simţi invidios pe porţelanul rece. Să fii privit cu un astfel de interes avid, în timp ce eşti mângâiat ca o pisică… orice bărbat ar fi fost interesat de aşa ceva.

El cu siguranţă era. Răsuflă şuierat. Acesta era motivul pentru care hotărâse să stea seara până târziu. Nu ajunsese la vârsta matură de treizeci şi trei de ani ca să fie atacat de o paradă constantă de erecţii incomode.

Nu era vina ei însă. Nu atâta timp cât îl încuraja doar cu un oftat sau o unduire. Când se întâlniseră în balcon din întâmplare în acea săptămână, ea făcuse tot posibilul să se uite prin el cât timp făcuseră schimb de politeţuri.

— Te interesează? o întrebă el.

Ea tresări, apoi se îndreptă spre el, cu marginile şalului fâlfâind în jurul coatelor.

— Eşti aici!

— Eu sunt proprietarul, spuse el amabil. Îţi dai seama că încă e deschis, nu-i aşa? Deşi cămaşa de noapte o acoperea din cap până-n călcâie, probabil ea avea să găsească totuşi un motiv să se simtă ruşinată de acest lucru.

Dar după o ezitare vizibilă, ea îl surprinse apropiindu-se. Ce păcat că pusese să i se aducă garderoba de la Bloomsbury. Era clar că adăugase mai multe straturi pe sub cămaşa roz, pentru că el nu putea vedea nicio urmă a formelor şoldurilor ei. Se vedeau doar vârfurile ciorapilor, sclipiri rapide de dantelă albă.

Ea purta ciorapi din dantelă în pat. Acum, de ce trebuia să fie aceasta cea mai bună veste pe care o primise toată ziua?

Ar fi trebuit să doarmă la Neddie’s, până la urmă.

Ea se apropie de cealaltă parte a mesei, încruntându-se. El lovi celălalt scaun în semn de invitaţie. Ea se uită la el, dar rămase în picioare.

— Unde te duci în fiecare noapte? Nu eşti niciodată aici în timpul serii.

Deci observase. Probabil că ciorapii ei din dantelă aveau să-l ţină departe încă vreo cinci nopţi. Nu era modul lui de a face rost de companie – cunoscuse prea multe

prostituate în copilăria sa; chiar şi cele de lux se bucurau rareori de munca lor. Dar, din cauza ei, îşi cam pusese mâna la treabă.

— Am afaceri în altă parte, spuse el. De ce?

— Am întrebat fără motiv. Eram doar curioasă. Ea se opri şi îşi muşcă buza. Gestul nu avea să-l ajute să adoarmă, mai târziu. Pare însă o modalitate proastă de a conduce Casa Diamantelor. Mi-am imaginat... când am venit prima dată... mi-ai lăsat impresia unui proprietar mai conştiincios.

El zâmbi.

— Ce talent ai să înfăşori insultele în complimente!

Ea se strâmbă uşor, curioasă.

— Nu m-am referit... Presupun că şi celelalte afaceri au nevoie de atenţia ta.

O scuză! Cam pe ocolite, cu siguranţă, dar totuşi surprinzătoare.

— De ce hoinăreşti pe aici aşa târziu? Nu era o poftă rătăcitoare, parie el. Încerca din greu să nu lase mândria să-i fie rănită, dar să fie al naibii dacă îşi putea da seama cum de nu simţea ea nici măcar o urmă de curiozitate, după ce făcuseră în patul lui la prima încercare.

Ea îşi aruncă privirea către vază, apoi înapoi la el. O privire schimbătoare. La oricine altcineva, el ar fi numit asta vină şi ar fi căutat motivul.

— Nu pot să dorm.

El încuviinţă din cap şi începu iar să amestece cărţile.

— Ce fel de treburi ai avut de rezolvat? întrebă ea după o clipă.

Judecând după tonul ei, ea făcea conversaţie cum nu prea îi stătea în fire.

— Cu proprietăţile pe care le închiriez, spuse el.

— A, da. Lilah, adică nepoata ta, mi-a spus că deţii mai multe spaţii. Ea crede că eşti... un adevărat om de afaceri.

El se uită la ea, amuzat de prietenia nepotrivită dintre Lily şi această fată. El nu şi-ar fi putut imagina două femei mai diferite. Iar apoi Lily se schimbase odată ce-şi începuse

ascensiunea dincolo de Whitechapel, în poala unui bogat. Un viconte nenorocit, nici mai mult, nici mai puţin.

— Ai mai auzit de ea de când a plecat în luna de miere?

Ea încuviinţă din cap.

— Câteva mesaje scurte. Se află în… New York acum, cred.

— Imaginează-ţi! Privirea ei căzu către mâinile lui; el se dădu un pic în spectacol pentru ea, tăind cărţile cu o singură mână. Pare puţin cam mult, nu-i aşa? Şase luni de călătorie?

— Lord Palmer a întrebat-o ce îşi doreşte cel mai mult, iar ea a spus… Sprâncenele ei şterse se încruntară când el împărţi iute cărţile. Ea a spus că îşi dorea să vadă lumea. Unde ai învăţat să faci asta?

— Ce anume? El făcu în aşa fel încât cărţile să-i zboare din vârful degetelor, prinzându-le pe măsură ce ajungeau înapoi într-o grămadă aliniată.

Buzele ei formau un o perfect. Uimirea ei era atât de evidentă şi de copilăroasă, atât de diferită de expresia ei reţinută, încât el râse.

Revenindu-şi, ea se strâmbă şi se întoarse.

— Nu contează.

— Nu, aşteaptă. Când ea se uită în spate, el ridică din umeri şi spuse: Este ca şi cum ai întreba unde ai învăţat să-ţi împleteşti aşa părul. Drăguţ, nu? Dar probabil că a devenit o obişnuinţă pentru tine.

Ea îşi atinse părul. Slavă lui Dumnezeu, era o coadă groasă cât încheietura mâinii unui bărbat, strălucind ca o guinee proaspăt lustruită.

— Să împleteşti este destul de simplu, dacă vrei să ştii.

— La fel este şi ce fac eu.

Ea miji ochii, uitându-se cu neîncredere.

— Serios. Pare complicat, dar este doar puţin mai greu decât să amesteci cărţile.

Ea îşi puse mâna pe spătarul scaunului. Avea degete subţiri şi mâini mici ce păreau lipsite de oase, pielea ei

având reflexe de opal în lumina slabă. Mâinile unei lady, exceptând unghiile, care erau tăiate din carne. Acel lucru îl mulţumea, într-un fel. Bătături şi unghii roase, Dumnezeule! Oare vreun alt bărbat din Londra cunoştea acele detalii? El spera să nu. Devenise o nouă preocupare curioasă, o plăcere personală, să strângă acele mici secrete despre ea. Nu o putea atinge. Dar putea afla totuşi despre ciudăţeniile corpului ei.

— Eu nu ştiu cum să le amestec, recunoscu ea.

— Ai zis că ai mai jucat cărţi, nu? În prima seară când ai venit aici.

Ea îşi încordă mâinile.

— Am spus că jocurile de cărţi sunt pentru copii.

— Mă gândesc că şi tu ai fost unul odată. Sau ai apărut în forma actuală?

Un zâmbet îi răsări în colţul gurii.

— Ca Atena?

— Nu o cunosc.

Zâmbetul ei păli.

— Zeiţa de pe tavanul tău. Ea făcu semn cu mâna către picturile care acopereau marea cupolă de deasupra capului.

— Aha! El ridică din umeri. Nu am învăţat clasicii la şcoală.

— Atunci, ce ai studiat?

— Nu am făcut-o. Şcoala nu era obligatorie pe atunci.

Iar şcolile misionare aveau rareori un loc liber pentru un băiat ca el. Vremurile se schimbaseră în bine în acea privinţă. Chiar şi nobilii recunoşteau acum că un sărac ar trebui să înveţe să citească.

Ea privi şocată.

— Tu… nu ai educaţie?

— Nu sunt analfabet, spuse el. Învăţase singur, din păcate prea târziu ca să găsească acest lucru o sursă de confort. El parcurgea o pagină mai încet decât putea alerga Roşeaţă.

Expresia de pe faţa ei era mult prea apropiată de milă.

— Cunosc lucrurile pe care trebui să le ştiu, adăugă el. Şi, dacă descopăr că nu le ştiu, atunci mă apuc repejor să le învăţ.

— Sunt sigură de asta, murmură ea. Ca să realizezi... Ea se uită prin rotondă, în direcţia sălii de jocuri. Ei bine. Mulţi oameni cu diplome nu au reuşit să facă atât de mult.

El scoase un mic fluierat.

— Ei bine, acesta este un compliment adevărat. Te simţi bine?

Ea se îmbujoră şi privi în jos la mâna ei, trecându-şi degetul mare de-a lungul spătarului.

— Nu este un compliment, spuse ea. Doar am subliniat ceea ce este evident. Nu-mi pot da acordul în privinţa afacerilor ilegale, dar cu siguranţă pot... să admir o acţiune profitabilă.

Biata Kitty, atât de disperată să-şi scuze bunătatea!

— Pun pariu că tu ai avut o educaţie elaborată, spuse el. Latina, greaca, fleacuri.

Miracolul miracolelor, ea trase scaunul şi se aşeză.

— Nu chiar. Fratele meu a avut un profesor şi apoi, desigur, a fost trimis la şcoală. Dar guvernanta mea era mai degrabă preocupată să mă înveţe bunele maniere şi cum să mă port. Farmece sociale.

El pufni.

— Să înţeleg că nu a fost aşa bună.

Existase un scurt moment în care o putuse vedea cântărind dacă să se supere sau să fie amuzată. În cele din urmă, ea îşi curbă uşor gura.

— Poate că nu, spuse ea. Mă îndoiesc că mă pomeneşte atunci când îşi caută de lucru.

Umorul ei sec îl făcuse să se simtă în largul lui. El văzuse o dată sau de două ori semne ale capacităţii ei de a râde – dar, în general, numai de el. Dacă ei ar putea glumi mereu, s-ar înţelege foarte bine.

— Nici nu mă îndoiesc că erai o adevărată teroare.

— Sunt sigură că nu a stat cu noi foarte mult, zise ea. Dar ar fi fost o risipă de bani. Îmi petreceam majoritatea timpului la Everleigh, ţinându-mă după tatăl meu. Aceea a

fost adevărata mea educaţie. El m-a învăţat tot ce ştia – sau cel puţin a încercat.

— A, ceva neobişnuit, zise el. Nu vezi prea mulţi bărbaţi învăţându-şi fetele cum să conducă o afacere.

Acum zâmbetul ei se stinse.

— El credea că am mai mult potenţial decât Peter.

Îşi înclină uşor bărbia. Oare se aştepta ca el să o contrazică?

— Se pare că tatăl tău vedea lucrurile cu limpezime.

— Aşa este. Ea se relaxă puţin. A fost foarte bun cu mine. Mă lua peste tot – chiar şi în timpul întâlnirilor cu clienţii. Ei abia dacă îşi puteau crede ochilor când mă vedeau stând în colţ. Dar, când cineva nu era de acord, tatăl meu îl provoca să încerce să mă facă să vorbesc. Puteam sta extrem de tăcută ore în şir.

Suna tare neplăcut pentru un copil. Dar el înţelese că ea dorea să se laude.

— Câţi ani aveai?

Ea îşi sprijini cotul pe masă şi îşi aşeză bărbia în mâini.

— Aveam şapte ani când m-a luat prima dată la birou. Dar abia la nouă sau la zece ani am luat parte la întâlniri alături de el.

— La nouă sau zece ani. Având în vedere uşurinţa cu care stătea rezemată, nu putea purta corset. Încercă să ignore observaţia, amintirea trupului ei gol întins în patul lui. El tăie din nou pachetul, făcând un pod complex din cărţi, pentru a-şi distrage gândurile. Ochii ei se măriră de încântare.

El zâmbi slab. Această femeie era obişnuită să privească minuni valoroase, pentru care un bărbat ar plăti o avere. Dar ea privea micile lui trucuri de parcă ar fi fost magie pură.

— La nouă ani erai prea mică, spuse el, ca să stai aşa nemişcată.

— Aş zice că vârsta de nouă ani este una potrivită pentru aşa ceva.

Este mult mai potrivită pentru studiu decât pentru

muncă grea.

Îi luă o clipă ca să-şi dea seama că el îi spusese despre munca lui de la docuri. Pufni.

— Dacă aş fi avut de ales, aş fi preferat oricând docurile. Să stau nemişcat nu era pentru mine. Ce se întâmpla dacă vorbeai sau dacă voiai să te duci să te joci?

— Nu o făceam. Preferam compania tatii.

— Întotdeauna?

Vocea ei se subţie.

— Eram bună la asta. Să-l ajut, mă refer. Şi era interesant pentru mine.

Faptul că era bună la aşa ceva era în mod evident mult mai important decât că era interesantă.

— Înseamnă că nu aveai timp de jucat cărţi.

— Şi nici cu cine să mă joc nu aveam. Ea ridică din umeri. Ar fi fost o privelişte bună pentru clienţi – să vadă personalul jucându-se cu un copil.

Ce diferenţă faţă de propria lui tinereţe – încăierări în stradă, glume şi comploturi cu băieţii de vârsta lui, cu unii dintre ei încă întâlnindu-se în fiecare seară la Neddie’s. Nu fusese o existenţă uşoară, dar el nu-şi dorise niciodată un prieten.

— Ai fost cam singuratică.

Chipul ei se întunecă.

— Nu am fost.

— Bine.

— Nu am dorit niciodată o prietenie, spuse ea. Îl aveam pe tatăl meu. Şi munca.

Iar acum îi rămăsese doar munca. El începea să înţeleagă de ce era ea atât de disperată să nu piardă casa de licitaţii – şi de ce s-ar fi căsătorit cu un bărbat ca el numai ca să păstreze ce mai avea.

— Dar tu? întrebă ea. Ai avut – ai fraţi? Şi ei au muncit la docuri?

— O soră mai mare, spuse el. Mult mai mare. A trăit aici, în Whitechapel – mama lui Lily, de fapt. Când a murit mama mea, am venit să locuiesc cu ea.

— Deci ai crescut cu Lilah – adică Lily. Ea îi oferi un

surâs. Presupun că era foarte distractivă, chiar de mică.

O vrăjitoare, de fapt. Dar Nick nu dorea să o dezamăgească. El se uită la ea cu mare atenţie în vreme ce reamestecă pachetul de cărţi, observându-i cearcănele şi zâmbetul şters. El presupunea că ea nu avea pe nimeni în care să se încreadă. Se împrietenise cu Lily, dar ea nu se întorcea din luna de miere decât după o lună sau două. Iar Catherine îşi lăsase camerista în Bloomsbury, temându-se că nu avea să păstreze secretul.

Într-adevăr singuratică. Avea nevoie să se distreze puţin.

El împărţi pachetul în două şi trânti una din jumătăţi în faţa ei.

— Hai să ne jucăm!

Ea oftă.

— Ţi-am spus, eu nu…

— Acesta este cel mai uşor joc de pe planetă, zise el. Tu îţi întorci prima carte de sus în acelaşi timp cu mine. Cine are cartea mai mare le ia pe amândouă. Câştigătorul le pune în partea de jos a grămezii, după care scoatem amândoi următoarea carte de sus.

— Asta este tot?

— Da. Cine ia toate cărţile câştigă.

— Dar este prea uşor. Care este ideea?

El râse.

— Ei bine, asta îmi place mie la cărţi, exact asta. Înveţi ceva despre persoana cu care joci, indiferent de joc.

Ea înţepeni.

— Bine. Atunci hai să jucăm!

— Nu, în acest caz, hai să adăugăm puţină savoare! Cinci runde. Cel mai bun din cinci runde, iar cel care pierde datorează o favoare.

— O favoare, spuse ea încet. Ce fel de favoare?

— Asta decide câştigătorul.

— Bine, cred că nu vreau. De unde luase ea acei ochi ca de vrăjitoare? Cine o învăţase să-i folosească cu atâta îndrăzneală? Chiar şi în Whitechapel fetele fluturau din gene. Dar Catherine Everleigh, femeia de afaceri, se uita la

el fără să fluture din gene. Niciodată nu fac un contract fără să clarific termenii mai întâi.

Exista ceva destul de profund în acele cuvinte aspre şi bărbăteşti, rostite de o gură drăguţă, cu totul feminină – o gură, dacă nu cumva se înşela el, care dintr-odată se chinuia să zâmbească. Ea îşi mută privirea de la el şi îşi trecu un deget peste suprafaţa mesei de aba.

— Doar dacă nu cumva te răzgândeşti în ceea ce priveşte şansa ta de a câştiga?

Acum, ori fusese obraznică, ori el era un preot. Ea avea o oarecare idee despre efectul prezenţei ei. Pur şi simplu ştia că nu era nevoie să fluture din gene ca să-l cucerească.

— În regulă, spuse el zâmbind pentru sine. Ce-ai spune de…

— Favoarea nu poate încălca termenii nici unui contract prealabil cu care am fost amândoi de acord.

Când ea îi întâlni privirea din nou, chipul i se îmbujoră.

Au! El îşi muşcă tare obrazul, încântat. Ea nu ştia, dar tocmai îi arătase mâna. Acum ştia că gândurile ei se îndreptau şi către pat.

— Destul de corect, spuse el.

Contractul interzicea actul sexual care ar fi putut duce la naşterea unui copil. Asta lăsa însă o mulţime de posibilităţi.

— Hai să jucăm!

Ea se încruntă.

— Tu nu ai nicio condiţie?

— Iubito, atâta timp cât nu e vorba despre uciderea unui om sau de trădarea unui prieten, eu intru în joc.

Ea se încruntă mai tare când privi în jos la pachetul ei de cărţi.

— În regulă. Dar fii atent că un angajament verbal e la fel de valabil ca orice acord scris. Îmi laşi ceva libertate.

El râse.

— Cred că voi supravieţui.

— Cum vrei tu.

Ea întoarse prima carte. El o întoarse pe a lui ca

răspuns.

— Ia uite, ai talent, spuse el, când ea îi luă şasele de inimă roşie cu zecele de care şi le puse sub grămada de cărţi.

— Nu-mi vorbi de sus, spuse ea pe un ton plăcut.

— Nu pierde vremea, atunci. Acesta este un joc de viteză.

Ea avea o latură competitivă. Poate că el ar fi trebuit să bănuiască asta: nu puteai fi o femeie de afaceri dacă-ţi lipsea ambiţia. Ea îşi întoarse cărţile din ce în ce mai repede, până când el abia dacă se mai deranja să ţină pasul, cu atât mai puţin să urmărească cine câştiga fiecare mână. Era mai distractiv să o urmărească pe ea – concentrarea acerbă de pe chipul ei şi privirile mânioase pe care i le aruncă atunci când îşi dădu seama că el nu se deranja să fie atent la rezultate.

— Se pare că vrei să pierzi, spuse ea în timp ce aduna cărţile rundei câştigătoare, lăsându-l cu mâinile goale.

— Asta a fost doar prima rundă, spuse el. Trebuie să câştigi cât mai multe din cinci.

Ea pufni.

— Filosofia pierzătorului. Şansele s-au înclinat în favoarea mea acum. Un bărbat întreprinzător ar fi fost îngrijorat.

— Nu-mi place să te dezamăgesc, scumpo, dar acest joc nu necesită vreo abilitate. Totul se reduce la noroc.

— O poveste previzibilă, de la cel care a pierdut. Ea îşi arcui o sprânceană subţire când îi întinse cărţile să le amestece. Vom vedea dacă povestea ta se schimbă, în cazul, puţin probabil, în care vei câştiga.

Râsul lui ieşi uşor uimit. Aceasta era o tachinare în toată regula – ascuţită şi ţepoasă, genul pe care l-ar fi aşteptat de la un bărbat. O limbă ascuţită într-un trup de înger: era propria reţetă a diavolului ca să-l farmece.

— M-ai prins, spuse el zâmbind în timp ce amesteca pachetul. Nu am nicio abilitate. Cea mai tristă poveste pe care o vei auzi vreodată – bărbatul care n-a câştigat niciodată o rundă şi a decis să deschidă un tripou ca să

compenseze asta.

Colţul gurii ei zvâcni. Ea îşi reţinea un zâmbet.

— Acum cauţi puţină milă. Este un efort irosit, domnule. Eu nu pierd.

— Pun pariu că nu. În timp ce împărţi cărţile din nou, el îşi permise să-i arunce o nouă privire admirativă. În lumina slabă, cu coada ei lungă împletită peste umăr şi cu obrajii îmbujoraţi, arăta ca o altă femeie. Răvăşită. Accesibilă.

Ea îl surprinse uitându-se la ea şi îi susţinu privirea.

— Nici asta nu va merge.

El ridică din sprâncene.

— Ce anume?

Ea îşi îndepărtă privirea de a lui, şi roşeaţa se accentuă. Aceea era mica lui victorie. El îşi adună mâna de cărţi şi aruncă o alta.

Ea luă următoarea rundă şi nu avu nicio reţinere să jubileze.

— Nu-mi pot imagina ce-ar spune clienţii tăi dacă ar şti prestaţia ta din seara asta.

El se gândea că ar putea cere o taxă de intrare. O mulţime de domni ar plăti bucuroşi ca să o urmărească adresându-i-se cu un asemenea umor obraznic.

— Ştii cum se spune, Kitty. Mândria merge înaintea pieirii, şi trufia merge înaintea căderii.

— Se mai spune şi că diavolul citează din Scriptură. Câtă înţelepciune!

— Deci pentru Domnul te lupţi tu în seara asta, spuse el. Această lipsă de noroc cu siguranţă că îl făcea să se întrebe de influenţa divină. Cărţile nu se întorseseră niciodată împotriva lui cu atâta regularitate. Bate-l pe diavol la jocul ăsta!

Zâmbind, ea deschise gura – apoi văzu următoarea carte pe care o întoarse el. Îşi puse cu un aer posomorât zecele ei de inimă roşie lângă asul lui.

— Aşa mai merge, spuse el. El luă următoarea mână, şi pe cea după aceea, iar ea se îmbufnă şi îi aruncă o privire tăioasă, cu ochii mijiţi.

— Nu trişezi, nu-i aşa?

— Aş vrea să ştiu cum aş putea să o fac, spuse el. Un joc de noroc nu poate fi aranjat.

— De aceea nu am depins niciodată de noroc.

— Chiar aşa? El fu ciudat de bucuros când următoarea mână merse la ea. Să înţeleg că-ţi place să planifici lucrurile.

— Întotdeauna. Să fac altfel este nebunie curată. Ezită. Presupun că nu suntem atât de diferiţi în această privinţă. Cu siguranţă nu ai fi reuşit să... ai o ascensiune în lume dacă nu ai fi fost un bărbat care să planifice totul cu atenţie.

— Nu planificarea a fost cheia pentru asta, spuse el. Am văzut oportunităţi şi am profitat de ele. Nu am ezitat, nu am cedat în faţa fricii. Şi, când a apărut o problemă, nu am aşteptat să crească. Am rezolvat-o cu inteligenţă. Asta a fost tot. Dă o carte jos!

Ea tresări şi se uită la jumătatea ei de cărţi.

— Ah, da. Întoarse cartea de sus, dar, de această dată, pierderea nu păru să o deranjeze. Acesta este privilegiul unui bărbat, ştii. Să iasă în lume şi să se confrunte cu diverse lucruri. O femeie nu are acest lux.

— Pros... Şi-o reteză singur. Este o tâmpenie, şi o ştii şi tu. Cum numeşti tu cererea în căsătorie cu mine, dacă nu rezolvarea unei probleme cu inteligenţă?

Ea îşi înclină capul, ascunzându-şi privirea, şi întoarse următoarea carte.

— Acel lucru a fost... neplanificat, recunoscu ea cu voce joasă. Cu totul nespecific mie.

El îi studie părul, extrem de drept şi de îngrijit. Precizia cu care îşi împletise ea părul pe spate părea cumva grăitoare. Iată o femeie căreia îi plăcea să-şi imagineze că era o făptură foarte precisă şi disciplinată. Dar el văzuse o altă latură a ei, în pat. Încă îi bântuia visele. Ea se împotrivise, dar el o scosese la suprafaţă.

O înfricoşase. El înţelesese asta. Poate că o înţelegea mult mai bine acum. Modul în care copilărise, reţinerea nefirească pe care fusese instruită să o arate, toate de

dragul companiei, care părea să fie legată de amintirile cu tatăl ei…

Ei bine, nu era de mirare că încerca să-şi ţină viaţa extrem de curată, planificată şi sub control. Ea nu fusese învăţată că lucrurile bune puteau veni încălcând reguli sociale şi restricţii.

El îşi aruncă ultima carte, iar ea o întoarse pe a ei.

— Am câştigat, spuse el luând cărţile.

— Aşa este. Starea ei de spirit părea să încline către sobrietate, şi, când se auzi ceasul bătând, ea îşi schimbă poziţia în scaun. Este târziu, spuse ea. Poate că ar trebui să lăsăm jocul pe mâine.

— Este doar o coincidenţă, presupun, că spui asta după ce ai pierdut o rundă.

Îi captase atenţia. Cu maxilarul încleştat, ea spuse:

— S-a făcut, atunci.

Jucară repede următoarea repriză, într-o tăcere deplină. O altă victorie pentru el. În timp ce el strângea ultima mână, ea se aplecă în faţă, privindu-i mâinile cu o concentrare arzătoare.

La final, el nu se putu abţine şi chicoti.

— Tu chiar crezi că trişez.

— Nu, chiar nu cred. Însă nu strică să mă asigur. Ea se opri. Mă gândesc că inelele acelea pe care le porţi ar putea fi făcute să distragă ochiul de la ceea ce face mâna ta de fapt.

— M-ai prins, spuse el.

Ea se uită în sus, speriată.

— Acesta este motivul adevărat pentru care le porţi?

El ezită când îşi strânse pumnul.

— Nu. Ele sunt… O amintire a unor vremuri de demult, când gândul de a avea suficienţi bani de mâncare şi încă şi alţii pe lângă părea ciudat şi menit să nu dureze. Când eram mai mic, spuse el, îmi plăcea tot ce strălucea. Şi aveam nevoie de ceva pe care să-mi cheltuiesc banii. Ceva care să dea de înţeles că avea bani, că nu trebuia ignorat, că era un bărbat care conta.

Şi ceva ce se putea vinde, de asemenea, dacă se

schimbau circumstanţele. El nu recunoscuse niciodată acea parte în sinea lui, până când găsise în cele din urmă altceva în care să-şi investească banii – proprietăţi şi clădiri.

Ea ţintuia inelele cu privirea. El îşi întinse mâna.

— Poţi să te uiţi.

Ezitând, ea îi luă mâna. Contactul păru să-l răscolească direct până în oase. Chiar şi gura ei se încordă puţin, ca şi cum ar fi simţit şi ea, şi îi rezistă cu toate puterile.

El numără secundele. Se aştepta ca ea să nu reziste până ajungea la cinci. Doi, trei…

Ea îi lăsă mâna jos.

— Nu ştiu prea multe despre nestemate. Vocea ei suna subţire. Îşi drese gâtul. Oricum, aş avea nevoie de lupă ca să le văd mai bine.

— Păi, cel de pe degetul arătător este un diamant, spuse el. Iar pe cel din mijloc am un rubin. Safir şi granat pe inelar şi smarald pe cel mic.

— Nu cred că le-am mai văzut vreodată purtate împreună.

El pufni. Ea avusese grijă să o spună pe un ton neutru, dar nu era greu să intuieşti sentimentul din spatele acelei remarci.

— Nu le-am luat pentru modă.

Privirea ei se ridică spre ochii lui. În lumina slabă, ochii ei erau de un violet accentuat. Nicio piatră preţioasă pe care o ştia el în lume nu se putea potrivi cu acea nuanţă sau cu oricare dintre celelalte nuanţe pe care le reflectau ochii ei, în funcţie de momentul zilei.

Dar, dacă ar fi existat vreuna, el ar fi purtat-o. Fără îndoială.

— La ce folosesc dacă nu sunt de dragul modei? întrebă ea. Parcă ai spus că le-ai cumpărat când căutai să pari… sclipitor.

— Ei bine. El îşi permise să zâmbească uşor. Sunt irlandez, până la urmă. Superstiţiile îmi curg prin vene. Diamantele sunt pentru curaj. Tari, de neclintit. Safirele sunt cunoscute că aduc înţelepciune celor care le poartă.

Granatul este pentru o stare de sănătate bună, iar rubinul pentru putere.

Ea se încruntă.

— Tu crezi în aşa ceva?

— Nu ştiu dacă chiar cred. Dar m-am descurcat bine cu aceste inele pe degete. Aşa că nu văd niciun rău dacă le las aici.

Ea încuviinţă încet din cap.

— Dar smaraldul? La ce este bun?

— Nu la multe, spuse el. Doar îmi place culoarea.

El întoarse prima carte de sus. Ea făcu acelaşi lucru, fără grabă.

— Atunci, nu înseamnă nimic? Cât de trist pentru smaralde. Ele trebuie să se simtă foarte singuratice, să fie lăsate în afara miturilor.

— Acum cine vorbeşte fantezist? Zâmbetul ei rapid şi ruşinat îl făcu să se destindă suficient cât să continue: Smaraldele sunt pentru dragoste.

Mâna ei se opri deasupra pachetului de cărţi şi privirea se îndepărtă de a lui.

— Parcă nu credeai în aşa ceva.

— Nu am spus-o niciodată.

— Ba da. Ea se uită din nou la el, încruntându-se. Pe scări, la biroul registrului.

— Aa! El îşi aminti. Am spus că sunt cinic. Nu mă aştept să o găsesc prea des. Însă nu mă îndoiesc că există. Dar tu?

— Nu, dar… îşi muşcă buza. Dacă speri să găseşti dragostea, de ce ai făcut-o?

— Ce anume?

El câştigă şi runda aceea, dar ea părea să nu observe. Ea întorcea cărţile fără să se uite, atenţia ei fiind îndreptată spre el.

— Această căsătorie, spuse ea. Cinci ani înseamnă… Ea respiră cu zgomot. O perioadă foarte lungă de timp.

O supăra ceva. El nu reuşea să-şi dea seama, aşa că spuse singurul lucru care ştia că avea să o facă să se simtă bine.

— Dragostea nu are de-a face doar cu un soţ şi o soţie, Kitty. Ţi-ai iubit tatăl, nu-i aşa? Dragoste pentru un părinte, dragoste pentru un copil, dragoste pentru un prieten… Expresia ei se relaxa, într-adevăr. Smaraldul poate funcţiona pentru acestea, spuse el zâmbind.

— Desigur, replică ea după o clipă. Era o întrebare stupidă.

— Nu neapărat, zise el. De ce anume te temi? Că te vei îndrăgosti de vreun bărbat înainte să se încheie cei cinci ani ai noştri?

Ea îşi duse nervoasă o mână la capătul cozii împletite.

— Nu o voi face.

Nici lui nu prea îi plăcea ideea. Îşi imagina un idiot cu burtă încântat de faptul că ea nu mai jucase niciodată cărţi. Probabil că prostul ar considera-o o virtute.

— Niciodată să nu spui niciodată. Soarta ia asta ca pe o provocare.

— Am spus-o deja. De mai multe ori, de fapt.

O, nu! Iată un strop de aroganţă.

— Vrei să spui că ai frânt câteva inimi la vremea ta.

— Am primit cereri în căsătorie, spuse ea. Dar gentlemanii de rangul meu preferă ca soţiile lor să nu muncească. Nu aveam niciun interes să iau un soţ doar ca să-l dezamăgesc.

— Sună ca şi cum tu ai fi fost cea dezamăgită, spuse el cu blândeţe. Cel care se simte deranjat că o femeie este capabilă să se întreţină singură este un mare măscărici.

Ea îi aruncă o privire rapidă, ciudată.

— Nu este considerat ceva feminin.

El ridică din umeri.

— Nici foamea nu e, presupun. Dar, când un bărbat intră în pământ, există multe văduve care ajung să facă foamea, din lipsa unui mod de a câştiga bani.

Mâna ei ezită deasupra ultimei cărţi.

— Presupun că… Ea întoarse cartea. Este bine să ştiu că m-aş putea descurca singură, la nevoie.

Cuvintele ei aveau savoarea timidă a unei confesiuni.

— Că te-ai putea descurca? După experienţa cu acea

casă de licitaţii, pot spune că deja te descurci. Păcat însă – tocmai ai pierdut.

— Ce? Ea se uită în jos la mâna ei goală. Eu…

— Iar acum îţi voi cere o favoare.

Ea se uită în sus cu îngrijorare.

— Spune!

El scoase un mic râset. Văzuse copii pe stradă cu mai multă încredere.

— Nimic atât de rău, spuse el. Doar un sărut.

Ea înghiţi în sec.

— Deloc surprinzător.

El se ridică şi se apropie încet.

— Chiar aşa? Mi-ai ghicit intenţia de la bun început, nu? Dar totuşi ai jucat.

Ea se ridică, împingând masa.

— Bineînţeles, nu o voi permite. Ne-am înţeles că favoarea nu poate încălca termenii contractului.

— Adică un sărut, spuse el. Dacă-ţi aminteşti, contractul interzice actul sexual care poate duce la naşterea un copil. Nu se menţionează nimic despre alte plăceri.

— Eu… Deschise gura, privind uimită. Natura term… îşi drese vocea. *Natura* termenilor este foarte clară.

— Natura nu va câştiga un proces. El îşi strecură mâna în jurul taliei ei, simţind răceala mătăsii, asprimea brocartului brodat şi căldura trupului ei sub el. Linia delicată a taliei ei. Ai de gând să dai înapoi?

Ea respiră şuierat. El o simţi încordându-se, şi apoi, când ea oftă, umerii i se detensionară, iar ea îşi înclină capul.

— Dă-i drumul, atunci, murmură ea. Dar fă-o repede!

Dacă ea dorea să se întâmple repede, trebuia să uşureze treaba. El îi ridică bărbia ca să privească bine la gura ei drăguţă şi roz. Nu era frumuseţea clasică, aşa cum i se păruse prima dată. Roz, aurie şi albă, mai exact, dar acea buză de sus era uşor mai plină, mai lungă decât cea de jos. Un mic capriciu al naturii, care ar fi făcut-o să îşi bosumfle cu uşurinţă gura dacă ea ar fi încercat cu atâta

îndârjire să-şi unească buzele într-o linie cuminte.

Îşi trecu degetul mare peste obrazul ei. Atât de moale. Ca prin magie, apăru culoarea pe care o stârnea atingerea lui. Ea mirosea a piele curată şi vag a săpun; nu a parfum în seara aceea. El îşi ridică mâna să îi netezească părul, şi ea simţi o vibraţie în locul de unde o prinsese de talie.

— Am spus repede, şopti ea.

— Corect. El îşi puse limba la marginea buzelor ei, împingând. Încercând să salveze acea buză superioară de reţinerea ei crudă. Dumnezeule, dar mirosea bine. Un curent pătrunse între ei, o sclipire fulgerătoare, iar el simţi fiecare umflătură şi curbă a corpului ei, aflat la doar câţiva centimetri de al lui.

Îşi mută mâna de pe talia ei mai pe spate, trăgându-i trupul lângă al lui. În tăcere, hainele alunecau, foşneau. Ea nu făcea nici cel mai mic zgomot. Îl simţea cum se întărea pentru ea.

El îi depărtă buzele cu limba. Gura ei avea un gust proaspăt, ca un vin foarte scump care abia fusese desfăcut, neatins, ceea ce nu se potrivea, căci el mai făcuse asta înainte. Mai fusese înăuntrul ei, cu felul său întunecat şi fierbinte, şi se afla din nou acolo acum, intenţionând ca de această dată să o însemneze cu adevărat. O sărută adânc, înclinându-i capul peste braţul lui ca să-i arate cine deţinea controlul, iar mâinile ei mici îl prinseră de umeri ca să-şi ţină echilibrul, apoi se înfipseră ca nişte gheare când îl sărută înapoi.

Dacă ea era de gheaţă, atunci era soiul de primăvară timpurie – cel mai subţire strat, care crăpa la primul ghiont. Pentru că, deodată, aflată în braţele lui, ea era o făptură fierbinte şi sălbatică, împingându-şi şoldurile spre el, lovindu-se de masă. El auzi, cu indiferenţă, sunetul cărţilor căzând. O aşeză pe spate deasupra rămăşiţelor împrăştiate ale înfrângerii ei, iar ea îl acceptă, lăsându-l să o dezmierde cu limba aşa cum tânjea să o facă cu mădularul. Încurajându-l fără voie, apucându-l cu disperare de spate, de mijloc şi de fund, aleluia; ea scotea nişte zgomote scâncite, şi nici Dumnezeu nu-l mai putea împiedica să

ajungă jos şi să-i ridice fustele, fixându-i un picior umed şi fierbinte în spatele genunchiului şi ridicându-l astfel încât ea să îl poată cuprinde şi să îl lase să se înfigă în locul unde doreau amândoi să fie el.

Ea se arcui sub el, cu ochii deschişi – mari, orbiţi, cerul purpuriu al apusului de soare peste munţii îndepărtaţi, culoarea cerului care făcea un om să pornească la drum şi să înainteze hotărât până găsea sursa luminii. Nu exista niciun bărbat în lume care s-o fi văzut aşa, care să fi reuşit să-i aprindă acea privire de plăcerea fascinată şi flămândă, iar el voia să se asigure că ea nu avea să doarmă bine la noapte, că nu urma să se gândească la nimic în afară de el.

Coapsa ei interioară era durdulie, tremurând uşor când el începu să urce. Prin despărţitura lenjeriei ei intime, el o găsi. O cuprinse în palmă şi ea tresări în mâna lui. Umedă, fierbinte şi pregătită pentru el.

— Să te sărut aici? întrebă el brutal.

Geamătul ei sună ca un da – şi apoi, deodată, în timp ce el o mângâia mai tare, ea ţipă şi se ghemui la pieptul lui, împingându-l de pe ea.

O parte din el aşteptase asta. Acea parte, singurul colţ al creierului lui care rămăsese uman, îl făcu să se dea înapoi imediat. Restul din el, instinctele, pofta şi dorinţa pur animalică rămaseră blocate, aşa că, atunci când ea se ridică şi îi întâlni privirea, ceea ce văzu o făcu să se uite imediat în altă parte şi să-şi lingă buzele.

Doamne! Buzele acelea.

— Spune-o, îi ceru el cu glas răguşit. Am să te duc în pat cum trebuie.

— Nu. Ea se cuprinse cu braţele şi se ridică. Nu. Contractul… Se încruntă, ca şi cum propriile ei cuvinte o nedumereau. Apoi clătină din cap, respiră adânc şi se uită la el. Nu, spuse ea categoric.

El îşi simţea plămânii de parcă alergase opt kilometri. Respiră, aşteptând să i se domolească bătăile inimii.

— În regulă atunci.

Minunea minunilor, cuvintele ieşiră foarte bine. Ba chiar cu o uşoară vioiciune.

Ea îşi coborî fustele, apoi aruncă o privire hăituită în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca o mulţime de oameni să fi fost martori la răvăşirea ei.

— Ei bine, spuse ea, după care se poticni, aruncându-i o privire piezişă pe care el nu o putu interpreta. Felicitări!

Umorul îl învinse, neaşteptat şi bine-venit. El zâmbi.

— Pun pariu că aveai o favoare diferită în minte.

— O, eu... Ea se înroşi. Da. Desigur.

— Dar aceasta nu a fost chiar aşa rea, nu-i aşa?

Ea îşi strânse buzele în acea linie cuminte.

— S-a terminat. N-am dat înapoi. N-are rost să mai pomeneşti despre ea.

— Care este favoarea pe care o aveai în minte?

Ea ezită, apoi se uită în spatele ei, verificând cât era ora. Sau nu – la vază se uita. Îi atrăsese atenţia mai devreme în seara aceea.

— Aveam de gând să-ţi cer... Ea ridică din umeri. Dacă aş putea arunca o privire asupra tuturor antichităţilor tale.

— Te referi la magazie?

— Există o magazie întreagă cu aşa ceva?

— Sigur. O mulţime de ţipi s-au întins mai mult decât le era plapuma. Dacă aveau ceva ce merita osteneala, îl luam cu uşurinţă. Să plătească aşa cum puteau.

— Şi toate aceste lucruri de aici... vaza aceea şi mobila din apartamentul meu... sunt aduse din magazie?

— Nu are rost să cumpăr ceva ce am deja, spuse el.

Ea îşi drese vocea, apoi spuse cu o convingere arzătoare:

— Mi-ar plăcea să văd acea magazie.

— Hai să-ţi spun cum facem! Dacă ea îşi dorea atât de mult aşa ceva, cine era el să îi stea în cale? Poţi să joci cu mine din nou mâine-seară. Şi vezi dacă poţi câştiga favoarea.

Capitolul 8

— Un set complet, ai spus?

Batten ridică ceaşca în lumină.

— Da, zise Catherine. Ceaşca era mică şi elegantă, din porţelan ornamentat şi pictat de mână în albastru cobalt. Produsă în fabrica doctorului Wall din Worcester, foarte rară. Ea o furase din camera ei de zi din Casa Diamantelor.

— Tot setul este ca nou. Nu cred că l-a folosit cineva vreodată.

El puse ceaşca jos şi se uită peste celelalte lucruri împrăştiate de ea – astăzi, o figurină de Sèvres şi un potir elisabetan lucrat în argint. Timp de zece zile, ea îi adusese în fiecare dimineaţă lucruri sustrase din Casa Diamantelor. În fiecare seară, însoţită de un munte de om numit Johnson, se întorcea acolo şi punea lucrurile la loc înainte să poată observa cineva lipsa lor.

— Toate acestea provin din aceeaşi colecţie? întrebă Batten.

Ea încuviinţă din cap.

— Ştiu că nu-i poţi spune numele, zise el. Dar, cu siguranţă, doar un indiciu…

— Mi-am dat cuvântul să nu spun nimic. Ea nu-i putea spune adevărul: că locuia într-un tripou şi că îi plăcea mai mult decât ar fi trebuit.

Era *minunat* să trăiască independent. Pentru prima dată în viaţa ei, putea veni şi pleca după bunul-plac. Nu exista niciun majordom care să se încrunte de câte ori ieşea ea. Nu era nicio cameristă care s-o spioneze pentru Peter. De fapt, nici nu avea să-şi mai ia vreodată cameristă; nu era o lady grandioasă, cu corsete complicate şi rochii care necesitau ajutor pentru a le scoate. Seara, ea îşi lua masa în camera ei de zi, într-o intimitate binecuvântată care îi dădea libertatea de a munci, fără a se teme că Peter putea intra peste ea cu oaspeţi neaşteptaţi, precum Pilcher. Şi, în acele rare ocazii când o lovea plictiseala, nu trebuia decât să iasă pe balcon şi să spioneze trucurile bizare ale jucătorilor de jos.

Chiar şi personalul din Casa Diamantelor i se potrivea. Valeţii nu erau interesaţi deloc de ea, pentru că, spre deosebire de jucători, nu le dădea niciun bacşiş. Bucătăresele, instruite să pregătească ospeţe pentru gusturile rafinate ale jucătorilor bogaţi, ofereau adesea minuni ale bucătăriei franceze de înaltă clasă. Două slujnice vedeau de baia şi de hainele ei – fiinţe vesele, cu vorbirea simplă, fără aere sau pretenţii.

Şi apoi era domnul O'Shea…

Oare în cameră se făcuse cald deodată? Ea îşi şterse fruntea cu batista. Nu-i acceptase invitaţia de a juca din nou cărţi. De fapt, ea rămăsese în camerele ei trei seri la rând, ca să-l evite.

Timp de trei nopţi consecutiv, ea visase la ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi pierdut din nou.

— Cât de misterios! exclamă Batten. El mângâia marginea, arătându-şi aprecierea în timp ce urmărea gravura fină. Foarte rar se găseşte o asemenea colecţie eclectică, atât de bine întreţinută. Probabil are o educaţie aparte.

— Aparte, da, spuse ea încet.

Niciun gentleman nu reuşise vreodată să o ispitească. Dar ea se pomeni chinuită de gânduri din cauza unui trişor, a unui infractor… Un bărbat curios şi neaşteptat de amabil, deosebit de fascinant şi de frumos. Hotărî să se închidă din nou la ea în apartament în acea seară.

— Crezi că ar fi interesat să-şi vândă comoara? întrebă Batten.

— O, nici nu intră în discuţie, spuse ea în grabă. Adusese primul obiect din Casa Diamantelor din nesiguranţă, ca să se asigure că nu îşi pierduse abilitatea de a detecta falsurile. Entuziasmul lui Batten o condusese pe un drum periculos; acum ea fura – împrumuta – aceste obiecte pentru simpla plăcere de a le arăta cuiva. El era curios doar de valoarea lor.

— Poate că o să-l convingi să o facă. Batten îşi muşcă buza. Îmi pot imagina o mulţime de oameni interesaţi să cumpere.

Ea îi aruncă o privire sumbră, pentru că nu era nicio îndoială că gândurile lui se îndreptau spre o cale similară: o astfel de licitaţie ar aduce beneficii enorme pentru Everleigh. Urmările dezastrului produs la licitaţia Cranston fuseseră mai urâte decât prevăzuse Catherine. Noul Lord Cranston se supărase pe bună dreptate la întreruperea vânzării şi insistase să fie scutit de contract, ca să-şi poată duce colecţia în altă parte.

În altă parte, ha. Domnii de la Christie’s ciocneau probabil chiar acum paharele, sărbătorind.

Din păcate, Cranston nu fusese bucuros să rupă contractul. Interpretând episodul drept o lezare a mândriei sale, el se plânsese în mod public de gestionarea defectuoasă. Aşa că primiseră scrisori de la patru avocaţi diferiţi, pentru a anula contractele clienţilor ale căror colecţii fuseseră programate pentru vânzările de iarnă. În fiecare caz, avocaţii invocaseră o „pierdere a încrederii” faţă de Everleigh.

Bineînţeles, Peter o învinuise pe ea pentru tot scandalul. El susţinuse că ea doar îşi imaginase că avea loc o înşelăciune la licitaţia familiei Cranston.

— Delirezi, îi spusese el. Nu numai treaba asta cu înşelăciunea, dar şi ideea ta ciudată că l-aş fi adus pe Pilcher la uşa dormitorului tău? Cuiva aproape că i s-ar face milă de O’Shea pentru povara de a se căsători cu o femeie nebună. În orice caz, mă spăl pe mâini de tine. Fă ce vrei, dormi unde vrei, atâta timp cât îţi menţii micile afaceri sordide departe de ochii lumii.

Un singur etaj le despărţea birourile, dar acum ei comunicau doar prin scrisori. Era un lucru foarte confortabil pentru afaceri, se gândi Catherine.

— Există un ceas deşteptător pe care trebuie să ţi-l arăt, spuse ea acum, în timp ce strângea potirul, ceaşca şi figurina. Voi încerca să-l aduc mâine.

— Pleci? Dar nici măcar nu te-ai uitat la pictură, spuse Batten surprins.

— Dumnezeule! E gata? Uitase complet. Îmi pare foarte rău, Batten – aveam mintea în altă parte. Te rog,

arată-mi-o!

Radiind, el se îndreptă către şevaletul din colţ. Ea ştia, după încântarea cu care scosese el pânza, că nu avea să fie dezamăgită.

— O! Batten făcuse minuni salvând îngerul de secolele în care fusese lăsat pradă degradării. El apărea peste Sfânta Tereza, cu veşmântul de un alb imaculat, coama sa neagră fiind dată pe spate de un vânt ceresc ce dezvăluia chipul unei dorinţe de nezdruncinat, în ceea ce privea sfânta, silueta ei nu mai era estompată într-o obscuritate evidentă, ci se zvârcolea în patul ei, agonia ei fiind redată atât de viu, încât ea aproape că părea în mişcare în vreme ce apuca suliţa îngerului…

Catherine clipi. Dumnezeule mare! Cum de nu văzuse înainte? Pe chipul Terezei nu se citea agonia. Străpunsă de suliţa îngerului, ea se zvârcolea de *plăcere.*

— Nu-ţi place? întrebă Batten pe un ton plângăreţ.

Ea îşi puse palmele pe obraji şi simţi cât de tare ardeau.

— Nu, zise ea cu voce înecată. Nu pictura era de vină. Ea era cea care se schimbase. Îşi dăduse seama de… *asta.* Şi de faptul că un diavol putea fi la fel de irezistibil precum un înger. Este frumoasă, spuse repede. Ai făcut o treabă minunată! Domnul Enslow va fi foarte încântat. *Eu* sunt foarte încântată.

O, Dumnezeule, Batten se uita la ea într-un mod foarte straniu. Ea îşi strânse mai tare braţul în jurul antichităţilor şi bâlbâi nişte scuze înainte să iasă grăbită din încăpere.

*

Se auzi o bătaie în uşă. Speriată, Catherine îşi ridică privirea de la biroul unde scria. Era patru şi jumătate, iar ea lucra în apartamentul ei din Casa Diamantelor. De când îi acordase Peter împuternicirea, se ocupase de toate documentele referitoare la conturi. Biroul ei de la Everleigh nu părea suficient de privat pentru a face acest lucru.

— Cine e? întrebă ea.

Nimeni nu o deranja vreodată aici în timpul zilei.

Tăcere. Ea se încruntă şi îşi frecă tâmpla în timp ce reveni cu privirea la hârtiile împrăştiate pe birou.

Stătea înconjurată de dovada pieirii. O dureau ochii de la atâtea calcule, dar, indiferent de generozitatea cu care preconiza ea, predicţia rămase identică: Everleigh nu avea să facă profit anul acesta. Combinate cu prejudiciul adus de Peter cu delapidarea lui, anulările recente aveau să ducă afacerea la pieire.

Deznădăjduită, ea răsfoi din nou descrierile vânzărilor programate. Terenuri mici, mobilă confecţionată recent, biblioteci cu nicio carte interesantă sau rară – acestea erau vânzările obişnuite de toamnă, un contrast izbitor faţă de evenimentele spectaculoase care caracterizau apogeul sezonului social. Everleigh avea nevoie de un miracol.

Bătaia din uşă se auzi din nou, mai tare. Ea se ridică, agitată.

— Cine e?

— Eu.

Vocea lui O’Shea. Ignorând agitaţia din stomac, ea îşi lăsă peniţa şi deschise uşa.

O’Shea stătea răsucindu-şi pălăria de castor pe lângă coapsă. Probabil tocmai venise de afară, deoarece purta o haină lungă de lână şi fular, şi frigul radia din el; părul îi era răvăşit şi faţa îmbujorată. Ea încercă să nu se lase fascinată. Pictura cu Sfânta Tereza venise ca un avertisment. Dacă se complăcea în curiozitatea ei, fără îndoială că avea să sfârşească străpunsă din această pricină.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse el. Ai o oră? Am să fac să merite timpul tău.

Ea privi înapoi către birou.

— Lucram.

— Bun. Depozitul ăla de pe Potter Lane – îl vrei, nu-i aşa?

— Depozit? Ea îşi ţinu răsuflarea. Te referi la magazie?

— Da. El îşi mută privirea spre hol. Părea neliniştit, uşor încordat când continuă: O să-ţi fac un tur al locului. Dar mai întâi aş avea nevoie de o favoare.

O favoare! Ea se retrase.

— Nu voi juca cărţi cu tine.

— Nu e asta, spuse el râzând. E o cauză bună. O fetiţă este pe cale să fie luată de lângă sora ei. Nu trebuie să se întâmple asta; fătuca are un loc bun de muncă într-o fabrică de pe Newton Street şi este plătită destul de bine ca să le întreţină pe amândouă. Dar sora ei a tot chiulit de la şcoală, iar consiliul este pe cale să afle că nu există niciun adult în casa lor. Ei o vor lua pe cea mică la o casă de corecţie dacă nu există un tutore care să vorbească pentru ele.

Ea se încruntă.

— A... doar nu te referi la *mine.*

— Sunt la ananghie, spuse el. Avem nevoie de o femeie, cineva necunoscut pentru ei. El se strâmbă. Tocmai astăzi am aflat despre asta. Altfel nu ţi-aş cere.

— Nu pot să mint!

— De ce nu? Nu îţi cer să-ţi dai numele adevărat. Poţi inventa un pseudonim, dacă vrei.

Ea pufni.

— Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Vrei să vezi magazia aceea, nu-i aşa? Depinde de tine, presupun.

Ea ezită. Everleigh avea nevoie de o vânzare spectaculoasă. Magazia lui, conţinutul acesteia ar putea fi acel miracol.

— Această... fată de la fabrică. Eşti sigur că este aptă să aibă grijă de sora ei?

— Nu există nicio îndoială. A închiriat o cameră de la mine. Chiar acum am vorbit cu agentul meu. Camera este curată şi îngrijită, mereu se află ceva gătit pe plită, niciodată nu a plătit cu întârziere. Micuţei nu-i va merge atât de bine într-o casă de corecţie, te asigur.

Dar să mintă în faţa autorităţilor! Şi încă sub un nume fals.

— Ar fi un lucru bun, spuse el. Să rămână cea mică împreună cu familia ei. El îi aruncă un zâmbet cinic. Şi, îţi spun, depozitul este plin până la grinzi.

Ea se îmbujoră. Se simţea josnic să muşte din acea momeală. Dar o femeie de afaceri nu dădea cu piciorul unei astfel de oportunităţi.

— Îmi vei da voie să pun conţinutul la licitaţie?

— Oho! Îşi puse el pălăria pe cap. Afacerile sunt pe primul loc pentru tine.

Faţa ei se încălzi mai tare.

— Tu ai fost cel care a sugerat…

— Nu era o insultă, spuse el făcându-i cu ochiul. Eşti genul meu de femeie. Ce zici, împărţim nouăzeci la sută şi zece la sută?

Acum ea era probabil roşie ca o cireaşă.

— Nu cred! Acordul obişnuit este de şaizeci la patruzeci.

El făcu ochii mari.

— E jaf la drumul mare! Voi lua optzeci şi cinci la sută, fără discuţii.

— Îţi dau şaptezeci şi cinci, ripostă ea. Everleigh va suporta toate cheltuielile de restaurare şi de transport şi, presupunând că acea colecţie merită, vom plăti şi pentru publicitate.

— Optzeci, spuse el, şi nu trebuie decât să spui o minciună frumoasă. Să le zici că te cheamă Susie Evans şi că eşti verişoara fetelor.

Să mintă! Dar… pentru Everleigh.

— Eşti sigur că, în caz contrar, va fi trimisă la casa de corecţie?

— Nenorociţii o vor lua direct de la sora ei, spuse el răspicat. Guvernul nu-şi poate ţine mâinile acasă.

— Bine.

Se întoarse să-şi ia şalul de pe spătarul fotoliului.

— Dă-ţi perlele alea jos, spuse el. Susie Evans nu şi le poate permite.

*

Catherine îşi trase pelerina mai aproape în timp ce O’Shea o conducea pe străzile încurcate. Vântul rece ca gheaţa alungase norii, iar lumina soarelui se revărsa cu o claritate tăioasă peste aleea brăzdată, licărind în apa care cădea din jgheaburi.

— Ţevi ruginite, bolborosi O’Shea când trecură printr-o pâclă urât mirositoare. Dacă repari una, se sparge alta. Poate că ar trebui să-l pun pe fratele tău să le rezolve. Aceste companii de apă nu vor ridica un deget fără să le împingă de la spate vreun bogătan.

Catherine îşi acoperi nasul cu fularul, deşi bărbaţii şi femeile care stăteau la verande aşteptând să li se întoarcă odraslele acasă de la şcoală nu păreau deranjaţi de duhoare. O’Shea îi cunoştea pe toţi după nume, el răspunzând fiecărui salut în parte cu numele fiecăruia pe lângă care trecea. Când cotiră, ei se întâlniră cu o gloată de copii care sărbătoreau sfârşitul zilei de şcoală. Mai mulţi băieţi gălăgioşi erau adunaţi în faţa unui magazin cu prăjituri, iar două fete izbeau o minge de un perete din cărămidă, cu o sălbăticie pe care Catherine o găsi aproape războinică.

Copiii de lângă magazinul cu prăjituri tăcură în clipa când îl văzură pe O’Shea, apoi se adunară bucuroşi când el îşi băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn plin cu monede.

— Să le împărţiţi cu fetele, ordonă el, când cel mai înalt băiat smulse banii.

— Sally, Meg! strigă el la fetele cu mingea. Veniţi aici şi luaţi-vă prăjituri.

La capătul aleii se afla o clădire sărăcăcioasă şi joasă, cu o poartă de acces arcuită, pe care scria cu litere ruginite: MISIUNEA PENTRU SĂRACI. Mai mulţi bărbaţi şi femei stăteau afară în tăcere, capetele lor plecate şi feţele extenuate contrastând puternic cu energia copiilor.

— Au fost convocaţi la o întâlnire, spuse O’Shea cu dezgust. Întotdeauna o plăcere pentru părinţii comunei. Să-i cheme în timpul orelor de muncă, că doar cine are nevoie

de un salariu?

Catherine încercă să nu se uite la ei în vreme ce treceau prin mulţime. Unele dintre acele femei arătau aproape terminate de epuizare, şi jumătate dintre cei prezenţi păreau secătuiţi de o tuse aspră care o făcu să tânjească, cu un amestec de vinovăţie şi repulsie, după săpun şi apă cu care să se spele bine.

— Tuberculoza este o problemă comună?

— Una dintre probleme, spuse el cu o privire piezişă care o făcu să se simtă prost pentru că întrebase.

Trecură dintr-un vestibul întunecos într-o cameră acoperită cu picturi murale. Atmosfera era închisă şi caldă, căci încăperea era ticsită cu oameni, neexistând niciun scaun liber la vreuna dintre cele cinci mese lungi. La masa principală, aşezată perpendicular pe celelalte, stăteau patru gentlemani bine îmbrăcaţi şi o doamnă, al cărei costum frumos o făcu pe Catherine să regrete lipsa perlelor ei.

— Aceea este doamna Hollister, spuse O'Shea trăgând-o repede de braţ. Ea este cea căreia i te vei adresa. Frumos şi politicos. Într-un mod apologetic. Tu nu ai ştiut că fetiţa chiulea de la şcoală.

Ea încuviinţă, simţindu-se tare neliniştită. Să facă jurăminte false în faţa legii!

— Uite un funcţionar, spuse ea foarte încet. Ia notiţe. Va intra în registrele publice.

— Pe doamna Evans nu o deranjează, zise el. Şi nici nu-ţi vor cere dovezi. Hollister face pe dura, dar este de partea noastră.

De partea *noastră*? Ea era de partea infractorilor şi a celor care făceau jurăminte false?

Însă, aşa cum stăteau în picioare, ea începu să-şi regrete gândurile. Fiecare dintre părinţii convocaţi în faţa juraţilor oferea o poveste şi mai vrednică de milă decât anterioara. Trebuia să te concentrezi ca să înţelegi varietatea de accente – pentru că aceştia erau oameni de la ţară, străini sau oameni care prinseseră vremurile când educaţia nu era obligatorie. Acum chiar şi cel mai sărac

copil învăţa bazele gramaticii. Dar părinţii lor vorbeau dialecte care nu fuseseră niciodată scrise.

— Şi-a pierdut piciorul pe podeaua fabricii, bolborosea o femeie către consiliu. Nu poa' să meargă, nu poa' să facă bani, aşa că trebuia s-o fac eu. Avem doi mititei, şi... Ea îşi atinse burta umflată, indicând ceea ce era evident. Aşa că trebuie să câştig cât pot, nu-i aşa? Iar Katie are grijă de cei mici cât sunt eu plecată.

— Este foarte interesant, zumzăi unul dintre domni. Dar asta nu schimbă faptul că sunteţi obligată de lege să vă trimiteţi copilul la şcoală.

— Nu pot... Ce altceva pot face? Vocea femeii izbucni. Trei bănuţi pe săptămână pentru taxa de la şcoală şi...

— Este o sumă infimă. Şi, după cum am înţeles, domnul O'Shea – Catherine se încordă când un val de priviri se întoarse către bărbatul de lângă ea – va acoperi acele taxe pentru cei care locuiesc în Whitechapel şi nu pot plăti.

O'Shea încuviinţă din cap către bărbatul din consiliu, fără a trăda vreo emoţie. Dar ea putea simţi, din postura lui tensionată, intensitatea dezgustului său.

— Da, domnul O'Shea este îngerul nostru, o ştiu. Femeia înghiţi zgomotos, apoi îşi şterse nasul cu dosul încheieturii. Dar nu-s două taxele. Copiii trebuie să mănânce...

— Şi, încă o dată, i-o reteză bărbatul, voi sublinia faptul că domnul O'Shea oferă pâine şi lapte fiecărui elev cu o oră înainte de şcoală. Poate că fetei dumitale n-ar trebui să-i fie foame dacă i-aţi permite să participe, aşa cum cere legea.

O'Shea vorbi cu o voce caldă şi amabilă:

— Mă veţi face să mă răzgândesc în privinţa generozităţii mele dacă intenţionaţi să o folosiţi pentru a o face pe ea de ruşine.

— Nu aceasta a fost intenţia domnului Stewart, spuse doamna Hollister şi-i aruncă o privire tăioasă respectivului, care se încruntă şi se lăsă pe spate. Catherine îşi studie oponentul cu emoţie. Părul femeii brăzdat cu fire argintii şi ridurile adânci de la colţurile buzelor ei ţuguiate îi dădeau

un aer demn de autoritate. În încăpere se făcu, pe bună dreptate, liniște când ea se aplecă în față.

— Doamnă Mackle, legea este foarte clară. Nu o putem scuza pe fată să nu vină la școală ca să poată avea grijă de frații ei. Dar, dacă ar fi să-i găsiți o formă respectabilă de angajare, i-am putea acorda un certificat pentru jumătate de normă.

— Cum? întrebă doamna Mackle foarte încet. E destul de greu să găsesc de muncă și pentru mine.

Doamna Hollister se uită la O'Shea încruntându-se. El încuviință o dată din cap.

— Vorbiți cu domnul O'Shea despre asta, spuse ea, și zâmbi ușor când femeia icni și se îndreptă către O'Shea cu mâinile împreunate în dreptul gâtului în timp ce făcu o reverență adâncă.

Dumnezeule mare! Catherine îi aruncă o privire mirată. El *era* regele acestor locuri – și, aparent, domnia lui era mult mai binevoitoare decât sugerau zvonurile.

Fu străfulgerată de o stânjeneală neplăcută. Ea îi adusese mai multe acuzații, care acum păreau nefondate.

Dar el nu se apărase niciodată. De unde avea *ea* să știe că el făcea pe Robin Hood?

— Odată ce-și va găsi de lucru, îi vom acorda un certificat pentru jumătate de normă, spunea doamna Hollister. Dar ea va trebui să participe în continuare la ore. În caz contrar, veți fi chemată din nou, și nu vom avea de ales decât să trimitem cazul dumneavoastră la magistrat, care vă va amenda. Ați înțeles?

Femeia încuviință din cap.

— În regulă, spuse doamna Hollister tăios.

— Următorul? Ea se uită în capătul mesei, dar funcționarul cu registrul de programări părea să fi adormit, stând cu bărbia în mâini și sforăind ușor.

Lumea începu să chicotească atunci când vecinul său îi dădu un cot să se trezească.

— A, da, da – să-mi fie cu iertare, spuse el privind-o sfios pe doamna Hollister. Consultă registrul din fața sa. Doamna Tulip Patrick.

— Ăştia suntem noi, spuse Nick încet, în timp ce o fată subţire, de culoare, nu mai mare de şaisprezece ani, se ridică şi se strecură prin mulţime până în faţa mesei principale.

Arăta curată şi îngrijită, rochia ei în carouri neavând nicio ruptură sau pată, chiar dacă era puţin cam mare pentru silueta ei oropsită.

— Doamnă Patrick. Doamna Hollister îşi potrivi ochelarii, uitându-se neîncrezătoare peste ei. Abia dacă arăţi suficient de mare cât să fii căsătorită, cu atât mai puţin să fii tutorele surorii tale.

— Am grijă de ea de ani întregi deja. Fata avea un aer de răzvrătită. Mă descurc foarte bine. Nu îi lipseşte nimic.

— Admirabil, spuse doamna Hollister calm. Mă tem însă că Mary nu a fost la şcoală în această ultimă lună.

— Asta nu pentru că nu am vrut s-o trimit!

— Domniş… doamnă Patrick. Vocea femeii deveni mai blândă. Aveţi dovezi despre vârsta şi starea civilă? Căci, dacă nu există niciun adult în casă, custodia copilului…

O'Shea îi dădu lui Catherine un ghiont puternic. Ea se ridică şi îşi drese vocea. „Dumnezeu să mă ajute!"

— Eu locuiesc cu ele. Sunt… verişoara lor.

Cu toate că fata părea cuviincioasă, nu ezită când privi către Catherine şi adăugă apăsat:

— Aşa e. *Asta* are grijă de noi. Şi este atât de în vârstă.

Catherine ridică din sprâncene.

— Aproape bătrână, de fapt.

Doamna Hollister avea gropiţe în obraji.

— Şi dumneata cine eşti, doamnă?

Dumnezeule, care era numele ei?

— Susie Evans, spuse ea. Doamna Susie Evans.

— Hmm. Privirea tăioasă a doamnei Hollister se îndreptă către O'Shea, care stătea în spatele lor. În regulă, doamnă Evans. Sunteţi tutorele acestor fete?

— Da. Să o ajute Dumnezeu, acum era din aceeaşi tagmă cu O'Shea, minţind un om al legii.

Doamna Hollister o privi lung şi vorbi:

— Ei bine, doamnă Evans, atunci este responsabilitatea dumitale să te asiguri că tânăra Mary merge la şcoală. Înţelegeţi asta?

— Înţelege, spuse Tulip Patrick cu înflăcărare. Iar Mary nu va mai lipsi nicio zi.

— Foarte bine, atunci. Doamnă Evans, sper că aţi auzit remarcile mele pentru solicitantul anterior. Sunteţi conştientă de sancţiuni dacă Mary continuă să chiulească?

Catherine încuviinţă din cap.

— În regulă. Sper să nu ne vedem şi altă dată, atunci. Doamna Hollister se întoarse din nou către funcţionar. Următorul?

Tulip Patrick o apucă de braţ şi o trase prin mulţime, cu O'Shea pe urmele lor. Când ajunseră în siguranţă înapoi pe stradă, ea spuse:

— Dumnezeu are milă! Nu vă pot mulţumi destul, doamnă. Eram la un pas de-a mă îmbolnăvi, cu ei ameninţând că o iau pe Mary. Ea trase aer în piept, clipind repede. Aş vrea să ştiu… ce drept au ei să separe o fată de sora ei?

— Tot dreptul, spuse O'Shea categoric. Să-ţi intre asta în cap, fătucă. Şi să-i explici şi surorii tale.

— O, intenţionez să o fac. Netoata de ea! Tulip îşi ridică pumnul. O să-i bag eu minţile în cap. Nu veţi mai auzi de niciun fel de problemă din partea ei. Vă mulţumesc, domnule! Doamnă.

Îi aruncă încă un zâmbet lui Catherine, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă.

— Câţi ani are? întrebă Catherine încet. Şaisprezece?

— Poate şi mai puţin. O'Shea îi oferi braţul, şi porniră din nou la drum. Tatăl a murit anul trecut. Doar pe ea o are sora ei.

Pe măsură ce păşeau, ea observa saluturile şi plecăciunile respectuoase cu care erau întâmpinaţi. Fu copleşită din nou de sentimentul că îl judecase pe nedrept.

— Tu susţii şcoala aceea, spuse ea în cele din urmă. De ce nu mi-ai spus?

— De ce ai fi vrut să ştii?

— Pentru că... Se căsătorise cu el gândindu-se că era un infractor de cea mai joasă speţă. Mi se pare un lucru bun de ştiut. Tu nu eşti chiar...

El îi zâmbi amabil.

— Diavolul?

Ea îşi retrase mâna.

— Nu mă poţi învinui că am gândit astfel! Nu te străduieşti nicicum să faci publice actele tale de caritate. În timp ce jurnaliştii sunt mereu...

— Cei care ştiu trebuie să ştie, spuse el. N-am niciun interes să dovedesc ceva proştilor pompoşi.

Probabil o includea şi pe ea în acea categorie.

— Dar nu este de mirare că ei fac presupuneri, spuse ea neajutorată. Tu încalci legea, în mod public, în fiecare zi. Tripoul tău...

— Este doar începutul, spuse el cu uşurinţă. Am făcut lucruri mult mai rele la viaţa mea. Totul arată frumos şi drăguţ acum, dar mi-am asigurat cu greu ascensiunea – şi cine spune că puţină pâine şi lapte compensează asta? Odihnă uşoară, atunci; poţi să mă consideri în continuare un diavol dacă asta te ajută să dormi noaptea. Cu siguranţă e mai potrivit decât să-mi spui că sunt un sfânt.

Ea se uită încruntată la drumul din faţa lor. Măcar dacă ar fi fost dispreţul faţă de el cel care o împiedica să doarmă. Dar mai bine să-l lase să creadă asta. Alternativă era înspăimântătoare – şi extrem de periculoasă. Dacă el ar fi ştiut că era ţinută trează, în întuneric, de gândul la atingerea lui... la lucrurile pe care i le spusese... la perspectiva unui alt joc de cărţi, ar fi putut profita de avantajul său.

Iar ea nu se mai cunoştea destul de bine încât să aibă încredere în propria ei voinţă de a protesta.

Ea îi aruncă o privire. Căsătoria lor era o chestiune de afaceri. Curiozitatea era la fel de inutilă ca dorinţa – dar la fel de periculoasă. Cum îşi asigurase el ascensiunea? Purta smaraldul pentru dragoste, zicea el. Oare a cui dragoste o cunoscuse el şi pentru a cui dragoste îşi făcea speranţe?

Gândul o făcu să se îmbujoreze. În mod clar nu era

treaba ei.

Dar acesta era soţul ei. În secret sau nu, erau căsătoriţi pentru cinci ani.

— Ai grijă!

El întinse o mână ca să o ajute să treacă peste o groapă, strânsoarea lui fiind relaxată şi familiară pe cotul ei. Inima ei sări peste o bătaie.

Oare el se gândea vreodată la viitor? Oare era deznădăjduit de acordul pe care fusese forţat să-l încheie pentru a păstra clădirile acelea? Cu siguranţă o credea o femeie rece, fără sentimente. Regina de Gheaţă, aşa îi spuneau bărbaţii. El avea motive mai bune decât majoritatea dintre ei să o numească aşa.

— Despre situaţia domnişoarei Patrick, spuse ea şovăielnic. Aş fi făcut-o – dacă îmi explicai mai în detaliu –, aş fi făcut-o fără a cere ceva în schimb.

— Ai fi minţit pentru ea? El ridică dintr-o sprânceană. În faţa unui om al legii?

Ea îşi muşcă buza.

— Da. Aşa cred.

— Şi să ratezi şansa să intri în magazie?

Scepticismul lui o făcu să râdă.

— Ei bine, nu, recunoscu ea cu sfială. Nu când ai făcut deja oferta. Când ai o colecţie care merită să fie scoasă la licitaţie? Aş fi fost bleagă să refuz.

— Mai ales când profitul se poate dovedi substanţial. El îşi înclină capul. Patruzeci la sută din profit. Acesta este cu adevărat procentul obişnuit?

Ea se chinui să nu zâmbească, dar cedă.

— Dumnezeule! Chiar ai crezut aşa ceva?

El făcu ochii mari. Apoi îşi lăsă capul pe spate şi râse, un sunet puternic ce atrase atenţia tuturor celor din jur.

— Kitty, spuse el zâmbind, cu toate aerele tale, aş putea spune că şi tu ai ceva diavolesc în tine.

Capitolul 9

— Aceasta este o muncă teribilă.

Vocea lui Catherine veni din adâncul penumbrei cavernoase. Afară cădea o ploaie rece, transformând străzile în noroi. Micul rând de ferestre arunca o lumină mlăştinoasă peste grămezile de mărunţişuri şi piese vechi de mobilier puse ca nişte piese de puzzle prost aranjate, alături de teancuri de cărţi care ameninţau să se răstoarne.

Nick porni cu grijă de-a lungul culoarului improvizat, urmărind strălucirea mineralelor lămpii de nafta pe care o ţinea Catherine. Ea lucrase timp de cinci zile în magazie, având un program osânditor care o făcea să plece de la Casa Diamantelor înainte de ivirea zorilor. Johnson mergea cu ea şi stătea de pază la uşă. Dar astăzi, el îl urmărise pe Nick până la Neddie’s ca să se plângă.

— Un om trebuie să se mai şi uşureze din când în când, mormăi el. Dar, când am încercat la colţ, ea parcă a ştiut. A lătrat din partea cealaltă a camerei: „Nu fi un sălbatic!”

Nick o găsi ghemuită la pământ, cu fustele ridicate neglijent peste genunchi. Ce privelişte: purta ciorapi de dantelă şi la muncă. Poate că greşise să-l însărcineze pe Johnson cu paza ei. Avea să stea el însuşi cu plăcere.

Ea se încrunta la un dulap cu sertare, trăgând de mânerele de lemn cu mişcări nervoase. Când plăcile de parchet trosniră sub călcâiul lui, ea izbucni.

— Vezi? Un măcelar a folosit glaspapir ca să îndepărteze patina! Şi această şlefuire franţuzească!

— Şlefuire franţuzească? Asta suna promiţător.

Ea se întoarse, cu o mână la piept.

— A! Am crezut că era domnul Johnson. Da, lustruire franţuzească – deşi presupun că este mai degrabă o şlefuire englezească, din moment ce nu-mi amintesc de niciun francez atât de prost încât să facă aşa ceva. Ea îşi îndepărtă o şuviţă rătăcită de păr de pe ochi, murdărindu-se cu praf pe obraz. Era transpirată şi murdară. Nick văzuse cerşetori care arătau mai îngrijiţi.

El zâmbi. O femeie dispusă să se murdărească pentru

munca ei. N-ar fi ghicit niciodată.

— Trebuie să mănânci, spuse el. Johnson zice că ai sărit peste masa de prânz.

— N-am avut timp pentru ea. Când începu să se salte, o tresărire îi schimonosi gura. El o apucă de braţ şi o ajută să se ridice. Atingerea ei îl surprinse. Ea avea bicepşi frumos conturaţi. Fără îndoială că îi făcuse muncind – Johnson spunea că se încăpăţâna să mute singură mobila, de teamă că el ar putea strica ceva.

— Îţi mulţumesc, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Am stat aşa ghemuită… păi… de când a plecat domnul Johnson, cred. Mintea pare dornică, dar uneori genunchii nu. Ea se îndepărtă ca să-şi aranjeze fustele. Apoi îşi mişcă picioarele, câte unul pe rând, şi trase de fiecare cot de-a lungul trupului ei, într-o întindere lungă şi dezinvoltă.

Pisicile se mişcau aşa. Nu şi-o imaginase niciodată pe Catherine capabilă de asta. Imaginea îl ţintui locului. Vocea îi sună uşor răguşită când spuse:

— Ai găsit ceva bun?

— O, Dumnezeule, de unde să încep? Este ca peştera minunilor a lui Ali Baba. Ea se uită la el, şi, în lumina galbenă a lămpii, ea însăşi arăta ca o minune, cu părul incandescent şi deschis la culoare, cu ochii mari strălucitori. El se întinse şi şterse o pată cu degetul mare. Faptul că nici măcar nu protestase arăta cât de hotărâtă era. Să-mi aminteşti să-ţi spun diseară despre masa cu tambur, zise ea. Este un exemplar extraordinar!

Pielea ei părea să lase un semn pe a lui, degetul lui mare simţindu-se înfierat atunci când băgă mâna înapoi în buzunar. În acea săptămână, îşi făcuseră obiceiul de-a cina împreună. Ea părea să simtă că avea datoria să-l ţină la curent cu analiza bunurilor sale. De fapt, pe el nu-l interesau deloc acele informaţii; lucrurile acelea putrezeau acolo. Faptul că ea avea să le transforme în bani era o favoare pentru el – încă una, pe lângă faptul că sărise în ajutorul lui Tulip Patrick.

Acel gest de binefacere nu trecuse neobservat în cartier. „Cine a fost îngerul lui Tulip?” îl întrebase doamna

Sheahen. „Am auzit că a vorbit ca un poet”.

Catherine nu spusese prea multe. Dar se descurcase foarte bine, în ciuda rezervelor ei. Fără îndoială că fusese prima dată când minţise în faţa legii, dar o făcuse pe un ton blând, constant, care mersese direct la suflet. Tulip se uitase la ea cu uimire, iar jumătate dintre cei prezenţi rămăseseră cu gura căscată. Ea avea acel gen de putere, deşi, slavă Domnului, ea nu o ştia. Habar nu avea că putea aprinde o cameră ca o lampă în miezul nopţii.

Lui îi plăceau cinele lor împreună. Îi plăcea compania ei, deşi nu-i înţelegea decât pe jumătate interesele. Era surprinzător de plăcut să asculte discursurile ei despre mobilă. Entuziasmul care-i însufleţea chipul, aprecierea din vocea ei îi dădeau impresia că era o fată care vorbea despre iubitul ei. Nici urmă de vreo regină de gheaţă acolo. Da, el învăţa destul de multe lucruri despre minciunile pe care le spunea ea – către ea, dar şi altora. *Afaceri,* ha. Nu afacerile o făceau să sară din pat în fiecare dimineaţă şi să vibreze până la cină. Ceea ce numea ea afaceri el numea pasiune – iar ea avea din plin, deşi pasiunea era, în cazul ei, pentru relicve pline de praf din trecut.

Dar, pentru el, pasiunea era o resursă nativă. O aveai sau nu o aveai – şi, dacă o aveai, era un talent portabil, durabil şi nemijlocit. Niciun bărbat în viaţă n-o putea vedea îmbujorându-se şi înflăcărându-se când punea mâna pe un scaun din nuc şi nu se putea gândi cum s-ar simţi să fie el în centrul acelei intensităţi arzătoare.

El îşi puse mâna pe talia ei, împingând-o de-a lungul culoarului. Ea se duse de bunăvoie, cu lampa balansându-se lângă ea, atenţia ei deplasându-se înainte şi înapoi în urmărirea razelor mişcătoare ale lămpii – fără îndoială că vâna, poate exista ceva peste care trecuse cu vederea. Ea ar fi fost un hoţ bun. Avea tăria pentru aşa ceva, disciplina şi atenţia vigilentă neîntreruptă. Dar el n-ar supune-o unui asemenea risc.

Gândul îl făcu să se încrunte. Se supusese riscului pe el, pe nepoata lui şi pe mulţi alţi oameni la care ţinea.

Şi totuşi, nu i se părea potrivit să şi-o imagineze pe

Catherine urmărită de lege.

— Va mai dura câteva zile până voi fi sigură că am căutat peste tot, îi spunea ea cu o voce veselă. Apoi cel puţin două zile să ambalez şi să transport articolele la Everleigh. Aş vrea să grăbesc acest lot către licitaţie. O vom ţine la începutul lui decembrie. Ţi se pare convenabil?

— E bine, spuse el răstit. Nu că ea era prea bună pentru a avea un pericol de înfruntat. El nu o credea mai bună decât el sau decât rudele lui. Dar, având în vedere educaţia ei, lui i se părea că ea se bucura prea puţin. Fusese tratată urât chiar de oamenii care ar fi trebuit să-i vrea binele. De fratele ei, dar şi de tatăl ei. Ce fel de tată îi cerea fetiţei sale să-şi demonstreze abilităţile stând tăcută câteva ore la rând?

Nici tatăl lui Nick nu fusese un părinte-model. Dar îşi imaginase că bogaţii, care nu aveau nevoie de veniturile unui copil, îşi puteau răsfăţa puţin copiii, nu să... îi dreseze ca pe câinii de la circ.

Ea rămânea tăcută. Îi spusese asta lui Nick, cu mândrie în voce. Da, ea ar fi fost un hoţ bun dacă tatăl ei i-ar fi cerut asta. L-ar fi ascultat, fără îndoială, fără nicio pretenţie. Poate că asta era diferenţa. Nick îşi pusese nepoatele să fure când încă erau mici, crezând că familia rămânea unită. Instruindu-le în singurul mod în care putea. Dar întotdeauna le încurajase să vorbească fără teamă, să-l refuze şi să se desprindă imediat ce erau pe picioarele lor.

Dacă ar fi fost Catherine în locul lor, ar fi devenit cel mai bun hoţ din Anglia şi nu ar fi renunţat cu timpul. *Asta* era diferenţa. De aceea nu ar fi pus-o Nick să o facă.

Era şi motivul pentru care el n-ar asculta-o din nou, dacă fratele ei ar crea probleme. Dacă Peter Everleigh ar ameninţa-o încă o dată, Nick ar face să curgă sânge.

— Mă asculţi? întrebă ea.

— Scuze, am pierdut firul. Despre ce era vorba?

— Luna decembrie nu va atrage prea multă lume, desigur. Aş dori să putem aştepta. Colecţia aceasta merită o licitaţie de primăvară, când lumea bună se află în oraş pentru...

El pufni.

— Dacă ai nevoie de bani, ar trebuit să te uiţi în afara acelui grup. Sunt afundaţi cu toţii până peste cap în datorii. Altfel nu aş fi avut nicio colecţie de licitat, nu-i aşa?

Ea se opri.

— Bine punctat. Cu preţurile terenurilor în scădere… Tu cine crezi că are bani?

— Magnaţii. El îi oferi un zâmbet pieziş. Infractorii.

Ea îşi muşcă buza pentru a-şi opri un zâmbet. Apoi se încruntă.

— Nu cred că infractorii au adrese poştale. Dar poate că ai dreptate. Ar trebui să extindem lista invitaţiilor trimise şi să includem…

— De ce să te deranjezi cu invitaţii, până la urmă? Deschide larg uşile. Haideţi, intraţi toţi!

Ea clătină din cap.

— Exclusivitatea este ceea ce ne face diferiţi. Altfel, de ce să nu se ducă la Christie’s sau la Sotheby?

El se apropie de uşă.

— Bunurile tale te-ar putea face diferită. Încearcă să pui accentul pe ele.

— Bineînţeles că vom face asta. Dar… Ea îi înmână lampa şi se întinse după pelerina care atârna de un cârlig din apropiere – apoi se întoarse râzând. Îţi voi spune un lucru: asta îl va înfuria pe Peter. Merită să fie luată în calcul, fie şi doar pentru asta.

— Vezi că ştii?! spuse el.

Iată diavoliţa din ea. Avusese nevoie doar de un mic impuls.

— În orice caz, voi face negreşit publicitate – o pagină întreagă, ilustrată. Dumnezeu ştie că unele dintre aceste piese vor atrage doritori tocmai din China. Ea începu să-şi încheie nasturii de la pelerină. Cum ai reuşit să le dobândeşti? Nu-mi pot imagina că datornicii ţi-au oferit bunurile lor de preţ fără să stea pe gânduri.

— De regulă, nu. El observă că ea se chinuia cu nasturii. Mâinile îi erau obosite de atâta muncă. Dar ştiu cum să citesc un om. Cum să aflu de ce anume nu vrea să

se despartă şi ce nu l-ar deranja să piardă.

Mâinile ei se opriră. Îşi înclină capul, uitându-se fix.

— Foarte inteligent. Deci tu nu acorzi atenţie antichităţilor, ci comportamentului celui care le oferă?

— Exact.

Iar comportamentul ei de acum trăda căldură, interes şi implicare. El îi îndepărtă uşor mâinile, încheind el însuşi restul nasturilor.

El putea simţi cum îi urcă respiraţia şi i se opreşte în piept. Îi putea auzi înghiţitul zgomotos şi simţi agitaţia din spatele îmbujorării ei.

— Eu… nu mă pricep deloc, cred, la citit oameni.

— O, eu cred că ai un ochi bun, murmură el şi îi aranjă părul pe spate. Ochi foarte buni. Incredibil de frumoşi. Presupun că nu trebuie să te deranjezi cu oamenii însă. Dulapurile te ţin ocupată.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet ezitant. Degetele lui încă apăsau pe pometii ei. Dar ea nu se retrase. Se uita direct la el.

— Fratele meu spune că mai degrabă m-aş culca cu un dulap decât…

El se aplecă înainte, atingându-i urechea cu buzele.

— Decât să ce?

— Să mă căsătoresc, şopti ea.

El îşi apăsă gura pe gâtul ei. Pielea aceea fragedă, chiar sub ureche. Ea scăpă un icnet.

— Tu… n-ar trebui.

El ridică din sprâncene, intrigat. „N-ar trebui” era diferit de „a nu putea”. El deschise gura şi îi gustă pielea. Fu răsplătit cu fiorul care o străbătu – şi apoi pedepsit când ea păşi în spate, departe de el.

Buzele ei se depărtară, pline şi roşii; privea confuză.

— Tu… îşi drese vocea. Îţi voi reaminti. Nu eşti un dulap.

El zâmbi, încântat de acea glumă.

— Consider asta o binecuvântare, de fapt.

Dar, când se întinse din nou după ea, ea îl evită şi trase uşa. El o urmă în stradă.

Ploaia încetase, dar aerul era rece şi umed, înţepându-i nările ca nişte ace. Îşi strânse pelerina mai tare în jurul ei şi îşi trase gluga pe cap înainte să înceapă să meargă într-un ritm alert.

— Unui dulap, spuse ea peste umăr, nu-i pasă dacă o lady îşi petrece zilele la birou şi lucrează până târziu în noapte.

El o prinse din urmă.

— Şi unui bărbat i-ar păsa?

Ea pufni.

— În general, un bărbat îşi doreşte ca soţia lui să stea acasă să tricoteze milieuri şi să aştepte întoarcerea lui ca un câine loial – ca apoi să-l descalţe de cizme, să-i frece picioarele şi să murmure cu compasiune în timp ce el se plânge de munca *lui.*

— Frecatul picioarelor sună bine, spuse el. Dar milieurile se vând ieftin. Pare într-adevăr un bărbat stupid dacă se arată deranjat de faptul că are o soţie cu ambiţii care mai are şi curajul să şi le urmeze.

Ea îşi dădu la o parte gluga cu un singur deget, ca să-i arunce o privire piezişă.

— Majoritatea gentlemanilor nu cred asta.

El ridică din umeri.

— Ei bine, dar eu nu sunt un gentleman.

Ea se uită din nou înainte, dar, după o clipă, spuse:

— Poate că ţi se vor schimba gusturile, acum că... ai ajuns să ai bani.

— Nu am ajuns să am bani, spuse el calm. I-am făcut. Şi nu, nu cred că gusturile mele se vor schimba, din moment ce nu am acordat prea multă atenţie acestei chestiuni până acum câteva săptămâni.

— Câteva...

El aşteptă, dar ea nu părea dispusă să termine acea propoziţie. Se opriră în faţa uşii laterale de la Casa Diamantelor, iar el ciocăni uşor.

— Acum câteva săptămâni, repetă el. Când m-am căsătorit cu tine, Kitty.

Ea se uită la el, cu fruntea încreţită de nedumerire.

— Aş fi dorit ca tu să nu…

El o prinse de mână şi îi oferi un sărut zgomotos.

— Nu minţi, spuse el.

Ea îşi trase mâna înapoi, dar, înainte să poată protesta, se deschise uşa, şi Callan făcu o plecăciune când intrară.

*

Oare lumina lumânărilor era mai difuză în seara aceea decât de obicei? Oare luminile erau mai slabe? În timp ce O'Shea îşi făcu de lucru la bufet, umplându-i farfuria lui Catherine cu o varietate de feluri de mâncare trimise de la bucătărie, ea îşi ocupă locul obişnuit de lângă foc şi căută motivul neliniştii sale. Camera lui de zi se simţea… mai mică decât de obicei. Sau el părea mai mare. Nu îşi putea lua ochii de la el.

La fel ca răşina de pe o pânză înnegrită, aceste cine începuseră să-i distrugă mijloacele de apărare. Atingerile lui întâmplătoare, autenticitatea lui, interesul lui dezarmant…

Ea îşi strânse pumnul în poală. „Doamnele îşi ţin mâinile în poziţii elegante. Trebuie să ai grijă de mâinile tale, Catherine: arată atât de bărbăteşti şi de aspre!"

Ce ciudat că vocea mamei sale era atât de puternică în amintirea ei în această seară. Îşi petrecuse minute bune în baie frecându-şi palmele cu o piatră ponce. Dar bătăturile nu mai puteau fi îndepărtate.

Servitoarea adăugase o crenguţă de lavandă în apa ei de baie. Mirosul îi persista pe piele; dacă observa O'Shea, putea crede că se parfumase pentru el.

Ideea o făcu să se simtă neliniştită în vreme ce el aducea două farfurii pline.

— S-a întrecut din nou pe sine, spuse el când aşeză farfuria ei pe măsuţa joasă de lângă foc. Cât de curând vom primi melci, pot să pariez pe asta.

Ea reuşi să zâmbească. Făcuseră o mică glumă despre bucătarul lui, al cărui nume era Thomas, dar care prefera să i se spună „Pierre". Se părea că Thomas se

simţea extrem de chinuit de soartă: era convins că fusese conceput pentru a fi francez.

— Ai mâncat vreodată melci?

— Slavă Domnului, nu, spuse O'Shea cu înflăcărare în timp ce se aşeză. Am fost scutit de asta până acum.

— De fapt, sunt destul de gustoşi.

— Asta mi-a spus bătrânul Wilson odată la magazinul cu mâncare. Dar a doua zi am găsit o nouă sursă de plăcinte cu carne, îţi zic. În timp ce ea râdea, el se ridică din nou. Am uitat vinul.

Şi asta devenise un fel de tradiţie.

— Eu nu beau, spuse ea cu seninătate când îşi ridică furculiţa. Într-adevăr, Pierre se întrecuse pe sine. Salată de homar, miel prăjit, ouă de potârnichi şi anghinare scăldate în unt stăteau înghesuite pe farfuria ei. Ea se uită către bufet pentru a-şi face strategia: la desert părea să fie platou de profiterol cu ciocolată, şarlotă cremoasă şi diverse fructe de seră. Atunci n-avea să dea iama în miel. În rai, fiecare fel de mâncare ar include profiterol.

O'Shea se întoarse ţinând o sticlă într-o mână şi două pahare în cealaltă.

— Vei avea nevoie doar de unul, spuse ea, ca de obicei.

El ridică sticla ca să-i arate eticheta. Ea se uită cu ochii mijiţi. Painted Pipe de Madeira. 1790.

1790? Ea se înecă cu o gură de homar.

— Doar nu intenţionezi să o deschizi!

El îi zâmbi foarte mulţumit de sine în timp ce îşi scoase un cuţit din buzunar. Cu o mişcare ceremonioasă, deschise uşor pumnalul. Ea ridică dintr-o sprânceană. Ea nu avea să-i încurajeze talentele ce presupuneau brutalitate.

— De ce nu? întrebă el.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Îţi aminteşti dulapul Sheraton din magazie?

— Şlefuire franţuzească, spuse el cu voce răguşită. Cum aş putea uita?

Ea îşi muşcă tare obrazul, drept pedeapsă pentru îmbujorare. El făcea totul să sune atât de… echivoc.

— La licitaţie, sticla aceea s-ar vinde mai scump decât dulapul.

— Da? El întoarse sticla în mână, studiind-o cu un nou interes. Pare mult mai puţin utilă decât un dulap robust. Tu chiar ai învăţat multe escrocherii la casa aceea de licitaţii.

— Escrocherii? Ce vrei să… Dar el zâmbea, aşa că ea îşi alungă mânia. Nu este o escrocherie, spuse cu blândeţe. Acel vin de Madeira este foarte rar. Aş fi surprinsă dacă mai există zece sticle de acel fel.

— Este o escrocherie, insistă el. Pentru că vinul de Madeira este la fel ca oricare altul. Doar că tu spui că nu este, şi convingi cumva oile să te creadă, şi ele cheltuiesc o mică avere pe o singură sticlă.

Era imposibil să se supere din cauza cuvintelor lui – nu când le rostea atât de amabil, cu dorinţa clară de a o tachina.

— Oile acela sunt bărbaţi cu gusturi rafinate, spuse ea sec. Pot să înţeleg că tu i-ai putea considera o specie străină.

El râse.

— Spune-mi atunci: care ar fi preţul de pornire pentru această sticlă la licitaţie?

— Trebuie să consult vânzările anterioare. Dar la o primă vedere? Cincizeci de guinee.

El scoase un fluierat uşor.

— Şi apoi ce se întâmplă?

— La ce te referi? Şi apoi se va vinde pentru şaptezeci, poate, şi tu vei fi – ea calculă repede procentajul convenit – cu patruzeci şi opt de guinee mai bogat.

— E jaf la drumul mare împărţeala asta. Îi aruncă un zâmbet lacom. Eşti la fel de hoaţă precum un escroc, doar că ai o faţă drăguţă drept acoperire. Şi bărbatul care va câştiga sticla – ce crezi că va face cu ea?

— O va adăuga la colecţia sa. Mulţi bărbaţi – ea îşi miji ochii –, adică bărbaţi cu gusturi rafinate… colecţionează vin de Madeira.

— Deci nu îl beau?

— Bineînţeles că nu! O sticlă atât de rară? Dar mă

aştept să fie deschisă totuşi la… o cină la nivel înalt, un eveniment cu familia regală…

— E bine atunci. El îşi înfipse cuţitul în dop, după care îl scoase cu un zgomot specific. Nu are sens să lăsăm toate lucrurile bune celor care le iau de-a gata.

Furculiţa ei zdrăngăni pe farfurie. Se lăsă pe spate în scaun, îngrozită că el turnase în pahar vinul de culoarea paiului.

El îl întinse către ea.

— Crezi că poţi face o excepţie în seara asta?

Tentaţia se lupta cu prudenţa. Era un vin *foarte* rar. Şi poate că era înţelept să guste din el pentru a-şi lărgi cunoştinţele în sfera profesională…

El îi luă mâna şi i-o puse în jurul paharului, apoi, strângându-i mâna într-a lui, i-o conduse către buze. Privirea lui cenuşie o fixă peste marginea paharului, genele sale lungi şi negre formând un cadru dramatic pentru lumina diabolică ce îi strălucea în ochi.

— Spune-mi dacă este bun de ceva, murmură el, după care îşi coborî privirea la gura ei.

Conştientizarea trecu prin ea ca un fior, moale şi delicat ca aripile unui fluture de noapte. Dacă el era diavolul, atunci ea era victima lui cu bună ştiinţă. Îi simţi dulceaţa când inspiră, apoi deschise gura când el înclină paharul, turnându-i o cantitate mică în gură.

Divin. Împinse paharul şi închise ochii, plimbând lichidul în gură. O dulceaţă blândă de alune, migdale şi arţar se simţeau slab, cu o notă surprinzătoare de coajă de citrice. Când înghiţi, o notă cremoasă şi persistentă de caramel îi zăbovi pe limbă, cerând încă o gură pentru a putea fi sigură.

— O, da, spuse ea. Este… îşi pierdu cuvintele când deschise ochii. El se uita la ea, cu chipul tensionat, cu ochii mijiţi şi gura încordată.

El îşi reveni imediat, oferindu-i un zâmbet iute şi curios înainte să se aşeze şi să bea o gură zdravănă din paharul său. Gâtul lui mare şi bronzat se undui când înghiţi. Felul în care stătea, cu picioarele lungi întinse şi încrucişate

la glezne, făcea ca pantalonii să fie strânşi peste coapsele musculoase.

Ea văzuse acele coapse dezbrăcate. Ştia forma muşchilor lui; felul în care se îngustau acei muşchi, atât de dramatic şi de elegant, cu genunchii lui netezi şi drepţi. Conştientizarea îi răscoli tot corpul, aproape dureros. Ea se simţi dintr-odată fără suflare.

— Nu e atât de înţepător pe cât mă aşteptam, spuse el.

Ea îşi luă privirea de la el, privind în adâncul paharului ei.

— Ei o numesc apă de ploaie de Madeira. Este un soi mai blând decât celelalte.

— Ah. N-am ştiut.

Ea încercă să zâmbească. Stătea la câţiva metri distanţă, purtându-se cu o politeţe desăvârşită. Ea ar trebui să încurajeze un astfel de comportament.

— Lasă-mă să ghicesc! Sticla a venit din pivniţele unui alt jucător nefericit?

— O am de la un client, dar nu unul datornic. Zicea că avea nevoie rapid de nişte bani. El tăcu o clipă. Eu prefer berea. Dar în fiecare an deschid o sticlă de vin de Madeira. Astăzi este ziua surorii mele. Şi era preferatul ei. Îşi ridică paharul. Pentru Cona!

Îşi ridică şi ea paharul.

— Va veni alături de noi?

El păru puţin speriat.

— Cona a fost mama lui Lily. A lui Lilah, se corectă el. Cred că preferă acest nume şi, acum că este o lady în toată regula, presupun că îl poate avea. Nu ţi-a povestit niciodată despre mama ei? Au trecut ani întregi de când a murit Cona.

— Nu. Catherine făcu o pauză, tulburată de ceea ce aflase. Mi-a spus de tine, desigur, dar... nu prea multe despre copilăria ei. Şi nu m-am gândit niciodată să întreb. Una era să se comporte profesionist şi cu totul altceva să fie insensibilă faţă de cei pe care îi considera prieteni. Cât de egoistă devenise, preocupată de grijile ei legate de

propria companie. Lilah era foarte mică atunci când a murit mama ei?

— Avea nouă ani, spuse el. Sau nu, zece. Se încruntă. Eu aveam… doar cincisprezece ani. Locuiam împreună cu ele de patru ani pe atunci. A fost foarte greu. Zâmbetul lui era ezitant. Este o minune cum s-a descurcat Cona cu mine. Sunt sigur că nu am adus nicio favoare mariajului ei. Tatăl lui Lily mă numea progenitura diavolului.

El părea amuzat, dar un zâmbet nu părea chiar potrivit.

— Acest lucru nu putea fi confortabil… să fii judecat astfel de cumnatul tău.

— Eh, nu vorbea serios când spunea asta. Doar mă dojenea. Era un om bun… tatăl lui Lily. El îşi întoarse paharul de vin în mână, privind în gol. A condus aceste locuri înaintea mea – nu la modul disciplinat, desigur. Avea o bandă de hoţi şi de hrăpăreţi şi niciun plan de viitor, nu era interesat să-şi investească banii. Dar era un om bun şi amabil. Foarte iubit. I s-a simţit lipsa… după aceea.

Ceva întunecat îi înăspri vocea. Ea simţea o poveste nefericită. Ar fi putut trece peste, îndreptând conversaţia către subiecte mai uşoare – bufetul Sheraton, biroul de scris cu tambur pe care îl găsise. Dar, conştientă acum de cât de insensibilă fusese în privinţa lui Lilah, ea trase aer în piept şi se lăsă pradă curiozităţii. Dorinţa ei, Dumnezeu să o ajute, era să ştie mai multe despre acest bărbat.

— Cum a murit?

— A fost omorât. Silabele erau plate şi tăioase. Banda rivală decisese să pună ghearele pe Whitechapel. Jonathan a încercat să împiedice asta. Într-o noapte, a fost prins într-o ambuscadă de nişte laşi care l-au lovit cu cuţitul pe la spate.

— Doamne, Dumnezeule! Asta era povestea de viaţă a lui Lilah? Catherine se simţi ameţită. Lilah arăta, se mişca şi vorbea ca o doamnă bine-crescută. Ea îşi revenise după cele trăite şi nu trăda niciun semn că ar fi supravieţuit unei astfel de tragedii. Ce s-a întâmplat cu ucigaşii lui? Au fost prinşi de poliţişti?

El îşi ridică paharul şi luă o înghiţitură.

— Eu i-am prins.

Ea deschise gura, dar nu ieşi niciun cuvânt.

Zâmbetul lui părea rece.

— Poliţiştii nu au ridicat un deget. Spuneau că au lucruri mai bune de făcut decât să intervină într-o încăierare de stradă dintre o haită de câini turbaţi.

El vorbea ca şi cum i-ar fi citat.

— Cât de nedrept, şopti ea.

— Nu. El clătină din cap – un tic precis. Dreptate s-a făcut, în toată regula. El îi întâlni privirea. Ţi-am spus eu cândva: violenţa este lipsă de tact. Dar câteodată este necesară. Şi, când vine vorba despre mine sau despre ai mei, voi face tot ce trebuie. Nu arăt vreo slăbiciune, nu accept nicio insultă, nu acord vreun avantaj: aceasta este legea străzii.

Ea se uită ţintă la el. El arăta brutal, cu faţa trasă şi întunecată. Ca şi cum farmecul zâmbitor pe care-l afişa mai des era o simplă mască pe care o pusese momentan deoparte pentru a-i permite ei să-l vadă cu adevărat.

Poate că exista o întunecime secretă în sufletul ei, pentru că, atunci când se uită din nou la el, ea nu simţi pic de repulsie. Nici dezgust. Putea respecta un bărbat care lupta pentru ai lui. Care nu permitea nimănui să treacă peste el sau peste ei.

De aceea, *respectul* era minciuna aici. Ea îi *invidia* pe ai lui. Cât de diferit s-ar fi dezvoltat viaţa ei, dacă s-ar fi putut baza pe loialitatea şi ajutorul lui Peter, în loc să se păzească mereu de el ca de un duşman.

— Bun, spuse ea brutal. Îşi ridică din nou paharul şi ciocni înainte să-l dea pe gât. Mă bucur că ai găsit dreptatea, indiferent de ce ai făcut.

El clipi, având o expresie ciudată pe faţă. Poate că ea îl surprinsese. În timp ce reumplea paharele, el îi aruncă o privire printre gene, o căutătură cercetătoare la care ea nu ştiu cum să răspundă.

Acum, că ea decise să-şi dea frâu liber curiozităţii, în mintea ei zbârnâiau o mulţime de întrebări pentru el.

— Care este scopul tău, atunci? întrebă ea în timp ce îşi recuperă paharul.

— La ce te referi?

— Ai spus că tatăl lui Lilah nu avea niciun plan. Dar să înţeleg că tu ai?

— Ah! El se lăsă pe spate, punându-şi un picior peste celălalt, cu glezna deasupra unei coapse. La un moment dat el îşi descheiase jacheta, iar ea îi zări jiletca, întinsă bine peste abdomenul plat. Ei bine, sunt un om bogat acum – aşa ar spuse un om sărac. Dar i-am studiat pe cei de genul tău. Înalta societate. Şi eu ştiu că ceea ce un om sărac numeşte bogat un om bogat numeşte mediocru. Ţelul meu este ca averea să crească singură, fără niciun fel de grijă din partea mea.

— Investiţii, spuse ea. Ai vreun om la City?

— Am angajat un broker acum un an sau doi. El ridică din umeri. Acum sunt pe cont propriu. Îi mai dau câţiva ani. Şi, între timp, am să tot construiesc zidurile.

— Zidurile? Te implici şi în dezvoltarea de proprietăţi?

El zâmbi.

— Nu sunt ziduri adevărate. Mă refer la ziduri care să ţină lumea departe – dacă decid că îmi e mai bine fără lume. În prezent, am… să vedem… El ridică un deget, iar granatul străluci în lumina focului. Whitechapel. Încă două degete, diamantul şi smaraldul. Bethnal Green, St. George. Al patrulea deget, safirul. Mile End. El îşi strânse degetele într-un pumn. Limehouse, destul de curând. Docurile sunt ale mele, dar cu sacristia mă tem că e un pic mai sensibil subiectul.

Ea înţelese la ce se referea el.

— Tu deţii controlul a *patru sacristii?*

El râse.

— Tocmai am spus-o, nu?

— Dar asta e… Era o bucată foarte mare din estul Londrei. Dacă tu controlezi atât de mult din administraţia locală… Păi, el era mult mai puternic decât unii dintre parlamentarii londonezi. Iar el nu dădea socoteală nici unui sponsor, nici unui patron – ceea ce îl făcea mult mai

puternic. Şi care este scopul? Ai de gând să intri în politică?

El pufni.

— E jocul oamenilor bogaţi. N-am timp de aşa ceva.

— Atunci… de ce îţi baţi capul cu sacristiile?

— Ele sunt zidurile mele, spuse el cu răceală. Nicio lege sau vreun om al legii nu poate funcţiona în patru comune fără aprobarea mea. Dacă încerci să pui poliţia pe mine, cel mai bine ar fi să speri că va veni careva din City, pentru că niciun poliţist de pe o rază destul de mare dinspre partea de est nu va trece peste mine. Dacă vrei să deschizi un magazin, o cârciumă, chiar şi o biserică, ai face bine să apelezi la mine dacă nu vrei să ai probleme cu autorităţile locale.

— Asta sună ca o monarhie, spuse ea încet.

— Nu. Nu sunt un tiran. Am încetat să mai iau mită cu ani în urmă. Nu cer taxă de protecţie. Nu cer decât respect.

Suna foarte seducător. Ea rezistă impulsului de a-l aproba. Legea avea locul său: civilizaţia nu fusese construită de oamenii care sfidaseră o autoritate centrală.

— Pari a cere mai degrabă loialitate decât respect.

— Poate. Eu prefer să-i spun… un sentiment de a fi acasă. El ezită, fixând-o cu o privire cercetătoare. O porţiune de teritoriu unde să nu fiu nevoit să mă uit peste umăr când merg noaptea pe străzi. Unde nimeni să nu aibă nevoie de protecţie atâta timp cât este de-al meu. Ăsta este un… lucru bun pentru oamenii care au crescut pe aceste străzi. Buzele îi zvâcniră. Pentru un băiat care dormea pe străzile astea, pe când nu prea avea bani. El se întinse şi îşi trecu un deget în jurul buzei paharului. A cărui mamă a muncit pe aceste străzi, spuse el încet. Uneori. Când nu prea avea bani. Ca să mă hrănească pe mine, a făcut ce a trebuit, cred.

Ei i se tăie răsuflarea. Din cauza şocului, cu siguranţă. Strânse din buze, temându-se să expire ca nu cumva el să îi ia suspinul ca pe un semn de dezgust sau de dispreţ.

Dar, oarecum spre uimirea ei, simţi că îi părea rău pentru el. După tot ce văzuse la acele întâlniri, decăderea şi poveştile despre viaţa anevoioasă, îşi putea imagina că

multor femei din acele locuri le lipseau uneori banii ca să-şi hrănească pruncii. Sigur că o mamă cu o situaţie grea ar face orice pentru ca al ei copil să nu sufere de foame. Chiar dacă asta însemna să-şi vândă trupul şi sufletul.

— Deci tu vrei să fii… imun, spuse ea foarte încet. Imun la incertitudine. La pericol şi risc.

El îşi ridică privirea către ea.

— Nu, spuse el după o clipă. Asta se întâmplă atunci când mori, Kitty.

— Atunci… ce vrei?

El îşi puse jos paharul, cu un zgomot uşor de sticlă pe lemn.

— Vreau libertatea de a trăi după cum doresc, spuse el încet. După propriile mele reguli, ale nimănui altcuiva. Cum ţi se pare?

El nu se mişcase de pe scaun. Dar intensitatea privirii lui o făcu să se îmbujoreze dintr-odată, ca şi cum el venise să stea în faţa ei, suficient de aproape cât să o atingă. Propria ei reacţie o făcu să se simtă confuză, să se bâlbâie.

— Cred că… sună foarte grandios. Dar cu siguranţă cei mai mulţi dintre oameni au acest privilegiu. Eu îl am.

— Oare? El nu-şi mută privirea. Nici măcar nu clipi. Se pare că l-ai fi putut avea. Dacă ai fi acordat atenţie la ceea îţi doreai cu adevărat.

Ea se încruntă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Dar îşi simţea gura uscată, iar pulsul ei o luase razna, ca şi cum o parte din ea chiar înţelegea. Am obţinut aproape tot ce am vrut. Afacerea Everleigh este în siguranţă. Conturile sunt în mâinile mele…

El se ridică de pe scaun. Inima începu să-i bată când se apropie de ea. Se lăsă în genunchi în faţa ei, astfel încât ochii lor erau la acelaşi nivel acum; luă paharul de vin din mâna ei moale, apoi îi ridică palma la gura lui, apăsându-şi buzele încet acolo unde i se simţea cel mai tare pulsul.

— Nu mă refer la compania ta, spuse el. Eu mă refer la tine. Uită-te la mine!

Ea îşi întoarse capul. Îşi îndreptă umerii şi îşi ridică

bărbia, uitându-se la el.

— Am venit aici să-ţi spun ce am găsit în magazie, nu să fiu…

— Afacerile, comentă el. Te ascunzi după ele. Te ascunzi de tine. La ce te gândeai mai devreme, când te uitai la mine? Nu afacerile te-au făcut să roşeşti. Fii sinceră cu tine acum! Am să aştept. Nu e nevoie să vorbeşti cu voce tare.

Ea inspiră profund, pe nas. Oare fusese atât de dureros de transparentă? Posibilitatea aceasta o înfricoşă. Încercă să-şi tragă mâna din mâna lui. Strânsoarea lui se accentuă.

— De ce îţi este atât de teamă? Vocea lui era înceată, răguşită. Că îţi va plăcea prea mult? Căci, dacă asta este, ai dreptate. Voi avea grijă să fie aşa.

Vocea ei suna ca o şoaptă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Mincinoaso, spuse el încet. Pe cine vrei să minţi? Uşa este închisă. Nu te poate auzi nimeni. Nu ştie nimeni ce se întâmplă aici. Nu te judecă nimeni.

— Eşti tu aici, spuse ea tremurând.

El îi cuprinse faţa, degetul lui mare mângâind colţul gurii ei.

— Şi ce dacă? Îţi imaginezi că mă voi gândi mai puţin la tine pentru că îţi doreşti ceea ce îmi doresc şi eu?

Ea strânse cu putere din buze. Nu era corect din partea lui.

— Nu tu vei fi cel care va plăti pentru asta!

— Şi dacă ţi-aş promite că voi avea grijă să nu plăteşti? Dacă aş avea puterea. Ce ai face?

Ea îşi închise ochii. Aceasta nu era o întrebare pe care să îndrăznească să şi-o adreseze. Ea credea că el avea abilitatea de a preveni o sarcină. Dar dacă ea continua să-l atingă…

Ar putea plăti oricum. Dintr-odată, adevărul era clar pentru ea: era deja atrasă de el. Îşi dorea compania lui. Dorea să-l facă să râdă. Credea că, în ciuda vieţii trăite şi a păcatelor lui, era un suflet bun şi cumsecade.

Aici erau mai multe riscuri decât posibilitatea de a avea un copil. Risca ceva ce nu-şi permitea să piardă. Nu-şi putea permite să-l iubească. Nu putea fi o soţie.

El vorbi, de parcă i-ar fi citit şi de această dată gândurile:

— Ai un bilet către libertate, murmură el. Am semnat contractul. Vei obţine divorţul, într-o zi. Dar ce se întâmplă între timp? Ne-am putea bucura unul de celălalt. *Trăieşte,* Kitty! Aş putea tăia rochia asta de pe tine. Să te dezmierd de la gură către sâni, să-mi pun limba între picioarele tale şi să te sărut până ţipi. Dar nu înainte să recunoşti că îţi doreşti asta. Ceea ce îmi vei permite să-ţi fac, cât de departe mă vei lăsa să merg... totul depinde de tine, Catherine. Doar de tine.

Cu ochii închişi, acele imagini fierbinţi erau atât de reale. Ea deschise ochii, dar nu-i era uşor să privească chipul lui întunecat şi imoral.

— Te-ai simţit vreodată liberă? şopti el. Pentru că, iată, aici eşti liberă. Este teritoriul meu. Şi al tău, dacă vrei.

Respiraţia ieşi din gâtul ei cu un geamăt. El observă asta. Un zâmbet periculos îi curbă buzele.

— O să iau asta ca pe un da, spuse el, şi se ridică din genunchi, venind către ea la fel de tăcut ca un hoţ.

El îşi trecu degetele prin părul ei, provocându-i durere când acele de păr îi înţepară scalpul.

Ea se pregăti să facă faţă brutalităţii strânsorii lui – şi apoi fu complet bulversată de atingerea uşoară a gurii lui. Atingeri mici, pasagere. Buzele lui pe lobul urechii ei. Pe obraz, pe gât. Uşor ca o şoaptă, el răspândea săruturi, în timp ce mâna pe care şi-a afundase în părul ei smulgea acele, încet acum, cu degetele îndemânatice, pricepute. Părul ei se revărsă pe spate, o masă grea şi rece, iar el îl îndepărtă de pe umeri când îşi lipi gura de gura ei.

Sărutul se simţi familiar. Uimitor de sălbatic, dar şi... deloc surprinzător. Ea îl sărutase de prea multe ori deja pentru ca şocul să-i împiedice mintea să remarce detalii: uşoara asprime a buzelor lui. Fierbinţeala limbii lui când i-o urmărea pe ai ei. Strângerea fermă şi constantă a mâinii lui

în jurul gâtului ei – un gest ce ar fi putut părea amenințător dacă nu ar fi fost atingerea blândă a degetului mare peste pielea ei, pentru a se opri în cele din urmă în locul unde i se simțea pulsul, apăsând acolo ca și cum i-ar fi amintit: „Tu vrei asta”.

El își înclină capul, poziționându-l pentru o intrare mai adâncă; gura lui o cerceta adânc pe a ei, răvășind-o. Ea era devorată... dar și ea îl devora pe el; chiar voia asta. Chiar *voia.*

Ei îi scăpă un mic suspin ciudat. El continuă, apoi începu să se îndepărteze. Ea îl prinse de umeri ca să-l țină lângă ea; să simtă lățimea bine închegată a umerilor lui, ca să-și dovedească ei înseși că nu redusese amintirea la un singur fapt. El părea făcut dintr-un material mai dur, mai fin și mai fierbinte decât carnea. Era un bărbat ca o lamă lungă și letală, o armă pe care ea o putea atinge, pe care o putea strânge acum fără să-i fie teamă că se putea răni. Nimeni să vadă; nimeni să judece. Libertate, într-adevăr.

El o convinse să se lase pe spate în scaun. El părea fermecat, modelându-și mâinile în jos pe trupul ei, simțind forma sânilor ei prin straturile de mătase, bumbac și pânza de la corset. Ea se arcui în sus, iar mâinile lui alunecară în jurul spatelui ei, desfăcând cu o meticulozitate imposibilă toate mecanismele în care era prinsă o femeie: nasturi și cârlige, dantele și cleme, impedimente detestabile cedând sub degetele sale ca niște dușmani învinși.

El îi trase mânecile de pe umeri și îi rupse cămașa de la gât până la talie. Desfăcu straturile ca petalele unei flori, dezbrăcând-o până la mijloc înainte să-i ia un sân în gură. Ușa era închisă. Nimeni care să vadă. Doar acest bărbat, ale cărui judecăți nu contau, ale cărui judecăți ar fi fost plăcute, indiferent de situație.

Ea îl prinse de cap și îl ținu la pieptul ei, cu o dorință plină de lăcomie, nemulțumită de suptul lui, așteptând tot mai mult. Bâjbâi orbește după mâna lui, apucând-o ferm. Voia ca mâna lui să facă altceva.

El se uită la ea, cu gura scânteind și cu privirea fermă.

— Pune-o unde o vrei, mârâi el.

Ea îşi închise ochii strâns. Nu o putea face. Ar muri de ruşine. El îşi strânse dinţii foarte uşor în jurul sfârcului ei şi apoi suflă. Ea icni şi îi împinse mâna în adâncimea fustelor ei.

— Acolo.

Silabele se auziră fără suflare. Ea nu putea suporta să se uite.

Dar, vai, senzaţia plăcută a pielii lui pe glezna ei – ea îşi ţinu răsuflarea, văzând în întunericul din spatele pleoapelor cărarea pe care mergea palma lui. Curba delicată a gambei. Spaţiul umed din spatele genunchiului. Ea îşi înăbuşi un sunet când el îşi încovoie degetele sub pantalonaşii ei şi când îşi coborî strânsoarea pe carnea ei moale dintre coapse. Şi apoi…

— Aici, şopti el, când îi găsi intrarea. Atingerea delicată a degetelor lui, explorarea cu greu suportabilă o făcură să se zvârcolească – iar apoi el găsi locul unde îl dorea ea.

Degetul lui mare se juca cu sălaşul dorinţei ei, în timp ce degetele… Ea icni. Degetele lui o penetrară încet, cu o presiune ce o făcu să se simtă mai plină şi mai grea, şi pregătită pentru el.

El se uită la ea în timp ce o mângâia, privirea lui fiind somnoroasă, cu pleoapele grele, cu gura plină şi dezlănţuită. Ea se uită la gura lui, amintindu-şi promisiunea pe care o făcuse. El avea să o pună acolo, mai jos. Tot ce trebuia ea să facă era să ceară…

Gândul îi amplifică plăcerea. Ea îşi duse un pumn la gură ca să oprească sunetele scoase în timp ce degetele lui îşi grăbiră invazia ritmică. El îi prinse mâna şi i-o trase către gura lui, trecându-şi limba printre degetele ei încordate, sugându-i vârfurile, scoţând mici gemete acum şi cuvinte vulgare.

— Spune-mi, zise el. După ce îţi dai drumul, ce vrei să-ţi fac? Cum îţi vei da drumul a două oară?

Cuvintele trecură prin ea precum curentul electric. Ele spuneau adevărul gol-goluţ: prima dată nu avea să fie de ajuns. Poate că nici a doua oară.

Nu era de aşteptat ca femeilor să le placă astfel de lucruri – mama ei o avertizase despre durerea din patul conjugal. Dar era posibil ca în cazul ei dorinţa să fie ca ambiţia – fără limite, nefirească pentru o femeie. Aşadar, să se lase în voia ei ar fi doar un chin, odată ce îşi pierdea mijloacele de a se satisface singură.

Odată ce *îl* pierdea pe el.

Plăcerea venea acum, ca un torent ce creştea până la limita stăvilarului. Avea să se reverse… Se încordă pentru a se pregăti. Buzele ei formară silaba o dată – de două ori. A treia oară, ea reuşi să spună:

— Opreşte-te!

El nu se prefăcu a nu înţelege. Mâna lui se opri. Apoi se auzi un sunet slab de la el – o înjurătură pe care ea nu o ştia. Ea se pregăti, încă tremurând, pentru furia lui. Dar, după o clipă, el îşi lăsă fruntea pe pieptul ei, respirând neregulat în timp ce mâna îi alunecă pe piciorul ei. Respiraţia lui provoca o plăcere fierbinte şi şoptită de-a lungul vârfurilor sânilor ei, ridicând un fior pe care ea nu-l putea stăpâni.

Se simţi goală, nimic altceva decât dorinţă nesatisfăcută. Oare se salvase? Sau aceasta era o pedeapsă irosită?

Râsul lui delicat şi întrerupt îi pătrunse în piele.

— Dumnezeule, spuse el. Ai ceva reţineri.

Mâinile ei profitară de ocazie şi se afundară în părul lui, ţinându-l aproape, în timp ce el inspira parfumul ei. Mâinile îşi cereau tăcut şi mângâietor scuze.

În cele din urmă, el se lăsă uşor pe spate, apoi se sprijini pe călcâie cu uşurinţa unei pisici, cu acea graţie mlădioasă şi liberă pe care nu o avea niciun gentleman.

— Îţi doreşti, spuse el, cuvintele sunând puţin răguşite. Şi Dumnezeu ştie că îţi voi da. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Kitty! Hotărăşte-te!

Capitolul 10

— Ce potrivealã sã vã gãsesc aici!

Obiceiul lui William Pilcher era ca în fiecare sâmbătă la ora trei şi jumătate să meargă la baia publică. Zvonurile spuneau că el venea să-şi limpezească mintea şi să se gândească la marile probleme ale administraţiei locale în liniştea de aici şi în căldura reconfortantă. Fără îndoială că el păstra, de asemenea, câteva gânduri pentru femeile pe care ar fi vrut să le hărţuiască.

Când Nick se aşează lângă el pe bancă, Pilcher se încruntă şi se mută mai departe, în mod evident nemulţumit de întreruperea momentului său de linişte.

— Mă cunoaşteţi, domnule?

Avea un aspect de bărbat bine hrănit. Nu era doar de la burta păroasă care îi atârna peste prosop. Unii bărbaţi, în general cei care fuseseră crescuţi în confort, dar care se convingeau singuri că şi-l câştigaseră, aveau acest aer de bucurie şi de automulţumire, de parcă toată lumea exista pentru a le oferi ocazii să fie batjocoritori.

Pilcher asta făcea acum.

— Oh, spuse Nick, îmi imaginez că toată lumea îl cunoaşte pe domnul Pilcher. Nu pentru abilităţile de spargere a încuietorilor, slavă Domnului! Însă, dacă el şi Peter Everleigh ar fi reuşit să pătrundă în camera lui Catherine în urmă cu o lună, Pilcher nu ar mai fi arătat atât de mulţumit. Ar fi putrezit pe fundul Tamisei. Nu sunteţi cumva vicepreşedintele sacristiei din St. Luke?

Privirea lui Pilcher trecu peste umărul lui Nick către uşă, care era închisă pentru a păstra aburul în interior.

— Eu nu discut afaceri aici. Fă o programare la secretara mea dacă ai ceva de spus.

Uşa închisă bloca, de asemenea, vederea bodyguardului lui Pilcher, cunoscut sub numele de Inspectorul Sanitar-şef din St. Luke. Puţină inspecţie, multă şpagă. Fără îndoială că sacristia din St. Luke nu se afla într-o condiţie bună.

— Nu mă interesează sacristia dumitale, spuse Nick. Palmele îl mâncau în vreme ce privea către capul

bărbatului. Arăta numai bun să fie zdrobit. Mi-ai tot lăsat bilete la uşă, cerşind o întâlnire. Vom vorbi aici, acum.

Pilcher se uită atent. Creierul lui de şopârlă pricepu în cele din urmă; se ridică uşor.

— Tu – tu eşti Nicholas O'Shea?

Aruncă o privire neîncrezătoare către silueta lui Nick. Dumnezeu ştia la ce se aşteptase el. La cineva fără dinţi, cu semnul diavolului pe obraz.

Nick se aşeză mai confortabil pe bancă, în timp ce oamenii din partea cealaltă a încăperii se holbau la ei.

— Eu sunt, spuse el. Ceilalţi bărbaţi îşi ştiau locul mai bine decât ar fi trebuit. Se înghesuiră zece pe o bancă, astfel încât cel care avea în grijă sacristia lor să se poată desfăşura în voie. Ce ferestre frumoase avea această baie publică! Lumina cenuşie aprinse feţele uimite ale publicului cu o claritate accentuată. Aceasta era singura baie publică din St. Luke, şi, deşi era publică, Nick fusese nevoit să-l mituiască pe bărbatul de afară ca să poată intra. Complimentele mele sacristiei!

Pilcher se scărpină în capul său cu păr castaniu, încruntându-se.

— Am sperat să avem această conversaţie în intimitate. Este o chestiune de o anumită delicateţe…

— Presupun că este vorba despre Orton Street. Pilcher îi trimisese primul mesaj imediat după şedinţa consiliului, când cererea inspectorului său fusese respinsă. Nick zâmbi uşor. Oamenii tăi ar putea folosi o hartă. Acele hotare comunale pot fi înşelătoare.

— Într-adevăr. Pilcher nu clipi. Îmi cer scuze pentru confuzie în numele sacristiei din St. Luke. Una dintre ciudăţeniile cinstitei noastre Londre, sigur sunteţi de acord, este aceea că zone cu o natură atât de… diferită se pot totuşi învecina.

Pe scurt, oamenii buni din St. Luke îşi închipuiau că erau prea rafinaţi pentru a fi vecini cu Whitechapel. Nick ridică din umeri.

Pilcher aruncă o altă privire către martorii de pe banca opusă înainte să tragă aer în piept şi să-şi strângă

prosopul mai tare.

— Acele loturi vacante de pe fiecare parte a proprietăţii dumitale... sunt probabil ca un ghimpe în ochii chiriaşilor.

Nick pufni. Nu de privelişte le păsa chiriaşilor săi. Ei cereau chirii rezonabile şi un acoperiş solid.

— Ce e cu ele?

— Fireşte... ca reprezentant al acestei comune... adevărul este că... nici mie nu-mi plac. Pilcher aruncă o privire meditativă. Cât de familiare vă sunt legile Torrens, domnule?

Nick se pusese la curent.

— Destul de familiare, aş spune.

— Legea a creat o încurcătură teribilă pentru St. Luke. Atunci când o proprietate este condamnată la demolare, aşa cum s-a întâmplat cu cele trei loturi învecinate cu ale dumneavoastră pe Orton Street, Consiliul Municipal al Lucrărilor confiscă proprietatea şi angajează un evaluator independent ca să aprecieze valoarea proprietăţii. Bărbatul care a evaluat loturile de pe Orton Street... Pilcher făcu o grimasă. Este un idiot. El a stabilit un preţ mult prea mare ca piaţa să-l preia. În consecinţă, nimeni nu s-a oferit să le cumpere de la consiliu.

— Păcat, spuse Nick. Însă nu văd de ce m-ar privi această problemă.

Pilcher strânse din dinţi.

— Ei bine, ajung şi acolo. Legea cere comunei să despăgubească fostul proprietar cu toată suma trecută în evaluare. Promisiunea, desigur, este că terenul se va vinde în cele din urmă, comuna fiind astfel recompensată. Dar nimeni nu va plăti o sumă atât de ridicolă pentru acele locuri vacante. În consecinţă, St. Luke se află în pragul falimentului. El îşi drese vocea. Acele proprietăţi *trebuie* să fie vândute – repede şi pentru niciun bănuţ mai puţin decât a fost despăgubit fostul proprietar. Acest lucru ar fi mult mai uşor dacă am putea scoate întreaga stradă la vânzare – toate cele cinci loturi deodată.

Inclusiv loturile lui Nick. Acum înţelegea.

— Atunci, e păcat că jumătate din stradă îmi aparţine.

— Într-adevăr. Pilcher se aplecă uşor, coborându-şi vocea. Domnule O'Shea, sunt interesat să cumpăr cele două clădiri de la dumneavoastră.

— Nu sunt de vânzare.

Zâmbetul lui Pilcher părea tensionat acum.

— Am să vă plătesc un preţ foarte corect. Mai mult decât corect – va corespunde cu evaluarea făcută proprietăţilor adiacente.

— Acum, de ce ai face asta? Tocmai ai spus că evaluatorul a pus un preţ extrem de mare.

Zâmbetul lui Pilcher păli. Se lăsă pe spate, privindu-l pe Nick – reevaluându-şi abordarea, fără îndoială.

— Îmi asum pierderea. Sunt dispus să sufăr pentru bunăstarea comunei.

Era o zi rară, să primească un loc în faţă la o astfel de prestaţie făţarnică. El îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet frumos, prietenesc.

— Şi când te gândeşti că tu eşti doar vicepreşedintele. Ce face preşedintele? Ia pâinea de la gura propriilor copii şi le-o dă săracilor?

Pilcher îşi plesni palma de bancă. Câţiva oameni aflaţi la peretele opus tresăriră.

— Nu voi fi batjocorit de tine, spuse el cu voce joasă.

— Asta numiţi bătaie de joc pe aici? O să te scutesc de următorul meu gând, atunci.

— Sunt sigur că ar fi extrem de vulgar, şuieră Pilcher. La fel ca adunăturile înghesuite în acele clădiri ale tale. Au pui de găină în apartamente – au grajduri cu măgari şi porci în curte! Ei sunt un afront pentru fiecare persoană decentă din această comună, şi nu voi permite ca persoanele acelea să se amestece cu noi. Pentru binele femeilor şi al copiilor din St. Luke…

— Dar o sală de concerte ar ridica nivelul. Nu-i aşa?

Pilcher îşi încleştă maxilarul.

— Habar nu am…

— Băutura dezleagă limbile, spuse Nick hotărât. Iar nepotul tău este un beţiv. Se pare că îi place o cârciumă din

Spitalfields, unde se laudă cu un unchi care îl va ajuta să se căpătuiască cu ajutorul unui nou plan de dezvoltare pentru Orton Street. Sună destul de elaborat – o cârciumă, un teatru, câteva localuri de luat masa. Micul Joe spune că dezvoltatorii au aruncat cu bani spre tine pentru a-şi asigura şansa de a construi pe acele loturi. Păcat că nu le deţii încă. Vrei să vorbim despre puii de găină? Să nu-i pui la socoteală înainte să iasă din ou.

Pilcher sări în picioare. Faptul că îi alunecă prosopul stârni chicote din partea privitorilor. Fără îndoială că se aşteptau la mai mult de la escrocul lor local.

Pilcher îl trase înapoi, fără să-şi facă vreo favoare. Picioarele lui sfrijite nu păreau cine ştie ce armă.

— Minciuni, şuieră el. O calomnie fără temei pe care nimeni nu o va înghiţi de la *tine...*

— Nu contează dacă o vor face. Pentru că va trebui să le spui chiar tu constructorilor, destul de curând, că o parte din teren nu e disponibil. Eu nu vând.

Pilcher făcu ochii mari.

— Dacă ştii ce e mai bine pentru tine…

Nick făcu un zgomot cu limba în timp ce se ridică.

— Acum, eu credeam că vrei să vorbeşti cu *mine.* Dar trebuie să fi fost confundat cu altcineva dacă ai impresia că sunt un om pe care-l poţi ameninţa.

Gâtul lui Pilcher se umflă când înghiţi. El aruncă o privire către uşă, apoi începu să se dea cu spatele îndărăt, Nick urmându-l îndeaproape.

— Tu… tu chiar îţi imaginezi că ai vreo putere în afara gropii mizere în care locuieşti? Crezi că eşti singurul care ştie secrete? Ştiu totul despre complotul tău de a mă da afară din Consiliul Municipal al Lucrărilor!

Nenorocitul de Peter Everleigh. Nick îşi dezgoli dinţii.

— Într-un fel sau altul, spuse el, vei zbura.

Pilcher împroşcă salivă când râse.

— Să nu mai spui niciodată că-l împrumuţi pe *Everleigh.* El ştie cui trebuie să-i fie loial ca să-i fie bine. Când se izbi de uşă, lăsă prosopul ca să se lupte disperat cu mânerul. Aburul îl făcuse alunecos, iar Nick se întinse să-l

ajute.

Pilcher se ghemui, ferindu-se ca un câine.

— Mda, tu eşti un bărbat cumsecade, sigur, spuse Nick încet. Foarte îngrijorat pentru comuna ta. Uite ce e: o voi salva eu pentru tine. Voi cumpăra loturile de pe ambele părţi. Să văd ce *îmi* vor oferi constructorii.

Pilcher se uită în sus la el.

— Încearcă. Vezi dacă ţi le va vinde consiliul. Eu *deţin* acel consiliu. Şi niciun şobolan nu va…

Nick trase şi deschise uşa, trântindu-l pe Pilcher în genunchi. Prosopul căzu, iar privitorii începură să huiduie.

Pilcher se poticni să-şi recupereze prosopul. Privirea pe care o aruncă în jur îi reduse pe toţi la tăcere.

— Dacă vreunul dintre voi *îndrăzneşte* să vorbească despre ceea ce aţi văzut aici…

Nick pufni.

— Nu prea au despre ce să vorbească, nu-i aşa? Ieşi!

Pilcher se învineţi la faţă şi se grăbi să iasă pe uşă.

Când Nick o închise din nou, se întoarse către bărbaţii care se holbau ca nişte oi fără creier.

— Ce spuneţi, băieţi? Sacristia voastră v-a servit interesele atât de frumos cum a făcut-o în cazul lui Pilcher?

Primul bărbat care clătină din cap dădu dovadă de un curaj care se răspândi repede şi la ceilalţi. Dar Nick nu era interesat de mulţime. El se uită la primul bărbat când vorbi.

— Atunci, fă ceva în această privinţă, spuse el. Fii bărbat! Ia atitudine pentru tine! În această lume, nu o va face nimeni altcineva.

Niciun răspuns. El pufni şi ieşi.

*

Catherine puse ranga jos şi îşi scutură aşchiile de pe palme înainte să apuce colţul pânzei. Stomacul o durea de emoţie; aşteptase acest moment zile întregi.

— Ţine-te de nas! Încă are puţin praf.

Batten renunţă la studiul bufetului Sheraton şlefuit franţuzeşte cu o crispare lugubră a gurii.

— Orice ar fi, mă rog să nu fi fost *restaurat.*

Ea smulse pânza de pe biroul pentru scris.

— Poftim! Vechi de peste trei sute de ani, şi cedrul încă parfumează aerul. Uită-te la iniţiale! *Uită-te* la ele!

Batten miji ochii printre razele de lumină.

— Slavă… şopti el. Mâna lui noduroasă tremura când trecu peste iniţialele sculptate. E.R. 1590. Atinse cu vârful degetelor sertarele dulapului central, unde o imagine iscusită a unui palat era lucrată în încrustaţia lemnului. Oare să fie…

— Da! Ea îşi apăsă mâinile de obraji zâmbind, deoarece descoperirea îi provoca o emoţie încântătoare.

— Ieri am petrecut ziua căutând prin ilustraţiile de la British Museum. Acesta este palatul Nonsuch. Una dintre reşedinţele preferate ale reginei Elisabeta. Am rezervat o programare la arhive. *Batten.* Ea îşi coborî vocea la o şoaptă, cuvintele fiind prea frumoase ca să fie rostite la întâmplare. Dacă putem dovedi că Elisabeta a fost acolo în 1590…

— Dumnezeule! El trase de unul dintre mânerele din fier forjat. Ce furori va face…

— Ştiu. Şi se adaugă la restul…

Ea îşi aruncă din nou privirea peste comorile împrăştiate; petrecuseră toată dimineaţa despachetând conţinutul magaziei lui O’Shea. Dulapuri în stilul reginei Anne, farfurii de porţelan, un candelabru de Sheffield, ceramică de Lambeth… Acel depozit se dovedise mai bogat decât un palat. Şi acum totul se afla la Everleigh.

— Ce spui? Să-l invităm pe prinţul de Wales?

El zâmbi.

— Având dulapul ca piesă de rezistenţă, eu aş spune că ar trebui să o invităm pe regină.

Ea râse exact atunci când o uşă se trânti în apropiere. Urmă înjurătura fratelui ei; o ladă se clătină uşor atunci când apăru el.

— Ce e cu tot gunoiul ăsta? Îşi aruncă haina de pe el. Dacă astea sunt bunurile lui Mandeley, noi nu le înregis…

— Sunt bunuri noi, spuse Catherine. Ultima vânzare a

toamnei. Intenţionez să o anunţ în ziarul *Times,* cu o pagină întreagă de ilustraţii.

— Pentru o vânzare de toamnă? El se trase nerăbdător de bărbie. Ce prostie!

— Priveşte în jurul tău, spuse ea cu seninătate.

Încruntându-se, Peter se roti uşor. El nu dăduse niciodată importanţă studiilor necesare unui evaluator; habar nu avea să facă diferenţa dintre un Rembrandt şi o copie a domnului Taylor.

Dar chiar şi el recunoştea un adevărat Sheraton când îl vedea. Când se uită din nou la ea, arăta nedumerit.

— Ale cui sunt aceste bunuri? Sigur proprietarul a insistat să le păstrăm până la începerea sezonului.

— Nu. Am programat licitaţia pentru prima săptămână din decembrie.

— Decembrie? Privirea lui rătăcea peste câteva scaune Chippendale, cu patina originală intactă. Catherine, spuse el încet, această colecţie ar trebui păstrată pentru primăvară.

— Batten, ne scuzi un minut? Ea susţinu privirea lui Peter, aşteptând până când celălalt bărbat ieşi din încăpere. În mod normal, aş fi fost de acord. Această colecţie merită să fie vândută primăvara. Din păcate, finanţele noastre nu ne permit întârzieri. Ciudat, nu crezi? Se pare că cineva a luat peste cinci mii de lire din conturile noastre. După care urma înşelăciunea de la licitaţia familiei Cranston...

— Destul, izbucni el. Nu vreau să mai aud despre asta.

— Şi nu mă voi certa cu tine, spuse ea, fiind prea veselă să facă altceva decât să ridice din umeri. Am puterea unui împuternicit acum. Autoritatea deplină de a face ce vreau. Nu ai niciun drept să-mi spui când să ţin această licitaţie.

El puse o mână pe bufetul Sheraton, frecând oribila şlefuire cu o încruntătură.

— Cine este clientul?

— Preferă să rămână anonim.

El îi aruncă o privire acră.

— Bine, spuse el. Fă cum doreşti. Uită de profitul frumos pe care l-am fi putut scoate în luna mai. Eu venisem să vorbesc cu tine despre o altă chestiune.

— Da? Ea îşi scoase batista din buzunar ca să şteargă praful de pe biroul de scris. Îşi imagina că însăşi regina Bess păstrase hârtii în acel sertar! Ea fusese o adevărată femeie de afaceri. Condusese ţara de una singură, fără amestecul fraţilor.

— O'Shea a luat-o razna. L-a provocat pe Pilcher să liciteze pentru proprietăţile de pe Orton Street. Ştiai asta?

Menţionarea numelui său trecu prin ea ca un curent electric. Şterse cu grijă mânerele din fier.

— Nu ştiu nimic despre afacerile private ale domnului O'Shea, spuse ea.

Ce minciună! Ea ştia mai multe acum decât îşi imaginase vreodată că ar dori să ştie. Cunoştea modurile în care putea el săruta o femeie – încet şi apoi sălbatic, cu o asprime care, ciudat, era cel mai frumos compliment la care putea spera o femeie. Ea îşi drese vocea şi îşi alungă acele gânduri care o făceau să roşească. Trebuie să vorbeşti direct cu el despre aceste chestiuni.

— Am avut o înţelegere, spuse Peter tăios. Aranjată de tine. Eu mi-am îndeplinit partea mea. Dar acum el mă persecută.

Ea îşi ridică privirea de la birou. Fratele ei era îmbujorat, aproape tremurând.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că a înaintat consiliului o ofertă pentru terenurile învecinate cu ale lui. Terenuri din *St. Luke.* Şi preţul pe care-l oferă este ridicol! Este un act de agresiune, îţi spun. Pilcher va avea acele terenuri!

Ea se încruntă.

— Vrei să spui că suma oferită este foarte mică?

— Este absurd de mare, izbucni el. Şi astfel, proştii din consiliu vor să accepte! Dar eu nu voi permite asta. Mă auzi, Catherine? O să-l distrug complet. Perioada de licitaţie ar fi trebuit să se încheie cu săptămâni în urmă – vreun

funcţionar idiot a făcut o greşeală acceptând suma licitată de acesta. Este *nebun* dacă îşi imaginează că mă voi opune lui Pilcher atât de evident. Nu aşa a fost înţelegerea noastră!

Ea încuviinţă încet din cap.

— Asta este tot?

— Tot? zise el indignat. Da, Dumnezeule! E doar viitorul fratelui tău. Poate că te-ai putea gândi puţin la asta, când iei o pauză de la lustruirea mobilei! El se opri, respirând din greu şi înfierbântat. Catherine, ţi-am păstrat secretul. Ţi-am respectat termenii. Dar te avertizez – dacă mă pui la colţ, nu voi avea de ales decât să lupt.

— Am înţeles, spuse ea încet.

Rânjetul lui sumbru o sperie mai mult decât ameninţarea. Ea simţi un gol în stomac atunci când uşa se trânti în urma lui. Fratelui său nu-i stătea în fire să plece fără să aibă ultimul cuvânt.

*

Catherine se apropie de balustrada de unde putea vedea sala de jocuri. Cina venise şi trecuse fără vizita domnului O'Shea. El nu se întreba cum călătoriseră comorile lui în timpul transportului către Everleigh?

Oare nu se întreba dacă ea luase vreo decizie?

„Hotărăşte-te", îi spusese el săptămâna trecută – şi, în fiecare zi de atunci, într-un monolog tăcut aflat imediat dincolo de gândurile ei conştiente, ea se chinuia să facă asta. Nu făcuse nicio mişcare să o ajute. Nu o atinsese din nou. Nu trebuia să o facă. Felul în care o privea… Chiar şi simpla deschidere a cutiilor de astăzi ajunsese să i se pară ceva nemaipomenit. Lemnul care trosnea, aşchiile…

Ea se aplecă în afară, studiind mulţimea. Unde era? Ieşise undeva în acea seară? Posibilitatea pătrunse în ea la fel de tăios ca o lamă.

Ea se prinse mai tare de balustradă, uimită de sine. Cum deviase viaţa ei de la cursul său echilibrat şi disciplinat? Viitorul lui Everleigh rămase nesigur. Nu putea

conta pe o singură licitaţie, indiferent de cât de promiţătoare era. Eşecul de a face un profit în acel an ar fi putut însemna începutul unui tipar; eşecul, în lumea artei, avea un mod de rezolvare. *Acel* lucru îi cerea atenţia. Asta îi spusese ea, băţoasă, în ziua următoare după confruntarea din apartamentul lui. El părea să fi luat în seamă cuvintele.

Aparent, ea nu o făcuse.

Îl reperă în cele din urmă pe O'Shea, chiar la masa de dedesubt. Se uita la cărţile din mâna lui în timp ce o *femeie* stătea aplecată peste umărul lui.

Catherine se retrase de la balustradă, faţa usturând-o ca şi cum fusese pălmuită. Pentru o clipă, candelabrele, rotonda minunat pictată păreau să se rotească în jurul ei, făcând-o să ameţească.

O femeie. Ce femeie?

Se forţă să se întoarcă la balustradă. Genul *acela* de femeie. Într-adevăr. Nu o roşcată natural, nu. Coafura ei, o dezordine vulgară de pene vopsite prost, avea nuanţa lividă a unui trandafir aproape ofilit. Dintr-un anume motiv îngrozitor – nu neapărat din lipsă de gust, ci dintr-o dorinţă absolută de depravare – ea alesese să poarte o rochie care se potrivea cu părul, împodobită cu o dantelă argintie lugubră.

Oamenii cu gusturi la fel de proaste probabil ar fi considerat-o drăguţă. Faţa ei avea trăsături delicate şi o formă dramatică de inimă, largă la tâmple şi pometi, îngustându-se într-o bărbie mică şi ascuţită. Nasul ei arăta de parcă cineva luase o bucată din el şi apoi o pusese invers, pentru a-i afişa mai bine nările mici şi plăcute, care străluceau când râdea.

Catherine îi putea auzi râsul de la două etaje mai sus: bogat, puternic, răsunător. Doamnele nu-şi aruncau capul pe spate şi îşi strigau veselia. Dar gentlemanii de la masă nu păreau deranjaţi de lipsa ei de bună-cuviinţă. Ei rânjeau la ea, până la ultimul. Şi nu era de mirare! Decolteul îi afişa cu generozitate o bună parte din sâni.

Catherine presupunea că putea simţi o admiraţie plină

de invidie. Da, de ce nu? Majoritatea femeilor nu erau încurajate să-şi cultive talentele, exceptând câteva şiretlicuri feminine. Cel puţin femeia asta profita din plin de propriul talent.

„Un gentleman nu admiră o femeie pentru mintea ei, Catherine”.

Aşa îi spunea mama ei din când în când. Dar trecuse mult timp de când nu mai simţise acel sentiment amar de insuficienţă. De ce îi păsa ei dacă O’Shea o făcuse să dorească? Căsătoria lor nu era una reală. Cuvintele lui fierbinţi erau minciuni, desigur. Orice femeie ar fi numai bună pentru el. Era o idioată dacă îşi imaginase altceva, fie doar şi pentru o clipă.

Cu toate astea, ce tactică neinspirată de afaceri pentru O’Shea! Un asemenea… spectacol… reprezenta o distragere a atenţiei pentru jucători. Acum, atenţia lor nu era îndreptată către pariuri.

Oare se apropiase de balustradă în speranţa că avea să-i atragă atenţia? Făcu un pas înapoi. Cel puţin acum ştia de ce nu i se alăturase la cină. El găsise deja o companie pentru la noapte – cineva mult mai potrivit să-l flateze, să-l admire şi să-l mângâie.

Dar cum îndrăznea să se afişeze cu ea aici?

Vai, dar acest lucru încălca termenii contractului! În situaţii publice, el era obligat prin lege să-i acorde tot respectul cuvenit! Furioasă, Catherine hotărî să-l înfrunte.

Capitolul 11

La jumătatea scărilor, tocmai când Catherine începu să pună la îndoială înţelepciunea acţiunii sale, O’Shea apăru de după colţ, oprindu-se cu câteva trepte mai jos.

— Aici erai, spuse el cu o mână pe balustradă şi zâmbind spre ea. Veneam să vorbesc ceva cu tine. A ajuns tot în regulă la Everleigh?

El arăta foarte relaxat. Foarte *ciufulit,* ca şi cum

cineva şi-ar fi trecut degetele prin părul lui des şi negru.

— Drăguţ din partea ta că veneai să întrebi, spuse ea înţepată. Mai ales când păreai foarte bucuros acolo jos.

El se uita la ea în timp ce urca scările.

— Ce te-a făcut aşa acră?

Ea se întoarse şi i-o luă înainte până la balcon.

— Lămâile sunt acre, spuse ea. Eu sunt… stânjenită, iritată, jignită când văd cum te însoţeşti cu prostituate.

— Prostituate?

El o prinse de braţ, întorcând-o spre el. Încruntarea lui o enervă.

— Nu te face că nu ştii despre ce vorbesc. Femeia aceea cu părul vopsit roşu, care atârna peste tine la masa de cărţi.

El îi dădu drumul, aruncându-i o privire mirată.

— Doamne, Dumnezeule şi toţi sfinţii. Se pare că suntem căsătoriţi, până la urmă. Acum o să mă târăşti până la preot ca să-mi primesc pedeapsa?

I se urcă sângele la cap.

— Nu-ţi bate joc de mine!

Un rânjet i se lăţi pe buze.

— Deirdre Mahoney nu este o prostituată, deşi îţi garantez că flirtează ca una. Şi da, am să recunosc – nu era roşcată când era mică.

Ea nu avea să se lase distrasă de şarmul lui.

— Aşadar, recunoşti că flirtai cu ea în văzul tuturor.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Ai prefera să flirtez cu ea în privat?

Ea scrâşni din dinţi.

— Nu mă interesează ce faci tu în privat. Aşa cum îmi imaginez că nici ţie nu-ţi pasă ce fac eu în spatele uşilor închise. Dar contractul este foarte clar: în public ne vom acorda reciproc tot…

— Ascultă, o întrerupse el cu un ton periculos. Să fiu al naibii dacă faci ceva în spatele uşilor închise care să nu mă implice şi pe mine.

— Eu… Fiorul care trecuse prin ea se simţi ciudat de plăcut. Ea îşi încrucişă braţele strâns. Nu vorbeam despre

mine.

— Acum o facem, spuse el tăios. Tu nu te vei încurca cu alţi bărbaţi. Suntem căsătoriţi în ochii legii, şi nu voi creşte bastardul altui bărbat.

Ea icni.

— Cum îndrăzneşti să insinuezi – ei bine, atunci nu voi atinge un bărbat care se încurcă cu alte femei!

— În regulă, atunci.

Tonul lui o descumpăni.

— În regulă ce?

— Am spus, în regulă, atunci. Ne-am corectat înţelegerea.

Ea ezită, reluând în minte discuţia, ca să înţeleagă.

— Ce vrei să spui? Eu nu am corecta…

— Legea verbală a contractului. Zâmbetul lui părea lacom. La fel de valabilă ca în scris. Se pare că eşti legată de mine până la acel divorţ despre care ai pomenit.

— Eu nu…

Îşi muşcă buza. Ce se întâmplase? De ce părea el atât de mulţumit de asta?

El nu-i oferi ocazia să-şi dea seama, căci o luă de braţ şi începu să se îndrepte către apartamentul ei.

— Voi avea nevoie de o întâlnire cu fratele tău. Să o stabilesc eu, sau o faci tu?

Ea ar fi trebuit să se elibereze din strânsoare, dar mâna lui avea o căldură plăcută pe cotul ei. Ea nu băgase până atunci de seamă că era rece.

— Este vorba despre clădirile de pe Orton Street? întrebă ea în timp ce deschise uşa.

— Ţi-a vorbit despre asta, nu-i aşa? El o urmă în camera de zi, permiţându-i să ia loc lângă focul care se stingea. Ei bine, Pilcher chiar a făcut o ofertă pentru clădirile mele. Pentru cele de la graniţa cu St. Luke.

Confuză, ea se aşeză vizavi de el.

— Şi ai acceptat?

— Bineînţeles că nu. Nu-mi trebuie banii lui. Doar celelalte proprietăţi care înconjoară terenurile mele. Am trimis consiliului o ofertă pentru ele.

Ea încuviinţă din cap.

— De ce?

El ridică din sprâncene, două linii oblice. Se îndreptă către bufet, scoţând dopul sticlei de coniac.

— Pentru că pot.

— Dar… clădirile acelea nu se află în Whitechapel.

El îşi luă băutura şi se întoarse la locul său.

— Minunat, spuse el categoric. Exact de ce aveam nevoie – încă un bogat care să-mi spună să stau în banca mea. Doar că, de această dată, vine de la propria mea soţie.

— Nu asta am vrut să spun! Doar că pur şi simplu nu înţeleg. Acest lucru nu va face decât să-l enerveze pe domnul Pilcher.

El ridică din nou din sprâncene.

— Şi dau eu doi bani nenorociţi pe nervii lui Pilcher?

— Nu este nevoie să vorbeşti urât, spuse ea înţepată. Eu pur şi simplu nu înţeleg cum intenţionezi tu să scoţi profit din această achiziţie. Terenurile sunt pustii. Tu eşti un proprietar, nu un dezvoltator.

El strânse din dinţi.

— Voi face profit dându-i acelui nenorocit o lecţie. Crede că preţioasa lui comună este prea bună pentru oamenii ca mine? Ei bine, va trebui să se gândească mai bine, zise şi luă o înghiţitură zdravănă din băutură.

— Deci *vrei* să-l provoci. Ce tâmpenie! De ce nu ceri o avere pe clădirile tale? Asta l-ar lovi unde îl doare.

El îşi lăsă paharul din mână.

— Şi cele două sute şi ceva de persoane care locuiesc în clădiri?

— Ce e cu ele?

— Pilcher le va arunca afară ca pe…

Pocni din degete.

— Există şi alte clădiri, spuse ea. Oamenii pot locui în altă parte.

El strâmbă din nas.

— Da, ţie ţi se pare uşor. Niciodată în viaţa ta nu a trebuit să-ţi faci griji pentru găsirea unui acoperiş, nu-i aşa?

Când fratele tău a întrecut măsura, ai venit direct la mine.

Ea se trase îndărăt.

— *Tu* m-ai invitat. Şi… ce are de-a face cu mine, până la urmă? Aceasta este o chestiune de afaceri…

— La dracu' cu afacerile! Ei sunt oamenii mei, spuse el furios. Iar eu am grijă de ai mei.

Ea îşi muşcă limba. El se uită în pahar. Focul trosnea; un buştean se prăbuşi, aruncând scântei.

— Foarte bine, spuse ea. Începe războiul cu Pilcher atunci.

Ea o străpunse cu o privire aprinsă.

— Va fi război dacă Pilcher va face cum vrea. Dacă voi fi văzut aruncându-mă la picioarele lui, permiţându-i să îi dea pe oamenii mei în stradă, atunci toţi vor crede că sunt uşor de manipulat. Vor fi ca lupii la gâtul meu: *asta* ar trebui să însemne ceva pentru tine dacă două sute de nevinovaţi nu o fac.

De ce vorbea de parcă *ea* era inamicul lui?

— Eşti nedrept. Nu am spus niciodată că oamenii tăi nu contează…

— Draga mea, nedrept este să fii aruncat afară pentru că un oarecare individ are o afacere nelegiuită cu sacristia lui. Dar tu ai dreptate, de ce să mă deranjez cu cei două sute care ar plăti cel mai scump pentru asta? Bieţii mizerabili! Muncitori în fabrici şi docheri. Mă îndoiesc că soarta lor te-ar ţine trează noaptea doar pentru că mâinile lor nu arată atât de diferit faţă de ale tale.

Ea trase adânc aer în piept.

— Nu sunt atât de snoabă…

Izbucnirea lui în râs o făcu să tacă.

— Tu? Asta e bună.

— Când am spus eu vreodată…

El se ridică, cu mâna încleştată pe pahar.

— O spui într-o sută de feluri, Catherine. Crezi că nu ţi-am văzut faţa când am trecut prin mulţimea de la acele întâlniri? Ai întrebat despre tuberculoză. Privirile piezişe, ridicarea sprâncenei – crezi că eu nu vorbesc acel limbaj? L-am învăţat de mic. L-am învăţat în stradă, măturând aleile,

astfel încât cei ca tine să poată trece fără să-şi murdărească hainele.

El fusese măturător de străzi?

— Mărunţişuri, spuse el. Îşi lăsă paharul pe masă fără să facă un zgomot, şi, cumva, grija cu care făcuse asta era mult mai descurajantă decât mânia lui. Oamenii care treceau strada aruncau monede la picioarele mele pentru că nu voiau să rişte să-mi atingă mâna, ca nu cumva să port vreo boală. Şi i-am învinuit pentru asta? Nici măcar o dată. Ştiam că exista o lume mai bună, unde pruncii nu tuşeau în leagănele lor, iar boala nu venea cu atâta regularitate. Nu te-am învinuit că ai întrebat despre tuberculoză. De ce aş fi făcut-o? Oricum este o minune că ai venit cu mine. Dacă aş fi fost în locul tău, nu aş fi făcut-o niciodată. Şi nici nu aş fi plecat din West End. Pentru că ştiu cum este. Am văzut când eram mic. Am tras cu ochiul la ferestrele voastre când nu era nimeni pe stradă. Era o privelişte frumoasă pentru un băiat ca mine. Scaune pentru toată lumea. Un pian în colţ. Întotdeauna un foc în şemineu – cu lemn adevărat, nu cu cărbuni care să afume casa. Tu nu ai stat niciodată trează toată noaptea, Catherine, străduindu-te să respiri? Sufocându-te cu fumul care îţi ţinea de cald?

— Nu, şopti ea. Eu nu… De ce eşti supărat pe mine?

El îşi trecu o mână peste faţă, apoi o afundă în păr.

— Nu sunt, spuse el oftând. Nu este vina ta. Şi nici a fratelui tău. Făcu o grimasă. Nici măcar vina lui Pilcher nu este. Crezi că îi învinuiesc pe cei ca tine? Nu. De ce să rişti ce ai? De ce să rişti acea mică bucată de rai?

Ea clătină din cap. Trecutul ei nu se putea numi chiar smuls din rai. Un foc de lemne şi suficiente scaune nu puteau alcătui un paradis. Ea crescuse luând de bun acoperişul de deasupra capului – nu putea contrazice asta. Dar nu avusese niciodată parte de armonie în jur. Afacerea Everleigh era singurul lucru care-i aducea împăcare.

Poate că el interpretase greşit tăcerea ei. Un zâmbet ciudat îi curbă buzele.

— Şi acum ai rămas fără cuvinte, spuse el. Expresia

asta de pe faţa ta… mă aştept să fie milă.

Ea se trase înapoi.

— Nu, zise. Nu pentru tine.

— Nu pentru mine. Tonul lui era sarcastic. Cred că nu sunt destul de sărac. Sau nu merit. Aşa este la modă, nu-i aşa? Să-ţi păstrezi mila pentru săracii care *merită.*

Ea simţi că începea să se enerveze. Nu avea să fie mustrată de *el.*

— Dacă este aşa, atunci ai dreptate, cu siguranţă nu meriţi nici măcar o urmă de compasiune.

— Bine, spuse el cu răceală. Şi nu te deranja nici cu oamenii pe care-i vezi pe aceste străzi. Ei nu vor mila ta şi nu le pasă că tu nu-i vei atinge. Şi nu vor nici respectul tău. Ceea ce vor ei este ceea ce *ai* tu. Iar asta te sperie cel mai tare, nu-i aşa? Pentru că ştii că ai mai mult decât meriţi. Tu ştii că nu este corect. Biblia îţi spune acest lucru.

— Eu am muncit pentru banii mei, spuse ea foarte încet.

El pufni.

— Sigur, mulţi dintre voi spun asta, nu-i aşa? Staţi în jurul focurilor voastre plăcute şi inventaţi motive pentru care meritaţi ce aveţi. Şi *asta,* Catherine, este ce m-a durut, copil fiind. Nu am vrut niciodată mila voastră. Dar, Dumnezeu îmi este martor, am vrut ca voi să ştiţi că singurul lucru care ne diferenţia era norocul. Când măturam străzile, nu mă chinuiam să o fac din respect. O făceam doar pentru bani. *Asta* am vrut să priceapă bogaţii, măcar pentru o *secundă.*

El trase aer în piept, apoi râse scurt când se aşeză din nou.

— Desigur, după aceea am crescut. Rămase un moment lung cu palmele apăsate de buze, inelele sale strălucind în lumina focului. Am crescut şi mi-am dat seama că nu este atât de simplu. Bunele maniere, familia şi aristocraţia – nenorocita de aristocraţie –, buna creştere, minciunile sunt strâns legate. Şi am văzut că nu aveam să le dovedesc niciodată contrariul. Escrocheria avea loc de prea mult timp. Combaterea ei ar necesita un om mai

măreţ decât mine.

El îşi coborî mâinile şi o străpunse cu o privire rece, fixă.

— Aşa că am decis să nu intru în joc. În schimb, mi-am făcut propriul joc. Şi am decis ca niciun om să nu mă bată la el. Pilcher vrea să încerce? Îi urez mult succes. Nu este primul. Şi sunt la fel de sigur că nu va câştiga. Făcu o pauză. Aşadar, fratele tău spune că nu mă va ajuta? Atunci voi găsi o altă cale. O cale să-l determin, poate. Înţelegi?

Mâinile ei, prinse împreună la nivelul taliei, tremurau. Şi le încordă, dorindu-şi să le oprească tremurul.

El observă. Îşi coborî privirea către poala ei şi îşi îmblânzi expresia. Se întinse şi îşi puse palma peste articulaţiile degetelor ei.

— Catherine, spuse el. Acum şi tu eşti una de-a mea. Aşa că nu ai motive să tremuri.

— Nu tremur, minţi ea.

El o studie un moment lung şi tăcut. Apoi se ridică de pe scaun, îngenunchind cu o graţie mlădioasă în faţa ei.

— Eşti în siguranţă aici, spuse el trecându-şi uşor degetul mare peste degetele ei. Mă crezi?

— Da.

Ea nu simţi vreo ezitare spunând asta. După discursul lui aprins şi radical, asta părea o adevărată minune. Dar ea nu tremura de frică.

Ochii lui spălăciţi erau incredibil de frumoşi. El îi ridică mâinile, presându-şi buzele moi pe încheieturile ei. Probabil îi simţise respiraţia, pentru că i se îmbunase chipul. El se întinse ca să-şi strecoare mâna prin cocul ei.

— Nu există nicio vopsea pentru culoarea aceasta, spuse el răguşit.

— Nu, şopti ea.

El îi trase capul foarte încet spre el. Buzele lor se întâlniră. Sărutul era lent, incredibil de ciudat – el în genunchi în faţa ei, inima ei încă bătând puternic. Ea închise ochii. Gura lui era moale. Ea se lăsă uşor în faţă şi muşchii spatelui i se relaxară când el o adulmecă.

În cele din urmă, ea îşi întoarse capul.

— Ce gusturi proaste ai, spuse ea foarte încet. Să săruţi pe cineva care face parte dintr-o categorie de oameni pe care i-ai blestemat considerându-i necreştini.

El râse fără zgomot, un pufnet delicat în aer.

— Poate cred că pentru tine mai există o speranţă.

Ea se uită la el.

— Sau poate că tu eşti cel ipocrit. *Tu eşti* snobul.

O privire curioasă îi apăru pe faţă.

— Aşa crezi?

— Da. Sau un laş. Nu sunt sigură.

El se lăsă pe spate, cu o expresie impenetrabilă.

— Uite ceva ce nu mi s-a mai spus niciodată.

— Sunt sigură că nu a îndrăznit nimeni s-o spună. Dar asta nu înseamnă că nu este adevărat.

El făcu un zgomot slab şi ascuţit, ce se voia probabil unul de amuzament.

— Vrei să-mi explici puţin?

— Sigur. Îţi place să vorbeşti despre nedreptăţile pe care le vezi. Dar, în loc să faci ceva în acest sens, tu le foloseşti ca să-ţi justifici propriile abuzuri asupra legii – îmbogăţirea ta. Cum numeşti asta? Sigur nu curaj.

El îşi miji ochii. Abia acum îi văzuse ea adevăratul temperament. El se ridică.

— Politica este pentru cei care cred că pot face o schimbare pentru oameni. Mie nu mi-a păsat niciodată de nimic decât de mine.

— Nu este adevărat, spuse ea cu siguranţă în voce. Doar gândeşte-te ce ai făcut pentru Tulip Patrick şi pentru toţi elevii aceia…

— Pentru Whitechapel, izbucni el. Whitechapel este al meu.

— Foarte bine. Dar *ai ales* să te vinzi ieftin. Ambiţiile tale, abilităţile tale.

— Nu. Eu pur şi simplu le limitez la ceea ce contează.

— Nu te cred, spuse ea ridicând din umeri. Cred că ţi-e frică.

El îi oferi un zâmbet neîncrezător.

— Chiar aşa?

Ea ignoră batjocura din vocea lui.

— Ţi-e frică să ţinteşti mai sus. Îl numeşti jocul oamenilor bogaţi, dar asta nu este decât o scuză. Ţi-e frică să încerci – şi să dai greş. Şi cred că tu *ai* vrut ca trecătorii să te privească în ochi, în copilărie. Altfel, de ce ai fi atât de supărat pe mine acum?

El se uită la ea.

— Este o întrebare bună. Poate că sunt un prost, până la urmă. Poate că mi-am imaginat că, totuşi, căsătoria cu tine ar însemna ceva. Că ne-am putea înţelege ca oamenii, pentru că am măturat străzile tatălui tău când eram copil.

Ea se ridică.

— Serios? Vrei să spui că ai putut vedea mai mult decât o *bogată* răsfăţată din West End? Spune-mi ceva! Câte mesaje de-ale mele ai ignorat înainte să mă aduci aici? Te-ai fi deranjat vreodată să vorbeşti cu mine dacă nu credeai că te-aş fi putut ajuta cu acele clădiri preţioase?

— Două clădiri, spuse el încet. Dacă asta este tot ce crezi despre mine, atunci eşti cea mai slabă miză pe care am jucat vreodată.

— Ce… Ea scoase un râs tăios. Haide acum! Eu sunt… doar nu sugerezi că ţi-ai dorit altceva, în tot acest timp. De la mine? N-am să te cred.

Zâmbetul lui era scurt şi întunecat.

— De ce nu? Crezi că un om nu poate pofti la ce i s-a spus că nu merită? Un băiat se poate uita pe o fereastră şi îşi poate dori un foc de lemne. Crezi că un bărbat nu se poate uita prin casa ta de licitaţii şi să poftească o femeie?

Uimită, ea îşi căută cuvintele.

— Eu… tu nu m-ai întâlnit niciodată. Abia am vorbit…

— Te-am urmărit, spuse el încet. Din clipa în care a apărut Lily la uşa ta. Întotdeauna am stat cu un ochi pe tine.

Ea îl privi ţintă. Îşi încrucişă braţele ca să alunge un sentiment ciudat, tremurător şi descumpănitor.

— Îţi… făceai griji pentru ea, presupun.

— Te urmăream pe *tine,* spuse el.

— Nu. Ea clătină din cap, simţind cum o cuprinde

panica. Nu voia să audă aşa ceva. Era doar un aranjament de afaceri! Acest acord nu avea nimic de-a face cu sentimentele, curiozitatea, cu… dorinţa…

Ba da, avea de-a face. Putea vedea asta pe chipul lui. El nu părea mulţumit de declaraţia sa. Expresia lui era evidentă: privirea unui bărbat conştient că făcuse o greşeală fatală.

Şi, dintr-odată, ea nu putea suporta să fie greşeala lui.

— De ce mă urmăreai? şopti ea.

Şi cât de nesăbuită era să simtă această speranţă trecătoare, fragilă? Ea prinsese o sută de bărbaţi holbându-se la ea. Chipul ei… „Frumoasa mea”, aşa îi spunea tatăl ei. „Ai chipul mamei tale”. Dar ea îşi dorise mereu să fie mult mai mult de atât – pentru el şi, poate, pentru altcineva…

— Nu pot spune. El vorbea cu voce joasă, aspră. Poate pentru că nu am mai văzut niciodată o femeie ca tine. Ieşită din comun în lumea aceea. Pe picioarele ei. Poate că am admirat asta. Sau poate că pur şi simplu erai un indiciu pentru următorul nivel la care trebuia să ajung. Sau poate a fost chiar mai simplu – şi ai dreptate, am dorit ceea ce nu am avut niciodată în copilărie. Ca o femeie ca tine… ca *tu,* Catherine, să te uiţi la mine şi să nu vezi… un escroc. Un şobolan care a avut o ascensiune neaşteptată. Ci un bărbat. El păşi spre ea. Un bărbat care să poată face pentru tine mai mult decât a făcut vreodată nenorocita aia de casă de licitaţii. Simplu, sigur. La fel de simplu ca tot ce am experimentat în pat împreună. Poate că asta am vrut de la început.

El numea asta simplu?

— Eu sunt… Eu nu-ţi pot dărui asta. Ţi-am spus, nu sunt potrivită, nu în acest fel.

O umbră traversă chipul lui şi îi făcu gura să se schimonosească, şi asta o ustură ca o lovitură de bici. Ea îl avertizase în această privinţă. Cum îndrăznea să o privească dezamăgit?

— Prostii, spuse el categoric. Ce înseamnă asta?

— Casa de licitaţii poate să nu însemne nimic pentru tine, dar este tot ce mi-am dorit vreodată…

El îi cuprinse obrazul.

— Acum minţi, spuse el încet, şi eu care credeam că eram atât de sinceri. Am văzut că ţi-o doreşti. Am *auzit* că ţi-o doreşti, în seara trecută. Dacă ţi-e teamă, atunci spune-o! Dar să nu cumva să mă minţi.

Ea îşi ridică bărbia. Nu avea să se lase intimidată de el.

— Nu are nimic de-a face cu teama – şi nici cu situaţia noastră. În timp ce cinismul îi asprea gura, ea riscă şi vorbi în grabă: Este vorba despre… mine. Te-aş dezamăgi. Iar ea nu putea suporta acel gând. Ea, Catherine Everleigh, nu dădea greş. Ea nu făcea nimic cu jumătăţi de măsură. Ea nu îşi permitea să-şi propună ceva cu care nu avea şanse să se descurce.

— Ce prostie e asta? Când ea clătină din cap, el îi întoarse faţa înapoi spre el. Uită-te la mine! Cum adică nu eşti potrivită? Cine ţi-a băgat asta în cap? Nenorocitul de frate-tău?

— El nu are nicio legătură cu asta, spuse ea cu amărăciune. Unele lucruri le ştim de la o vârstă fragedă. Mama mea… Fusese foarte nefericită cu viaţa ei. Îşi irosea energia pe bârfe, clevetiri şi certuri stupide între prietenele ei. O ducea în pat la fiecare semn de mânie al tatălui ei. Se certa, mereu se certa cu el. Ea o avertizase pe Catherine că soarta unei femei era să fie dependentă de plăcerea unui bărbat. „Căsătoria, Catherine, este cel mai periculos risc pe care şi-l asumă vreodată femeia. Ai grijă pe cine alegi! Asigură-te că-l poţi face fericit”.

Dar singurul bărbat pe care ştia Catherine cum să-l facă fericit era tatăl ei – pentru că ea excela în munca ei. Şi ce alt bărbat ar fi fost mulţumit cu aşa ceva?

— Eu nu vreau acea viaţă, spuse ea cu înverşunare. Nu vreau să fiu… obligată… de un ideal pe care nu-l pot îndeplini. Şi, da, îmi place atingerea ta. O vreau. Recunosc asta. Mă… gândesc la tine noaptea şi prea des în timpul zilei, şi eu… Dar nu înseamnă nimic! Ai spus-o chiar tu odată – se întâmplă la colţurile de stradă!

— Se întâmplă pe naiba aşa, mârâi el.

*

Dar, în timp ce el o trăgea spre el, ceva se schimbă. Chipul ei, care fusese încordat din cauza unei lupte interioare, se schimbă; se relaxă. Ea îşi închise ochii şi trase aer în piept, cu zgomot, apoi îşi puse braţele în jurul lui, ca un copil sărind de pe marginea unui zid înalt, îndreptându-se spre necunoscut.

Chiar şi în copilărie, Nick nu cerşise niciodată. El măturase străzi, lustruise cizme, se ferise de pumnul câte unui gangster de la docuri, dar nu cerşise. Acolo trăsese linia. Iar dacă acum Catherine îl respingea, era foarte posibil ca el să nu mai râvnească vreodată la ea. Pentru că se ajungea la acelaşi lucru, nu-i aşa? El nu ar lua ceea ce ea nu i-ar oferi în mod deliberat şi, Dumnezeule, nu ar cerşi.

O apucă de talie şi o prinse când ea îşi lipi capul de gâtul lui. Respiraţii neregulate îi încălzeau pielea, un efect persistent al temerilor care o răvăşeau.

Nick nu spera să înţeleagă acele temeri. Şi nici nu se aştepta să i le poată alunga. Aceea era bătălia ei. Dar el putea al naibii de bine să-i dea un motiv să lupte.

Mâinile ei bâjbâiau pe mijlocul lui, strângându-l ca şi cum ar fi dorit să-l ţină lângă ea. De parcă el s-ar fi îndepărtat, chiar şi dacă ar fi avut un pistol la tâmplă. Îl cunoştea într-atât încât să înţeleagă asta.

El intenţiona să o facă să îl cunoască şi mai bine.

O sărută în creştetul capului moale şi mătăsos şi netezi o cărare în jos către braţele ei, trăgându-i mâinile să fie libere, cuprinzându-i degetele cu degetele lui. Se aplecă să o sărute pe gât. Pulsul ei încă era agitat. Ea îşi întoarse capul, ori din timiditate, ori ca să-i ofere lui un unghi mai bun.

El îşi duse gura încet pe gâtul ei, chiar la marginea rochiei cu guler înalt, din lână albastră, fără podoabe. Zeci de nasturi o ţineau strâns închisă; le observase când o urmase pe scări, mai devreme.

Dumnezeu să o ajute dacă îi plăcea rochia. El îşi băgă

mâna în buzunar şi scoase un cuţit. O simţi cum se încordează când îl văzu.

— Stai nemişcată, spuse el.

Ea făcu mai mult de atât. Se întoarse pentru el, aplecându-şi capul şi oferindu-i acces la spatele ei.

Bogăţia îi adusese o mie de plăceri pe care nu le anticipase vreodată. Dar nu avusese o plăcere mai mare ca aceasta: să-i taie hainele lui Catherine fără să ţină cont de costuri.

Şi să-i simtă încrederea, credinţa nestrămutată în el, în timp ce rămase nemişcată sub tăişul cuţitului.

Rochia se desfăcu şi căzu destul de uşor. Şireturile corsetului nu erau greu de tăiat. Dar, în timp ce hainele cădeau, vederea lenjeriei ei îl lovi cu putere; nerăbdarea îi făcu mâna să tremure. Azvârli cuţitul şi îşi folosi mâinile pentru restul. Ca un sălbatic, fără îndoială. Simţea asta. Dorinţa era un cuvânt prea drăguţ. Ea îl ţinuse departe mult prea mult timp. Toată viaţa lui, ea fusese ţinută deoparte. Dar acum era aici.

Goală, în faţa lui.

Ea se răsuci, cu hainele zdrenţuite la picioare, slava lui Dumnezeu ivindu-se din ruinele a ceea ce îi despărţise. Având spatele drept, fiecare centimetru al pielii ei era poleit de lumina lumânărilor. Panta umerilor ei era ca o apă curgătoare. Talia ei se îngusta şi apoi îşi urma linia până la şoldurile pline, ca un cântec în crescendo. Îi atinse pielea goală, îşi întinse palma de-a lungul acelei curbe şi simţi până în adâncul oaselor că făcea ceea ce trebuia.

Cum se putea ca ea să nu ştie? Cum se putea ea îndoi, chiar şi pentru o clipă? Se uită în sus la chipul ei, în căutarea unui răspuns. Ea îl privi. Fără să roşească. Fără să fie ruşinoasă ori sfidătoare. O < lui ei erau larg deschişi şi atenţi la el, iar buzele ei tremurau la limita unui zâmbet.

Se priviră în tăcere. Prin pereţi, se auzeau sunetele obişnuite ale lumii – râs înăbuşit, strigăte voioase din sala de jocuri, zornăitul farfuriilor, lumea pământească. Aici, în camerele ei, cu ea stând goală în faţa lui, îi învălui o tăcere fermecată, profundă şi adâncă, precum liniştea din biserică

în timpul rugăciunii.

Îşi urcă mâna în partea de sus a corpului ei, atingând greutatea sânilor, linia delicată a claviculei, coloana graţioasă a gâtului ei.

Îi atinse faţa cu blândeţe.

— De unde ştii cum ai putea fi? Cum poţi să ştii fără să încerci?

În ochii ei apăru o sclipire.

— Cred… că nu pot. Apoi ea făcu un pas în faţă şi îl sărută.

El închise ochii. Nu fusese virgin când o băgase în patul lui. Dar acum îi veni în minte, în timp ce o săruta, în timp ce mâinile ei se înfăşurară în jurul lui ca viţa-de-vie şi când gemu şi îşi înclină capul, încurajându-l, că el fusese la fel de inocent. Un fel de inocenţă binecuvântată: el nu ştia că un sărut îi poate provoca o durere puternică în piept. Ieşi tot aerul din el când o sărută. Toate ambiţiile lui păreau să urce în spirală prin el, concentrându-se către o singură ţintă: să o facă să nu-l părăsească niciodată. Pentru că ea avea un gust… ca toţi banii din oraş. Ziduri care ajung la ceruri. O privelişte care cuprindea toată lumea.

El o ridică, o luă în braţe şi o duse în dormitor. O lăsă pe pat şi rămase încă o clipă să o privească stând aşa întinsă pe cearşafuri, ca o dimineaţă de Crăciun. Iată priveliştea. El şi-ar întipări-o în minte cu fiecare detaliu: lumina soarelui răvăşită pe părul ei desfăcut; curbele fine ale picioarelor ei îndoite; răsturnarea grea a sânilor ei; umbra dintre coapsele ei, chemându-l, chemându-l…

Ea începu să se ridice. El puse un genunchi pe saltea, ţinând-o de umăr.

— Lasă-mă să mă uit, spuse el.

— Uită-te în timp ce te dezbraci, replică ea.

El scoase un sunet gâtuit. Poate începutul unui râs, pentru că voia să încurajeze o asemenea neobrăzare. Dar sunetul se frânse când ea se întinse după cămaşa lui, dibuind primul nasture.

— Nu. Nici el nu avea răbdare pentru aşa ceva. Se ridică şi îşi lepădă repede hainele de pe el. Le aruncă fără

să ţină seama, astfel încât să se poată alătura ei în pat.

Ea îşi deschise braţele pentru el. El voia să continue încet. Un colţ îndepărtat al minţii lui, isteţ şi conspirativ, îl îndemna să aibă grijă. Să o ia cu totul, să o lase moale şi satisfăcută, astfel încât să nu mai pună vreodată la îndoială că locul ei era sub el, fără să existe ceva care să-i despartă.

Dar, pentru prima dată în viaţa lui, disciplina sa dădu greş. Când mâinile ei – reci, mici, aspre – atinseră pieptul lui gol, ceva se frânse.

El se repezi la gura ei. O sorbi în timp ce îi dezmierdă corpul cu mişcări lungi şi ferme. Lacom, el se simţea lacom; panicat, cum fusese cândva, cu disperarea unui băiat care nu ştia când avea să ia următoarea masă. *Dacă* avea să se întâmple. El crescuse cu nevoile şi dorinţele ca tovarăşe nelipsite. O simţea acum, adânc în stomac, când se îndepărtă de gura ei ca să-i sugă sânul. „Ia acum tot ce poţi! Pentru că s-ar putea să nu mai primeşti niciodată asta”.

Ea părea să-i înţeleagă starea. Ajunse în jos de-a lungul corpului său, trecându-şi palma peste pieptul lui, peste buric. El îi prinse mâna înainte să-i găsească mădularul; el nu se putea încrede în reţinerea lui; refuza să-şi verse sămânţa înainte să intre în ea. Îşi puse mâna lângă mâna ei, ţinând-o ferm acolo, şi apoi îi simţi dinţii: ea îşi întorsese capul şi îi prinsese degetul mare. El gemu în timp ce ea îi sugea degetele; li se întâlniră ochii – ai ei cu pleoapele grele, sinceri şi neruşinaţi.

El se uită la ea nemişcat. Aici, acest lucru, faţa ei de acum – acea privire avea să fie scopul lui din fiecare noapte de acum înainte, cu voia Domnului.

„Până trec cei cinci ani”.

El alungă prea târziu gândul; asta îl făcu să mârâie. El îşi trase mâna, mângâindu-i sfârcul în vreme ce porni în jos pe corpul ei. O apucă de coapse şi le depărtă. Cârlionţi blonzi, moi la atingere; el îi atinse uşor şi îi simţi şoldurile tremurând.

Îşi înclină capul, sărutând rotunjimea coapsei ei interioare. Mirosea ca oceanul; ea scânci o dată, când el o

desfăcu mai mult, ignorând rezistenţa simbolică a coapselor ei.

Iată, cealaltă inimă a ei. El îşi puse limba pe ea şi îi simţi tresărirea. Îşi strecură mâinile peste abdomenul ei, acea parte uşor rotunjită şi delicată ca satinul, acel cadou minunat de la Dumnezeu întruchipat de trupul ei femeiesc, şi, cu un zgomot sufocat, coapsele ei se relaxară pentru el.

Era un dar. El se simţi pentru un scurt moment copleşit senzaţia ei, mirosul, gustul inimii ei, cedarea, deschiderea ei pentru el, vulnerabilă şi de încredere.

Apoi începu să o lingă, şi sunetul pe care-l scoase ea, felul în care îşi strânse coapsele în jurul lui îl făcură să geamă. El o linse din nou şi din nou, ascultând cu atenţie, aşteptând spasmul care îi făcea trupul să tresalte – *iată,* asta era ceea ce voia ea.

El îi dărui ce dorea, ignorând încleştarea mâinilor ei în părul lui şi murmurul ei întrerupt. Nu era prea mult. El o însoţea într-acolo. Avea să fie acolo pentru ea şi, când avea s-o vadă epuizată, când ea nu avea să mai poată tresări, el avea să se înfigă în moliciunea ei, tare ca o nenorocită de piatră, avea să se înfigă în ea atât de adânc, încât să o facă să strige din nou…

Ea icni şi scânci, şi şoldurile îi zvâcniră sub el. El intră prin faldurile ei, împinse un deget în ea în timp ce respira deasupra ei, o satisfacţie fierbinte şi perversă dată de reacţiile ei. El îi putea oferi asta. El avea să-i ofere iar asta.

Se ridică peste ea, plin de dorinţă şi întărit, ţinându-şi respiraţia în timp ce vârful mădularului său atinse intrarea ei alunecoasă. Ea era îmbujorată, înnebunită, în vreme ce presăra săruturi pe faţa lui.

— Te rog, şopti ea. Umple…

El se apăsă în ea, intrând până în capăt. Ea îşi vârî limba în gura lui şi se prinse de el când începu să se mişte. Era ceva antic. Simţea ca şi cum începuse ceva într-un vis, cu mult timp în urmă, şi acel ceva se relua acum prin forţa sorţii inevitabile, iar el trebuia să se opună înverşunării propriei nevoi, trebuia să o sărute înapoi, să-i mângâie obrazul şi să se concentreze asupra formei urechii ei sub

degetul lui mare, în timp ce el se lupta împotriva propriului apogeu. El îşi roti şoldurile, iar ea icni. Îi plăcuse. El o făcu din nou, iar ea îl apucă de umeri, zgâriindu-l.

El scoase un râset uşor, o încântare răguşită şi triumfătoare. El îşi vârî o mână între ei, găsindu-i punctul sensibil când îşi mişcă din nou şoldurile.

— Oh… Ea deschise gura către el, apoi închise ochii arcuindu-se să-l întâlnească. Oh… Cred că…

Nu încă. El lovi cu palma tăblia patului, marginea sculptată intrându-i în piele; se concentră asupra acelui fapt, oferindu-i ei ce avea nevoie, mângâind-o constant, profund. Dumnezeule, dar ea era cea mai frumoasă privelişte de pe acest pământ aşa cum se zvârcolea sub el, luptându-se să găsească…

— Ah…

Suflarea izbucni din ea atunci când el o simţi încleştându-se în jurul lui. Şi, la fel de simplu, el ajunse la un pas de climax.

Să se desprindă de ea atunci era cea mai grea şi mai nenorocită pedeapsă pe care o primise vreodată. Cu o singură mişcare puternică a mâinii, el se descătuşă. Apoi se întoarse să o sărute.

Buzele ei se simţiră leneşe pe ale lui. Îl mângâie pe faţă, atingându-i obrazul cu degetul mare. Rămaseră împreună aşa timp de un minut lung. Şi apoi, cu un zâmbet trist, el se ridică să-şi caute cămaşa aruncată.

După ce se şterse, el se întoarse la ea – şi văzu reţinerea care îi apăru pe faţă, ca o umbră.

Trase aer adânc în piept, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze – retragerea ei. O reluare a disputei lor.

Dar, când vorbi, ea sună gânditoare.

— Ştiu cum trebuie să faci.

El nu înţelegea.

— Ce să fac?

— Cum să obţii terenurile acelea de la Pilcher. Ea se aşează în fund, părul revărsându-i-se sclipitor pe spate. Fratele meu intenţionează să spună că oferta ta a venit prea târziu. Tu trebuie să mergi în faţa consiliului şi să

insişti că perioada de ofertare nu a fost anunţată în mod corespunzător. Şi să spui că ar trebui să scoată terenurile la licitaţie publică, pentru a te asigura că procesul este făcut într-un mod echitabil şi transparent. Subliniază modul în care va fi făcut consiliul să apară în presă dacă îţi refuză şansa de a licita.

El se aşează pe marginea patului, puţin speriat de rapiditatea cu care făcuse ea mutarea către chestiunile de afaceri.

— Asta îi va da o şansă să liciteze peste mine, spuse el încet.

— Poate încerca, dar noi nu-i vom permite.

Ea înghiţi în sec, apoi se întinse şi îşi puse mâna peste a lui.

Un lucru atât de mic, o imagine atât de obişnuită, care să pară atât de… importantă. Când el se uită în sus, îi prinse privirea ridicându-se de la acelaşi punct.

— Dacă îţi doreşti cu adevărat acele terenuri, spuse ea, vom face o escrocherie. Ne vom asigura ca nimeni să nu liciteze peste tine.

El îşi răsuci mâna în mâna ei, împreunându-şi degetele împreună.

— O escrocherie.

Dar exista un cuvânt şi mai surprinzător în propoziţia pe care tocmai o rostise ea. *Noi.*

— Da, spuse ea foarte încet. Îţi voi arăta eu cum. Te voi ajuta. Dar, mai întâi, trebuie să convingi consiliul să organizeze licitaţia.

El zâmbi. Dar ea nu zâmbi înapoi. Expresia ei părea severă acum.

Ah! Această ofertă a ei ar fi putut fi o victorie. Dar el simţi dintr-odată că era invers. O femeie atât de înverşunată – cum el nu mai cunoscuse –, dedicată întru totul afacerilor onorabile nu ar face această ofertă prea uşor.

Dar ar face-o pentru el. Era cadoul ei pentru a compensa tot ce simţea că nu putea oferi.

El o privi ţintă. O femeie frumoasă, mândră,

încăpăţânată, enervantă şi amăgitoare. El era prea bun la afaceri ca să refuze oportunitatea oferită de ea. Dar el era un escroc. Ştia cum să fure ceea ce nu era în ofertă. Nu avea să piardă acele terenuri. Dar, între acele pământuri şi ea, el ştia care era cea mai bună investiţie. Cea care avea cele mai mari şanse să producă o viaţă de bogăţie, bucurii şi plăceri intense.

— În regulă, spuse el. Vreau să o fac, orice ar însemna asta.

Ea îi oferi un zâmbet uşurat. El îi zâmbi la rându-i, fără efort.

Naivitatea ei era cel mai bun avantaj al lui. „Eşti una de-a mea”, îi spusese el. Iar el nu renunţa le ai lui.

Capitolul 12

Nick se uită chiorâş la foaia de hârtie.

— În încheiere, vă înaintez cererea mea…

Se întrerupse, iritat că din colţul îndepărtat cineva, poate bătrânul Burke, ceru încă o halbă.

— Nu pot să fac asta aici. E prea multă agitaţie.

Catherine stătea în faţa lui, cu halba de bere neatinsă, uitându-se cu o seninătate oarbă la bărbaţii zgomotoşi şi beţi de la mesele din jurul ei.

— Acesta este decorul perfect în care să exersezi. Dacă poţi rămâne indiferent faţă de tot zgomotul de aici, cu siguranţă poţi…

— Acea sală de consiliu nu va fi plină cu oameni beţi, nu-i aşa?

— Sigur că nu. În schimb, publicul va fi constituit din filfizoni certăreţi şi ostili care vor crede că îi faci să-şi piardă timpul.

El zâmbi.

— Filfizoni, ha?

— Cred că acesta este cuvântul pe care îl foloseşti tu. El o văzu zâmbind şi îşi aminti să se încrunte din nou. Poate

că ar trebui să mergi la Colţul Vorbitorilor. Nimic nu se compară cu ameninţarea de a arunca cu ouă stricate pentru a face pe cineva să se concentreze.

— Doamne fereşte! El se aşează, ruşinat şi conştient de huiduielile dezamăgite care explodară.

— Tocmai începea să fie bine! strigă Nate Hooley.

— N-am putut pricepe nici jumate, dar suna foarte elegant, fu de acord Kip Hooley, verişorul lui Nate.

— Să v-o trag, bolborosi Nick, în timp ce indivizii dădură noroc şi chicotiră.

— Domnule O'Shea, spuse soţia lui cu răceală. Ce limbaj…

— Într-o zi îmi vei spune Nick.

— Într-o zi ţi-aş putea spune Belzebut. Ce e asta? Consiliul Municipal al Lucrărilor nu permite accesul doamnelor la şedinţele sale. Ia aminte: nu voi fi acolo să te sâcâi.

— Sau să mă încurajezi, murmură el. El se uită peste discurs, trei pagini scrise lin de mâna ei. La fel de bine puteau fi bolboroseli, deşi scrisul ei era clar. Va trebui să memorez asta.

— Nu ai timp de aşa ceva.

Ea nu înţelegea. El trase aer în piept ca să-şi alunge frustrarea, dar cuvintele tot ieşiră tăioase.

— Nu am de ales, nu-i aşa? Dacă nu vreau să mă fac de râs…

Mâna ei se închise pe mâna lui, uimindu-l. Când el se uită în sus la chipul ei, înţelese că ea văzuse mai mult decât intenţionase el să arate. Simpatia îi îndulcea trăsăturile.

— Contractul de căsătorie, spuse ea. Douăzeci şi opt de pagini. Tu pari să-l cunoşti destul de bine.

— Da. Pulsul lui o luase la goană, şi avea o senzaţie de rău în stomac. Curios. Lui nu-i era ruşine de nimic. Îşi jurase în copilărie să-şi ţină capul sus, şi, până acum, credea că reuşise. Eu nu semnez un contract fără să ştiu ce este în el.

— Ţi l-a citit cineva?

Nu era nicio judecată în vocea ei. Doar acea presiune

constantă şi neclintită a strânsorii mâinii lui.

El răsuflă. Răspunsul veni mai uşor decât se temuse:

— L-am pus pe Callan să citească o mare parte. Altfel mi-ar fi luat zile întregi.

Ea încuviinţă din cap.

— Atunci nu merge să citeşti acest discurs, spuse ea repede. Trebuie să găsim o altă cale. Ea îşi retrase mâna, dar nu se simţi ca o respingere; el o cunoştea destul de bine ca să înţeleagă că acea încruntare de pe chipul ei însemna că i se învârteau rotiţele în cap.

Ea privi încruntată către diferiţii curioşi din jurul lor.

— Nu aveţi ceva mai bun de făcut? spuse ea pe un ton strident. Vorbiţi între voi. Şi atunci izbucni repede un vacarm, iar ea se uită înapoi la el, încruntându-se şi mai tare. *Tu* de ce râzi?

— De tine, spuse el. Regina de la Neddie’s. Spune-le să-şi scoată pălăriile şi să-şi dea jos picioarele de pe bănci dacă tot eşti aici. Neddie îţi va mulţumi; el încearcă de ani în şir.

Ea strânse din buze, acesta fiind trucul ei obişnuit pentru a ascunde un zâmbet. Ochii o dădură de gol, transformându-se în două semiluni peste crestele obrajilor ei roşii. Ea îşi reţinea cu greu amuzamentul. Adevăratul păcat era acela că ea fusese învăţată să nu râdă. Şi nu era de mirare, se gândi el, că ei puteau sta faţă în faţă la o masă, calmi şi prietenoşi, ca şi cum el nu o văzuse goală şi gemând sub el chiar în acea dimineaţă, cu intenţia de a repeta totul seara.

Căci ea nu era o laşă. După ce îşi recunoscuse dorinţele, nu le mai respinsese niciodată – nici măcar atunci când apăruse el cu tava de mic dejun şi o găsise doar în cămaşa de noapte.

Îşi aruncase halatul când se ridicase să-l primească.

— Atâta timp cât totul e clar între noi, spusese ea şovăitor, asta nu înseamnă… nimic mai mult.

Seara părea să fie teribil de departe. De ce să aştepte? El îşi împături discursul şi îl strecură în haină.

— Hai să ne întoarcem la Casa Diamantelor, spuse el.

Să ne limpezim… minţile.

Ea îşi miji ochii; îşi întoarse capul doar puţin, ca să-i arunce una dintre acele priviri sceptice. Dar roşeaţa de pe chipul ei arăta că îl înţelesese foarte bine.

— Nu încă. Nu ai nevoie de o astfel de practică.

El zâmbi mulţumit.

— Mă bucur că o confirmi, spuse el. Dar dacă nu intenţionezi să bei sau să-i pui pe huliganii aceia la punct, atunci…

— Asta e! Îşi trânti palma pe masă. Vai, dar am făcut totul greşit. Nu eu sunt cea de care vor asculta aceşti huligani. Tu ai ani de experienţă în care i-ai făcut să ţi se supună. Uită de discursul interminabil, nu ai nevoie de aşa ceva. Te vei duce şi vei improviza, bazându-te pe abilităţile tale oratorice.

— Abilităţile… Nu, spuse el categoric. Am nevoie de un scenariu. Nu mă duc la acea şedinţă nepregătit.

— Dar nu va fi aşa, spuse ea. Nu vei avea nevoie decât de mintea ta. Ai un talent nemaipomenit la cuvinte, domnule. Pur şi simplu vei vorbi consiliului ca şi cum ar fi bărbaţii de aici de la Neddie’s, care au nevoie de o lecţie de corectitudine şi decenţă.

El pufni.

— Uită-te în jurul tău! Crezi că le-am ţinut vreodată acestor ţipi prelegeri despre decenţă?

În timp ce ea trecu în revistă grupurile ponosite şi urât mirositoare din jurul lor, zâmbetul îi păli. Dar se înseninâ din nou când îi întâlni privirea, şi, Dumnezeu îi era martor, el nu era destul de rece ca să reziste acelei încrederi totale şi acelei veselii îndreptate doar spre el.

— Îmi vei dovedi, spuse ea. Ridică-te şi ţine-le un discurs despre nevoia de a-şi scoate pălăriile şi de a-şi coborî picioarele de pe bănci.

— Nu voi face asta.

— Fă-o! Ea se ridică şi se duse pe partea lui de masă ca să-l tragă de braţ, aşa că, după o secundă, el fu forţat să se ridice, ca nu cumva cei prezenţi să se aleagă cu un spectacol gratis.

Dar, odată ridicat, el înţelese că mulţimea îşi tăiase deja bilete. Pentru că zgomotul se redusese imediat şi fiecare ochi din încăpere era aţintit asupra lui.

— Dă-i drumul, îi spuse ea încet. Ai darul de a vorbi mieros, domnule. Foloseşte-l! Sau strămoşii tăi irlandezi fără îndoială te vor renega, de acolo din mormintele lor.

El îi aruncă o privire ironică.

— Şi tu ai darul englezesc de a face uneltiri.

Ea ridică din umeri zâmbind şi se întoarse la locul ei – lăsându-l singur, sub presiunea celor o sută de ochi care aşteptau.

El inspiră adânc, simţindu-se penibil. Ce importanţă avea dacă stăteau picioarele pe băncile lui Neddie? Dar ea îl urmărea expectativ acum, cu bărbia ei mică sprijinită într-o singură mână şi cu ochii luminoşi şi larg deschişi.

Foarte bine. El le ordonase bărbaţilor să facă lucruri mult mai periculoase decât acesta.

— Băieţi, începu el, apoi se opri când o văzu încruntându-se. Domnilor, se corectă el, şi un cor de huiduieli izbucni de lângă perete.

— Suntem domni? Aţi auzit, băieţi?

El se opri, încruntându-se.

— Nu le permite asta, şopti Catherine. Şi oamenii lui Pilcher vor încerca să-şi bată joc de tine.

El îşi fixă privirea pe cei doi Hooley, care ştiau de cine să asculte ca să le fie bine. Ei se potoliră brusc.

Da, mai ţinuse discursuri, care priveau lucruri mult mai urâte. Îşi convinsese oamenii să-şi rişte vieţile pentru el, luptând de partea lui împotriva clanului McGowan după ce cohorta acestuia îl omorâse pe tatăl lui Lily. Şi pusese frica Domnului în oamenii predispuşi să dea din gură – oameni care acum ar merge în mormânt fără să sufle un singur cuvânt.

Pe lângă asta, picioarele şi terenurile erau neînsemnate.

— Domnilor, spuse el, am început să mă îngrijorez că trăim în vremuri sumbre. În această comună curată şi frumoasă, despre care aţi aflat din ziare că are mai multă

bogăţie decât oricare alt loc din lume – după cum aţi văzut cu ochii voştri duminica în parc, a ajuns să aibă mai mulţi filfizoni, mai mulţi bogaţi, mai mulţi nobili care trăiesc mult mai extravagant decât orice regat din cărţile de istorie –, chiar pe aceste străzi, unde politicienii corupţi şi autorităţile închiriază un centimetru de spaţiu celor dragi vouă pentru jumătate din salariul lor săptămânal, oamenii ajung să moară de foame. Ei mor pentru spaţiu, mor pentru aer curat, mor pentru o picătură de lapte pe care să le-o dea unui copil care plânge după sânul mamei lui care a murit în urmă cu cinci zile pe podeaua fabricii.

Tăcere. El putea vedea cu coada ochiului paloarea de pe chipul lui Catherine. Da, el o luase pe câteva cărări ocolitoare înainte să treacă la subiect.

— Voi păşiţi în afara acestei cârciumi, spuse el, mergeţi în sud către Clerkenwell. Vă duceţi mai departe, până la Southwark. Sau o luaţi spre vest, către St. Giles. Şi ce vedeţi? Întuneric, domnilor. Cerşetori morţi pe alei. Gunoi, prostie şi apă prea sălcie ca să fie băută – dar ei o beau, nu-i aşa?

— Biete suflete, se auzi cineva într-o rundă de murmure la unison.

— Ei o beau pentru că nu au de ales, spuse Nick cu înverşunare. Pentru că ţevile de apă nu funcţionează. Un om pe moarte, murind de sete, ridică pompa aceea, şi curge ceva în afară de rugină? În timp ce în Mayfair ei sunt prea buni ca să bea apă. Ei au doar şampanie şi vinuri franţuzeşti de lux, iar apa o adună în căzile lor de baie, mai mari decât şase bărbaţi la un loc.

Catherine se fâţâi neliniştită. El prinse o şoaptă de la ea.

— Te-aş ruga să nu începi o revoluţie.

El îşi muşcă obrazul şi continuă:

— Da, băieţi, există întuneric peste tot în jur. Mizerie şi suferinţă. Nedreptate amarnică, copiii născuţi doar ca să moară. Sete şi foamete, nevoi fără sfârşit. Oameni care mor ca animalele – ca animalele, aşa cum ne numesc bogaţii când se plimbă pe aleile pavate cu aur.

Încruntări, mormăieli furioase. George Flaherty îşi şterse ochii.

— Dar nu aici, spuse Nick încet. Nu aici. Nici măcar în Whitechapel. Nu aici.

— Nu aici, strigă cineva.

— Nu aici, la naiba, veni altă voce.

— Nu aici, tună Nick. Aici în Whitechapel noi avem grijă de oamenii noştri!

Cineva trânti o masă. Zgomote de cizme şi un val răsunător de aplauze. Nick făcu o pauză ca să-i lase să se oprească. Într-o astfel de lume, oamenii căutau motive de sărbătoare.

Când aplauzele începură să se estompeze, Nick continuă:

— Aici, spuse el cu voce puternică, străzile sunt măturate. Aici, când se opreşte apa, strigăm tare şi vin vecinii cu un urcior de rezervă! Aici, când stomacul copiilor se strânge şi ei cer pâine, noi le spunem: „Duceţi-vă la şcoală şi aflaţi câte chifle puteţi mânca!” Aici, când cad femeile pe stradă, bărbaţii se opresc şi le ajută să se ridice.

— Slavă Domnului!

— Al naibii de adevărat!

— Şi aici, spuse el, vocea lui coborând într-o şoaptă, când venim la Neddie’s după o zi grea de muncă, ştim că ne-am câştigat dreptul să stăm relaxaţi, să lăsăm sudoarea muncii cinstite să se răcească, să ne ridicăm halbele şi să ne privim semenii în ochi – pentru că nu suntem animale, indiferent de ce spun ei!

— Să-i ia dracu’!

— Să-i ia dracu’ pe toţi!

— Şi, cum nu suntem animale, strigă Nick, şi ştim ce este decenţa, şi o înţelegem mult mai bine decât o vor face ei, eu am să vă întreb, băieţi, de ce mama naibii mai aveţi pălăriile pe cap.

În tăcerea bruscă, el putea auzi respiraţia tremurândă a lui Catherine.

— Nu, ai auzit bine, îi spuse el lui George Flaherty, care se scărpina în ureche şi se uita nedumerit. Aici avem

un loc drag, care este liniştit şi decent, băieţi. Aşa că daţi-vă nenorocitele de cizme jos de pe bănci şi puneţi-vă pălăriile deoparte. Acum!

Mâinile din întreaga încăpere se ridicară deasupra capului. Cizmele se ridicară ezitant de pe bănci, lovind podeaua cu bubuituri plictisite.

— Pentru că nu am ajuns din întâmplare la această decenţă, spuse Nick. Şi nu primiţi respect degeaba. Aşa că apreciaţi ce aveţi aici, băieţi. Salutaţi-vă vecinul şi susţineţi-i privirea ca nişte oameni mândri ce sunteţi. Nu-i arătaţi mai puţin respect decât îi arătaţi unul nenorocit de bogătan. Când veniţi la Neddie’s să beţi cu vecinii voştri, staţi drepţi şi daţi-vă jos afurisitele de pălării.

Acum, toate pălăriile zburau de pe capete. Nick aruncă încă o privire prin încăpere şi salută câţiva bărbaţi ici şi colo înainte să-şi ocupe locul.

— Ei bine, spuse soţia lui arătând într-adevăr foarte palidă, a fost cam… prea mult limbaj vulgar, dar…

Poate că el ar fi fost un elev foarte bun, până la urmă. Afurisita lui de inimă îi sărise până în gât în timp ce aştepta concluzia părerii sale.

— Pe de altă parte, a fost foarte eficient. Ea îi zâmbi, şi entuziasmul lui ajunse până sus la grinzi. Aproape că mi-e milă de Consiliul Municipal al Lucrărilor.

*

Catherine pufni când se uită în josul paginii.

— Culoarea paiului? De ce nu îi spuneţi culoarea fânului? Chiar aşa, de ce să nu lăudăm cufărul care străluceşte ca lucerna?

Tăcerea grupului ajunse până la ea.

Catherine oftă. Soarele se revărsa prin ferestrele biroului când venise să studieze catalogul cu comorile lui O’Shea. Dar lumina cărămizie a apusului trecea acum prin fereastra lungă care dădea în stradă, iar editorii ei de materiale – doi dintre ei fiind atât de tineri, că abia le dăduseră mustăţile – luară nişte poziţii posomorâte în

spatele birourilor lor, cu stilourile aruncate şi cu mâinile pătate de cerneală ascunse sfios în buzunare.

— Domnilor, spuse ea mai blând, punând ciorna pe un birou din apropiere. Nu am nevoie de poezie. Dar, dacă aţi căuta să achiziţionaţi ceva, oare aceste descrieri v-ar scoate banii din buzunare? Nu este nevoie să abuzaţi de dicţionare. „Auriu” şi „culoarea chihlimbarului” s-ar potrivi foarte bine chiar dacă apar de două ori pe aceeaşi pagină.

Un foşnet de mişcare: umerii se îndreptară brusc, bărbiile se ridicară şi spatele înţepeni. Pentru moment, ea îşi închipui că îi inspirase. Apoi un foşnet atrase atenţia lui Catherine către uşă.

Animatoarea roşcată – domnişoara Ames – roşi drăgălaş găsindu-se în centrul atenţiei atâtor bărbaţi.

— Domnişoară Everleigh, spuse ea cu voce înceată, spăsită. Fratele dumneavoastră vrea să vă vorbească.

Ea respiră uşor. O’Shea intenţiona să întrerupă în această după-amiază şedinţa consiliului. Fără îndoială că Peter venise direct de la reşedinţa Berkeley – fumegând, spera ea, din cauza rezultatelor. Dar la fel de bine putea veni să se bucure.

— În regulă, spuse ea, şi se întinse după şal. Domnilor, mă voi întoarce mâine. Sper să văd că aţi scos toate trimiterile şi *comparaţiile agricole* din acest text.

Ea păşi în hol, dar domnişoara Ames o opri să meargă mai departe.

— Ar trebui să ştiţi, înainte să vă duceţi, spuse animatoarea cu atenţie şi se roşi mai tare.

Nimeni nu se îmbujora mai tare ca o roşcată. Dar Catherine nu o văzuse niciodată pe domnişoara Ames pierzându-şi cumpătul în asemenea măsură. Ea se încruntă.

— Ce este? Spune!

Domnişoara Ames îşi drese vocea, apoi îşi îndepărtă o buclă roşcată de pe faţa ei ca de spiriduş.

— Domnişoară, ştiu că nu vă place ca noi să speculăm ceea ce nu ne priveşte. Dar… Lilah m-a rugat să am grijă de dumneavoastră cât timp este plecată…

— Da? Primul instinct al lui Catherine fu să se

enerveze. Înainte să o promoveze ca asistentă, Lilah lucrase ca animatoare – un post care o făcuse pe Catherine să fie foarte sceptică la început în ceea ce privea capacitatea ei de a se face folositoare în alte sfere.

Dar Lilah îi dovedise că se înşelase amarnic.

Conştientă dintr-odată, alungând prejudecata care o orbise atât de mult timp, Catherine îşi îndulci tonul.

— Vorbeşte clar, atunci domnişoară Ames. Ce te frământă?

— Fratele dumneavoastră nu vă aşteaptă singur în biroul dumnealui, spuse domnişoara Ames cu voce joasă şi repezită. Şi cei doi bărbaţi care sunt cu el… nu îmi par a fi clienţi.

Catherine o studie un moment. Dintre toate animatoarele, Lavinia Ames se remarcase prin comportamentul elegant. Desigur, ea profitase de fiecare ocazie de a lua bani de la agenţiile de publicitate. Faţa ei apărea în toate reclamele ieftine pentru săpun şi alte mărunţişuri. Dar, în comportamentul faţă de clienţi, ea afişa o reţinere elegantă ce contrasta destul de mult cu flirturile prosteşti şi cu pălăvrăgeala celorlalte fete. Catherine bănuia că provenea dintr-un alt mediu decât restul; că postul ei de acolo reprezenta mai degrabă o cădere decât o ascensiune. Mai mult decât atât, era isteaţă, făcând de multe ori sugestii inspirate despre locul în care ar putea fi direcţionate interesele clienţilor – ştiind dacă un client întreba dacă provenienţa era sau nu de încredere sau dacă necesita investigaţii suplimentare.

— Domnişoară Ames, spuse ea, vorbeşte clar. Ce te frământă?

— Este… poate că ar trebui să vă însoţesc în birou, domnişoară.

Îngrijorarea o îndemnă să facă un calcul rapid. Se îndreptă către fereastra largă şi se uită pe stradă. Pe trotuar erau mai multe trăsuri. Una ieşi în evidenţă: nemarcată, ciudat de pătrăţoasă. Fără ferestre.

— Cu aceea au venit, spuse Lavinia atingându-şi degetul de geam pentru a indica vehiculul fără ferestre.

Catherine inspiră adânc. Această panică era lipsită de temei, desigur. Dar domnişoara Ames nu mai fusese niciodată atât de îngrijorată pentru ea. Se uită mai atent la trăsură. Existau trei ieşiri din acea clădire. I se părea de nesuportat să se strecoare ca un hoţ din propria ei clădire, bazându-se pe o simplă suspiciune, dar poate…

Domnişoara Ames o prinse de braţ, strângând foarte tare.

— Nu vă întoarceţi, şopti ea. Tocmai au intrat pe hol. Se îndreaptă spre noi.

Catherine îşi puse mâna peste a fetei.

— Ascultă, spuse ea foarte încet. Dacă ţi se pare ceva ciudat, trimite vorbă domnului O'Shea la Casa Diamantelor.

Domnişoara Ames cunoştea numele. Îi aruncă lui Catherine o privire uimită, cu gura căscată. Dar încuviinţă o dată din cap, în semn că înţelesese.

Catherine se întoarse. Într-adevăr, fratele ei venea pe hol spre ea, flancat de doi bărbaţi atât de voinici, încât îl făceau pe Peter să pară pitic.

Ea înţelese, dintr-o singură privire, îngrijorarea domnişoarei Ames. Bărbaţii purtau costume sobre de culoare gri, cu croieli şi materiale identice. Aveau pălării de melon vârâte la subraţ.

Se opriră. Între ei se afla casa scării – şi drumul ei către ieşire.

— Catherine, strigă fratele ei. Aici erai. Vino să vorbeşti cu mine puţin! Am cea mai interesantă propunere pentru tine.

Catherine îşi îndreptă umerii şi plecă mai departe.

— Sunt ocupată, spuse ea, extrem de conştientă că domnişoara Ames, care se aflase în spatele ei, intra în biroul editorului ca să nu fie observată de bărbaţi. Catalogul pentru licitaţia din decembrie…

— Este urgent, spuse Peter. Veni mai aproape, zâmbind prietenos, dar strânsoarea cu care o prinse de mână era destul de fermă ca să-i dea ei motiv să se retragă.

El nu o lăsă. Strânsoarea se înteţi.

— Vino în biroul meu, spuse el. Vom merge împreună.

Ea se smuci.

— Dă-mi drumul!

— Este urgent, spuse el cu blândeţe. Înţelegi tu, aceşti domni…

Ea înţelegea. Văzuse detaşarea cu care priviseră strânsoarea lui Peter şi lipsa de surprindere, absenţa disconfortului pe care le-ar simţi orice client la vederea proprietarilor bruscându-se în hol.

Asta era tot ce îi trebuia. Se aruncă cu toată greutatea asupra lui Peter, făcându-l să se poticnească şi să-i dea drumul. Se întoarse către biroul editorilor, disperată să ajungă în siguranţă, în prezenţa…

O nouă strânsoare, o mână brutală în jurul taliei, în timp ce o mână îi îndesă la nas o cârpă cu un miros slab, greţos şi dulce care îi invadă nările.

Ea se înecă, iar lumea începu să se înnegureze la margini, să se estompeze…

Ultimul lucru pe care îl văzu fură ochii mari ai Laviniei Ames, care o privea cu groază.

Capitolul 13

Limba ei se simţea ca bumbacul. Uscată. Înghiţirea durea.

Sunete estompate se auzeau la limita conştientizării ei. Stătea în întuneric, viziuni ciudate licărind şi învârtindu-i-se prin minte. Zgomotul scos de o trăsură pe un drum nepavat. Un lichid, tăios şi nociv, băgat cu forţa pe gât, înecând-o.

Frică. De ce îi era frică? Despre ce era vorba în vis? Nu-şi putea aminti.

Treptat, sunetele şoptite se limpeziră în voci. Fratele ei spuse:

— Halucinaţiile s-au înrăutăţit în ultima vreme. Ea m-a acuzat că am încercat să sparg uşa dormitorului ei. Spun

sparg, pentru că are instalate trei încuietori, fără ştirea mea.

— Paranoia, şopti un străin pe un ton îngrijorat.

— Da, presupun că da. Ea pretindea că am complotat cu unul dintre partenerii mei de afaceri – nu sunt sigur ce motiv a inventat pentru asta. Dar era convinsă că o voi obliga să se căsătorească cu el.

Ea se gândi că ar trebui să fie alarmată. Că acesta nu era un vis; că stătea culcată, blocată în corpul ei, incapabilă să deschidă ochii. Membrele ei nu răspundeau. Le putea simţi ca nişte greutăţi ce o ţintuiau locului.

— Un simptom comun al iluziilor, spuse cealaltă voce. În special la femeile necăsătorite şi cu o vârstă înaintată.

— Poate. Dar nu are niciun sens. Dacă eram aşa un ticălos, nu mi-aş fi dorit niciodată să se căsătorească! Ea nu are niciun drept asupra companiei, înţelegeţi, atâta timp cât rămâne celibatară.

— Delirul de acest tip are foarte rar sens. Isteria are propria ei logică, pe care doar o putem întrezări.

Memoria se trezi, îndepărtând ceaţa de pe creier: Peter venind pe hol. Flancat de bătăuşi. O cârpă pe faţa ei, vreun drog…

Inima ei începu să bată tare. Reuşi să-şi deschidă ochii puţin – fu orbită de lumină înainte să-i închidă la loc.

— Nu am vrut să vă scriu, spuse Peter încet. Am crezut că mă pot descurca singur cu ea. Dar a fugit de acasă. Habar nu am unde locuieşte acum. Refuză să-mi spună. Sunt îngrijorat pentru siguranţa ei. Este un pericol pentru ea însăşi.

— Sunteţi îndreptăţit să vă faceţi griji, domnule. Acum, aţi menţionat în scrisoarea dumneavoastră că sănătatea ei a început să se degradeze?

— Da, aceasta a fost ultima descoperire. Aceste crize de leşin apar fără avertisment. A leşinat recent în public – la una dintre licitaţiile noastre. O adevărată scenă, vă puteţi imagina.

— Nu sunt surprins că s-a întâmplat la locul de muncă. Temperamentul feminin nu este potrivit pentru

astfel de eforturi.

— Aşa i-am spus şi eu. Dar se pare că a fost un moment de criză. Acum a depăşit orice limită. Imaginaţi-vă că şi-a inventat un soţ.

— Un soţ? Să înţeleg că nu partenerul dumneavoastră de afaceri.

Ea deschise ochii brusc. Tavanul de deasupra ei era tencuit drept, colorat într-un galben însorit.

„O, Doamne!” Nu se afla la Everleigh. Nu era nici casa din Henton Court. Acel drum cu trăsura nu fusese un vis. Unde se afla?

— Nu, nu, spunea Peter. Mult mai nebunesc de atât. Un infractor cunoscut, al cărui nume l-a zărit o dată în ziar, fără îndoială. Un golan din East End. Ea jură că este căsătorită cu el. Vă vine să credeţi?

Celălalt bărbat chicoti.

— Foarte inventivă.

— Desigur, dacă m-aş fi gândit că mariajul ar putea-o vindeca, aş fi încercat bucuros să aranjez o partidă bună, dar în starea ei actuală…

— O, nu, domnule Everleigh. Din tot ce mi-aţi spus, ea a trecut cu mult peste astfel de leacuri simple. De altfel, mă îndoiesc că vreun magistrat ar recunoaşte legitimitatea unei astfel de uniuni. Ştiţi dumneavoastră, o femeie trebuie să fie în toate minţile ca să-şi dea acordul să se căsătorească.

Groaza alungă ultimele efecte ale medicamentului. Ea reuşi să-şi îndoaie degetele. Să-şi rotească uşor capul.

Zăcea pe un pat, într-o cameră mică, cu pereţii goi. Un singur scaun. Un birou masiv. O fereastră care arăta un cer întunecat, presărat cu stele.

Stelele acelea străluceau prea clar ca să domine un oraş luminos ca Londra.

Ea încercă să se ridice. Căzu grea pe spate, cu un icnet pe care îl înăbuşi ca nu cumva să fie auzită de bărbaţi. Probabil se aflau chiar în faţa uşii lăsate întredeschisă.

— Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru, spunea Peter.

Aşadar, dacă ar fi căsătorită, uniunea nu ar fi valabilă? Din cauza… instabilităţii ei mentale?

Totul devenise clar pentru ea într-o singură clipă. O adusese la un ospiciu. El găsise, până la urmă, o cale să-i anuleze căsătoria.

— În starea ei actuală, cu siguranţă.

Bărbatul era, probabil, doctor.

— Având în vedere ceea ce mi-aţi spus, nu-mi pot imagina că un ofiţer al curţii ar estima starea ei mentală. Orice căsătorie încheiată într-o astfel de stare este considerată nulă, şi pe bună dreptate. El chicoti din nou. Chiar şi una imaginată.

— Ei bine, slavă Domnului pentru asta, spuse Peter cu o bucurie ce declanşă în ea un val de ură care îi dădu, în cele din urmă, puterea să se ridice.

Se clătină spre uşă, apucându-se de tocul uşii pentru a se echilibra.

— Minte, spuse ea răguşită. Cei doi bărbaţi se întoarseră spre ea. Peter avea mâinile băgate neglijent în buzunare, iar zâmbetul i se accentuă când o zări. Dar ea îi vorbi celuilalt bărbat, punându-şi încrederea în expresia lui blândă de profesionist, cu mustaţa lui bine îngrijită şi cu ochelarii săi cu rame de sârmă. Să nu-l credeţi, spuse ea. Are toate motivele să-şi dorească să-mi anuleze căsătoria. Vă manipulează. Eu sunt perfect – se opri să respire, ţinându-se de tocul uşii când o cuprinse un val de ameţeală –, perfect sănătoasă, iar el…

Peter păşi înainte să o prindă de talie.

— Iar începi cu prostiile astea? spuse el cu blândeţe.

Ea îşi întoarse capul când el îi dădu părul după ureche; mişcarea violentă o dezechilibră şi îi provocă greaţă, aşa că se lăsă moale în braţele lui Peter.

— Vedeţi dumneavoastră, îl auzi ea vorbind peste capul ei, este foarte implicată în această poveste.

— Da, văd. Doctorul se uită la ea cu compasiune. Doriţi să vă mai odihniţi, domnişoară Everleigh? O noapte de somn bun, înainte de începerea tratamentelor?

Ea simţi gustul amar al fierii şi-şi afundă unghiile în

mâna cu care o ţinea Peter.

— Vă *minte!* Nu am nevoie de tratament! Trimiteţi după soţul meu – el va aduce registrul ca să vă dovedească! Prin lege, fratele meu nu are niciun drept…

— Da, i-o reteză Peter, strânsoarea lui încordându-se şi făcând-o să respire greu.

— Domnule Denbury, chiar vă rog să trimiteţi pe cineva la tripoul unde îşi imaginează că locuieşte soţul ei.

— Un tripou! Domnul Denbury se holba la ea de parcă i-ar fi răsărit încă un cap.

În acel moment, ea îşi dădu seama că nimic din ce spunea nu l-ar putea convinge. Nu o considera o persoană cu raţionament. O vedea ca pe o femeie – slabă la minte, o fată răsfăţată prinsă într-o nebunie femeiască. Indiferent de ce spunea ea acum, nu făcea decât să întărească acea opinie.

Cu toate acestea, trebuia să încerce.

— Vă rog, icni ea, măcar asiguraţi-vă că faptele sunt adevărate! Domnule, vă rog, ca om de ştiinţă…

Peter o trase înapoi în cameră. Ea îl împinse deoparte – dar nu destul de tare cât să-l facă să cadă pe spate şi să se prăbuşească pe birou.

— Va deveni violentă acum, spuse el repede, fugind către uşă.

Ea se repezi – prea târziu. Uşa se trânti şi fu zăvorâtă.

— Peter! Ea nu avea să-l implore. Dar vocea ei aşa părea când vorbi: De dragul tatălui nostru, te rog…

— Haideţi să mergem, spuse Peter cu voce tare. Mă doare să o ştiu în această stare.

— Voi avea grijă să fie calmată, veni replica domnului Denbury. Între timp, fiţi tare! Am avut rezultate excelente în urma terapiei cu şocuri electrice. Luna viitoare pe vremea asta, vi s-ar putea părea o altă femeie.

Ea îşi opri suspinul cu o mână, chinuindu-se să audă vocea estompată a lui Peter:

— Nu este nevoie să grăbiţi tratamentul, îi spuse el lui Denbury. Banii nu sunt o problemă. Sunt dispus să aştept tot timpul din lume pentru sora mea.

*

— Mă puteţi auzi?

Catherine tresări, ştergându-şi în grabă lacrimile. Aceea nu era atingerea grosolană a asistentului care o agresase mai devreme, ci vocea vioaie, bine modulată a unei doamne.

— Da. Dumnezeule, da! Ea se poticni, luptându-se cu o deznădejde năvalnică, şi pierdu. Oh, vă rog, mă puteţi auzi?

— Depinde.

Respiraţia izbucni din ea.

— De ce *anume?*

— O clipă. Ceva zgârie suprafaţa uşii. Mânerul se zgudui. Aşteptând acolo, Catherine îşi dădu seama că nu avea habar cine se afla pe partea cealaltă a uşii. Era o casă de nebuni, până la urmă.

Făcu un pas înapoi când uşa se deschise. Vizitatorul ei era o femeie blondă înfăşurată într-un şal de dantelă albă care o făcea să pară fantomatică. Avea ochii mari, încercănaţi, cu o culoare nedeterminată. Ezită în prag, uitându-se la Catherine cu reţinere.

— Să nu cumva să încerci să treci de mine, spuse ea. Dacă ţip, vor veni asupra ta într-o clipă.

Catherine încuviinţă încet din cap, înţelegând avertismentul.

— Te-am auzit plângând mai devreme, spuse femeia.

În lumea sănătoasă şi civilizată, Catherine ar fi fost îngrozită de această veste. Dar, în seara aceea, ea fusese legată de un pat şi obligată, de o brută cu mâini stângace, să bea o otravă care îi paralizase corpul, dar nu şi creierul.

Îi fusese teamă că avea să se sufoce. Când îşi recăpătase în cele din urmă abilitatea de a-şi mişca degetele, nu i se mai păruse atât de important să-şi înăbuşe suspinele.

Femeia părea să cuprindă toate acestea printr-o singură privire compătimitoare.

— Ţi-au dat un tratament, nu-i aşa? Când Catherine încuviinţă din cap, ea oftă şi păşi înăuntru, închizând încet uşa. De când l-a preluat Denbury pe domnul Collins, a devenit mult mai brutal decât mi-aş fi dorit. El a fost soldat, ştiţi dumneavoastră – nu medic. Ideile sale despre vindecare sunt… neplăcute.

— Nu şi pentru dumneavoastră, se pare. Deoarece femeia mirosea a apă de portocală şi de trandafiri şi avea un aer de seninătate. Părul ei şters era aranjat cu grijă, purtând panglici albe de mătase.

— El nu m-ar enerva niciodată, spuse femeia. Ştie el mai bine.

În tăcerea ce se lăsă, Catherine îşi calculă strategiile. Oare acestei femei îi era permis să umble liber sau se pricepea la încuietori, la fel ca Lilah? Mai mult decât atât, oare ştia cum să scape din acest loc?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, femeia se mută direct în faţa uşii.

— Toate uşile principale sunt încuiate, spuse ea încet. Iar eu nu am cheile.

Catherine înghiţi în sec şi deschise gura – dar nu avea încredere în vocea ei. După o clipă, îşi puse o mână peste ochi. „Nu plânge iar. Nu te va ajuta”.

— Numele meu este Stella, spuse femeia. Şi cred că al tău este Catherine, nu? Le-am auzit pe asistente vorbind despre tine mai devreme. Pot să stau jos, Catherine?

Respirând adânc, Catherine îşi coborî mâna şi încuviinţă din cap. Femeia se lăsă pe scaun cu graţia unei dansatoare, având atitudinea unui oaspete la ceai.

— Cheia este să rămâi calmă, îi spuse ea lui Catherine. Rezistenţa este văzută ca o dovadă a bolii. Dacă nu vrei tratamentul, nu trebuie să le dai niciun motiv să-l folosească.

Uşor de zis, greu de făcut!

— El intenţionează să folosească un aparat cu electroşocuri asupra mea, izbucni Catherine. Şi totuşi îmi prefer creierul aşa cum este!

— Da? Ce drăguţ! Femeia se uită în sus la ea. Nu vrei

să iei loc?

Acela era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Când Denbury sau asistentele lui aveau să intre din nou pe uşa aceea, îşi dorea să fie pregătită să-i întâlnească. Camera nu oferea prea multe arme – scaunul şi chiar şi oala de sub pat erau ţintuite cu şuruburi de podea. Dar avea unghiile. Şi dinţii.

Exact ca o adevărată femeie nebună, de altfel.

— Niciunul dintre bărbaţi nu se va întoarce în seara asta, spuse Stella. Le place prea mult să doarmă. S-ar putea să apară o asistentă, dar ea nu te va abuza. Pur şi simplu bei medicamentul, dacă insistă.

Acel ton senin începea să o calce pe Catherine pe nervi. Se aşeză în silă pe patul ei.

— Ştii unde ne aflăm?

— Spitalul se numeşte Kenhurst.

— Spital! Catherine simţi cum i se schimonosiră buzele. Închisoare, vrei să spui.

Stella oftă.

— Ei bine, cândva a fost un spital. Dar sunt de acord cu tine, s-a schimbat de când a plecat domnul Collins.

Pe Catherine nu o interesau vremurile bune de altă dată.

— Unde ne aflăm?

După marea linişte de afară şi claritatea stelelor, Catherine se gândea că erau undeva la ţară.

— La opt kilometri de gara din Ketiston.

Opt kilometri. Ar putea să ajungă acolo pe jos.

— Chiar dacă reuşeşti să ajungi în holul de la intrare, nu vei merge mai departe, spuse Stella cu blândeţe.

Cât de resemnată de situaţie părea să fie!

— De ce eşti aici? Lasă-mă să ghicesc: vreun bărbat ţi-a făcut şi ţie o neplăcere?

Femeia zâmbi uşor.

— Mai degrabă eu i-am făcut o neplăcere. Instanţele m-au trimis aici pentru că l-am ucis.

Groaza cuprinse pieptul lui Catherine. Un vânt puternic zguduia ferestrele, iar ea se pomeni trăgând de

cuvertura aspră pe care şi-o aşează în poală ca şi cum i-ar fi servit ca armură împotriva unei ucigaşe.

— Nu-mi place să te văd temătoare, spuse Stella cu o tristeţe amuzată. Nu există motive pentru asta – nu cu mine, cel puţin. Vezi tu, soţului meu îi plăcea să-şi folosească pumnii asupra mea. Aşa că, într-o zi, când a ridicat mâna, l-am împins pe scări. Se aplecă în faţă, aducându-şi faţa în lumina slabă a lunii. Rezultatul nu a fost intenţia mea.

Era mai tânără decât o crezuse Catherine la început – cel mult treizeci de ani. Avea ochii de un albastru strălucitor şi vibrant, pleoapele ei grele dându-le un aspect senzual, în contradicţie cu arcuirea delicată a gurii. Avea un chip care ar fi atras privirea bărbaţilor. Nu era doar drăguţă, ci foarte frumoasă.

De asemenea, părea… familiară, într-un fel.

— Cine eşti? şopti Catherine.

Femeia se încruntă.

— Nu contează asta. Tu nu vrei să fii aici, nu-i aşa? Asta mă nelinişteşte.

— Cine ar vrea să fie în acest loc?

— Majoritatea celor de aici. Dar, aşa cum am mai spus, vremurile s-au schimbat. Nu eşti prima femeie adusă de curând şi maltratată.

— Sunt sănătoasă, spuse Catherine cu înverşunare. Şi Denbury intenţionează să mă tortureze. Să mă pună la aparatul cu electroşocuri, dimineaţă.

Stella o studie.

— Să înţeleg că nu un magistrat te-a trimis aici.

— Fratele meu a făcut-o. Vrea să-mi fure compania.

— Oh. Femeia îşi presă palmele pe buze. Te-ai aştepta de la un soţ… Dar un frate? Este teribil de dureros.

Această conversaţie începea să devină ridicolă. Să stea şi să se plângă de persoanele care le băgaseră în ospiciu!

— Ascultă, spuse Catherine printre dinţi. Tu pari a avea libertate deplină aici. Măcar dacă ar fi rugat-o pe Lilah să o înveţe cum să desfacă încuietori! În schimb, trebuia să

se mulţumească doar cu speranţe mărunte. Poţi trimite o scrisoare pentru mine? Trebuie să anunţ pe cineva despre ce a făcut fratele meu.

Stella oftă.

— Mai demult, aş fi putut s-o fac. Dar acum mă tem că Denbury îmi citeşte scrisorile înainte să le trimită la poştă.

Catherine înghiţi cu greu.

— Atunci, sunt osândită.

Stella o vedea că-şi reţinea lacrimile. Coborî de pe scaun şi se aşeză lângă Catherine, învăluită într-un nor de parfum floral. Catherine inspiră adânc parfumul în timp ce Stella îşi puse o mână peste mâna ei.

— Fii tare, spuse ea încet. Şi eu am un frate – unul mai îndepărtat decât al tău. Îi voi scrie şi îl voi ruga să vină în vizită. Denbury nu se va împotrivi. James va fi aici după câteva ore de la primirea scrisorii. Şi, odată ce va fi aici, am să-i spun să ducă un mesaj pentru tine. Pe cine ai vrea să contacteze?

Catherine deschise gura – apoi ezită când începu să pună lucrurile cap la cap. Stella şi James. James, viconte de Sanburne. Stella, Lady Boland. Aceasta era criminala celebră, fata contelui de Moreland, despre al cărei proces se scrisese în ziare cu ani în urmă.

Catherine se uită la ea, fără să se poată stăpâni. Lady Boland nu părea să fie o femeie nebună şi violentă.

— Trebuie să-mi spui acum, zise Stella cu o strângere uşoară. Am văzut ce poate face terapia cu şocuri. Este posibil ca după aceea să nu-ţi mai poţi aminti numele sau adresa.

Frica se simţi ca o săgeată de gheaţă prin oasele ei. Nu cunoscuse niciodată o asemenea teroare. Dumnezeule din cer, cine ar deveni ea fără mintea ei? Fără învăţăturile şi cunoştinţele ei?

— Nicholas, spuse ea când lacrimile începură să-i curgă. Rostirea numelui lui o emoţionă; nu avusese niciodată ocazia să-l spună cu voce tare până atunci. Şi poate nu avea să o mai facă vreodată. Dumnezeule, cum

putuse să creadă că i se cuvenea atenţia pe care i-o acordase el? Şi cum de îşi imaginase ea că atingerea lui era cel mai frumos lucru la el? El o asculta, îi respecta părerile, o considera egala lui. Nu s-ar împotrivi niciodată ca ea să muncească, nu şi-ar imagina vreodată că munca ar putea-o face labilă. El era… un miracol, iar ea îl risipise.

— Nicholas O'Shea, reuşi ea să spună. Scrie-i la Casa Diamantelor, Whitechapel, Londra.

— Îl voi ruga pe James să ducă el însuşi mesajul. Stella o prinse mai tare de mână. Uită-te la mine, Catherine! Privirea ei era directă şi fermă. Eşti mai puternică decât crezi. Poţi trece peste asta.

Se auziră paşi grei pe hol. Stella se ridică, strângând nodul şalului său.

— Am să fac tot posibilul, şopti ea repede, să-l distrag pe Denbury mâine. Terapia cu şocuri nu poate fi făcută fără el…

Uşa se deschise.

— Lady Boland! Asistenta în halat alb privea şocată. Nu puteţi intra în contact cu astfel de oameni. Asta este periculoasă!

— Mie mi se pare foarte cuminte, spuse Stella. Cred că puteţi sări peste tratamentul din seara asta.

— Sunt ordinele domnului Denbury. Nu pot trece peste cuvântul lui. Ştii cum face.

Stella îi aruncă o privire prin care se scuza înainte să treacă pe lângă asistentă.

Catherine se ridică, inspirând adânc.

— Lady Boland are dreptate, îi spuse ea femeii. Nu am nevoie…

Dar respectul asistentei dispăru odată cu plecarea Stellei.

— Cum vrei, spuse ea. Ori îl iei, ori chem bărbaţii să te ţină până ţi-l torn pe gât. Ridică din sprâncene. Şi îţi amintesc că este mai greu de dozat în acel fel.

Privirea lui Catherine coborî pe sticla din mâna femeii. Probabil laudanum. Sau cloral. O doză prea mare ar putea ucide o persoană.

Încercă de două ori înainte să reuşească să spună cuvintele.

— O să-l iau, zise ea amorţită. Nu este nevoie să chemaţi pe nimeni.

*

Porţile nu reprezentară un obstacol. Cu vârfurile ascuţite din fier forjat, ele erau doar pentru decor. Uşile cedară şi ele după o lovitură cu ranga lui Johnson.

Dar acum, că se aflau înăuntru, problema era găsirea ei. Pentru că aceasta nu era o casă obişnuită de nebuni, ci un palat din granit înalt de trei etaje, cu şaizeci de camere. Nick numărase ferestrele mai devreme, cât legaseră caii şi îşi planificaseră atacul.

În timp ce înainta pe holul întunecat cu Johnson în spatele său, ticăitul ceasului cu pendul din apropiere părea să îi amplifice graba. Luna răsărise deja. Mai erau trei ore – sau mai puţin de atât – până în zori, când servitorii aveau să înceapă să se agite.

Îi luase prea mult timp până să ajungă acolo. Singurul lui indiciu venise de la o fată roşcată care dăduse buzna în Casa Diamantelor, panicată şi bolborosind ceva despre brute şi o răpire.

— Kenhurst, spusese ea. I-am auzit vorbind despre un loc numit Kenhurst.

Nick nu auzise niciodată menţionându-se despre un asemenea loc. Numele nu apărea în niciunul dintre programele gărilor. Nimeni de la Neddie’s nu ştia despre el. Aşa că el convocase o întâlnire în apartamentul lui Malloy, ca să planifice la rându-i o răpire. Să-l prindă pe Everleigh într-o ambuscadă şi să-l facă să vorbească înainte ca Nick să se asigure că nu avea să mai vorbească vreodată.

Everleigh ar fi pregătit pentru un astfel de atac. Dacă îşi dorea să supravieţuiască, el nu avea să se întoarcă acasă. În acel moment, era probabil departe de Londra, ascunzându-se ca un şobolan.

Dar licitaţia pentru terenuri fusese programată peste

două zile. Iar Nick văzuse destule în acea şedinţă de consiliu pe care o întrerupsese – îl văzuse pe Everleigh pălind când membrii votaseră aprobarea licitaţiei. Îl văzuse alergând la Pilcher şi şoptind cu disperare înainte să se retragă. Era un bărbat îndatorat. Nu ar fi îndrăznit să rateze acea licitaţie de frică să nu-şi nemulţumească stăpânul. Pilcher se aştepta la sprijinul său.

El avea să se întoarcă în oraş, fără îndoială. Iar Nick avea să-l aştepte înarmat până-n dinţi.

Ei îşi planificau rolurile când Peggy Malloy trecuse prin bucătărie. Ajungându-i vorbele lor pe la urechi, ea se oprise brusc.

— Kenhurst, aţi spus? Peggy fusese întotdeauna pasionată de poveştile cu crime, în special dacă personajul negativ era o femeie. Kenhurst este un loc cunoscut, a fost căminul celor mai cunoscute criminale ale deceniului. Au încuiat-o în Kenhurst, asta au făcut. Ospiciul se află pe drumul către Ketiston. La două, trei ore de călărit – nu mai departe.

Le luase trei ore. Dar nu era nicio mişcare. Holurile erau goale. O dată, nişte paşi îndepărtaţi îi făcură să se oprească în locul unde se intersectau două holuri; Johnson îşi scoase cuţitul, iar Nick ţinu mai bine sârma pentru ştreang.

Dar paşii se estompară. Urcau scările.

Aşa că ei îşi continuară drumul. Locul voia să pară elegant, cu tapiserii pe pereţi şi cu un covor gros acoperind podeaua. Dar fiecare uşă avea un lacăt şi un oblon, care putea fi deschis pentru a supraveghea deţinuţii. În anumite momente, se auzeau gemete ciudate prin pereţi, făcându-l pe Johnson să tresară şi pe Nick să meargă mai repede, scrâşnind din dinţi.

Pe primul coridor se aflau doar bărbaţi, adormiţi în paturile lor, cu bonetele de noapte pe cap. Dar următorul hol se dovedi mai promiţător. Femei. Nick deschidea obloanele într-o succesiune rapidă – apoi se sperie şi se trase înapoi când descoperi o femeie care se uita la el.

Se duse către Johnson să-l avertizeze – dar se dovedi

inutil. Uşa începu să se deschidă.

La naiba! Pierduse din vedere un detaliu: acea uşă nu avea lacăt. Aceste încăperi nu aparţineau pacienţilor.

Prinse privirea lui Johnson, îşi puse un deget la buze şi se dădu la o parte.

Femeia pătrunse pe hol. El îşi puse braţul în jurul gâtului ei, o trase înapoi şi îi înăbuşi icnetul cu palma.

— Nu face gălăgie, spuse el, şi nu te voi răni.

— Bine. Vocea ei, înăbuşită de mâna lui, sună surprinzător de calmă. Nu am niciun interes să-ţi fac probleme.

El văzu privirea uimită a lui Johnson. Calmul femeii părea ciudat în acele circumstanţe. Poate că lucrul cu nebunii o pregătise pentru acel tip de surprize.

El nu avu însă încredere în promisiunea ei. Fără a slăbi prea mult strânsoarea, spuse:

— Caut pe cineva. Catherine – *Catherine O'Shea.* Acesta era numele ei până la urmă. El blestemă în gând această şaradă afurisită pe care o începuseră. Catherine Everleigh.

— Oh! El o simţi cum se relaxează şi îşi dădu seama că ea nu era chiar atât de calmă pe cât părea. Sunteţi Nicholas O'Shea?

El avu un schimb de priviri cu Johnson. Dacă Peter Everleigh încerca să anuleze acea căsătorie, o făcea într-un mod total greşit, pătând numele lui Nick.

— Nu contează, spuse el ferm. O să-mi arăţi unde este. Încuviinţează din cap dacă înţelegi.

Ea se conformă.

— După colţ, spuse ea. În... aripa de primire, aşa o numesc ei. Nu este chiar la fel de frumos ca departamentul doamnelor, vă avertizez...

El o împinse înainte, cu o jumătate de pas târşâit, ţinând-o lipită strâns de el. Dar, la colţ, ea se împotrivi brusc, rotindu-i braţul şi trăgându-l de mână.

— Opreşte-te! Opreşte-te!

Panica ei subită îl derută. El o strânse mai tare, fără a-i păsa dacă o rănea sau nu.

— Fii…

— Nu voi fi bruscată!

Îl văzu cu coada ochiului pe Johnson ridicându-şi cuţitul – o ofertă tăcută pentru a face treaba murdară. Dar, după un moment, el clătină uşor din cap. Poate îl îndemna instinctul.

— Dacă ţipi, îi spuse el la ureche, o să regreţi.

Şi o eliberă încet.

Ea trase adânc aer în piept înainte să-l privească. Înaltă şi palidă, cu părul într-o nuanţă mai închisă decât al lui Catherine. Nu arăta ca o prizonieră, în cămaşa ei de noapte din dantelă. Şi nici ca una dintre asistentele plătite prost.

— Cred că sunteţi domnul O'Shea. Catherine încerca să vă trimită vorbă. I-am promis că o ajut.

— Oare? Nu-i păsa dacă era adevărat sau nu. Pe el îl interesa doar să o găsească. Atunci, te voi scuti de efort. Arată-mi unde este!

— Nu va fi trează. Au drogat-o din nou.

El scrâşni din dinţi când furia îl făcu să vadă roşu în faţa ochilor. El nu permitea aşa ceva. Clipi până când avu din nou o imagine clară. Femeia asta nu conta deloc. Fie că era asistentă, nebună, nevinovată, nu conta. El nu rănise niciodată o femeie, dar, acolo unde ar fi trebuit să se găsească scrupulele lui, nu mai era nimic.

— Arată-mi, spuse el foarte încet şi o văzu că înţelesese că se terminase cu vorbăria.

Privirea ei coborî la sârma înfăşurată în jurul degetelor lui.

— Bine, şopti ea şi îşi ridică marginea halatului ca să meargă mai repede de-a lungul holului.

După colţ, dalele de piatră lăsară locul unor plăci de lemn care trosneau, iar tapiseria frumoasă de pe pereţi fu înlocuită cu o tencuială urâtă. Ea se opri lângă cea de-a treia uşă, apucând lacătul o clipă înainte să se întoarcă spre el cu o expresie de regret.

— Nu pot să-l deschid. Asistenta mi-a luat cheia după ce m-a prins că am vizitat-o.

El deschise oblonul şi privi înăuntru. Era imposibil să-şi dea seama dacă acea siluetă chircită era Catherine. Femeia părea prea mică, ghemuită ca un copil pe o parte…

I se tăie răsuflarea. Îi zări coada împletită ieşită de sub pătură.

Se uită la Johnson, care făcu un pas în faţă şi lovi lacătul cu ranga, cu un sunet zdrobitor.

Femeia sări.

— Linişte! Dacă vă aud…

— Dă-mi-o mie! Nick apucă bara de fier, o fixă pe uşă şi îşi lăsă greutatea pe ea. Lemnul începu să crape. Se relaxă, respirând neregulat pentru o clipă, înainte să o ia de la capăt.

Uşa scârţâi, dar nu se clinti.

— Nu, spuse femeia când el îşi ridică din nou ranga deasupra capului. Vă spun – gărzile sunt înarmate.

— Şi noi la fel, îi spuse Johnson şi scoase pistolul.

Nick lovi din nou cu ranga – şi încă o dată, imaginându-şi, pentru un moment întunecat şi plăcut, că lacătul era căpăţâna lui Peter Everleigh.

*

Ei veneau după ea. Veneau să o electrocuteze, să-i şteargă mintea, să o distrugă. Ea îi împingea, dar mâinile îi cedară, moi ca nişte cârpe ude.

— Nu, reuşi ea să spună. Nu…

— Catherine. Şştt! Sunt eu.

Ea visa. Aceea era vocea lui O’Shea. Poate că visase toată tărăşenia şi era în siguranţă în patul lui din Casa Diamantelor…

Reuşi să deschidă ochii. Văzu peretele gol dezgustător şi scaunul ţintuit de podea.

Îl visase.

I se închiseră ochii. Lacrimile veniră prea uşor. Se simţea… epuizată, pustie, grea şi… foarte ameţită. Lumea se prăbuşea…

Era ridicată. Îşi adună forţele, toată puterea care îi

rămăsese, şi reuşi să-şi înfigă unghiile în pielea lui de această dată. Să îl zgârie.

— La dracu', Kitty! Vocea lui îi veni acum în ureche, joasă şi gravă. Te scot de aici. *Taci!*

Trăsăturile îi apăreau în faţa ochilor. Ochii privind încrucişat, un nas profilat lângă o gură… Ea inspiră şi clipi, iar trăsăturile se rearanjară.

Chipul lui.

El era aici.

— Ai venit, şopti ea.

El o strânse mai tare, mâna lui legănându-i capul, împingându-i faţa în umărul lui. Lână moale şi fină. El mirosea a cal. A fum şi a noapte rece.

— Linişte, spuse el, dar ea îi simţi mâna mângâindu-i părul şi fu inundată de un val de uşurare.

Era ameţită pentru că el o ducea în braţe. El o scotea din închisoare, spre siguranţă.

Îşi pierdu cunoştinţa pentru o clipă – un minut sau mai multe. Când deveni conştientă, el se oprise din mers; o strângea mai tare şi vorbea cu altcineva cu voce joasă.

— În regulă, spuse el. Este un bărbat în holul de la intrare. Ştii o altă ieşire?

— Prin spate, se auzi o voce feminină. Vocea Stellei. Dar aceea conduce chiar către camera de pază. Intrarea este cea mai bună şansă a noastră.

— Cea mai bună şansă a *noastră*?

— Da, vin cu voi. Acest loc părea cândva mai sigur decât lumea exterioară. Dar s-a schimbat.

O'Shea înjură încet.

— Doamnă, cred că mă confunzi cu altcineva. Eu nu am timp pentru…

— Stai! Cuvintele erau atât de greu de rostit. Îi curgea saliva, dar nu-i păsa. Las-o… Catherine îl simţi tensionat când se aplecă să se uite la chipul ei. Ea nu putea reuşi să-şi ţină ochii deschişi ca să-l vadă, dar putu vorbi din nou. Las-o… să vină!

Stella fusese amabilă. Îi datora asta. Ea simţi cum mâna lui îi cuprinse obrazul, o apăsare fermă şi scurtă. Apoi

el spuse:

— Bine. În liniște. Johnson, tu…

— Am înţeles. Un singur foc curat.

— Nu-l omorî, spuse Stella. Lasă-mă să vorbesc cu el mai întâi.

— La dracu'… O'Shea o strângea foarte tare. Începea să se trezească acum, fiind destul de trează cât să înţeleagă că el o ţinea cu putere. La naiba dacă te las!

— Vrei să te mânjeşti cu sângele lui? întrebă Stella. Ai omorât vreodată pe cineva, domnule?

— Da, spuse el categoric. Şi nu voi ezita să trag un glonţ şi în tine dacă ne trădezi.

Catherine deschise ochii. Stella se holba la O'Shea, candelabrul de perete din spatele ei strălucind prin părul ei blond-închis, creând o aură difuză în jurul chipului său palid şi ferm.

— Vă invit să mă împuşcaţi, spuse ea. Sunt sigură că nu m-ar deranja. Dar va trebui să aveţi de-a face cu fratele meu, care ar fi deranjat.

Se răsuci pe călcâie şi păşi în holul de la intrare.

— Stai, strigă O'Shea – nu la Stella.

Catherine îl zări pe Johnson coborându-şi pistolul, cu gura strânsă într-o linie furioasă.

— O să… se ţină de cuvânt, şopti Catherine.

El se uită la ea. Avea expresia uşurată, iar pe faţă îi apăru un zâmbet fantomatic.

— Hei! Îşi trecu degetul mare peste obrazul ei şi spuse cu blândeţe: închide ochii din nou, Kitty! apoi el se uită înapoi la holul de la intrare. O ridică mai bine, trăgând aer în piept. Ea îi simţi mâna strângându-se-n pumn la spatele ei.

El ducea o armă. Acum intenţiona să o folosească.

Un sentiment ciudat o străbătu – fără îndoială, un efect secundar al drogului. Închise ochii, lăsându-se în acea pace stranie şi curioasă. În acea certitudine bruscă a faptului că totul avea să fie bine.

Inima lui bătea sub urechea ei. O bătaie tare, ca un ciocan. Se simţi îmbrăţişată. Se simţi… protejată.

Pentru prima dată în viaţa ei, se simţi în siguranţă în acel loc îngrozitor.

— În regulă, spuse Stella fără suflare. S-a dus la toaletă. Avem cinci minute, nu mai mult. Grăbiţi-vă, acum!

Catherine îşi strânse braţele în jurul lui O'Shea. Soţul ei. Care o ducea acum cu paşi mari, cu o mână pe trăgaci şi cu cealaltă ţinând-o aproape de el. Traversară holul de la intrare şi ieşiră în aerul rece al nopţii.

Auzi caii răsuflând şi zâmbi în umărul lui.

Capitolul 14

Un sunet o trezi din somn. Deschise ochii. O'Shea stătea pe un scaun tras lângă patul ei, cu privirea îngrijorată şi cu cearcăne sub ochii lui frumoşi. El se uita la ea şi, în momentul în care ea îi zâmbi, se aplecă şi îi cuprinse faţa în mâini.

— Cum te simţi? întrebă el.

Ea îşi puse mâinile deasupra capului, întinzându-se, apoi căscă.

— Sunt mult mai bine. Mintea îmi este mai limpede acum. Privi către draperiile trase. Cât este ceasul?

— Şapte şi jumătate, opt.

— Seara?

Când el încuviinţă din cap, ea se ridică. Ajunseseră înapoi la Casa Diamantelor după răsărit. Era foarte ciudat să îşi piardă întreaga zi dormind.

Mâinile lui alunecară peste părul ei până pe şira spinării. Ea îşi aminti vag mâinile lui pe ceafa ei, bâjbâind… Ea îşi trecu mâinile prin păr, căutându-şi coada împletită, şi râse atunci când îşi dădu seama cât de ciufulită era.

— Te pricepi mai bine la amestecatul cărţilor de joc.

— Părul este puţin mai complicat decât cărţile.

Şi el zâmbea.

— Părea că te săturaseşi de mine. Credeam că îmi vei trage o muştruluială.

Ea îl privi cu părere de rău.

— Eram atât de obosită. Îmi pare rău, sper că nu am…

— Catherine.

Îi îndreptă capul către el şi o privi în ochi.

— Nu. El trase aer în piept. Eu trebuie să îmi cer iertare. Ar fi trebuit să prevăd că el va…

— Nu spune asta! Ea îi prinse mâna şi o lipi de obrazul ei. Apoi, cu o îndrăzneală pe care nu se aştepta să o aibă, îi sărută degetele. Ai venit după mine. Îţi mulţumesc.

El se lăsă uşor înapoi pe scaun, trăgându-şi mâna. Ea fu străfulgerată de un fior de durere. Se uită la cuvertura de pe pat, atinse mătasea şi se simţi deodată nefiresc de timidă. Acea clipă, în ospiciu… siguranţa pe care o simţise… Ea nu îşi putu aminti de unde venise acel sentiment. Însă avusese legătură cu el. Era sigură de acest lucru.

— Afară aşteaptă un medic, zise el încet. A spus că… Făcu o pauză pentru a-şi drege glasul. A spus că, dacă te trezeşti, vei fi scăpat de orice pericol. Însă cred că va veni să te consulte, pentru orice eventualitate. Este în regulă?

Ea încuviinţă din cap şi apoi îl privi cum se ridică şi se îndreaptă spre uşă. Arăta… obosit după drum. Avea praf pe tivul pantalonilor.

Dar nu se schimbase de haine după drumul lor nebunesc de la Kenhurst. Stătuse lângă patul ei în tot acest timp?

Medicul intră în cameră. Un bărbat mic de statură, cu faţa ca de iepure, puţin bâlbâit, dar cu maniere alese. Îi ascultă plămânii, apoi o privi în ochi şi îi ceru să-i urmărească degetul cu privirea. Îi testă reflexele şi găsi că erau în regulă. O durea capul? Nu, însă încă îi era foarte sete.

— Lichide, spuse medicul hotărât, în timp ce îşi închise geanta. Şi odihnă. Însă, aşa cum v-am spus, domnule O’Shea, pacienta nu mai este în pericol. Este posibil să mai aibă unele momente de confuzie – în funcţie

de dozaj, opiaceele pot rămâne în organism câteva zile după administrare. Dar sunt încântat să declar că este sănătoasă.

Catherine vru să protesteze că ea gândea chiar foarte limpede, însă, când se lăsă înapoi pe perne, descoperi că îi făcea foarte bine să contemple modelul de pe tavan – doar că nu era niciun model, ci umbrele de la lumina lumânării.

Cu toate acestea, erau o sursă de distracţie pentru ea. Rămase fascinată de ele până se întoarse O'Shea, aducând de data aceasta o tavă cu mai multe castroane.

— Lichide, spuse el dezgustat, în timp ce se aşeză din nou pe scaunul de lângă pat. I-am spus lui Thomas că îţi trebuie lichide, şi ce am primit? Supe franţuzeşti.

Ea trase aer în piept. Până acum o clipă ar fi negat că îi era foame, însă Thomas avea un talent rar. Mirosul mâncării savuroase trezi parcă o bestie în stomacul ei, care chiorăi destul de tare cât să-i atragă atenţia lui O'Shea.

— Ei bine, acum, spuse el ridicând dintr-o sprânceană neagră, se pare că soţiei mele îi plac supele franţuzeşti.

— Da, îi plac.

Ea se întinse după lingură, însă el i-o luă din mână.

— Întinde-te, o îndemnă el şi luă cu grijă supă în lingură.

Ea crezu că visează din nou.

— Vrei… să îmi dai tu să mănânc?

Era *clar* că visa. În viaţa reală, O'Shea era incapabil să roşească.

— E o cuvertură frumoasă, mormăi el, şi este posibil să o murdăreşti în starea în care eşti acum.

— Oh! Avea sens. Se aşeză fericită între perne şi deschise gura. El duse cu grijă lingura la buzele ei. Ah, Thomas se întrecuse pe el însuşi. Fiertura era uşoară şi asezonată perfect, un amestec de verdeţuri cu o aromă vagă de supă de pui.

— Măreşte-i salariul, spuse ea zâmbind după ce înghiţi.

Zâmbi şi el.

— Din nou?

Ea încuviinţă din cap. Însă, în timp ce îl privi cum pregătea din nou lingura, o cuprinse o stare ciudată de timiditate. Îi mai dăduse cineva să mănânce până atunci? Nu, doar când fusese foarte mică. Avu o senzaţie stranie de vulnerabilitate lăsându-l să îi ducă lingura la buze, să îi simtă privirea asupra ei şi să o urmărească atât de atent, aşteptând să înghită. O făcu să se simtă… fragilă. Lucru ce nu îi stătea în fire.

O făcu să se simtă… iubită.

Însă el nu o iubea. Mintea îi era zăpăcită, inventa fantezii. Ba, mai rău decât atât, se convingea să le creadă.

Când el îi duse din nou lingura la gură, ea îl prinse de încheietură ca şi cum ar fi vrut să oprească senzaţia de panică pe care o simţea crescând înăuntrul ei. Ar trebui să îi spună să nu o ajute. Putea să mănânce singură. Nu avea nevoie de ajutorul lui în nicio privinţă. Se descurca singură, întotdeauna reuşise să facă asta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el încet.

Ea îl privi în ochi şi se uită la chipul lui frumos, cu pielea închisă la culoare, despre care îşi închipuise cândva că Diavolul însuşi îl crease pentru a o prinde pe ea în mrejele lui. Avusese dreptate cumva. Să o ajute Dumnezeu, era prinsă în capcană.

El îşi înclină uşor capul.

— Te-ai săturat?

— Nu, răspunse ea încet, nu încă.

Ea puse această seninătate prostească pe seama opiaceelor. Cu puţin noroc, nu avea să gândească limpede timp de câteva zile. Aşa spusese medicul.

*

— Nici să nu te gândeşti să ieşi din casă.

Această declaraţie agresivă veni din dreptul uşii pe care O’Shea o ţinea blocată. Catherine se chinuia cu nasturii de la mănuşi. Adormise lângă el, însă în acea dimineaţă se trezise singură. El voia să plece fără să-i spună o vorbă, măcar asta era clar.

— Mă simt mult mai bine, spuse ea calm. Mă simt chiar în regulă acum. Şi, din câte ştiu, trebuie să participăm la o licitaţie. O licitaţie *publică.*

El intră în cameră şi închise uşa dintr-o singură mişcare.

— Domnul să-mi fie martor, nu pleci nicăieri. Nu te vei apropia de fratele tău. Dă-mi o săptămână, şi mă voi asigura că poţi merge oriunde în acest oraş. Însă până atunci…

— Nu îmi dai tu ordine, ripostă ea.

El se sprijini de uşă şi o fixă cu o privire înverşunată. Ce diferenţă faţă de grija delicată pe care i-o arătase cu o zi înainte! Nu încăpea nicio îndoială că era supărat pentru că ea aflase de licitaţie. Ce păcat că uitase să îi spună lui Johnson să ţină secretul, iar bărbatul trecuse să o întrebe pe Catherine cum anume se semnala intenţia de a licita.

— Mă voi duce, spuse ea din nou, pe un ton calm şi rezonabil. Complotul este invenţia mea. Merit o fărâmă din victorie. Şi da, adăugă ea în timp ce O'Shea o privea mânios şi deschidea gura să vorbească, ştiu că fratele meu va fi acolo. Nu te-ai gândit că acesta este unul dintre motivele pentru care îmi doresc să particip? Vreau să îi văd chipul atunci când mă observă. Atunci când înţelege că nu a reuşit să mă intimideze nici măcar un pic. Şi am încredere că vei avea grijă de mine, spuse ea pe un ton mai cald. Nu voi avea nicio clipă de nesiguranţă cu tine alături de mine.

El se încruntă, aplecându-se puţin în timp ce îşi tot răsucea pălăria, strângând-o cu mâinile sale pline de inele.

— Nu este bătălia ta.

Ea se uită direct la el şi lăsă să treacă un moment de linişte între ei.

— Chiar nu este? întrebă ea uşor.

El oftă lung.

— Catherine, am nevoie să mă concentrez azi. Şi dacă ştiu că eşti acolo…

— Opreşte-te!

Ea lăsă mănuşa şi merse înspre el, luându-i obrajii în mâini.

— Sunt sigură că ai tăria necesară de a face faţă farmecelor mele. Se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta şi îi simţi mirarea în momentul de tăcere.

Apoi el o prinse de talie şi o întoarse cu spatele la uşă în timp ce continua să o sărute. O sărută adânc, iar ea deschise gura mai larg în timp ce îl lipea de ea cu toată puterea, atât de mult cât le puteau fi lipite corpurile unul de altul. Era ca şi cum scăpărase un chibrit; gura lui era flămândă după a ei, mâinile lui se mişcau agitate pe tot corpul ei, peste coaste şi peste şolduri, mulându-se pe silueta ei ca şi cum el avea nevoie să se convingă de faptul că ea era reală, că era acolo lângă el.

Pentru un moment, o sperie acea intensitate răvăşitoare. Nu existau curtoazie şi nici timiditate în felul în care el îi căuta sânii prin straturile groase ale rochiei. Nu o avertizase nicidecum cu privire la intenţiile lui, nu îi ceruse permisiunea să îi ridice fustele peste genunchi şi să îşi ducă mâna între picioarele ei. Găsi crăpătura din pantalonaşii ei şi se descurcă fără probleme printre toate faldurile hainelor. Îi strânse cu putere sânii în timp ce o săruta tot mai intens. Era prădalnic. Era… copleşitor. Ea se desprinse de el pentru a-şi recăpăta suflarea, iar el păru să remarce mirarea ei. Îi ridică uşor bărbia pentru ca privirile lor să se întâlnească în timp ce mâinile lui îi mângâiau interiorul coapselor. Privirea îi era intransigentă, înflăcărată şi aprigă, gura lui apărea ca o linie puternică, îndârjită.

Ea continuă să îl privească fix, puse o mână pe obrazul lui şi vru să îşi ascundă respiraţia întretăiată şi geamătul de plăcere în timp ce degetele lui intrau tot mai adânc în ea.

El se aplecă spre ea şi îi linse buzele.

— Lasă-mă să intru, îi spuse cu voce joasă, aproape sălbatică.

Nu era nimic elegant acolo. Cu toate acestea, ea încuviinţă din cap, o mişcare scurtă, o tresărire forţată a capului care îl făcu să scoată un sunet încet, ceva între geamăt şi mârâit. Îi ridică fustele cu mişcări ample, strivind lâna, dând-o la o parte în timp ce cu cealaltă mână se

descheie la pantaloni şi se eliberă.

I se tăie brusc răsuflarea când îi simţi vârful mădularului frecându-se de ea. Îşi coborî mâinile pe coapsele ei, strângând-o cu putere în timp ce intră în ea.

În linişte, ţinând-o lipită de uşă, adânc în ea, cu mişcări regulate, făcând-o să îşi lase capul pe spate şi să-şi închidă ochii. Atât de multe senzaţii, dominate de această dorinţă fizică, o foame tot mai mare. Chiar şi uşa care era rece sub braţele ei dezgolite îşi avea propria senzualitate, felul în care erau strivite hainele între corpurile lor şi sunetul scos de materialele care se frecau unele de altele… căldura respiraţiei lui pe gâtul ei, limba lui plimbându-se pe ea, iar mai jos acea invazie ritmică, de neînduplecat, persistentă…

Îi şopti ceva de neînţeles la ureche, iar apoi o apăsă mai tare pe coapse, forţând-o să îşi îndoaie puţin genunchii pentru a ajunge într-o altă poziţie…

Ea gemu. Îi atingea acel loc acum, cu fiecare mişcare o aţâţa şi o chinuia; simţea cum se umflă sub atingerile lui, cum devine mai fierbinte, mai udă şi cum îl doreşte tot mai mult. El nu dădea niciun semn de oboseală, părea să intre tot mai adânc în ea, să atingă ceva şi în interiorul ei. Coapsele i se relaxară, genunchii îi cedară, iar el o prinse pentru a rămâne în picioare în timp ce valul de plăcere trecea prin ea, din spatele genunchilor şi până pe şira spinării, în vreme ce muşchii ei interiori se contractau în jurul lui.

Sunetul pe care îl făcu el îi asurzi urechile. Se cufundă în ea, ţinând-o captivă între el şi uşă cu greutatea corpului său, zăbovind acolo un moment lung înainte să se retragă.

Când îi dădu drumul, ea alunecă. Ar fi căzut dacă nu ar fi prins-o şi nu ar fi aşezat-o pe un scaun din apropiere.

Trecuseră doar câteva minute. Sau poate doar vreun minut. Ea nu mai putea aprecia trecerea timpului. El stătea sprijinit de uşă, studiind-o cu o expresie întunecată pe chip. Expresia lui, împreună cu rigiditatea umerilor săi o făcură să se încrunte. Să-şi adune gândurile.

Ea îşi recăpătă suflul.

— Nu te-ai… retras la timp, nu?

— Nu.

O singură silabă, la fel de grea şi de ascuţită precum un cuţit.

— Sunt sigură… Ea înghiţi şi încercă să stea dreaptă. Sunt sigură că nu se va întâmpla nimic. Există cupluri, oameni căsătoriţi care au trăit împreună ani întregi şi care tot nu reuşesc să aibă un copil…

— Şi sunt unii care concep un copil încă din noaptea nunţii, spuse el tăios.

Simţea mânie în vocea lui? Ea se încordă.

— Nu mă poţi învinui pe *mine* pentru asta.

El oftă.

— Nu fac asta, spuse el, şi veni spre ea, îngenunchind ca să o privească în ochi. Nu fac asta, repetă el foarte blând. A fost propria mea neglijenţă. Asta mă supără, Kitty. Nu tu.

Îl lăsă să îi cuprindă mâinile, bulversată de propria reacţie. Într-adevăr, ar fi fost dezastruos să conceapă un copil în acea situaţie. Ar fi trebuit să fie îngrozită. Ar fi trebuit să fie supărată, chiar dacă nu pe el, măcar pe ea însăşi. Era o nechibzuinţă impardonabilă să continue să rişte în felul acesta, în repetate rânduri.

Însă groaza care ar fi trebuit să pună stăpânire pe ea era foarte greu de identificat. În schimb, în timp ce privea cum mâinile lui puternice le ţineau pe ale ei, simţi cum o învăluie o mare curiozitate.

El nu era genul ei. Se născuse în mahala şi crescuse cu un cuţit în mână. Atunci când era nervos, îşi pierdea cumpătul şi vorbea ca un golan, ceea ce şi era, bineînţeles. Un infractor – cumsecade în mare parte, dar care, atâta timp cât deţinea un tripou, nu putea fi considerat niciodată om cinstit. Nu era o partidă bună pentru o femeie.

Şi totuşi… era de o inteligenţă formidabilă şi era onorabil, în felul lui bizar. Şi înţelept în unele feluri în care ea nu putea fi. Ambiţios, disciplinat şi rezervat când venea vorba despre ea.

Roşeaţa îi încălzi faţa. Îşi înclină capul pentru a o

ascunde, fiind uimită că simţea o asemenea recunoştinţă pentru ceea ce tocmai înţelesese: ea era singura care avea puterea de a-l cuminţi.

Dar ce putea ieşi bun din asta? Căsătoria lor fusese transformată într-un secret întunecat, ce putea fi folosit drept armă. Ar trebui să fie nebună să se întrebe, fie şi doar pentru o clipă, cum ar arăta şi cum s-ar purta copilul lor: ce talente ar putea moşteni, ce ar ieşi din combinaţia ciudată dintre reţinerea, austeritatea şi inteligenţa ei şi isteţimea lui grosolană şi îndrăzneaţă.

— Ce te-a făcut să roşeşti aşa? întrebă el încet. Ştii, dacă ar fi să fie, ne-am descurca împreună, Catherine. Şi Dumnezeu să ferească lumea de vreun copil de-al nostru. Dumnezeu să o apere pe regină, pentru că nu există nicio îndoială că ţâncul ar dezvolta foarte repede o ambiţie demnă de o coroană.

O sperie propriul ei zâmbet. Părea atât de simplu. Se simţi ciudat de vulnerabilă. Strânse din buze şi se ridică.

— Ar trebui să mergem, spuse ea.

— Nu mergi nicăieri.

— Ba da, merg.

— Ţi-am spus deja, Catherine, nu te vreau acolo. Mai ales acum, adăugă el bombănind în timp ce se întoarse ca să-şi încheie şliţul.

Ea se uită la spatele lui puternic, uimită de vorbele sale.

— Acum? Vrei să spui nu acum pentru că ar fi posibil să…

— Da, zise el uitându-se peste umăr.

Îşi încleştă maxilarul. Acum, că era posibil să fie însărcinată, o putea intimida?

— Nu, spuse ea cu o voce joasă şi aspră. Asta nu îţi dă niciun drept asupra mea. Dacă vreau să merg, merg.

El se întoarse cu faţa la ea, privind-o de la înălţimea lui, impasibil. Cumva rece. În timp ce se uita la ea, simţi diferenţa de mărime dintre ei doi şi, într-un act groaznic de conştientizare, îşi dădu seama că el stătea între ea şi uşă.

— Prefer să-ţi suport mânia decât să te ştiu expusă

vreunui risc, spuse el.

— Nu este alegerea ta!

Ea porni înspre uşă, iar el păşi în lateral, blocându-i calea.

— Nu mă obliga să fac asta, spuse el încet. Aşteaptă aici, voi…

— Să te oblig să faci *ce?* Să mă ţii închisă aici împotriva voinţei mele? Izbucni într-un râs nebunesc. Nu vezi? Asta este exact ceea ce ţi-am spus că nu voi permite. Nu sunt captiva ta, proprietatea ta pe care să o poţi manevra cum doreşti – nu sunt *soţia* ta, O'Shea!

— Azi eşti, spuse el cu îndârjire în timp ce se întinse să apuce mânerul uşii.

— Nu! Ea se năpusti imediat spre uşă, însă era prea târziu, căci el ieşise deja.

Broasca se răsuci.

Luase cheia cu el.

*

Ar fi trebuit să fie furioasă. El o salvase cu o zi în urmă dintr-o închisoare numai pentru a o închide în alta. În schimb, după ce îi trecu starea de şoc, simţi numai o tristeţe ciudată, rece, prea adâncă pentru lacrimi.

Oare el ştia ce făcuse? Simţi ca şi cum o lumină din interiorul ei, ce abia pâlpâia, fusese strivită cu nepăsare de talpa unei cizme. El se folosi de dorinţa ei pentru a o păcăli. Îi arătase că nu îi respecta judecata. Sau, mai rău, arătase că judecata lui avea să-i fie mereu superioară, indiferent de respectul pe care i-l purta ei.

Prin faptul că o închise acolo, el recunoscuse ce îşi dorea de fapt. O soţie care să îl aştepte lângă foc precum un câine credincios, bucuroasă la auzul paşilor stăpânului după o zi întreagă în care lenevise lângă şemineu.

Până în momentul în care se auziră paşii la uşă, două ore mai târziu, ea îşi împachetase deja lucrurile. Aştepta, stând dreaptă, în fotoliu, cu mâinile strânse în poală. Nu avea să plângă, nu avea să ridice tonul. Avea să plece pur

şi simplu. În momentul în care el deschidea uşa, ea urma să iasă şi, dacă el ar fi încercat să o oprească, l-ar fi făcut să plătească pentru asta.

Mânerul fu răsucit. Dar uşa nu se deschise imediat. Ea se încruntă. Apoi se auzi scârţâitul unei chei.

Ea se ridică încet, neliniştită.

— Cine e?

— Dumnezeule, ce bine! îi răspunse o voce cunoscută de femeie. Catherine, tu eşti?

Vocea aceea! Ea icni, alergă la uşă şi trase furioasă de mâner.

— Lilah? Se lăsă în genunchi ca să se uite prin gaura cheii. Chiar tu eşti? Am crezut că…

Prin gaura cheii nu răzbea lumina. Lilah îngenunche şi ea.

— Deci Callan nu a minţit, spuse ea mirată. Lasă-mă să intru!

— A luat cheia.

— Ce a făcut? urmă o pauză scurtă. Bine, atunci dă-te la o parte! Voi deschide eu.

*

— Iar apoi am vizitat Bostonul, care a fost cel mai rece loc de pe partea asta a Polului Nord, şi dacă tu credeai că *Londra* este plină de snobi…

— Of, nu pot să cred că a fost cineva nepoliticos cu tine, murmură Catherine.

Cele două stăteau în salonul casei Palmer, pe două scaune aduse în dreptul şemineului, cu genunchii aproape atingându-li-se şi cu o tavă de ceai abandonată într-o parte. Camera era impresionantă, cu un tavan arcuit pictat în stil rococo, cu heruvimi zbenguindu-se în ceruri; mobilierul era în nuanţe de bleu şi alb, covorul era într-o frumoasă nuanţă de roz, precum obrazul unui nou-născut, fără urmă de pată pe el. Acea nuanţă arăta clar bogăţia extravagantă, nicio grijă pentru eventualele costuri de înlocuire a covorului odată ce ar fi păşit pe el cineva murdar de noroi sau s-ar fi

instaurat pur şi simplu uzura de zi cu zi. Cu toate acestea, Lilah se potrivea perfect splendorii încăperii, în rochia ei de mătase de culoarea bronzului, croită special pentru a-i pune în evidenţă formele frumoase. Catherine presupuse că era o rochie franţuzească în cel mai nou stil, Pingat; ea nu purtase niciodată ceva atât de rar sau de ultima modă.

— Eşti o adevărată lady acum, spuse Catherine. Lilah purta un colier de smaralde, iar dantela franţuzească îi îmbogăţea gulerul şi manşetele rochiei. Bronzul îi completa nuanţa frumoasă a pielii şi contrasta cu părul închis la culoare, strâns elegant într-un coc. Oamenii din Boston ar fi trebuit să îţi fie la picioare.

— Bineînţeles. Atunci când Lilah zâmbi, obrajii plini îi preschimbară ochii azurii în două semiluni zâmbitoare. Dar asta nu înseamnă că eu m-am coborât la nivelul lor. Posaci, cei mai mulţi dintre ei. În orice caz, ar fi trebuit să ajungem până în Philadelphia, însă cineva a menţionat că se aşteptau să ningă, iar asta era prea mult pentru mine. I-am spus lui Christian că vara este o perioadă foarte bună pentru călătorit, însă toamna nu îmi place nimic mai mult decât un fursec adevărat. A plecat să-mi caute şi s-a întors cu un biscuit amărât pe care îl convinsese un brutar să-l cumpere. Am muşcat amândoi câte o gură şi ne-am luat biletele pentru drumul de întors acasă.

Catherine zâmbi. Căsătoria nu o schimbase deloc pe Lilah. Ba chiar reuşise să îi sporească farmecul puţin obraznic şi plin de umor. Părea… a se simţi mai bine în pielea ei, mai relaxată. Prudenţa vagă de care îşi amintea Catherine nu mai era de găsit acum la Lilah.

Poate că dragostea făcuse asta. Îi făcea să se simtă acasă, în sfârşit, chiar şi faţă de ea însăşi.

Catifeaua de pe braţul fotoliului în care stătea Catherine era foarte fină. Ea desenă cu degetul un model, un şirag de diamante. Licitaţia ar fi trebuit să se termine până în acel moment. O’Shea ar fi ajuns acasă şi ar fi descoperit că ea lipsea. Ar fi trebuit să lase un bilet. Dacă îşi imagina că o găsise Peter din nou? Dar nu, sigur îi zisese Callan de venirea lui Lilah.

Se încruntă. De ce s-ar fi îngrijorat ea de sentimentele *lui,* când el arătase atât de puţină consideraţie pentru sentimentele ei?

Liniştea se aşternu peste gândurile ei. Ridică privirea şi găsi că asupra ei priveau cu atenţie o pereche de ochi mijiţi.

— Nu sunt singura care are de spus o poveste, zise Lilah.

Catherine îşi drese glasul.

— Dar înainte trebuie să o termini pe a ta. Cum a fost drumul de întoarcere? Sper că bun.

Lilah se strâmbă.

— Încântător, am mâncat până mi s-a făcut rău, am parcurs drumul într-un timp-record. Destul despre luna de miere. Explică-mi de ce a trebuit să te scot din tripoul unchiului meu. Îşi arcui una din sprâncenele ei brunete. Callan mi-a spus că stai acolo de ceva timp. Nu mi-a spus şi de ce.

— Oh, eu am…

Catherine oftă şi îşi strânse mâinile în poală, încercând să găsească o variantă scurtă a celor întâmplate. Însă provocarea era mult prea mare. Dacă Lilah ar fi venit cu o zi în urmă, toată povestea ar fi fost cu mult mai simplă! Simţi o durere bruscă la gândul că totul ar fi putut fi altfel – o concluzie mult mai simplă. Poate chiar un final fericit.

Poate că opiaceele erau de vină pentru acea speranţă nebunească, îi oferiseră un optimism nefiresc, un vis naiv ce acum părea ciudat şi ruşinos de prostesc. Însă ieri, ar fi putut spune…

I-ar fi putut spune lui Lilah că pentru prima oară în viaţă făcuse ceva nebunesc şi nu avea niciun regret. Niciunul.

— M-am căsătorit cu unchiul tău pentru a salva Everleigh.

Acesta era un început bun.

— Te-ai căsătorit cu el! Lilah se lăsă pe spate în fotoliu, ca şi cum ar fi vrut să se depărteze de ce auzea. Te-

ai *căsătorit* cu el?

— Da, asta am spus. Asprimea tonului părea să-i deschidă un drum pentru a continua, o ajuta să avanseze. Vezi tu, Peter voia să vândă casa de licitaţii. Şi nu aş fi avut nicio putere de a mă opune dorinţei lui decât dacă eram căsătorită.

— Şi ai considerat că Nick este cea mai bună alegere?

Lilah îşi acoperi gura cu mâna ei fină, un inel de diamant strălucind pe inelarul ei. Însă pufnetul pe care încercă să îl ascundă suna suspicios de mult cu un râset.

Catherine se încruntă.

— Părea o alegere bună. A promis să nu se amestece în treburile mele. A semnat chiar contractul care…

Ea ezită, conştientizând brusc natura delicată a subiectului.

Cu francheţea-i caracteristică, Lilah ignoră pauza.

— Acelaşi contract pe care l-a semnat şi soţul meu pentru tine. E în regulă, Catherine, au fost nişte vremuri ciudate astă-primăvară.

— Aşa este, admise Catherine şi zâmbi larg. Şi chiar am considerat că aranjamentul este… perfect până la urmă. Vezi tu, Peter avea numai de pierdut de pe urma unei astfel de căsătorii. I-am spus că o vom ţine secret, dar numai cu o condiţie: ca el să se poarte frumos.

— Şantaj! Pe măsură ce Lilah îşi încrunta sprâncenele brunete, i se putea vedea asemănarea de scurtă durată, dar intensă cu unchiul ei, iar acea asemănare o făcu pe Catherine să îşi ia privirea de la Lilah, bâjbâind după cana de ceai.

Ceaiul ar fi trebuit să se fi răcit până acum. Însă suflă în el oricum.

— Sper… Luă o gură de ceai şi tresări. Ceaiul colong nu se răcise. Sper că putem rămâne prietene.

— Poftim? Lilah se întinse să-i atingă braţul. Ce înseamnă asta? De ce să nu fim prietene?

Întoarse ceaşca între degete. Nu avea mâner şi avea un motiv floral albastru pe un fundal alb. Setul de ceai avea farfurioare adânci. O colecţie Dresden, secolul al XVIII-lea.

La o licitaţie numai ceaşca aceea ar fi costat cinci lire sterline.

Lilah aştepta. Puse la loc ceaşca pe tavă.

— Ştiu că unchiul tău nu ţi-a fost mereu prieten. Într-adevăr, el îi ceruse lui Lilah, în perioada în care aceasta lucrase la Everleigh, câteva favoruri care i-ar fi compromis poziţia. Cum de uitase asta? Poate că el o vrăjise, însă acum, că scăpase de atmosfera fermecătoare din Casa Diamantelor, îşi aminti din nou. Rămase fidelă faptelor pe care le cunoştea. Te-a forţat să furi pentru el. Dacă ar fi aflat cineva… Păi, eu te-aş fi dat afară. Gândul o uimi. Dacă aş fi aflat asta până să te cunosc, ai fi ajuns pe străzi. Nu l-ai fi cunoscut niciodată pe Lord Palmer şi…

Chipul lui Lilah se întunecă.

— Nu îmi place să mă gândesc la asta, spuse ea încet. Bineînţeles, el este motivul pentru care am ajuns la Everleigh de la bun început. El mi-a sponsorizat educaţia. M-a primit la el după moartea tatălui meu. Aşa că… am făcut pace cu el. Este singura rudă pe care o mai am.

Clipi şi îşi împreună zgomotos mâinile.

— Însă asta nu mai este adevărat acum. Dacă tu eşti căsătorită cu el, *noi* suntem rude.

Catherine zâmbi.

— Sora unei vicontese? Am urcat în societate, spuse ea sec şi făcu un gest grandios cu mâinile prin aer.

Lilah făcu şi ea acelaşi gest pentru a mima grandoarea şi izbucni în râs.

— Nu e ridicol? Covoare deschise la culoare!

Însă, după un moment de râsete, Catherine îşi recăpătă brusc seriozitatea.

— Îţi aminteşti, bănuiesc, contractul de logodnă. Exista o clauză acolo. Noi două nu vom rămâne rude pentru totdeauna. Îmi doresc doar… ca şi unchiul tău să îşi fi amintit termenii contractului.

— Bine, atunci. Lilah avea brusc o privire gravă. Ce a făcut? Scaunul scârţâi pe podea în timp ce ea se trăgea mai aproape de Catherine. De ce erai încuiată în camera aia?

Catherine ezită.

— Niciodată nu a abuzat de mine…

— Nu, bineînţeles că nu. Nu îi stă în fire să profite de o femeie, spuse Lilah fără ezitare. Însă nu îi stă în fire nici să o încuie pe una într-o cameră.

Catherine oftă.

— Cred că… trebuie să îţi povestesc totul.

Şi chiar aşa făcu. Nu omise nimic, nici măcar faptul că fuseseră intimi, deşi acest lucru îl descrise folosind un eufemism, pe care Lilah arătă că îl înţelese printr-o subtilă expresie mirată. Pe când Catherine îşi termină povestea, lumina părăsise ferestrele mari ce dădeau înspre parcul de peste drum. Lilah rămase prinsă într-o linişte teribilă, fiind atât de uimită, încât lui Catherine aproape că îi fu ruşine să o privească.

— Am făcut o mulţime de lucruri, recunoscu ea încet. Situaţia noastră nu ar fi trebuit să fie niciodată atât de… profundă.

— Catherine… Lilah clătină din cap. Nu am auzit niciodată… Felul în care vorbeşti despre el. Eşti sigură că acum nu este nimic mai mult decât un contract?

Trase adânc aer în piept şi îşi făcu puţin curaj.

— Poate că… nu este doar asta. Însă termenii contractuali nu sunt întâmplători. Lilah, nu voi accepta să fiu lăsată fără pic de voinţă, să îmi fie compromisă libertatea. Şi mi-a arătat că va face acest lucru. Că va trece peste judecata mea după cum crede de cuviinţă.

Îşi muşcă buzele, frustrată de cât de nejustificată părea obiecţia ei atunci când era rostită cu voce tare. După tot ce făcuse el pentru ea, nu ar fi de mirare dacă cineva din afară ar considera nepotrivit ca ea să se simtă ofensată de încercarea lui de a o ţine în siguranţă.

— Însă… mă cunoşti, Lilah. Cum pot avea încredere într-un bărbat care ar face asta? Căci nimic din viaţa mea nu pare a fi sigur şi normal pentru un bărbat obişnuit. Am de-a face mereu cu bărbaţi ciudaţi la muncă. Uneori discut cu ei în privat, fără însoţitor. Plec fără escortă. Orice altceva îmi este drag depinde de independenţa mea…

— Orice *altceva?* întrebă Lilah încet.

Oftă.

— Mi-a scăpat.

Însă o scăpare care poate spune multe.

— Catherine. Lilah o privea cu o compasiune sinceră. Nu pot să-ţi spun că unchiul meu va sta legat de un contract. Are un cod de valori, e clar, însă nu a ţinut niciodată seama de legi.

— Ştiu asta, spuse ea foarte încet.

— Şi este încăpăţânat ca un catâr. Dacă el decide că un anumit lucru este ceea ce trebuie, dacă poate găsi un mod în care să facă lucrurile să se aşeze aşa cum vrea el, va face asta. Nu se va opri ca să te întrebe ce crezi despre acel lucru.

— Acum îmi este foarte clar.

Cât de amare erau acele cuvinte!

— Însă va fi întotdeauna în avantajul tău, spuse Lilah încet. Ceea ce pretinde nu este uşor. Însă, indiferent de cât de mult mi-a forţat mâna să fac vreun lucru, în cele din urmă niciodată nu a fost necinstit cu mine. Păi… l-a ajutat până şi pe Palmer, atunci când a fost nevoie, deşi ei doi nu se plac. A făcut asta pentru mine. Ar face orice pentru oamenii pe care îi iubeşte.

Catherine îşi încrucişă braţele. Aerul din cameră deveni brusc foarte rece.

— Nu a spus niciodată acest cuvânt. Sunt sigură că nu există în vocabularul lui.

— În al tău există?

Îşi închise ochii. Era acolo, îi stătea în gât precum un nod pe care nu-l putea înghiţi. Nu îl mai putea rosti. În casa copilăriei ei, cuvântul fusese tratat precum un medicament toxic, folosit numai în momente în care era foarte necesar, mai ales cu tatăl ei.

Însă ştiuse cum să-i câştige dragostea. Fusese înzestrată bine pentru asta. Şi nu ceruse nimic în schimb. Un copil nu avea dreptul de a face acest lucru.

Însă, dacă o femeie are orice urmă de respect pentru ea însăşi, ea *trebuie* să facă astfel de cereri.

— Pari obosită, rosti încet Lilah. Rămâi aici, nu? Cât

vrei de mult. Eşti în siguranţă. Fratele tău nu s-ar gândi la acest loc.

— Trebuie să îl înfrunt. Trebuie să pot intra din nou în Everleigh. Am de pregătit o licitaţie. Deschise ochii. Asta dacă unchiul tău nu îşi retrage oferta, ca să mă pedepsească.

Expresia lui Lilah se relaxă.

— Nu e genul lui, Catherine. Şi cred că ştii acest lucru.

— Da, răspunse ea după câteva clipe, ştiu asta.

— Voi discuta cu Christian să pregătească un om de pază pentru tine. Lilah se ridică şi o luă pe Catherine de mână pentru a o ridica şi pe ea. Dar ce ar trebui să spun dacă vine Nick şi bate la uşă?

Gândul acesta o făcu pe Catherine să simtă o mie de fluturi zburătăcind în stomacul ei.

— Crezi că va face asta?

Lilah îşi dădu ochii peste cap.

— După tot ce mi-ai povestit? Îi mai las două ore, cel mult.

Fluturii din stomac, acel nod din gât... avea nevoie de timp pentru a le procesa pe toate.

— Voi vorbi cu el atunci când sunt pregătită, spuse ea. Însă va fi decizia mea, nu a lui. Şi nu se va întâmpla în seara asta.

Capitolul 15

Nick bătu timp de cinci zile la rând la uşa casei Palmer din piaţa Grosvenor. Cinci zile la rând, cu pălăria sub braţ, cu hainele curăţate, cu gulerul apretat şi cu fiecare nasture încheiat, urcă de fiecare dată ca un idiot acele trepte şi îl lăsă pe acel majordom nesuferit al lui Lily să îl refuze ca pe ultimul gunoi.

În a şasea zi, rămase la Whitechapel. Mândria lui de bărbat nu putea îndura mai mult. Nu reuşi să îi trimită scrisoarea pe care încercase să o scrie: gunoiul era plin pe

jumătate cu maculatură, mâzgălelile lui devenind tot mai inteligibile cu fiecare încercare.

Nu şi-ar cere iertare pentru ceea ce făcuse. Fir-ar să fie, făcuse destule ca să îşi demonstreze intenţiile. O scosese dintr-o casă de nebuni. Făcuse dragoste cu ea până când nu mai putuse sta în picioare. Stătuse treaz nopţi în şir, ţinându-şi mâinile acasă atunci când ochii ei îl doreau, dar ea încă îi spunea *nu.*

Şi se abţinea să nu-l ucidă pe fratele ei, spre mirarea tuturor celor pe care îi avea în subordine, care îl urmăreau pe acesta pentru a-i da clar de înţeles prin prezenţa lor nestrămutată că nu mai avea ce căuta în sălile de licitaţie. Da, ea era singurul motiv pentru care el nu apăsa pe trăgaci, deşi Dumnezeu îi era martor, acel câine trebuia nimicit, deoarece, dacă a o închide timp de câteva ore într-o cameră era de ajuns pentru ca ea să dispară şi să rămână rece, atunci numai Domnul ar fi ştiut că a-l ucide pe fratele ei ar fi însemnat ca ea să nu se mai întoarcă niciodată.

Îşi făcu de lucru. Se întâlni din nou cu Pilcher, de data aceasta la clubul din St. James, un loc pentru snobi în care puteai auzi şi un ac scăpat pe podea sau, mai mult, o râgâială mascată, şi Dumnezeu ştie că bogaţii ăia mâncau multă fasole, după sunetele pe care le scoteau.

În cele din urmă, licitase cu cinci sute de lire peste Pilcher şi fusese pregătit să facă totul public, dacă asta îşi dorea Pilcher. Dar filfizonul îl surprinsese. Îi scrisese din nou a doua zi.

Nu ai niciun motiv să-ţi fie milă de mine. Acum îţi descriu numai faptele: m-am angajat imprudent faţă de un anumit grup de constructori, acceptând de la ei bani pe care nu îi pot da înapoi.

Se aşteaptă ca acele loturi de pământ să fie eliberate pentru construcţie. Sunt ruinat cu adevărat. Însă acum îmi ameninţă familia, iar cu aşa ceva nu ştiu să mă descurc.

Şi-au exprimat dorinţa de a colabora cu tine. Drept urmare, şi numai cu permisiunea ta, mă ofer să îţi fac cunoştinţă cu aceşti constructori pentru a-ţi descrie oferta

pe care o au pentru tine. Cred că ar fi dispuşi să revizuiască planurile pentru Orton Street într-o manieră care să ţină cont de cele două clădiri pe care le ai închiriate în prezent.

Aranjamentul acesta ţi-ar aduce un mare profit. Cu toată sinceritatea, deşi eu nu mai sper că îmi voi reveni financiar, aş avea de profitat de pe urma faptului că familia mea nu ar mai fi ameninţată.

Pe scurt, Pilcher voia protecţie.

La club serviră o friptură arsă pe care bucătarul lui Nick ar fi aruncat-o la gunoi. Era clar de la bun început că Pilcher voia să pretindă că erau doi gentlemani care cinau împreună în mod relaxat.

Nick nu avea niciun folos din această prefăcătorie.

— Câteva lucruri mai întâi, spuse el scurt. Catherine Everleigh.

— Catherine… Pilcher clipi. Te referi la sora lui Peter?

— Da. Ai avut planuri cu ea. Vreau ca ele să dispară din mintea ta.

— Planuri? Pilcher lăsă furculiţa din mână, părând sincer încurcat. Peter a vorbit despre asta… cel puţin pentru un timp, am luat în consideraţie ideea de a o curta. Însă asta a fost pe vremea când părea că fratele ei ar fi un bun partener de afaceri. Bineînţeles, dacă reuşeşte să vândă casa de licitaţii, ar putea avea banii…

— Nu va face asta, spuse Nick scurt. Asta nu mai este o opţiune de ceva vreme.

— Chiar aşa? Pilcher îşi miji ochii. Bineînţeles că nu ştiam asta. Ei bine, atunci. Ridică din umeri. Ea nu mi-ar fi de niciun folos acum. Banii sunt de interes, bătrâne.

Răceala din vorbele lui îl convinse pe Nick. Vorbi exact ca un bogătaş, referindu-se la o femeie ca şi cum ar fi vorbit despre un capital.

— Bine, spuse Nick. Cine sunt aceşti constructori?

Încetul cu încetul, ajunseră la o înţelegere. Nick ştia compania: oamenii din St. Giles, care construiseră o sală de concerte în Seven Dials, o afacere care mergea bine. Era normal ca Pilcher să se simtă depăşit de astfel de oameni,

însă el le înţelegea tipologia. Îi propuse lui Pilcher o învoială care îi salva familia. Se oferi chiar să îi împrumute lui Pilcher banii pentru a-şi plăti datoriile faţă de ei, deşi dobânda lui îl făcu pe Pilcher să se înece la propriu. Sau poate că era numai vina fripturii uscate.

Nick ceru un singur lucru în schimb.

— Să îl scoţi pe Peter Everleigh din Consiliul Municipal al Lucrărilor. Pilcher se gândi preţ de o clipă la această propunere în timp ce luă o gură de whisky.

— Este posibil să pot aranja acest lucru, spuse el încet în timp ce învârtea paharul între degete. Nu este prea popular; cred că aş putea aduna voturile necesare. Însă bineînţeles că se va împotrivi. Se va agăţa de funcţia lui. Avu un zâmbet de superioritate. Înţelegi tu, are *ambiţii politice.*

Nick înţelese, într-adevăr. Brusc, văzu o soluţie pentru toată încurcătura.

— Atunci, spune-i următoarea propunere. Poţi găsi un stilou şi o foaie de hârtie aici?

Pilcher făcu semn unui servitor, şi acesta le aduse o foaie de hârtie. Apoi, încet şi metodic, Nick îi explică tot ce dorea, asta dacă Pilcher voia să nu mai aibă de-a face cu gaşca din St. Giles.

El preferase mereu o abordare strategică în locul vărsării de sânge. În trecut, găsirea unei astfel de soluţii l-ar fi lăsat pe Nick foarte mulţumit. Însă starea lui de spirit era ciudat de mohorâtă pe drumul de întoarcere către Casa Diamantelor. Nu era bine să vinzi pielea ursului din pădure. Nu avea să sărbătorească triumful deocamdată.

Şi era oricum posibil să nu iasă nimic.

Stătu aplecat peste balustradă în timp ce aşteptă cina, însă micile plăceri obişnuite, luxul splendid din interior, marea de oameni înghesuiţi umăr la umăr la parter îl lăsară neimpresionat de data aceasta. Nu încercă să se mintă în legătură cu motivul pentru care avea acea stare. Era un neghiob, însă mii de bărbaţi înaintea lui căzuseră pradă aceluiaşi lucru stupid. Ar fi putut sta acolo toată noaptea, uitându-se în gol, dacă nu l-ar fi întrerupt Callan.

— A venit un bilet, spuse Callan.

— Lasă-l la mine pe birou.

— E un bilet din Mayfair.

Nick se întoarse.

— Poftim?

Callan îi dădu plicul, sigilat frumos cu ceară.

— De la valetul lui Lily. Purta uniformă, dacă vă vine să credeţi. A ajuns sus în societate, nu? Te pune pe gânduri…

Însă Nick nu mai auzi şi restul propoziţiei. Pornise deja către ieşire.

*

Nici nu trecuse niciodată mai departe de antreul casei Palmer. Nu avusese niciun motiv. Dacă Lily dorea să îl vadă, se puteau întâlni la Casa Diamantelor sau la Neddie’s. Însă Mayfair îl scotea din minţi.

Nu era faptul că nu se simţea de-al locului, ar fi putut fi bine primit oriunde intra, fir-ar să fie! Însă casa părea lipsită de viaţă. Prea multă marmură, covoare învechite. Bogaţilor de prin părţile astea le plăcea să se laude cu vechimea averilor lor. Nimic nou, nimic luminos. Casa îi părea moartă, rece şi tristă, o etalare a puterii fără nicio urmă de confort.

Însă lui Lili părea să nu îi pese de acest lucru. În timp ce mergeau pe hol, îi arăta lucruri care ar fi trebuit să i se pară frumoase.

— Acela a fost bunicul lui Christian, spuse ea făcând un gest către un portret mult prea mare al unui individ cu ochii mici cocoţat anevoios pe un cal. A fost un călăreţ celebru. A câştigat de nouă ori la Ascot.

Nick se încruntă.

— Văd că Palmer s-a lăudat, nu glumă.

Ea îşi întoarse privirea peste umăr şi se strâmbă.

— Se numeşte *conversaţie,* Nick. Unii oameni discută deschis despre afacerile de familie, nu au nimic de ascuns.

— Chiar aşa?

O ajunse din urmă la o cotitură; nu îi plăcea să rămână în urma ei.

— Şi ce faci atunci când prietenii fandosiţi ai lui Palmer întreabă despre ai tăi?

Scoase un set de chei de buzunar şi se întoarse către el.

— Le spun că nu am prea mulţi membri ai familiei despre care să vorbesc, zise ea. Însă am un unchi care m-a crescut cât de bine s-a priceput. Iar apoi fac o glumă despre burlacii fără speranţe, toată lumea râde şi trecem la următorul subiect.

Îşi permise şi el un zâmbet. Era un răspuns mai delicat decât merita.

— Fără de speranţă, aşa sunt?

— Până de curând, aşa erai. Ea ezită, căutându-i privirea. Însă poate mă vei surprinde. Mi-ai spus cândva, ţin minte ca şi cum ar fi fost ieri, că viaţa îţi va da mereu un motiv pentru a ignora oportunităţile. Dar curajul înseamnă să mergi după ele, indiferent de circumstanţe, îţi aminteşti?

Îşi amintea. Ea avea şaptesprezece ani şi era copleşită de durerea pierderii surorii mai mari. Suferea şi el atunci, bântuit de vina că nu făcuse destul, de faptul că nu observase mai devreme suferinţa Fionei, atunci când chirurgul poate că ar mai fi putut face ceva.

Reuşise să o ajute pe Lily. În cele din urmă, o reînscrisese la şcoala de dactilografiere pe care o preferaseră şi ea, şi Fiona. Însă ea refuzase, spunând că nu avea niciun sens să încerce să ajungă mai sus din moment ce Fiona nu mai era.

— Ai luat la propriu acel sfat, spuse el. Domnul ştia cât de mult însemnase pentru ea. L-ai luat mult mai în serios decât m-aş fi aşteptat.

Se uită undeva în spatele ei, la pereţii de marmură, la statui. Undeva în depărtare se auzea sunetul ritmat al unei fântâni.

— Cred că locul acesta ţi se potriveşte. Este ceea ce meritai.

Ea îi zâmbi, acel zâmbet delicat, secretos, satisfăcut,

care aparţinea unei lady distinse. Cândva, ea fusese orice numai o lady nu. Dacă Palmer găsise un mod de a o şlefui precum un diamant, atunci Nick avea să facă tot posibilul să-l ajute, indiferent de ce presupunea asta.

— Casa aceasta nu înseamnă nimic, spuse ea. Christian este ceea ce meritam eu. Sper să îi oferi lui Catherine un motiv să simtă la fel în privinţa ta.

Deschise uşa înainte ca el să îi poată răspunde, apoi se întoarse şi lăsă în urmă doar sunetul tocurilor ei.

*

Soţia lui stătea la capătul opus al camerei, învelită într-o pătură groasă care căzu atunci când se ridică.

— Felicitări, spuse ea. Ai câştigat licitaţia pentru terenuri, zise aruncând ziarul pe scrin.

O privi în timp ce se apropia de el. Părea calmă, îmbrăcată formal, cu părul coafat pe spate şi cu o expresie impenetrabilă. Purta o adevărată armură. Nu intenţiona să se împace.

El privi în jos la ziar. Zări micul articol despre vânzarea terenurilor de pe Orton Street. Însă una dintre paginile care se întrezăreau îi atrase şi mai mult atenţia. Luă ziarul.

— Ai publicat anunţul.

O ilustraţie ocupa o pagină întreagă cu piese pe care le recunoştea din descrierile ei entuziaste din timpul discuţiilor avute la cină în Casa Diamantelor. Masa de scris cu tambur, ceasuri de masă, scaune şi alte mărunţişuri.

— Da. Vom vedea vineri cât de eficient a fost.

El se uită încruntat la ilustraţie. Avea încredere în judecata ei. Dacă ea credea că acele obiecte erau valoroase, atunci negreşit că aveau să aducă un profit frumuşel. Şi cu siguranţă nu era vina artistului că acum îi păreau atât de ordinare. Însă nu putea să le mai vadă drept simple obiecte de zi cu zi, nu după ce o auzise pe ea descriindu-le. Aşa cum reieşea din cuvintele ei, din vocea şi din atitudinea ei, obiectele căpătaseră o valoare la care nu

ar fi ajuns dacă erau unele obişnuite.

Ea reuşea să facă asta. Să îl facă să-şi depăşească modul de a gândi. Mare lucru pentru un om fără o educaţie formală. Atunci când cititul era dificil şi cărţile de neînţeles, nu îţi rămânea decât să acumulezi cunoştinţe prin experienţă directă. Învăţai din greşeli. Te concentrai asupra a ceea ce era în jurul tău, vizibil, tangibil, real.

Însă ea avea un fel aparte de a-l face să viseze. Îl făcea să îşi imagineze şi să spere la idei şi realităţi pe care el însuşi nu le cunoscuse niciodată.

O făcuse încă dinainte să-l cunoască. El începuse să viseze încă de prima oară când o zărise, însă cel puţin atunci ştia că este ceva imposibil. Undeva pe parcurs pierduse însă această noţiune. După ce o atinsese pentru prima oară, începuse să se convingă singur că poate rezultatele imposibile şi fantastice pot deveni realitate.

Se luptă cu el însuşi, uitându-se încă la anunţul din ziar, dar nefiind atent la el. Nu se milogi. Nu ar fi făcut-o. Nimic nu merita asta. Nicio persoană care ţinea la el nu i-ar fi cerut să facă asta.

Aerul din jurul lui preluă aroma subtilă de pergamut atunci când ea veni lângă el. Ea se parfumase din nou ca un bărbat, pentru prima oară de la căsătorie, din câte îşi amintea el.

Se folosea de toate mijloacele pentru a-şi întări armura.

— Uite, spuse ea. Trase o linie cu degetul pe sub literele de tipar de la sfârşitul paginii.

DESCHIS PUBLICULUI – PENTRU PRIMA OARĂ ÎN ISTORIA COMPANIEI – ORICINE ESTE INVITAT LA ACEASTĂ LICITAŢIE ISTORICĂ

— Ei bine, deci mi-ai urmat sfatul, remarcă el, având un sentiment prostesc de satisfacţie.

— Da. El o putea auzi cum inspiră adânc. Părea logic. Mulţimea obişnuită nu ar fi aşa numeroasă acum ca în altă perioadă a anului. Christie’s îşi deschide porţile pentru toţi.

Şi… m-am gândit că aş putea folosi această ocazie pentru a-i da peste nas lui Peter. Ar putea fi singura şansă pe care o am.

El sesiză tonul ei. Îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Nu îmi voi cere iertare pentru că te-am lăsat acasă în ziua aia.

— Nu. Ea încă privea în direcţia anunţului, dar poate că şi ea vedea prin acel ziar. Avea o expresie rece şi mâinile fixate cu putere în şolduri. Nu mă aşteptam să îţi ceri iertare, însă măcar ai fost în stare să recunoşti că ar fi fost potrivit.

Nu îi plăcu felul în care sunau aceste cuvinte, resemnarea care se simţea în ele. Se întoarse către ea.

— Uite ce e, te-a aruncat într-o casă de nebuni…

— Da.

— Iar faptul că omul acesta încă respiră este cadoul meu pentru tine, şi te asigur că i-aş tăia beregata într-o secundă dacă nu aş crede că te-ai simţi tu vinovată pentru asta.

Ea îşi ridică bărbia şi se uită direct în ochii lui.

— Aşa este. Crima este de neconceput pentru mine.

— Foarte bine atunci.

— A intentat proces pentru a-şi recăpăta împuternicirea.

Lui îi luă câteva clipe pentru a înţelege.

— Doamne! Ce…

— A cerut în instanţă să fie unicul custode al sălilor de licitaţie. A declarat că eu nu sunt în deplinătatea capacităţilor mintale. Domnul Denbury de la azil i-a dat o scrisoare care să îi susţină declaraţia. Mai mult decât atât, a declarat şi că este ameninţat şi forţat să se ascundă de asasini angajaţi de către mine. Este adevărat?

El îşi cântări cu atenţie cuvintele.

— Am angajat câţiva oameni pentru a urmări când vine şi când pleacă.

— L-au ameninţat?

— Nu văd cum ar fi putut. Nu s-a întors la Henton Court.

— Nu mi-ai răspuns, spuse ea direct.

— Catherine… El nu dorise să spună acest lucru, nu până când nu ştia că ar fi putut funcţiona. Este posibil să fi găsit un mod de a scăpa definitiv de el. Însă până ce nu pot fi sigur că…

— Contractul, îl întrerupse ea, menţiona clar aranjamentul dintre noi. Ai încălcat acele înţelegeri de nenumărate ori.

— Încălcat.

Ea nu era avocat, iar el nu era un şcolar căruia să-i facă morală.

Însă cuvintele erau armele ei. El nu s-ar fi obosit să se lupte aşa. În schimb, îi cuprinse chipul şi o simţi cum tresare ca reacţie la atingerea lui. O ţinu pe loc, văzând cum i se înroşesc obrajii şi cum respiră puţin mai greoi, aşteptând în linişte până ce ea îşi făcu din nou curaj să îl privească în ochi.

— Vrei să ne prefacem că ne-am ghidat vreo *clipă* după acel contract? Dacă ai fi fost cinstită, spuse el încet, ai fi încetat să aduci vorba despre el în clipa în care te-ai ridicat de la mine din pat, în noaptea nunţii. Pentru că ai ştiut atunci, ţi-am putut-o citi pe chip, ai ştiut că nu avea să fie atât de simplu. Ştiai că erai deja prinsă până peste cap.

Ea îşi linse buzele, apoi începu să vorbească repede:

— Dacă pierd Everleigh în faţa lui…

— Ce? Aici era marea ei frică la care se tot întorcea, pe care o folosise şi înainte pentru a-l ţine la distanţă ca şi cum ar fi ţinut în faţa lui o sabie în flăcări. Şi ce dacă o pierzi? Pentru numele lui Dumnezeu, Catherine, ce s-ar întâmpla dacă ai înceta să lupţi pentru ea? Imaginează-ţi asta: ce ar fi dacă ai renunţa la ea pur şi simplu?

Ea rămase uimită. Pentru un moment, căscă gura la el, neputându-şi găsi cuvintele. Apoi se smuci din strânsoarea lui, zvârcolindu-se precum o mâţă ce încerca să fugă.

— Cum îndrăzneşti?

— Te-am întrebat ceva, spuse el tăios. Răspunde-mi, măcar o dată. Ce ai avea mai mult de pierdut decât o

companie?

— Nu… nu îţi poţi imagina, şopti ea. Am crezut că ştii. Nu este doar o companie, este ceea ce sunt *eu.*

Măcar o spusese în cele din urmă. O exprimase în cuvinte clare. El văzu, din felul în care ea îşi desprinse privirea de a lui şi privi într-o parte, că înţelegea propria absurditate.

Acest lucru fu de ajuns să îi potolească furia şi să lase loc pentru compasiune.

— Ştiu că asta simţi, spuse el. În felul acesta, lumea a avut sens pentru tine, iar tu ai avut un loc în ea. Şi este o parte atât de mare din tine, încât nu eşti sigură că te poţi desprinde de ea şi rămâne totuşi întreagă.

Ea încuviinţă din cap, apoi îşi muşcă pumnul şi îşi aplecă uşor capul.

— Atunci… cum mă mai poţi întreba? spuse ea învinsă.

— Pentru că este un fel de a-ţi spune că eşti puternică. Eşti mai puternică decât crezi.

— Ştiu cât de puternică sunt, spuse ea printre dinţi.

— Atunci, ar trebui să ştii că eşti mai mult decât această companie. Everleigh nu este ceea ce eşti tu, Catherine. *Tu* eşti Everleigh. Şi încă mult mai mult. Dacă nu poţi păstra această variantă, atunci vei crea alta. Un nou Everleigh, mai mare şi mai bun decât cel de dinainte. El ezită. Te-aş putea ajuta să faci asta. Am fondurile necesare.

Oferta o luă pe nepregătite. Preţ de o clipă, Catherine îndrăzni să îşi imagineze cum ar fi. O casă de licitaţii fără pereche, specializată în piese de artă de care nu s-ar fi atins nicio altă casă. Un centru de restaurare şi custozi pentru obiecte rare, dedicat celor mai selecţi şi versaţi clienţi.

Însă imediat imaginea în sine o făcu să se simtă ameţită, dezorientată şi istovită, ca şi cum ar fi avut de urcat un munte nesfârşit fără vreun ghid. „Totuşi, nu aş putea. Nu ar mai fi la fel. Nu aş reuşi să o fac să mai fie la fel”.

El oftă îndelung.

— Nu m-aş fi gândit că te vei îndoi de tine însăţi.

Ea tresări.

— Nu fac asta. Ea se îndoia de lume. Nu vezi? Fără Everleigh ca sprijin, aş fi un nimeni. Fără a avea respectabilitatea unei instituţii cunoscute drept carte de vizită, o acreditare care le demonstra şi celor mai sceptici gradul ei de profesionalism, ea ar fi fost doar o femeie obişnuită, expusă la condescendenţa specifică unei lumi conduse de bărbaţi.

— Pentru mine ai fi cineva, spuse el.

Tandreţea din privirea lui, încăpăţânarea din ochii lui cenuşii umbriţi de genele dese o loviră precum o săgeată în inimă. O lăsară fără suflare.

— Vrei să spui că aş fi cineva în calitate de soţie a ta.

El păşi către ea.

— Da, spuse el aprig. Catherine O'Shea.

Dumnezeu să o ajute! Îşi puse o mână pe spătarul scaunului şi îşi înfipse unghiile în ţesătura de mătase, căutându-şi voinţa.

— Soţia ta peste care vei trece de fiecare dată când vei considera că este necesar. Soţia ta pe care o vei încuia undeva atunci când dorinţele ei nu se vor potrivi cu ale tale.

— La naiba cu toate astea, mârâi el. Dacă eu consider că eşti în primejdie, *da.* Asta face un bărbat pentru soţia lui, pentru prieteni, pentru oamenii pe care îi iubeşte. Crezi că îmi pasă dacă eşti furioasă acum atât timp cât ştiu ca în noaptea asta eşti în siguranţă?

Ea abia că mai auzi restul cuvintelor lui după ce îl auzise spunând: „Pe care îi iubeşte". Clipi, însă asta nu o ajută ca imaginea lui să devină mai clară. Părea că vederea ei se înceţoşase. El nu recunoscuse nimic efectiv. Doar spusese destul cât să o dezechilibreze, să o desprindă din învelişul strâmt al indignării…

— Ai promis, şopti ea, ai promis că mă vei respecta.

El o privi fix.

— Iar tu crezi că nu fac asta.

— Eu… Intuiţia, instinctul ei nu fură niciodată într-o contradicţie atât de mare cu revendicările minţii ei. „Mi-ai

arătat că nu mă respecţi”, flecărea mintea ei, în timp ce tot ce îşi dorea ea să facă era să întindă mâna către el şi să-i dea la o parte şuviţa de păr negru şi ondulat de pe obraz. Să îl mângâie, urmând cu degetele conturul nasului lui. Aceste stări contradictorii o făceau neputincioasă, amuţită şi plină de agonia indeciziei.

„Catherine, căsătoria este cel mai primejdios risc pe care şi-l asumă vreodată o femeie”.

El strânse din buze. Se întoarse şi îşi trecu degetele prin păr în timp ce privi la poliţa şemineului.

— Poate că eu sunt fraierul aici, bombăni el. Pentru că îţi înghit complet absurdităţile. Se roti înapoi, cu o expresie dură, şi vocea îi sună fermă: Ei bine, nu voi muşca momeala. Nu te mai ascult. Pentru că tot ce contează este ceea ce văd: o persoană laşă care se ascunde în spatele unor minciuni.

Ea rămase fără suflare, dureros de afectată de cuvintele lui.

— Dacă te referi la *mine...*

— Exact. Spui că eşti o femeie de afaceri... Vocea lui, rece ca gheaţa, o înţepa. Însă o femeie de afaceri nu ar întoarce spatele unor oportunităţi. Nu poţi crea o companie nouă? *Prostii!* Scuze afurisite. Mi-ai spus-o mie odată: dacă îţi e frică să încerci, vei eşua. Ei bine, asta eşti tu. Nu are nimic de-a face cu mine. Spui că nu crezi în mine? Tu nu crezi în *tine.* Asta te face să suferi, Catherine. Vorbeşti despre planuri măreţe, însă la final în *tine* nu ai încredere. În propriile tale abilităţi, în propria judecată, în ceea ce *vrei* cu adevărat.

Catherine deschise gura, însă nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Frică. El o acuza că îi era frică. Şi Dumnezeu era martor, însă... nu putea fi nicio coincidenţă faptul că inima îi bătea gata să îi sară din piept, că nu putea să se apere.

El scoase un sunet care suna a dispreţ. Se răsuci şi dădu să plece.

Dintr-odată, ea se întinse, îl prinse de braţ şi îl opri.

— Vrei să discutăm despre frică? Se uită în sus la el,

la expresia lui impasibilă, la zidul pe care îl crease pentru el însuşi. Atunci spune-mi, cine reprezintă Whitechapel în consiliu? Tu?

El se retrase din strânsoarea ei.

— Nu te vei feri de subiectul acesta făcând acuzaţii…

— Nu te acuz de nimic. Spun doar adevărul. Ai luat cuvântul în faţa acelui consiliu, i-ai convins pe cei prezenţi, i-ai făcut să ţină acea licitaţie. Ce ai mai putea face dacă le-ai cere să te asculte în fiecare zi? Poate că ai putea repara scurgerile de canal. Cândva ai spus că l-ai lăsa pe fratele meu să vorbească în numele lor. Dar de ce i-ar păsa unui om din Bloomsbury de străzile tale? De ce i-ai forţa pe alţii să-ţi ducă ţie bătăliile, atunci când ai dovedit că o poţi face chiar tu mai bine? Pe *tine* ce te ţine? Nu este lipsa de interes. I-ai spune frică? Căci, dacă mie îmi este frică, atunci şi ţie îţi este. Şi, dacă eu sunt o laşă, atunci tu de ce eşti mai puţin laş?

Muşchii feţei îi zvâcniră în timp ce o privea.

— Prea bine, spuse el încet în cele din urmă. Bine, facem un cuplu reuşit, nu pot să te contrazic.

Răspunsul lui o frustră. Nu îi oferea nicio cale de atac, niciun mod în care să continue să se certe cu el.

Iar ea văzu, în felul în care el se muta de pe un picior pe altul şi privea către uşă, că el ar fi plecat oricum. Îşi căută curajul şi îi răspunse aşa cum putu:

— Vreau să pot avea încredere în tine, spuse aspru. Vreau… să fiu femeia care şi-ar asuma riscul acesta. Şi vreau ca tu să fii bărbatul care să merite asta. Care să mă merite pe *mine*. Însă trebuie… trebuie să ştiu, atât în mintea, cât şi în inima mea, că acest risc merită. Că este înţelept să-mi asum acest risc.

Expresia lui se îmblânzi, însă nu se putea spune că zâmbea.

— Prostuţo, zise el cu blândeţe. Asta… lucrul acesta dintre noi nu ar trebui să fie *înţelept.* Până şi eu ştiu asta, şi nimeni nu mă consideră un romantic.

Se aplecă spre ea. Buzele lui abia le atinseră pe ale ei, mult prea puţin. Nu încercă să îi deschidă gura, să o

lipească de el sau să o sărute mai adânc, nici măcar atunci când ea îl prinse de umeri ca într-o rugăminte mută.

Iar atunci când el se îndepărtă de ea, ea nu reuşi să-şi dea seama cum ar fi putut să-l aducă înapoi. În cele din urmă, ea era cea care îl părăsise pe el.

El stătea în faţa ei, însă distanţa dintre ei părea de nepătruns, adâncindu-se cu fiecare secundă care trecea, pentru că ea nu ştia ce să spună. Atunci când fu în stare să vorbească, cele câteva cuvinte îi ieşiră rigide şi complet greşite:

— Sper că vei veni la licitaţie.

După umbra care se aşternu pe faţa lui, ea îşi dădu seama că îi dovedise în cele din urmă că nu era capabilă de niciun şiretlic femeiesc. Niciun truc prin care să-l poată face să rămână, nu stăpânea arta de a-şi folosi chipul şi trupul pentru a transmite un mesaj contrar vorbelor ei. Acele abilităţi erau pentru alt gen de femei. Ea nu se obosise niciodată să le înveţe.

Nu regretase niciodată mai mult această inabilitate.

— Vrei să fiu acolo? întrebă el.

Ea se poticni.

— Da, eu… este important să iasă totul bine pentru… pentru binele companiei.

Zâmbetul lui fu scurt şi lipsit de umor.

— Pentru binele tău, vrei să spui.

— Ei bine, da. Ar ajuta să pot demonstra că sunt în deplinătatea facultăţilor mintale, spuse ea uşor. Dacă voi fi văzută capabilă să coordonez o vânzare de succes.

El îşi puse pălăria pe cap şi spuse:

— Atunci voi veni.

Ea stătu acolo privindu-l cum ieşea. Ce cuvinte reci de despărţire.

Capitolul 16

Îi era frică? Era posibil ca el să aibă dreptate? Acestea erau întrebările pe care şi le punea în timp ce se uita în oglinda mică de la ea din birou, în dimineaţa zilei de licitaţie. Uşa groasă de lemn, cioplită în nuc de Berkshire – de care tatăl ei fusese atât de mândru, insistând mereu că niciun alt loc din lume nu se putea compara cu Berkshire în ceea ce privea lemnul de nuc –, era de obicei suficientă pentru a ţine la distanţă sunetele din hol, însă azi zarva de afară trecea chiar şi prin ea. Uşile de la intrare fuseseră deschise larg, şi pentru prima oară în istoria companiei servitorii nu căutau numele invitaţilor pe o listă scurtă dedicată special elitei. Ea aruncă o privire pe geam şi iniţial i se făcu rău, apoi se bucură, după care îi fu rău din nou când se uită mai bine la îmbulzeala de afară.

Anunţul funcţionase. Părea că toată Londra venise la licitaţie. Acum nu ştia şi dacă vreunul dintre cei prezenţi avea bani de cheltuit.

Îngrijorarea i se putea citi pe chipul palid şi tensionat care se reflecta în oglindă. Ce fusese în mintea ei să organizeze o licitaţie publică? Dacă avea să dea greş, dacă vânzările ar fi fost insignifiante, Peter urma să folosească negreşit aceste lucruri drept dovezi împotriva ei. Era sigură că el era ascuns pe undeva, punând ceva la cale. Căci acum erau în plin război, ce nu avea să se termine până când unul din ei nu deţinea controlul exclusiv asupra companiei Everleigh.

„Renunţă”, îi sugerase el.

Iar apoi, ca şi cum ar fi vrut să îi demonstreze cum se făcea asta, el o părăsise. Nu aruncase nicio privire înapoi, nu îi făcuse nicio vizită în zilele ce urmaseră. Lilah, observând cât de palidă era Catherine, se oferise să îl viziteze pe Nick, să îl întrebe de sănătate.

Însă ea refuză oferta. Ştia că era sănătos tun, nu se temea pentru sănătatea lui, avea încredere deplină că el îşi putea purta singur de grijă.

Se gândea neîncetat la el.

Se gândea şi la tatăl ei. Ce ar fi crezut despre Nicholas O'Shea? Îşi imagina cu uşurinţă oroarea pe care ar fi simţit-o tatăl ei faţă de un om care se considera deasupra legii, care conducea un club ilegal şi care îşi asuma cu tot curajul nelegiuirile.

Însă… îşi putea imagina şi o altă variantă în care tatăl ei i-ar fi văzut ambiţiile şi realizările. Tatăl ei îşi pusese cândva o dorinţă pentru ea, pe care nu o putea uita. „Un bărbat cu gusturi rafinate care ştie să recunoască măreţia atunci când o vede şi ştie şi cum să o preţuiască".

Un *bărbat.* Nu spusese un *gentleman.*

Se auzi o bătaie în uşă. Deschise. Domnul Hastings stătea în faţa ei, îmbrăcat formal în costum negru.

— Suntem pregătiţi, domnişoară.

El îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt, pantofii de piele scârţâind când se mişca.

— Avem o adunătură pestriţă, domnişoară. Dar cred că văd şi câteva persoane care vor fi interesate. Printre ei sunt şi Lord Hambly şi Lord Monteford. Şi Sir Wimple. De asemenea, cred că sunt şi câteva feţe noi, care arată foarte promiţător. Veniţi să vedeţi cu ochii dumneavoastră.

Ea îl urmă în jos pe scări; capul îi vuia la fiecare pas. Tatăl ei părea a păşi pe lângă ea. O îndemnase să nu uite niciodată de sălile de licitaţie. Ar fi fost oare de acord cu inovaţia adusă de ea? „Arta este chemarea noastră. Tu vei fi sufletul acestui loc".

Intrară în sala de licitaţie printr-o uşă laterală. Îşi pierdu suflul când văzu mulţimea înghesuită în încăpere. Oamenii se întindeau până în vestibul. Cerdacul, care era folosit foarte rar, fusese deschis, iar paravanele erau date în lături. Oamenii se aplecau peste, unii doar pentru a se zgâi, alţii pentru a examina primul set, masa de scris cu tambur, pe care doi asistenţi o aranjau pe podiumul de lângă tribună.

I se păstrase un loc pe partea cealaltă a podiumului. Dar ea se opri în spatele lui, ţinându-se strâns de scaun în timp ce examina mulţimea.

Acolo. Lângă peretele din spate, alături de Lilah şi de

Lord Palmer. Privirea ei se întâlni cu a lui O'Shea.

El încuviinţă din cap către ea.

— Bună dimineaţa, spuse Hastings de la pupitru. Vă mulţumim, doamnelor şi domnilor, pentru participarea la acest eveniment istoric: prima licitaţie publică organizată în această casă. Colecţia de azi conţine obiecte rare excelente, a căror istorie se întinde pe mai multe sute de ani şi pe mai multe continente…

Cuvintele lui rămâneau în fundal în timp ce ea îl privea fix pe O'Shea. El nu îşi lua privirea de la ea. Toată mulţimea şi tot zgomotul ar fi putut nici să nu existe.

El îi zâmbi uşor. Ea îi zâmbi înapoi, un zâmbet tremurat, care păru că îi smulge o bucată din inimă ce apoi i se prăvăli direct în stomac în timp ce Hastings deschidea licitaţia.

Preţul de pornire fu atins şi ridicat imediat. Mulţimea se entuziasma, ea putea recunoaşte agitaţia care punea stăpânire pe oameni, bucuria pe care o aveau ridicând degetele lor bogate. Însă era clar că unii dintre ei nu aveau ce căuta într-o casă de licitaţii, mulţi dintre participanţi fiind în mod clar acolo doar pentru a se uita la cei bogaţi. Pentru o clipă, licitaţia se opri, iar mulţimea păru să devină irascibilă.

— Cincizeci o dată, spuse Hastings. Cincizeci pentru acest obiect rar, o masă de scris cu tambur, din mahon, o lucrătură excelentă. Cincizeci de două ori…

Ar fi trebuit să se vândă cu cel puţin optzeci. Ea strânse nervoasă de scaun. Dacă primul set se vindea la preţ mic, celelalte aveau să urmeze cu siguranţă acelaşi tipar. Nu era deloc un început bun. Hotărâse ca masa să fie prima prezentată, ca licitaţia să curgă lin după aceea…

— Şaizeci, se auzi o voce gravă de bărbat care i se păru ciudat de familiară. Se încruntă şi căută cu privirea prin mulţime, abia reuşind să-şi ascundă reacţia atunci când dădu cu ochii de Johnson, care îşi ridica mâna nonşalant.

— Avem şaizeci, spuse Hastings. Şaizeci, foarte bine, domnule. Oferă cineva mai mult…

— Şaizeci şi cinci. Era Malloy!

— Şaptezeci, urlă Johnson furios.

Ea se aşază brusc, prefăcându-se a-şi masa cotul, ca nu cumva expresia să o dea de gol. O'Shea ghida licitaţia ei pentru ca suma să crească!

— Şaptezeci şi cinci. Era vocea lui Lilah, liniştită şi feminină. Încă o premieră: o fostă angajată care licita în sală!

— Optzeci, spuse altcineva, un străin pe care Catherine nu îl recunoscu. În sfârşit!

— Optzeci şi cinci! răspunse Lilah.

De acolo, suma urcă necontrolat. În gălăgia, agitaţia şi mulţimea de oameni, era imposibil de identificat cine licita, însă niciuna dintre acele voci nu îi era cunoscută. De sus, Hastings avea o vedere clară şi se uita prin sală, arătând cu degetul, încuviinţând din cap şi gesticulând.

— O sută douăzeci şi cinci o dată, spuse el. De două ori, vândut către Lord Monteford!

Mulţimea explodă într-o serie de aplauze, iar genunchii lui Catherine păreau să cedeze. Totul mergea ca pe roate acum, mulţimea era entuziasmată, banii curgeau.

Fuse adus următorul set, bufetul Sheraton, care, mulţumită lui Batten, arăta mult mai bine decât atunci când îl zărise ea pentru prima oară în magazia lui O'Shea. Hastings abia apucă să îl descrie, că şi apăru prima ofertă, apoi îi urmară imediat a doua şi a treia.

Abia atunci ea fu în stare să îşi reia locul. De data aceasta, atunci când îşi plecă uşor capul, fu pentru a-şi ascunde un zâmbet.

*

— A fost un succes, nu-i aşa?

Se întoarse, înfiorată. O'Shea stătea în uşa biroului ei cu un pachet sub braţ. Felul în care era îmbrăcat arăta că nu avea să stea foarte mult: avea deja pălăria şi mănuşile şi un fular gri la gât care îi făcea ochii să lucească precum argintul.

Ea îşi drese glasul.

— Un succes răsunător, chiar mai mare decât în cele mai frumoase visurile ale mele. Cât de afectate sunau vorbele ei. Încercă ceva cu mai mult umor. Felicitări, domnule! Tocmai aţi obţinut o sumă foarte mare.

El clătină din cap.

— Pentru prima oară, nu am făcut-o cu propriile eforturi, ci doar am câştigat-o, ca un gentleman adevărat.

Zâmbetul ei pălea încet.

— Sunt sigură că a fi un gentleman nu are nicio legătură cu banii, spuse ea. Oricum ar fi, intri foarte bine în rol.

Îi aruncă o privire ciudată, ca şi cum nu ştia cum să reacţioneze la acel compliment. Reacţia lui o făcu să se simtă şi mai reticentă să mai spună ceva.

„Îmi era frică”, voia ea să spună. „Ai avut dreptate”.

Însă, înainte să îşi poată alege cuvintele, el scoase pachetul de sub braţ şi i-l întinse.

— Am adus asta pentru tine.

Ea luă cu ezitare pachetul. Părea o carte, una foarte grea. Putea să îi simtă cotorul prin ambalajul din hârtie maro.

— Ar trebui să… Vrei să îl deschid?

— Nu e nevoie. L-ai mai văzut. Conţine numai semnăturile noastre.

Îi luă un moment să înţeleagă. Exista o singură carte în care semnaseră amândoi.

— Registrul?

— Chiar el, cu certificatul înăuntru. El îi ţintui privirea. Nu uita, nu mai există altă dovadă. M-am asigurat de acest lucru.

— Dar… de ce mi-l dai mie?

El inspiră adânc şi se dădu un pas înapoi.

— Uite ce e, Catherine. M-ai întrebat cândva dacă mi-am spart nasul. Ţii minte?

Uimită, ea începu să îşi amintească. Considera acel moment unul din cele mai intense şi mai uimitoare minute din viaţa ei.

Ziua nunţii lor. În patul lui.

Prima oară când îndrăznise să îl atingă.

Privirea îi căzu pe pachetul din mâinile lui, împăturit cu multă pricepere. Cineva avusese foarte mare grijă cu el. Îl legase cu mai multă sfoară decât ar fi fost necesar.

— Da, spuse ea. Îmi amintesc.

— Aşa speram. În vocea lui se putea simţi un zâmbet, însă, atunci când ea se uită în sus sperând să îl vadă zâmbind, îl găsi privind-o doar cu o concentrare serioasă.

— Nu ţi-am spus cum s-a întâmplat, zise el. Prima oară când m-ai întrebat. Nu e de mirare, nu am vorbit cu nimeni despre asta şi nici nu m-am gândit la asta, din fericire un timp foarte îndelungat, până azi, în timp ce împachetam registrul pentru tine.

Ea strânse pachetul. *El* fusese cel care îl împachetase. El avusese grijă de el, stătuse mai mult decât ar fi fost necesar pentru a-l împacheta frumos şi a-l lega cu sfoară.

Dintr-odată, acel registru păru a avea cincizeci de kilograme. Simţi nevoia să se sprijine de ceva sau să stea jos. Atât de apăsătoare era liniştea dintre ei doi, o greutate care mustea şi care prevestea o lovitură ce avea să vină.

În loc să cedeze, îşi îndreptă umerii şi se îmbărbătă. Expresia lui încordată nu îi era deloc familiară. Era clar că orice s-ar fi pregătit să îi spună era foarte delicat pentru el. Ea putea rezista să audă acele lucruri dacă el era în stare să i le spună.

— Spune-mi, îl îndemnă ea.

El îşi trecu vârful degetelor de-a lungul liniei nasului, apoi îşi lăsă mâna că cadă pe lângă corp, încercând poate să ascundă faptul că strânsese pumnul.

— Un bărbat mi-a spart nasul, spuse el clar. Un moşier, deşi titlul acesta este mult prea îngăduitor. Un moşier de mahala, să spunem aşa. El deţinea pe atunci majoritatea clădirilor din Spitalfields – acolo m-a crescut pe mine mama. Bineînţeles, ai mei nu s-au căsătorit niciodată, însă între ea şi tatăl meu exista un strop de afecţiune. El trecea pe la noi din când în când. Atunci când putea, ne lăsa bani ca să se asigure că am tot ce îmi trebuie. Vezi tu,

ea nu se aştepta să mai rămână însărcinată. Sora mea avea douăzeci de ani pe atunci, era măritată deja. Mama mea a crezut că era prea bătrână ca să mai facă vreun copil. Dar a făcut cum ştia mai bine. Iar în camera în care am ajuns putrezeau podelele şi ploaia se scurgea prin acoperiş, însă pentru noi era un pas înainte. După spusele ei, chiria era exorbitantă, abia îşi putea permite să o plătească. Cu ajutor ocazional de la tatăl meu, reuşea să facă asta. Uneori reuşeam chiar să mâncăm carne duminica.

Discursul lui căpătă un alt ritm, inegal şi aspru. Ea se îndoi că era ceva ce pregătise dinainte. Privirea lui nu era concentrată asupra a ceva anume; se uita undeva în mijlocul încăperii pe când îşi continua povestea:

— După ce a murit tatăl meu, ne-a fost tot mai greu să plătim chiria. Cred să mama se încurcase cu Bell, aşa îl chema pe proprietar. Au ajuns la o înţelegere, ca ea să nu îi mai plătească. Numai că păţania s-a petrecut din nou: a rămas însărcinată. Cred că a fost disperată atunci când a aflat: urma să mai aibă încă o gură de hrănit pe lângă a mea, pe care abia reuşea să o sature. Privirea lui se opri asupra ei, fixând-o. Înţeleg, Kitty, de ce s-ar putea teme o femeie să nu fie prinsă în capcană. Există multe asemenea capcane în viaţă, iar femeile au parte de mult mai multe.

Ea trase adânc aer în piept. Nu ştia ce îi putea răspunde.

Însă el nu părea că aşteaptă un răspuns. După câteva secunde, ridică din umeri şi continuă:

— Aşadar, într-o bună zi, Bell a venit din nou să îşi ia chiria. Numai că de data asta ea nu avea banii – oricum nu suficienţi. Ei au început să se certe pe după o draperie, iar eu am auzit ceva care m-a scos din minţi – am înţeles că era însărcinată, iar Bell era tatăl. Şi, ca un mic încăpăţânat ce eram, am decis să îl înfrunt. Un zâmbet îi schimonosi buzele. Să îi apăr onoarea, presupun. Ce idioţenie, eram atât de mic…

Ei nu îi plăcu dispreţul din vocea lui. Copilul de atunci nu merita această batjocură.

— Nu spune asta. Bineînţeles că ai vrut să o aperi.

El oftă.

— Vezi tu, acesta este un scop nobil pentru băieţii crescuţi în lumea ta, însă în lumea mea era pur şi simplu prostesc. Onoarea nu înseamnă nimic atunci când rabzi de foame. Iar mama mea ştia asta. Ştia că eu îi distrugeam şansele. Căci se părea că Bell îşi mai dorea un fiu, indiferent cine ar fi fost mama copilului. Aşa că ajunseseră la o înţelegere: el o ajuta până la naşterea copilului şi o aranja frumos după dacă năştea un băiat. Numai că eu m-am năpustit atunci asupra lui ca o javră turbată, l-am împins, iar el a ameninţat-o pe mama că o lasă de izbelişte. A spus că înţelegerea lor cădea dacă eu nu mă milogeam şi nu îi sărutam încălţările. Dacă nu făceam asta, el o termina cu ea.

Dumnezeule mare! Ea puse pachetul foarte încet pe birou, de frică să nu îl scape.

— Ce ai făcut?

Faţa îi era palidă, însă vocea îi revenise, recăpătându-şi intonaţia obişnuită.

— Am făcut-o. Pentru binele ei, am făcut-o. A fost nevoie de ceva insistenţă, bineînţeles, şi au fost şi nişte lacrimi. Însă pentru binele ei m-am pus în genunchi şi am sărutat cizmele nemerniculuі. Buzele lui se arcuiră. Iar el nu a pierdut ocazia de a mă lovi fix în faţă. Mi-a spart nasul şi o bucată din canin.

Catherine îşi duse mâinile la gură. Nu ştia cum ajunseseră acolo. Îşi putea simţi respiraţia neregulată care părea foarte caldă prin comparaţie cu frigul din cameră.

El ridică din umeri.

— Cu toate acestea, a luat-o la el. Nu că asta a făcut vreo diferenţă. Copilul s-a născut prea devreme, iar ea a murit.

Era prea mult. Catherine se trezi mergând spre el şi apucând cu mâinile lâna moale de pe manşeta lui.

— Domnule… însă nu, nu era potrivit să îi spună aşa. *Nicholas,* îmi pare atât de…

— Nu zice că îţi pare rău, o întrerupse el încet. După cum spuneam, nu m-am mai gândit la asta de ani în şir.

Însă nu voi uita niciodată lecţia. Să nu te milogeşti pentru nimeni. Pentru că nu iese nimic bun din asta, nimic nu merită preţul acesta. Şi nu spun că preţul este onoarea sau mândria. Vreau să spun că are de-a face cu a-ţi cunoaşte valoarea. Lumea te poate zdrobi dacă o laşi. Aşa că nu trebuie să faci asta. Stai drept şi nu te umili niciodată, pentru că nimic din ceea ce merită nu va pretinde de la tine să faci aşa ceva.

Pentru o clipă minunată, el îi cuprinse obrazul în palmă. Apoi se dădu înapoi, desprinzându-se din strânsoarea ei, aşa că mâinile ei rămaseră în aer. El încuviinţă din cap către birou, acolo unde ea lăsase registrul.

— Nu te voi ţine legată, spuse el. Nici măcar pentru cinci ani. Arde registrul acela, şi nu va şti nimeni că această căsătorie a avut loc. Eşti liberă precum pasărea cerului, Kitty. Iar eu nu te voi ruga să te întorci la mine dacă nu vrei. El expiră. Şi chiar asta fac, asta e nenorocirea. Aproape m-ai făcut să mă milogesc. În schimb, o să fiu foarte clar: te vreau, te iubesc. Însă vei veni la mine de bunăvoie sau deloc.

— Eu… „Spune-o!” Voi veni. Cred că… voi veni.

El făcu o mişcare ca şi cum voia să se repeadă să o apuce, însă se hotărî să nu o facă. În schimb, se retrase încă un pas.

— Nu vreau să *crezi,* spuse el încet. Vreau să *ştii.* Nu te vreau nesigură. Şi nici nu te vreau în secret. Te vreau în faţa lumii, iar tu să mergi mândră lângă mine. Sau nu te voi avea deloc.

Se întoarse pe călcâie. Inima ei bătea nebuneşte, sufocând-o, gata să îi sară din piept. Deschise gura, iar el se întoarse din nou cu faţa.

— Încă ceva, spuse el ursuz. Voi reprezenta Whitechapel în consiliu. Cred că ai avut dreptate, venise timpul să fac asta.

Ea rămase fără aer.

— Şi tu ai avut dreptate, şopti ea.

Însă el nu o mai auzi. Sau se prefăcu a nu o auzi.

Plecă fără să mai spună nimic.

*

Era una din acele dimineţi rare care ar fi trebuit să aparţină lunii octombrie, dar care îşi croise cumva din greşeală drumul până în decembrie. Soarele strălucea cu putere printre crengile golaşe ale copacilor, şi parcul era plin de bone în rochii negre care supravegheau jocul copiilor îmbrăcaţi cu şorţuleţe apretate şi pantalonaşi călcaţi la dungă.

Catherine făcu o pauză pentru a privi puţin acea scenă. Pentru a mai trage o gură mare de aer rece. Venea iarna. Destul de curând avea să i se facă dor de acele zile în care mergea pe drumul pavat fără să îi pese de frigul de afară. Acest moment urma a-i rămâne în mod special în amintire, unul dintre puţinele din viaţa ei de acest gen, deoarece ea nu acţiona niciodată din impuls, fără a fi întâi sigură de cum aveau să iasă lucrurile.

De fapt, mai făcuse aşa ceva numai de două ori în viaţă. Licitaţia publică. Şi ziua în care se căsătorise cu Nicholas.

Sunetul copiilor care se jucau o însoţi pe cele câteva scări pe care le avea de urcat. Un majordom îi deschise uşa cu o plecăciune amabilă.

Anticamera era aproape goală. Unul dintre birouri era gol, iar la altul un domn aştepta să discute cu un funcţionar. Imaginea o încurcă, o făcu să se oprească pentru o clipă. Se aşteptase la o coadă mai lungă. Se aşteptase să aibă măcar câteva minute în plus.

Se trezi că se întoarce din nou înspre uşă, către peisajul lipsit de soare. Falsa promisiune a toamnei, atunci când iarna era deja acolo.

Se surprinse cu mâna pe mânerul uşii. Îl îndepărtă pe portar şi se întoarse în sală. Nu putea fi sigură de rezultat. Aşteptarea ar fi fost dureroasă. Rezultatul putea să o distrugă. Ar fi putut fi prea târziu.

Însă nicio parte din ea nu se îndoia de ceea ce avea

de făcut.

— Doamnă?

Un nou funcţionar intră în sală şi se aşează la biroul lui.

— Cu ce vă pot ajuta? o întrebă el.

Părea foarte tânăr, deşi ea observă pe măsură ce se apropia că avea verighetă. Părea prea tânăr pentru a fi soţ; nu văzu nici urmă de mustaţă, iar obrajii îi erau plini, ca şi cum încă ar fi mâncat în fiecare seară la mama lui acasă, fiind îmbiat şi îndemnat să mănânce mai mult.

Însă poate chiar soţia lui îl îmbia. Poate că era mai înţeleaptă decât cele de vârsta ei, iar el întâlnise o fată deosebită şi se grăbise să o ia de soţie înainte să apară un băiat mai iute de mână, mai îndrăzneţ, mai curajos. Şansele rare, minunate nu ieşeau în cale foarte des.

— Doamnă? El se uita încruntat la ea, sprâncenele lui de un blond-închis aproape unindu-se. Sunteţi bine?

— Sunt foarte bine, spuse ea. Suna îndrăzneaţă şi decisă, o femeie care ştia să profite la timp de o şansă. Aş dori să public un anunţ în ziarul dumneavoastră.

— Ce tip de anunţ?

Ea zâmbi.

— Un anunţ de căsătorie, spuse ea. A mea cu domnul Nicholas O’Shea.

*

— O să toceşti covorul, spuse Lilah tărăgănat. Şi îmi cam place, chiar dacă are cea mai greu de întreţinut culoare.

Catherine se întoarse. Lilah avea o atitudine insuportabil de relaxată, stând întinsă pe divan, învelită cu o pătură de caşmir, cu o carte în mâini. Nu părea deloc îngrijorată de faptul că anunţul de căsătorie fusese publicat în urmă cu opt ore, cât se putea de clar, negru pe alb, deşi era imprimat cu un scris îngrozitor de mic şi apărea pe ultima pagină a ziarului *Times.* Cu toate acestea, acum era un anunţ public. Îl putea citi oricine.

Şi totuşi, nu venise niciun oaspete, nu bătuse nimeni

la uşă.

Nicholas O'Shea părea să nu fie nicăieri.

— Nu va veni. Timp de patru ore, se luptă cu acest gând îngrozitor, care acum ieşi la suprafaţă, amar ca fierea. Era o frică, una pe care nu o cunoscuse până în acel moment. S-a răzgândit. Mi-a dat registrul pentru că *spera* să îl distrug.

— Mă îndoiesc. Lilah se întinse, cu mâinile peste cap şi tolănindu-se cu un abandon neruşinat. Purta corset? Postura ei o făcu brusc pe Catherine foarte suspicioasă. E şiret, asta recunosc. Dar, dacă voia ca acel registru să fie distrus, îl ardea singur.

— Cum poţi fi atât de calmă?!

Lilah se ridică într-un cot.

— Bărbaţii pot fi foarte încăpăţânaţi. Poate că *tu* ar trebui să fii cea care îl caută.

— Poftim? Nu pot! Ideea o înspăimântă. Nu vezi? El a fost cel care a plecat. Mi-a spus… mi-a spus că trebuie să dovedesc ceea ce simt. Ei bine, am făcut-o. Tot eu trebuie să fac şi restul?

Lilah oftă şi se ridică.

— Catherine, spuse ea repede. Ai locuit în Casa Diamantelor. Ai fost la Neddie's. Ai văzut în locurile astea vreun bărbat citind secţiunea de anunţuri matrimoniale din *Times*?

Rostită cu voce tare idee părea ridicolă. Scutură din cap, cu gura căscată de mirare.

— Nu poţi spune aşa ceva… Crezi că nu l-a văzut?

— Cred că este posibil să nu aibă habar de ceea ce ai făcut tu. Aşa că poate ar trebui să mergi să îi spui clar.

Catherine se simţi indecisă pentru un moment. Să meargă ea la el nu era deloc aşa cum îşi imaginase ea că aveau să decurgă lucrurile. Să meargă la el însemna… să fie poate nevoită să accepte un refuz în faţă. Dacă anunţul nu era de ajuns, dacă el nu era convins, dacă el *chiar* se răzgândise, ei bine, ea nu credea că ar fi în stare să îl poată privi în timp ce el îi spunea asta.

— Gândeşte-te la asta, spuse Lilah. Vrei să mai stai

aici să aştepţi încă o zi? Sau poate cinci, zece zile?

— I-ai putea scrie tu, spuse Catherine în şoaptă.

— Nu, îi răspunse Lilah cu blândeţe. Ar fi greşit să fac asta, şi cred că ştii foarte bine acest lucru.

Expiră zgomotos, apoi încuviinţă din cap.

— Pot să împrumut trăsura ta?

— Bineînţeles, spuse Lilah zâmbind şi lăsându-se pe spate. Ah, şi dacă te întâlneşti cu Palmer pe hol, spune-i că am ceva… să îi arăt.

Catherine pufni. Nu mai era niciun dubiu – Lilah chiar nu purta corset.

*

Fără cheia de la Johnson nu avea cum să folosească pasajul secret prin magazin. Cu toate astea, nu avea de ce să se mai deranjeze să ţină totul secret, nu? Nu acum când tot restul lumii ştia de căsătoria ei, deşi, aşa cum spera, el încă nu avea habar.

Cu toate acestea, era foarte ciudat să se apropie de intrarea principală de la Casa Diamantelor şi să suporte privirile uimite ale unor tineri grăsuni care aşteptau să fie primiţi. Căscară gura de-a dreptul atunci când Catherine deschise uşa şi intră direct, lăsându-i să rumege ideea că localul nu se deschidea până la trei şi jumătate.

— E sus? întrebă ea încordată în timp ce Callan o conducea pe lângă mesele de joc.

— E în biroul lui, spuse el. Nu cred că vă aşteaptă.

Cuvintele lui intrară în ea ca nişte gheare. Îşi muşcă buzele şi îşi adună curajul.

— E în regulă, spuse ea. Mă duc singură sus.

Uşa de la biroul lui era întredeschisă. Nu se obosi să bată la uşă, ci intră şi începu direct să vorbească:

— Nu citeşti ziarul?

El stătea la birou, răsfoind un set gros de hârtii. La auzul vocii ei, îşi lăsă peniţa jos, însă ea putu vedea cum îşi îndreaptă umerii înainte să o privească.

— Nu, spuse el simplu. De obicei, nu.

I se puse un nod în gât pe care nu îl putea înghiţi. Din cauza emoţiei, poate. Speranţe, frici şi anxietate adunate toate într-un ghem. El arăta foarte bine. Nu era încă îmbrăcat în costumul de seară, nu era nici măcar complet îmbrăcat. Avea vesta descheiată şi doar cămaşa prin care îi ieşeau şi mai bine în evidenţă umerii laţi. Poate că ar trebui să faci asta, şopti ea.

El strânse din dinţi.

— Cititul nu este punctul meu forte.

Ea îşi puse o mână peste gură. Lilah avusese dreptate. Ce fraieră fusese!

— Nu citeşte *nimeni* de aici ziare? Nu le pasă de starea naţiunii? De bursă, de bârfe de… lucrurile la modă?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Ar avea vreun motiv să facă asta?

Tonul vocii lui nu era cel obişnuit. Era politicos, distant, iar în visele ei el se repezea către ea, o lua în braţe şi o lipea de o uşă aşa cum o mai făcuse, arătându-i cât de mult o dorea printr-un limbaj mult mai puternic decât simplele cuvinte. Diferenţa dintre fantezie şi realitate o lăsă ciudat de dezechilibrată, confuză şi ameţită. Se simţi blocată într-o farsă regizată prost în timp ce el urma un alt scenariu, mai rece şi mai rafinat.

— Mi-am imaginat că unul dintre… clienţii tăi ar fi menţionat ceva despre asta, spuse ea.

Însă, desigur, clubul nu se deschidea până la trei şi jumătate. Poate că nu se întâlnise cu niciun client până atunci.

El se ridică de la birou, încruntându-se.

— A apărut vreun articol despre licitaţie? S-a aflat că eu eram proprietarul colecţiei?

Ea izbucni într-un râs neîncrezător.

— Nu! Asta e – da! Vânzarea a fost menţionată în *Times.* Dar mai era şi *asta.*

Ea îi aruncă ziarul pe birou şi îşi încrucişă braţele ca şi cum ar fi vrut să îşi împiedice inima care îi bătea nebuneşte să îi sară din piept.

El se uită la ziar şi apoi la ea.

— Ai putea să îmi spui despre ce e vorba şi gata, zise el sec.

— Nu. Deodată, ea se simţi revoltată. Evident, el avusese o dimineaţă foarte calmă şi uşoară în timp ce ea fiersese în suc propriu în casă, cu nervii întinşi la maximum, agonizând, aşteptând sunetul unei bătăi la uşă care însă nu venise…

Pufni nervoasă.

— Caută singur. Nu îmi pasă cât durează. O să aştept. Se trânti pe un scaun. Dă-i drumul, am toată ziua la dispoziţie.

— Toată ziua?

Ridică dintr-o sprânceană în timp ce veni către birou.

— Nu ai nimic de lucru?

— Uită de casa de licitaţii! izbucni ea nervoasă. Citeşte!

— Uită de…

El îi aruncă o privire mirată, apoi miji ochii în timp ce luă ziarul. Se sprijini de birou şi începu să se uite pe prima pagină a ziarului.

— Nu pe pagina aia, îi scăpă ei. Chiar la sfârşit.

Întoarse ziarul. Ea putea ghici ce efort făcea în timp ce tot cerceta ziarul. Nu era uşor pentru un om care nu citea foarte bine să se uite peste coloanele înghesuite şi peste scrisul minuscul, căutând ceva nu foarte clar.

Ziarul se mototoli brusc în mâinile lui. Se uită în sus la ea cu gura deschisă. Pentru un moment, ea crezu că poate citi emoţia din ochii lui. Se gândi că poate exista un final fericit în cele din urmă.

Apoi el îşi trecu o mână prin păr şi izbucni în râs.

— Dumnezeule, spuse el rostind cu dificultate silabele. În cele din urmă, e un om terminat. Ucis cu o singură propoziţie.

— Ce? Ea sări de pe scaun. Cine?

— Fratele tău.

Acum îi ardea să vorbească despre *fratele* ei?

— Atât ai de spus? Brusc, se simţi inexplicabil de furioasă. Căci demonstrase că avea curaj, dovedise că nu

avea reţineri, că, decât să se ascundă, prefera să strige în gura mare despre căsătoria lor. Şi el *râdea* de ea din cauza asta?

El clătină din cap, încercând să se calmeze, îşi duse pumnul la gură şi îşi drese glasul.

— Voiam să trimit vorbă către tine, spuse el cu vocea ciudat de gâtuită. Fratele tău... l-am pus pe Pilcher să negocieze înţelegerea. Peter îşi păstrează locul în consiliu în schimbul renunţării la partea lui din casa de licitaţie. Însă eu şi Pilcher ne vom asigura că nu va avea vreun rol real în consiliu. Totul este rezolvat, Catherine. Căută pe bâjbâite pe birou fără a-şi lua ochii de la ea. Găsi şi îi arătă teancul de hârtii pe care le răsfoia atunci când intrase ea. Everleigh îţi aparţine. Am pus un avocat să pregătească actele pentru transferul de proprietate.

Se holbă la el, apoi la contract. Era a ei? Compania Everleigh, cu totul a ei?

Nu. Nu era bine. Nu-şi dorea acest cadou tocmai acum. Sălile de licitaţie eclipsau ceea ce făcuse ea azi, anunţul din ziar.

— Uită de asta, spuse ea foarte blând. Uită de companie!

El se uită fix la ea pentru o clipă, vizibil şocat. Apoi lăsă contractul să cadă pe podea.

— Ce ai spus? o întrebă el.

Ea îşi drese glasul şi repetă, mai tare de data aceasta:

— Uită de companie!

El se depărtă de birou cu o mişcare sugestivă.

— Tu ai publicat anunţul acela?

— Da, bineînţeles, cine altcineva?

Asta era. Asta îşi dorise să vadă pe chipul lui. Privirea pe care şi-o închipuise, pe care dorise şi se rugase să o vadă. El păşi către ea, îi luă mâinile şi le sărută pe rând pe amândouă.

— *Tu* ai publicat acel anunţ, rosti el din nou, însă de data aceasta nu se simţea nicio întrebare în cuvintele lui, ci doar mirare.

— Da, da, da. Îşi eliberă mâinile din ale lui ca să-i

poată cuprinde chipul în mâini. Eu l-am publicat, am vrut ca toată lumea să ştie asta.

— Că suntem căsătoriţi, spuse el răguşit.

Se întoarse şi îi sărută o palmă.

— Că suntem căsătoriţi, spuse şi ea. Că eşti soţul meu. Că eu cred că… eu cred că te iubesc.

— Crezi?

O fixă cu privirea.

— Ştiu, şopti ea. Însă poate că… ar trebui să te asiguri chiar acum că este aşa. În dreptul…

Ea înghiţi în sec, simţind cum roşeşte. El observă asta. Privirea lui coborî către buzele ei, iar flacăra din ochii lui o făcu să scape cuvintele ce urmară:

— În dreptul uşii.

— În dreptul… Un zâmbet îi lumină dintr-odată chipul. Ţi-a plăcut aşa atunci, nu?

— Se pare că sunt… Avea vocea gâtuită, răguşită… Se pare că sunt mult mai destrăbălată decât credeam.

— Oh, nu ştii nimic încă. O ridică de subsuori şi o duse până la uşă. O ţinu acolo în timp ce îşi lipi faţa de gâtul ei. Mai ai… Ea îi simţi respiraţia puternică pe piele… Multe de învăţat, spuse el răguşit, cu vocea pierdută încă pe pielea ei. Din fericire, se pare că avem timp.

— Tot timpul, şopti ea. Tot timpul din lume. După un îndelung moment în care strânsoarea lui deveni mai puternică, însă el părea a se mulţumi doar să o ţină în braţe, ea se încruntă. Nu m-ar deranja însă dacă lecţia asta ar avansa puţin mai repede.

El îşi ridică privirea, râzând către ea. Chipul lui măsliniu era atât de frumos, mai frumos decât observase ea până atunci, căci nu era umbrit de nimic; în privirea lui nu era decât mirare, o adoraţie pură pe care ea o văzuse numai în vise şi pe care nu îndrăznise să şi-o închipuie niciodată ca fiindu-i adresată.

— Nu-mi place să-mi dezamăgesc soţia, spuse el, însă de data aceasta nu vreau să mă grăbesc.

Ea era aproape gata să riposteze. Se răzgândi în timp ce el o săruta pasional, pe îndelete, şi îi trimitea fiori de

plăcere de-a lungul şirei spinării. În schimb, îşi trecu mâinile prin părul lui. Până la urmă, nu aveau niciun motiv să se grăbească. Ea era exact acolo unde îşi dorise să ajungă. Putea să dureze atât cât voia el.

Sfârşit